

Tương Tình

Contents

Tương Tình	2
1. Chương 1: “thế Giới Này Có Lúc Không Có Lí Lẽ Như Vậy.”	2
2. Chương 2: “khương Khương, Em Không Nên Trách Ba.”	9
3. Chương 3: “hai Bọn Họ, Rõ Ràng Đang Nắm Tay Nhau.”	15
4. Chương 4: “cậu Đừng Gọi Tôi Là Cô Nữa.”	22
5. Chương 5: “em Chưa Từng Buông Tay, Còn Anh Đã Không Kiên Trì Được.”	29
6. Chương 6: “đây Là Bạn Gái Cậu À?”	37
7. Chương 7: “chia Tay Đi.”	46
8. Chương 8: “mùa Hè Năm Nay Nóng Bức Như Vậy.”	52
9. Chương 9: “năm Năm Nhanh Chóng Trôi Qua.”	58
10. Chương 10: “tôi Đã Không Còn Quan Tâm Chuyện Đó Nữa.”	65
11. Chương 11: “không Bỏ Xuống Được.”	71
12. Chương 12: “tôi Không Phải Xỉ Nữ.”	78
13. Chương 13: “có Bạn Gái Chưa?”	84
14. Chương 14: “anh Ấy Nói Không Cần.”	91
15. Chương 15: “cô Đã Rung Động Trước Anh”	97
16. Chương 16: “rất Vinh Hạnh.”	103
17. Chương 17: “em Thật Sự Thích Anh Ấy.”	110
18. Chương 18: “anh Nhớ Em Không?”	126
19. Chương 19: “chỉ Mong Là Dượng Tương Lai Của Con.”	134
20. Chương 20: “thanh Mai Trúc Mã.”	143
21. Chương 21: “anh Ta Gọi Em Là Khương Khương...”	148
22. Chương 22: “cô Ấy Không Biết.”	156
23. Chương 23: “anh Ta Là Ai?”	164
24. Chương 24: “anh Không Muốn Gặp Em?”	170
25. Chương 25: “rất Xứng Đòi Với Cháu.”	179
26. Chương 26: “kết Cục Của Em Cũng Không Phải Anh.”	185
27. Chương 27: “anh Ấy Nhỏ Hơn Con.”	192
28. Chương 28: “sao Anh Có Thể Cam Lòng Khiến Cô Thua?”	199
29. Chương 29: “để Anh Ôm Một Lúc.”	204
30. Chương 30: “anh Có Phản Ứng.”	211
31. Chương 31: “tất Cả Giống Như Hồi Sinh.”	218
32. Chương 32: “anh Muốn Vào Thật Sao?”	225
33. Chương 33: “tôi Không Muốn Lừa Gạt Người Khác.”	231
34. Chương 34: “ở Bên Anh Ấy, Em Rất Thoải Mái.”	238
35. Chương 35: “anh Sẽ Không Để Em Chờ Lâu.”	244
36. Chương 36: “vẫn Còn Chưa Tỉnh.”	251
37. Chương 37: “vậy Thì Không Thích Nữa.”	259
38. Chương 38: “em Rất Nhớ Anh.”	266
39. Chương 39: “chúng Ta Chia Tay Đi.”	272
40. Chương 40: “anh Thích Con Trai Hay Con Gái?”	279

41. Chương 41: “anh Cách Xa Tôi Một Chút.”	285
42. Chương 42: “cô Sẽ Không Còn Cười Với Anh Ta Nữa.”	290
43. Chương 43: “chúng Ta Có Thể Đăng Kí Trước.”	297
44. Chương 44	303
45. Chương 45: “anh Để Em Bắt Nạt.”	309
46. Chương 46: “cậu Định Khi Nào Thì Cầu Hôn?”	318
47. Chương 47: “cô Đi Cắt Hộ Khẩu Đi!”	325
48. Chương 48: “khương Khương, Chờ Anh Nhé.”	330
49. Chương 49: “chúng Ta Có Một Đứa Con, Giờ Không Còn Nữa.”	336
50. Chương 50: “cậu Tính Thế Nào?”	343
51. Chương 51: “tất Cả Những Cái Không Tốt Đều Trở Nên Tốt Hơn.”	353
52. Chương 52: “anh Sẽ Không Như Thế.”	358
53. Chương 53: “để Em Hôn Một Cái.”	365
54. Chương 54: “quăng Đồi Còn Lại Có Anh.”	371
55. Chương 55: Phiên Ngoại 1: “anh Cũng Có Một Thứ Cho Em.”	383
56. Chương 56: Phiên Ngoại 2: Về Quê	390
57. Chương 57: Phiên Ngoại 3: Con Trai Bọn Họ	396

Tương Tình

Giới thiệu

Số chương: 54 chương+ 3 ngoại truyệnEditor: AiThật sự mình không làm gì sai, nhưng tất cả lại thành ra sai trái. Vào

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-tinh>

1. Chương 1: “thế Giới Này Có Lúc Không Có Lí Lẽ Như Vậy.”

Khương Tĩnh ngủ một giấc ở nhà ga, khi tỉnh lại đã ba giờ sáng, loa phát thanh thông báo nhắc nhở hành khách đến giờ soát vé. Khương Tĩnh đeo balo lên cánh tay, lấy vé từ trong ví tiền ra, đi qua cửa soát vé đến toa số 8.

Giờ là thời điểm sinh viên trở lại trường, trên toa xe đông đúc không chịu nổi, trên đường đi ghế đều đã có người ngồi, Khương Tĩnh đi sau người đàn ông vạm vỡ chen đến chỗ ngồi. Sau khi thu xếp ổn thỏa sờ lên mặt một tay đều là mồ hôi.

Chỗ ngồi của cô cạnh lối đi, ngồi bên cạnh là người đàn ông trung niên, đối diện là một cặp vợ chồng, khoảng bốn mươi năm mươi tuổi đều dựa vào ghế ngủ.

Khương Tĩnh không nhìn người khác nhiều, chỉ cúi đầu xem điện thoại. Không có tin nhắn mới, hiển nhiên là Thẩm Bạc An vẫn chưa trả lời. Khương Tĩnh cũng không để ý, cất di động vào túi, nằm xuống bàn ngủ.

Sau khi tàu khởi động, trong toa dần dần yên tĩnh, mọi người đều đi ngủ với đủ mọi tư thế, tiếng ngáy vang lên bốn phía. Vì tính chất công việc, Khương Tĩnh đã quen với mọi hoàn cảnh, đây cũng không phải là lần đầu tiên ngồi ghế cứng, bởi vậy rất nhanh liền lơ mơ ngủ.

Tàu đi rất chậm, Khương Tĩnh từ trong mơ hồ tỉnh lại, ngoài cửa sổ vẫn là khung cảnh hỗn độn như cũ.

Hai vợ chồng đối diện cũng đã tỉnh, đang nhỏ giọng nói chuyện, thấy Khương Tĩnh đã thức, liếc nhìn vài lần.

Khương Tĩnh xoa mặt, hoạt động cánh tay vẫn có cảm giác không thoải mái, cúi đầu nhìn, người đàn ông ngồi cạnh không biết khi nào đã lại gần, đùi dán sát vào cô.

Cô nhú mi dời chân đi, người đàn ông hói nửa đầu, mắt nhắm chặt, có vẻ không biết gì. Khương Tĩnh nhìn chằm chằm mặt hắn hai giây, cảm thấy mình có vẻ cảnh giác hơi quá.

Thả lỏng tâm trạng, nhưng cũng không ngủ được nữa, nhìn xuống di động, chỉ mới bốn giờ rưỡi.

Hai vợ chồng đối diện không nói chuyện nữa, người chồng đứng dậy lấy ba lô trên giá hành lí, mở ra lấy túi hạt dưa đưa cho vợ.

Đi đường dài, cắn hạt dưa có vẻ là cách giết thời gian rất tốt.

Khương Tĩnh không ăn hạt dưa, về điểm này cô có chứng ám ảnh cưỡng chế nhẹ, không chịu được tiếng cắn hạt dưa. Nhưng lần này, ngoài ý muốn lại không cảm thấy khó chịu, cẩn thận nghe, lại có chút vui tai.

Thời gian trong âm thanh này chậm rãi trôi, mười mấy phút sau, loa phát thanh thông báo tàu chuẩn bị đến trạm dừng.

Tàu chỉ ngừng mấy phút, người lên xuống không nhiều, toa bọn họ gần như không có ai lên. Lúc tàu chuyển bánh, Khương Tĩnh nhìn sân ga qua cửa sổ, yên ắng tĩnh lặng.

Vừa quay đầu, cảm giác có điểm bất thường.

Đùi bị người khác sờ một cái.

Khương Tĩnh chắc chắn lần này không phải là phản ứng thái quá, bởi vì tên hói đầu ngồi cạnh không biết đã mở mắt từ khi nào, đang nhìn cô, ánh mắt mang theo thăm dò cùng với tia phẫn khích không che giấu được.

Toàn thân Khương Tĩnh cứng đờ, nhưng vẫn trấn định như cũ, nén giận nói: “Tiên sinh, ông dịch vào trong chút.”

“A, cô nói hướng này?” Tên kia làm như không có việc gì nói.

Hắn vừa nói vậy, người cũng dịch lại gần sát Khương Tĩnh, tay bấm vào eo cô.

Khương Tĩnh đẩy mạnh hắn ra, đứng lên: “Ông còn như vậy, tôi sẽ gọi bảo vệ.”

Cô vừa đứng dậy, những người không ngủ xung quanh đều nhìn sang, hai vợ chồng đối diện cũng ngừng cắn hạt dưa, nhìn Khương Tĩnh, lại nhìn tên hói đầu, người chồng nhú mày, muốn nói gì đó, lại bị vợ kéo một cái, không nói nữa.

Lúc này tên hói đầu cười một tiếng, nói: “Tôi đâu có làm gì.”

Nói xong thì nhìn mọi người xung quanh buông tay, có vẻ bất đắc dĩ: “Mấy cô gái trẻ bây giờ thật quá tự luyện. Chỗ ngồi chỉ có chừng đó, ngủ thiếp đi vô tình chạm phải, chưa gì đã la lối như vậy.”

Những người xung quanh dùng ánh mắt khác nhau nhìn Khương Tĩnh, có người nói: “Cô gái ngồi xuống đi, người khác vẫn còn đang ngủ đấy.”

Mặt Khương Tĩnh đỏ bừng, nhìn chằm chằm tên hói đầu.

Đây không phải lần đầu tiên cô gặp phải chuyện như vậy. Có người nhát gan, không dám nói một lời, nhưng cũng có người dũng cảm lên tiếng, cô đã từng cảnh cáo, từng có lúc xử lý được, có lúc cũng không cách nào xử lý, giống như bây giờ, đối phương thật vô sỉ, con mắt quần chúng lại không đủ sáng suốt, cuối cùng cũng chỉ cãi cọ vài câu mà không giải quyết được gì, gọi cảnh sát cũng vô dụng, không có chứng cứ.

Thế giới này có lúc không có lý lẽ như vậy.

Khương Tĩnh không nói lời nào, tên hói đầu lại cười, “Được rồi được rồi, tôi không so đo với con nít, cô ngồi đi.”

Những người khác cũng hòa theo.

Khương Tĩnh không để ý, đứng đó hai giây, duỗi tay lấy ba lô trên giá hành lý.

Lúc này, một giọng nói vang lên sau lưng cô: “Cô tới đây ngồi đi.”

Khương Tĩnh quay đầu lại, thấy một thanh niên cao gầy.

Cậu ta đứng trong hành lang, một tay nhắc túi xách, một ngón tay chỉ chỗ ngồi, nói: “Chúng ta đổi chỗ.”

Chỗ ngồi của anh ta gần lối đi, bên trong là hai mẹ con.

Khương Tĩnh nhìn một lúc, nói “ Cảm ơn”

Cậu ta không lên tiếng, tránh sang bên cạnh, ý bảo Khương Tĩnh đi qua ngồi xuống.

Hai người đổi chỗ xong, Khương Tĩnh nghe được tên hỏi đầu hừ một tiếng.

Cô nhìn thoáng qua bên cạnh, người thanh niên đã ngồi xuống, túi xách đặt ngang trên đùi, một bên quai đeo cặp có vẻ đã bị đứt, rũ xuống phía trước.

Hành trình sau đó thật yên bình.

Tàu trễ giờ, đến trạm cuối cùng đã gần mười một giờ.

Xuống xe, Khương Tĩnh nói cảm ơn người thanh niên kia lần nữa.

Vẫn không nhận được tin tức của Thẩm Bạc An, không biết anh bận hay đơn giản là không muốn trả lời. Khương Tĩnh cũng không gọi điện, tự mình gọi xe trở về.

Ngày hôm sau Thẩm Bạc An về nhà.

Khương Tĩnh nằm trên ghế sofa ngủ, mơ mơ màng màng cảm giác đèn sáng, mở mắt ra liền nhìn thấy Thẩm Bạc An.

Khương Tĩnh hơi ngây người, Thẩm Bạc An cũng vậy, anh đứng trước tủ giày không động đậy, cà vạt vừa kéo một nửa, tay liền bất động.

Qua một lúc, anh ho nhẹ một tiếng, đi tới.

“Về khi nào vậy?” Anh đứng cạnh ghế sofa nhìn cô.

“Hôm qua.” Khương Tĩnh nằm trên ghế không động đậy, hướng mặt về phía anh, tóc rối tung che nửa khuôn mặt.

Thẩm Bạc An nhíu mày, yên lặng một lát rồi nói: “Sao không nói trước với anh?”

“Em đã gửi tin nhắn cho anh.” Khương Tĩnh vừa tỉnh ngủ, nói bằng giọng mũi.

Thẩm Bạc An: “Anh không nhận được.”

“A, chắc tín hiệu trên tàu không tốt.”

Thẩm Bạc An hơi ngần ra, chần chờ hỏi: “...Ngồi tàu hỏa?”

“Ừ.” Khương Tĩnh giải thích, “Không tìm được vé máy bay.”

“Trở về sao cũng không gọi điện thoại?”

“Sợ anh đang bận.” Khương Tĩnh gỡ tóc ra, lộ ra gương mặt trắng ngần.

Thẩm Bạc An nhìn một lúc, môi động đậy, muốn nói lại thôi.

Anh không hỏi nữa, Khương Tĩnh cũng không chủ động nói chuyện, cô chỉ phòng bếp: “Em có nấu cháo, anh đói thì ăn, em ngủ trước.”

Thẩm Bạc An nói: “Lên giường ngủ đi.”

“Không cần.” Khương Tĩnh kéo chăn phủ lên mặt.

Thẩm Bạc An đột nhiên khom lưng kéo chăn xuống, ôm cô lên.

Khương Tĩnh cũng không giãy dụa, mặc anh ôm đến phòng ngủ. Thẩm Bạc An đặt cô lên giường, bật điều hòa, lại đắp chăn cho cô.

Khương Tĩnh trước sau đều nhắm mắt, một câu cũng không nói.

Thẩm Bạc An ngồi xuống bên giường, nhìn cô một lúc rồi đi ra ngoài.

Khương Tĩnh không biết Thẩm Bạc An ngủ lúc nào, cũng không biết anh có lên giường ngủ không, khi cô tỉnh lại thì trong nhà đã không có ai. Trên tủ lạnh có mảnh giấy nhớ. Thẩm Bạc An nói buổi tối sẽ trở về đưa cô đi ăn.

Chạng vạng quả nhiên nhận được điện thoại, Thẩm Bạc An đợi cô ở dưới lầu.

Khương Tĩnh thay váy xuống lầu.

Thẩm Bạc An dựa vào cạnh cửa xe, nhìn cô cầm túi xách từ trong cửa đi ra, lúc đi xuống lầu váy bay lên như đóa hoa màu đen.

Thẩm Bạc An mở cửa xe, Khương Tĩnh cười một tiếng, chỉ chỉ phía sau nói: “Em muốn ở phía sau ngủ một lát.” Nói xong tự mình ngồi vào xe.

Thẩm Bạc An đứng bên ngoài nhìn cô hai giây, không lên tiếng, đi vòng qua bên kia ngồi vào ghế lái.

Dọc đường đi đều yên tĩnh, Thẩm Bạc An lái xe, Khương Tĩnh nhắm hai mắt lại, bộ dáng vô cùng mệt mỏi, cũng không hỏi anh đi đâu, ăn gì.

Thẩm Bạc An có vẻ đã sắp xếp từ trước, lái xe thẳng đến nhà hàng, dẫn Khương Tĩnh đến phòng riêng, Khương Tĩnh thế mới biết hóa ra không phải chỉ có hai người bọn họ ăn cơm.

Trong phòng đã có 3 người, trừ người nữ thì hai người đàn ông còn lại cô đều biết, Tống Vũ và Lục Từ Ann, đều là bạn học của Thẩm Bạc An, cũng là cộng sự ở Sở Luật.

Thấy bọn họ vào, Tống Vũ lên tiếng trước tiên: “Ồ, Tiểu Khương Tĩnh đã về rồi?”

“Vâng.” Khương Tĩnh mỉm cười với anh ta, cùng Thẩm Bạc An đi tới ngồi xuống.

Bấy giờ Lục Từ Ân mới giới thiệu với bọn họ: “Đây là bạn gái tớ, Tô Nam.” Sau đó giới thiệu với Tô Nam, “Đây là anh em của anh, Thẩm Bạc An, đây là vợ cậu ấy, Khương Tĩnh.”

Sau khi chào hỏi lẫn nhau, mọi người bắt đầu ăn cơm.

Khương Tĩnh nói chuyện không nhiều, phần lớn thời gian đều cúi đầu ăn, trong những người này, Tống Vũ nói nhiều nhất, từ lúc bắt đầu liên tục nói chuyện, đến cuối cùng đề tài chuyển đến Khương Tĩnh.

“Đúng rồi, tiểu Khương Tĩnh, lần này em đi lâu thật, đi những đâu thế?”

Khương Tĩnh đang ăn mực viên, bị anh ta gọi tên, nghẹn một cái, sau khi nuốt xuống mới trả lời: “Không đi nhiều nơi lắm, ở Quảng Tây khá lâu.”

“Quảng Tây?” Tống Vũ nói, “Quảng Tây nhiều đồ ăn ngon, nhưng sao em có vẻ gầy đi vậy, không hợp khẩu vị sao?”

“Cũng tốt ạ.”

Tống Vũ lắc đầu, đột nhiên chặc một tiếng nói: “Tiểu Khương Tĩnh, công việc này của em quá vất vả, một cô gái chạy ngược chạy xuôi dầm mưa dãi nắng cũng không phải là chuyện tốt, em không để ý, lão Thẩm thì lại đau lòng, có phải không lão Thẩm?”

Thẩm Bạc An sắc mặt nhàn nhạt, liếc nhìn Khương Tĩnh, nói: “Cô ấy thích công việc này.”

Khương Tĩnh cầm đĩa không lên tiếng. Lúc này Tống Vũ lại nói: “Ngược xuôi hai năm nữa cũng nên nghỉ ngơi đi, hai người định lúc nào sinh con thế, tớ còn đang chờ ôm con nuôi đây.”

Thẩm Bạc An và Khương Tĩnh đều không tiếp lời, Lục Từ Ân lại chế nhạo một câu: “Cậu lo chuyện bao đồng quá đấy, bản thân vẫn còn độc thân, muốn sinh tự mình sinh đi.”

Tống Vũ bị chặn họng, cười ha hả bỏ qua chủ đề này.

Sau khi ăn, mỗi người tự về nhà.

Trên đường về Thẩm Bạc An ho khan vài tiếng, Khương Tĩnh đề nghị tiện đường đi mua ít thuốc cảm, Thẩm Bạc An nói không cần.

Đến cửa tiểu khu, Khương Tĩnh thấy có người đứng ở phía trước.

Thẩm Bạc An cũng nhìn thấy, dừng xe lại.

Khương Tĩnh liếc mắt nhìn, nhận ra người kia.

Giang Thẩm Ninh, học trò của Thẩm Bạc An.

“Anh đi qua đó một lát.”

Thẩm Bạc An nói xong xuống xe, Khương Tĩnh nhìn theo anh. Cô nhìn bóng lưng anh, thất thần một lúc, sau đó cũng mở cửa xuống xe.

Giang Thẩm Ninh đang muốn gọi Thẩm Bạc An, nhìn thấy Khương Tĩnh cũng tiến tới, sững sờ một lúc mới lên tiếng: “Thầy Thẩm.” Ánh mắt vòng qua Thẩm Bạc An nhìn về phía Khương Tĩnh: “Ồ, cô về rồi ạ.”

Khương Tĩnh đến gần, Giang Thẩm Ninh nghiêm túc: “Em chào cô.”

Cô ta rõ ràng lớn hơn Khương Tĩnh, lại gọi Khương Tĩnh là cô, điều này có chút kì lạ.

Nhưng Khương Tĩnh không hề cảm thấy mất tự nhiên, tùy ý gật đầu với cô ta.

Giang Thẩm Ninh đưa túi lớn trong tay cho Thẩm Bạc An, nói mấy câu: “Hôm nay họp mọi người thấy

thầy Thắm ho khan nên có chút lo lắng, dặn em mua chút thuốc đem tới. Em không biết hôm nay cô về, đã làm phiền rồi.”

Cô ta nói với vẻ thoải mái, biểu hiện quan tâm và có lỗi vừa đủ, hết sức đúng mực.

Nhưng vẫn không ngăn được để lộ sơ hở.

Thắm Bạc An không do dự nhận thuốc, sau khi cảm ơn thì hỏi cô ta: “Em tới đây bằng cách nào?”

“Bắt xe đến ạ.” Giang Thắm Ninh nói, “Em phải đi rồi.”

Thắm Bạc An muốn nói gì đó, Khương Tĩnh đột nhiên lên tiếng: “Bạc An, anh đưa cô ấy về đi, muộn như vậy không an toàn.”

Giang Thắm Ninh vội từ chối: “Không cần không cần.”

Thắm Bạc An lại nói với Khương Tĩnh: “Vậy em lên nhà trước đi.”

“Vâng.”

Xe từ từ rời khỏi, Khương Tĩnh đứng một lúc mới xoay người đi vào.

2. Chương 2: “khương Khương, Em Không Nên Trách Ba.”

Khương Tĩnh không đợi Thắm Bạc An về, tắm rửa xong liền lên giường. Thời gian này cô rất thích ngủ, nhưng cũng khó ngủ, nằm gần một tiếng đồng hồ cũng không buồn ngủ, đang lúc buồn bực thì Thắm Bạc An trở về.

Tiếng động bên ngoài không lớn, nhưng vẫn có thể nghe được tiếng anh vào nhà vệ sinh.

Mười mấy phút sau, cửa phòng mở ra, Thắm Bạc An không bật đèn, nương theo ánh sáng màn hình điện thoại đi đến bên giường.

Khương Tĩnh cảm giác anh nằm xuống bên cạnh.

Thân thể cô đột nhiên căng thẳng.

Không phải căng thẳng, mà là không được tự nhiên, không quen.

Nhận biết được điều này so với cảm giác này lại càng làm cho bản thân khó chịu.

Cũng may Thẩm Bạc An không tiến lại gần hơn, bọn họ mỗi người một phía, hai bên bình an vô sự.

Đêm nay Khương Tĩnh rất khuya mới mơ mơ màng màng ngủ, lúc tỉnh lại mặt trời đã sáng rõ, người bên cạnh đã rời đi.

Khương Tĩnh không thay quần áo, đến sân thượng hít thở không khí. Ở đây một lúc, cô đột nhiên nghĩ, nếu như, nếu như Thẩm Bạc An mở miệng, vậy thì...

Nghĩ một nửa, trong lòng cảm thấy khó chịu, chẳng biết tại sao, giữa ngày hè lại thấy phát run.

Buổi chiều Khương Tĩnh nhận được một cuộc điện thoại,

Người gọi đến là chị cô, Khương Mộng, hai người bình thường liên lạc không nhiều, cho nên đột nhiên gọi điện chắc chắn không phải chuyện nhỏ, quả nhiên không quá hai câu, Khương Tĩnh liền thay đổi sắc mặt, sau khi ngắt điện thoại vội vã thu dọn hành lý đến sân bay.

Lên máy bay mới nhớ ra chưa báo cho Thẩm Bạc An.

Hai giờ sau, Khương Tĩnh xuống máy bay, lập tức bắt xe đến bệnh viện. Khương Mộng ở trước cửa khu nội trú chờ, Khương Tĩnh gặp chị sau đó vội vã chạy tới phòng bệnh lại bị Khương Mộng giữ chặt.

Khương Mộng nói: “Trước mắt đừng lên.”

“Em phải đi xem một chút.” Khương Tĩnh vội vàng vàng, mồ hôi thấm ướt khuôn mặt vô cùng tái nhợt.

“Khương Khương em nghe chị nói,” Khương Mộng nhíu mày, ánh mắt nhìn cô mang theo thương xót không nói nên lời: “Chị vừa nói để em trở về thăm, ba đã phát giận, ném trái táo mẹ gọt đi, nói nếu muốn em trở về phải đợi ông chết đã.”

Khương Tĩnh đột nhiên cứng đờ, tia sáng cuối cùng trong mắt biến mất, bầu trời đột nhiên tối sầm.

Cô yên lặng đứng thật lâu, tay nắm chặt, Khương Mộng nói lỏng tay, cô vẫn không nhúc nhích, cuối cùng chậm rãi cúi đầu.

Buổi tối có hộ lý ở bệnh viện chăm sóc, Khương Mộng đưa mẹ Khương về trước. Hai người đi qua bồn hoa

bệnh viện, ở đó có hai cây tùng nhỏ. Đợi hai người đi xa, Khương Tĩnh từ sau bồn cây đi ra.

Một tiếng sau Khương Mộng gọi điện thoại tới, nói Khương Tĩnh đợi chị ở đầu đường. Không lâu sau, Khương Mộng lái xe đến.

Khương Tĩnh được đưa đến nhà trọ của chị.

“Ăn chút gì lấp bụng đi.” Khương Mộng bưng tới một tô mì.

Khương Tĩnh không muốn ăn, tùy tiện gắp vài cái liền không ăn nữa. Khương Mộng khuyên hai câu, thấy bộ dạng cô thất thần, chỉ có thể thở dài thu dọn chén đĩa.

“Khương Khương, em không nên trách ba.” Khương Mộng đột nhiên nói.

Khương Tĩnh lắc đầu.

Khương Mộng nhìn cô, “Chuyện năm đó ai cũng có lỗi, tính tình ba như vậy, không trách ông giận đến bây giờ, việc này đâu có nghiêm trọng như vậy, rõ ràng là do hai người biến lợn lành thành lợn què.”

Tạm dừng một lát, nói thêm, “Em còn nhỏ, lại thẳng tính, ban đầu chị nghĩ Thẩm Bạc An chừng chặc như vậy, hơn em nhiều tuổi chút cũng có thể quản được em, bây giờ nghĩ lại, anh ta suy nghĩ cũng không được rõ ràng lắm.”

Nói đến đây, lại khoát tay, “Ôi trời, nói cái này cũng không có tác dụng gì.”

Khương Mộng đứng lên, sau cùng nói thêm một câu, “Ngày mai dậy sớm chút, nhân lúc ba chưa tỉnh, có lẽ em có thể ghé qua nhìn một chút.”

Nhưng Khương Tĩnh không muốn chỉ nhìn một chút.

Cô mang khẩu trang quanh quẩn dưới bệnh viện cả ngày, giả vờ như không có việc gì đi qua cửa phòng bệnh. Đi qua đi lại nhiều lần khiến hộ lý chú ý, hỏi cô có phải đến thăm bệnh hay không. Cô lắc đầu phủ nhận, không dám tiếp tục ở lại.

Trước kia ngây thơ, nghĩ rằng kiên trì thì ba mẹ sẽ thỏa hiệp, dù sao cũng là con ruột, sẽ không thể nào không nhìn mặt nhau cả đời. Cho đến giờ phút này mới đột nhiên không chắc chắn, sợ hãi có lẽ mình đã đi quá xa, khiến bọn họ đau lòng, ngay cả tình cảm ruột thịt cũng không thể nào cứu vãn.

Những năm tháng ấy, trong mắt trong lòng cô đều là Thẩm Bạc An, không chịu quay đầu suy nghĩ những điều này.

Rõ ràng là trưởng thành sớm, lại không hiểu chuyện, toàn bộ tâm tư chỉ đặt vào tình yêu.

Lúc mười ba tuổi gặp Thẩm Bạc An, mười lăm tuổi giấu giếm hẹn hò với anh, bị ba mẹ đánh mấy lần cũng không chịu chia tay, mười bảy tuổi lừa gạt người nhà sửa đổi nguyện vọng, chỉ vì đến học trường anh dạy, từ phía nam chạy tới phía bắc, hai mươi tuổi tốt nghiệp, nghỉ hè năm ấy lại vì Thẩm Bạc An mà giận đối người nhà, giống như làm thế nào cũng không thể khiến ba mẹ chấp nhận tình yêu của mình, trong cơn tức giận đi chụp ảnh cưới, phát thiệp mời đến bạn bè, cứ như vậy làm tiệc cưới, về chung sống với nhau.

Ai ngờ, lần náo loạn này, khiến mối quan hệ với gia đình coi như triệt để tan vỡ.

Từ đó tới nay, Khương Tĩnh đều cho rằng mình không sợ, cũng không thừa nhận sai lầm, ngược lại trách bọn họ bảo thủ, bá đạo, ép người quá đáng.

Đến hôm nay, mới đột nhiên hoảng hốt, cảm thấy có chút mờ mịt.

*

Khương Tĩnh đang ở trên taxi thì nhận được điện thoại của Thẩm Bạc An.

Hôm qua cô gửi cho anh một tin nhắn, không nói về nhà, chỉ nói tạm thời có chút việc cần xử lý, Thẩm Bạc An cho là chuyện công việc, cô cũng không giải thích thêm.

Thẩm Bạc An gọi điện thoại hỏi cô khi nào trở về, bởi vì năm giờ chiều nay anh sẽ đi thành phố bên cạnh tham gia hội thảo nghiên cứu.

Khương Tĩnh lúc này mới nhận ra cô không mang chìa khóa nhà, ngày hôm qua đi vội vàng, hình như đã để chìa khóa trên tủ giày. Khó trách Thẩm Bạc An lại đột nhiên gọi điện thoại nói cho cô biết hành trình, anh nhất định đã biết cô không mang chìa khóa.

Đang lúc buồn bực, bên kia Thẩm Bạc An lại thúc giục: “Sắp xếp xong chưa? Anh đến sân bay đón em.”

“Không cần.” Khương Tĩnh nói, “Anh cứ bận việc của anh, em có thể về kịp, tự em đi lấy.”

Bên kia đáp một tiếng “Được” liền cúp máy.

Khương Tĩnh mua vé chuyển bay gần nhất, lúc ra khỏi sân bay đã bốn giờ rưỡi, thời tiết bên ngoài mờ mịt, cô vừa lên taxi mưa liền rơi.

Cùng lúc đó di động báo có tin nhắn, là Thẩm Bạc An. Hành trình thay đổi, anh xuất phát sớm, đã nhờ học trò đưa chìa khóa cho cô.

Khương Tĩnh xem xong tin nhắn thì trả lời anh: Đã biết.

Xe taxi chở Khương Tĩnh vào trong trường học, phòng làm việc khoa luật đều ở tận cùng bên trong sân gần kí túc xá đại học T, trước đây Khương Tĩnh đã tới mấy lần, rất quen thuộc, chỉ đường cho lái xe tiến vào.

Kì nghỉ hè chưa kết thúc, người trong trường học không nhiều, trên đường đi rất vắng vẻ, mặc dù trời mưa xe vẫn đi rất thuận lợi, chỉ chốc lát đã đến.

Phòng làm việc của Thẩm Bạc An ở tầng năm khu phía đông, cửa khóa.

Khương Tĩnh đứng chờ ở hành lang.

Khoảng một phút sau, có hai sinh viên chạy đến, đều mang mũ xanh, một người mặc áo sơ mi xám, một người áo thun màu đen, mỗi người ôm một thùng giấy lớn, bên mép thùng bị mưa xối hơi ẩm ướt.

Cậu sinh viên mặc áo sơ mi xám chạy phía trước hô: “A, đó là cô sao, cô đến rồi!”

Nói xong bước nhanh hơn, chạy đến trước mặt Khương Tĩnh, khi nhìn rõ bộ dáng của Khương Tĩnh thì có chút kinh ngạc, ngẩn người xong mới vội vàng xin lỗi: “Cô, em là Tôn Trình, thầy Thẩm nhờ em đưa chìa khóa cho cô, thật xin lỗi, bọn em đến muộn.”

Khương Tĩnh lúc này mới nhìn rõ chữ in trên mũ của cậu ta, đó là viết tắt của một hội nghị học thuật do Thẩm Bạc An phụ trách. Khương Tĩnh cũng không xa lạ gì, ba năm trước cô cũng từng làm tình nguyện viên hội nghị, giúp đỡ tiếp đón học giả nước ngoài, khi đó cũng đội loại mũ như vậy.

Khương Tĩnh không suy nghĩ nhiều, nhìn thoáng qua liền nói: “Không sao, tôi cũng vừa tới.”

Tôn Trình để thùng giấy xuống, lau mồ hôi rồi nói: “Vậy cô chờ một chút, em mở cửa cất mấy tài liệu này rồi đưa chìa khóa cho cô.”

“Được.”

Tôn Trình nhanh chóng mở cửa, nói với bạn học: “Trần Thứ, cậu nhanh lên.”

Nói rồi ôm thùng giấy vào phòng, cậu sinh viên bị cậu ta thúc giục lúc này cũng đến cửa.

Khương Tĩnh tùy ý liếc nhìn, cậu ta bưng cái thùng vừa lớn vừa đầy, bên trong tất cả đều là thư.

Ánh mắt Khương Tĩnh vừa chuyển, mới vừa nhìn thấy gò má cậu ta, cậu đã vào trong.

Điều này khiến Khương Tĩnh cảm thấy có chút kì lạ.

Hình như đã từng gặp ở đâu đó.

Cô muốn lại gần nhìn, Tôn Trình đi ra, cậu ta rút chìa khóa đưa cho Khương Tĩnh, “Cô, đây ạ”

“Cảm ơn.” Khương Tĩnh đưa tay nhận.

Tôn Trình nhìn cô hỏi, “Cô không mang ô ạ? Bên ngoài mưa rất lớn đó.”

Khương Tĩnh quay đầu nhìn qua cửa sổ cuối hành lang, bên ngoài quả nhiên vẫn một khoảng mờ mịt.

Tôn Trình đoán cô thật sự không mang ô, liền nói: “Để em đưa cô xuống, bọn em có ô ở bên cạnh phòng hồ sơ ở lầu hai, em đi lấy cho cô.”

“Hai người không cần sao?” Khương Tĩnh hỏi.

“Không cần không cần, bọn em ở trong trường, đợi tí nữa sắp xếp tài liệu xong có lẽ mưa cũng ngừng, hơn nữa tụi em có thể gọi bạn cùng phòng đến đón, không sao đâu ạ.”

Tôn Trình nói xong nghiêng đầu hướng phòng làm việc nói: “Trần Thứ, cậu sắp xếp trước đi, tớ đưa cô xuống, ô của cậu cho cô mượn dùng nhé.”

Người bên trong đáp một tiếng.

Tôn Trình cười với Khương Tĩnh một cái, “Cô, chúng ta đi thôi!”

Khương Tĩnh đành phải nói: “Cảm ơn.”

Mưa đúng là rất lớn.

Nhưng mà ô trong tay Khương Tĩnh cũng rất lớn.

Một chiếc ô lớn màu đen bình thường, che trên đầu, ngăn ánh mặt trời, cũng ngăn nước mưa.

Cô biết rõ chủ nhân của chiếc ô này không phải Tôn Trình, là cậu sinh viên tên Trần Thứ kia.

Cô nghĩ, nhớ kĩ cái tên này, sau đó nói Thẩm Bạc An trả ô cho người ta.

Nhưng không biết tại sao, Khương Tĩnh đọc cái tên này một lần, lại nhớ tới gò má dưới vành nón kia.

Cô đột nhiên nhớ ra.

Cô đúng là đã gặp qua cậu ta.

Ở trên chuyến tàu kia.

3. Chương 3: “hai Bọn Họ, Rõ Ràng Đang Nắm Tay Nhau.”

Mưa rơi suốt đêm.

Chiếc ô được Khương Tĩnh đặt ở sân thượng, mỗi lần xuống lầu cô đều dùng chiếc ô này, vừa lớn vừa an toàn, không bị tạt nước mưa, so ra thì chiếc ô hoa nhỏ nhắn của cô thật kém cỏi.

Sáng thứ hai, mưa đã tạnh, trời sáng choang, gió nhẹ.

Tâm trạng Khương Tĩnh không hiểu sao đã tốt hơn nhiều, xế chiều ghé qua tòa soạn, chủ yếu là giao bản thảo, thuận tiện tổng kết sổ sách. Cô là phòng viên du lịch đã hai năm, lúc đầu là nhờ bạn cùng phòng giới thiệu đến tòa soạn này, hợp tác rất thoải mái, đến hạn thì nộp bản thảo, thời gian tự do, không có quá nhiều vấn đề, cô cảm thấy rất tốt.

Khương Tĩnh ở tòa soạn không bao lâu liền rời đi. Bên ngoài ánh mặt trời tươi sáng, nhưng giữa trưa lại nóng đến dọa người, không ai dám ra đường. Cô tìm một quán cà phê rồi ngồi một lát, đến khi thấy bên ngoài bớt nắng mới đi ra.

Di động trong túi xách vang lên.

Khương Tĩnh dừng lại, dựa vào lan can cầu vượt nghe điện thoại.

Gió thổi bên tai, giọng của Thẩm Bạc An vẫn trầm thấp trước sau như một: “Ở nhà?”

“Không.” Khương Tĩnh xoay người, dựa lưng vào lan can.

“Em đang ở đâu?” Anh hỏi

“Ồ bên ngoài.” Mắt Khương Tĩnh nhìn chăm chăm vào cậu bé ở lan can đối diện, thấp giọng nói, “Còn anh, anh đang ở đâu?”

Thẩm Bạc An nói: “Anh vừa trở về, ở Sở Luật, tối nay sẽ qua trường một lát, em nói chỗ của em đi, anh đến lấy chìa khóa.”

Hóa ra là muốn lấy chìa khóa.

Khương Tĩnh chuyển mắt, nhìn dòng xe cộ dưới cầu vượt, từ từ nói: “Anh đừng đến, em ở gần đấy, em sẽ đến Sở Luật tìm anh.”

Khương Tĩnh nói xong liền cúp điện thoại.

Cô không nói dối, ở đây cách Sở Luật của Thẩm Bạc An không xa. Cô ở trên cầu vượt một lát, sửa sang lại đầu tóc rồi đi xuống.

Gọi xe qua đó chỉ mất chưa đến mười phút.

Lễ tân Sở Luật đã đổi hai lần, một năm nay Khương Tĩnh chưa từng tới đây, hiện tại thấy ở đó toàn những khuôn mặt lạ lẫm, cô không biết rõ.

Thấy Khương Tĩnh đi vào, lễ tân nở nụ cười, hỏi cô cần giúp gì, có hẹn trước hay không.

Khương Tĩnh không trả lời, cô đứng đó, hơi thất thần.

Sau lưng có người kinh ngạc gọi cô: “...Tiểu Khương Tĩnh?”

Khương Tĩnh quay đầu lại.

Hình dáng Tống Vũ xuất hiện trong tầm mắt. Anh ta cầm cặp công văn, tây trang trắng thơm.

Khương Tĩnh nhìn anh ta lại nhớ tới Thẩm Bạc An.

Anh cũng thường xuyên mặc âu phục đen, cầm cặp công văn, những lúc học tập hay làm việc đều tập trung mà nghiêm túc, có một loại sức hút không thể bỏ qua.

Sức hút đó từng khiến cô rung động.

“Thế nào, tiểu Khương Tĩnh?”

Tống vũ đến gần, quơ tay trước mặt cô.

Khương Tĩnh đột nhiên hoàn hồn, “Sao?”

“Em nghĩ gì vậy?” Tống Vũ chăm chú nhìn cô, “Sao hồn bay phách lạc thế, đến tìm lão Thẩm à?”

Khương Tĩnh gật đầu.

“Vậy cùng nhau lên đi.”

Khương Tĩnh theo Tống Vũ đến phòng làm việc của Thẩm Bạc An. Khi đi qua khu làm việc chung, thấy một hình dáng quen thuộc. Cô nhìn qua liền nhận ra ngay, dù sao cũng mới gặp nhau mấy ngày trước.

Cô không nhìn bên kia nữa, đem tầm mắt về lưng Tống Vũ, đến cuối hành lang, vào phòng làm việc của Thẩm Bạc An.

“Lão Thẩm, vợ cậu tới.”

Thẩm Bạc An đang cúi đầu viết gì đó.

Tiếng của Tống Vũ là anh dừng lại. Anh ngẩng đầu lên, thấy Khương Tĩnh đứng bên cửa.

Ánh mắt hai người gặp nhau, đều hơi ngẩn ra, trong khoảnh khắc này, hai bên đều cảm thấy xa lạ.

Cảm giác này thật chặt lòng Khương Tĩnh. Cô cúi đầu, né tránh ánh mắt anh.

Tống Vũ đi ra ngoài, trong phòng làm việc chỉ còn hai người họ.

Khương Tĩnh đột nhiên thấy hối hận khi đến đây.

Thẩm Bạc An để bút xuống, đứng dậy đi về phía cô.

Trong tầm mắt Khương Tĩnh xuất hiện một đôi giày da, cô ngẩng đầu lên, Thẩm Bạc An đã đứng trước mặt.

Anh cao hơn cô không ít, Khương Tĩnh vô thức ngẩng mặt lên nhìn anh.

Mặt Thẩm Bạc An không thay đổi nhiều, dù anh đã ba mươi hai tuổi, so với lúc hai mươi bốn tuổi, dù tính tình lại thay đổi không ít, nhưng gương mặt không khác bao nhiêu, anh chẳng hề già đi, mũi thẳng, mắt đen, hình dáng đôi môi đẹp dễ.

Anh rất phong nhã, điều này Khương Tĩnh đã sớm biết, nếu không lúc cô còn nhỏ như vậy cũng không bị anh mê hoặc tâm trí.

Cô đột nhiên cảm thấy bản thân thật nông cạn.

Năm đó ban đầu có cảm tình với Thẩm Bạc An có lẽ là vì gương mặt anh.

Chỉ một ánh nhìn, trong lòng như xuân về hoa nở.

Một năm này, cô chưa từng đổ mắt trước mặt Thẩm Bạc An, cũng không còn vui trong lòng anh khóc nước mắt. Cô ở trước mặt anh, càng ngày càng hiểu chuyện, cũng ngày càng trầm lặng.

Thẩm Bạc An không để ý tới tâm trạng của Khương Tĩnh, anh mở miệng hỏi: “Có đem theo chìa khóa không?”

Khương Tĩnh dừng một lát, cúi đầu mở túi lấy ra một chùm chìa khóa đưa cho anh.

Thẩm Bạc An nhận lấy chìa khóa, Khương Tĩnh đột nhiên gọi anh: “Bạc An.”

Thẩm Bạc An hơi dừng lại, hàng mi đen nhánh khẽ động: “Sao vậy?”

“Khi nào anh hết giờ làm việc?”

“Chắc sẽ hơi muộn.”

Khương Tĩnh im lặng một lát, nói: “Buổi tối cùng nhau ăn cơm được không?”

Thẩm Bạc An lại im lặng, hình như hơi ngoài ý muốn, nhìn cô một lát mới nói: “Hội nghị hai ngày trước hết sức thành công, buổi tối sinh viên muốn tổ chức tiệc mừng.”

Khương Tĩnh nghe xong nói: “À, có tiệc sao.”

Thẩm Bạc An gật đầu: “Ừ”

Khương Tĩnh cũng gật đầu, im lặng một lát, đột nhiên nói: “Vậy em có thể đi cùng không?”

Lần này Thẩm Bạc An hơi bất ngờ, rõ ràng cũng sờ một chút.

Khương Tĩnh nhìn anh, lại hỏi: “Bạc An, anh có thể dẫn em theo không?”

“Được.” Cuối cùng Thẩm Bạc An trả lời.

Khương Tĩnh hơi cúi đầu, khoe miệng gương cao, cười như có như không.

Năm giờ rưỡi, Thẩm Bạc An làm xong việc, nói với Khương Tĩnh ngồi ở trước mặt: “Được rồi, đi thôi.”

Khương Tĩnh cầm túi đứng lên.

Lúc này có người gõ cửa, Thẩm Bạc An nói: “Mời vào.”

Cửa mở ra, Giang Thấm Ninh trong bộ váy sạch sẽ đi tới. Cô ta nhìn thấy Khương Tĩnh đứng bên cạnh sofa, mặt cứng đờ, mắt một giây mới phản ứng lại.

“Em chào cô.” Cô ta hơi cúi đầu, vẻ mặt không tự nhiên.

Khương Tĩnh “Ừ” một tiếng.

Giang Thấm Ninh ngẩng đầu nhìn Thẩm Bạc An, hơi do dự: “Thầy Thấm?”

“Xong rồi?” Thẩm Bạc An hỏi.

“Dạ.” Giang Thấm Ninh nói, “Tiểu Liêu nói bọn họ đã xuất phát từ trường.”

“Ừ, vậy chúng ta đi.” Thẩm Bạc An quay đầu nhìn Khương Tĩnh, “Đi thôi.”

Khương Tĩnh hiểu ra, không phải chỉ có hai bọn họ đi cùng nhau, Giang Thấm Ninh cũng đi chung. Nhưng điều này hình như cũng không có gì bất thường, cô ta ở đây thực tập, cũng chỉ đi nhờ xe thầy giáo đến tham gia tụ tập mà thôi, không có gì đáng để nói.

Trên đường đi ba người đều không nói lời nào, Giang Thấm Ninh vốn muốn cùng Khương Tĩnh nói chuyện nhưng thấy cô có vẻ mệt mỏi không muốn nói nên cũng thôi.

Tiệm ăn ở gần đại học T, lái xe từ Sở Luật đến mất hai mươi phút, hơn nữa bây giờ là giờ tan tầm nên hơi kẹt xe, đến nơi đã hơn sáu giờ.

Những người khác đã tới trước, trong phòng ngồi sáu bảy người, Khương Tĩnh nhận ra hai trong số họ, là Tôn Trình và Trần Thứ.

Tôn Trình nhanh miệng, gọi “Thầy Thấm” sau đó là “Cô”, những người khác nghe được, dù có chút bất ngờ, nhưng đều nhiệt tình lễ phép chào hỏi.

Trong những người này, có vài người là nghiên cứu sinh, cũng có sinh viên chưa tốt nghiệp, đều làm việc cho Thấm Bạc An, nhưng chỉ có Giang Thấm Ninh là học trò chân chính của anh.

Thấm Bạc An rất ít khi hướng dẫn nghiên cứu sinh, mấy năm nay Giang Thấm Ninh là người duy nhất, tháng sáu vừa tốt nghiệp, lập tức đến Sở Luật của Thấm Bạc An làm thực tập sinh.

Ăn một bữa cơm, Khương Ninh không nhớ được mấy người, chỉ ấn tượng Tôn Trình và Trần Thứ.

Tôn Trình rất khôn khéo, biết pha trò, không muốn chú ý cũng khó.

Trần Thứ thì lại rất im lặng.

Nếu như không có sự việc lần trước, Khương Tĩnh có lẽ cũng không chú ý đến cậu.

Cậu ngồi giữa mọi người, không nói chuyện nhiều, mặc trang phục tối màu, kiểu dáng hết sức bình thường, đầu tóc cũng không giống những nam sinh khác tạo kiểu này nọ mà được cắt cực kì ngắn.

Cậu đích thực không gây chú ý gì. Nhưng khuôn mặt kia cũng không khó nhìn, ngược lại còn khá thanh tú.

Khương Tĩnh nghĩ cậu là một nam sinh hướng nội.

Nhưng mà nam sinh hướng nội như vậy, ngày đó trên tàu, trước mắt bao nhiêu người lại chủ động giúp cô.

Khương Tĩnh nhớ tới chiếc ô của cậu còn ở nhà, ngày mai nhất định phải đưa Thấm Bạc An đem trả.

Đang nghĩ như vậy, Thấm Bạc An đã ra ngoài tính tiền.

Mọi người cùng nhau đến cửa nhà hàng, một vài nghiên cứu sinh có việc khác đã đi trước, Tôn Trình và Trần Thứ cùng một sinh viên khác đi xe đạp đến, vì vậy cùng nhau về trường. Trước cửa chỉ còn ba người.

Khương Tĩnh hỏi Thẩm Bạc An: “Hai người định đến trường đúng không?”

Giang Thấm Ninh gật đầu nói phải. Cô ta sau khi tốt nghiệp thì phòng ký túc xá một người ở trong trường, hiện giờ vẫn ở đó.

Khương Tĩnh nói: “Vậy hai người đi đi, em gọi xe về.”

“Đưa em về trước đã.”

“Không cần.” Khương Tĩnh bước xuống bậc thang, đi đến ven đường chờ xe.

Thẩm Bạc An cũng lại gần, giúp cô bắt taxi, Khương Tĩnh ngồi vào xe, nói: “Em về trước.”

Xe taxi nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ.

Thẩm Bạc An đứng bên đường, Giang Thấm Ninh lại gần anh.

Đèn đường chiếu xuống hai hình bóng.

Dưới ánh đèn, Giang Thấm Ninh vươn tay, nhẹ nhàng cầm tay Thẩm Bạc An.

Xe taxi dừng trước ngã tư.

Khương Tĩnh nhìn chằm chằm đèn đỏ phía trước, trong đầu cực kì hỗn loạn, khi là khuôn mặt Thẩm Bạc An, khi là hình dáng Giang Thấm Ninh.

Có đôi khi, cô rất hận trực giác của phụ nữ. Tựa như lúc này.

Hết năm mươi giây, màu đỏ trong tầm mắt biến thành màu xanh.

Tại Khương Tĩnh ong lên một tiếng.

Cô xoa ngón tay, nói với tài xế: “Bác tài, quẹo ở đường phía trước, tôi muốn đến đại học T.”

Nửa giờ sau, Khương Tĩnh đứng ngoài phòng làm việc của Thẩm Bạc An. Trên hành lang không một bóng người, cô giơ tay lên mấy lần, vẫn không gõ cửa.

Cô đi xuống cầu thang, đến lầu hai thì dừng lại.

Ở đó có một khu vực đơn sơ, vài cái bàn cùng mấy cái ghế nhỏ, mặt bên là cửa sổ sát đất. Nghỉ hè trong trường vốn không có người, có mấy sinh viên tự học cũng đã rời đi từ sớm, để lại một chiếc đèn tro trọi ở đó.

Khương Tĩnh đến bên cửa sổ ngồi xuống, từ góc độ này có thể nhìn rõ dưới lầu. Chỗ sáng tối đan xen kia là cửa ký túc xá.

Không biết qua bao lâu, hai chân cô cuối cùng không chịu nổi, trong tòa nhà càng yên tĩnh, bên ngoài cũng không có người tới.

Có lẽ đã nửa đêm rồi.

Cô nhìn thấy rất rõ ràng, một người cao lớn, một người mảnh mai ôn nhu.

Hai bọn họ, rõ ràng đang nắm tay nhau.

Khương Tĩnh dán mặt lên cửa sổ, cảm thấy giá lạnh xâm nhập toàn thân.

Cô ngồi trên mặt đất, dựa lưng vào cửa sổ, nước mắt chảy đầy mặt.

Cùng lúc đó, tiếng chuông mười giờ reo, Trần Thứ tắt đèn phòng hồ sơ, khóa cửa, đeo cặp sách đi đến cầu thang.

4. Chương 4: “cậu Đừng Gọi Tôi Là Cô Nữa.”

Ban đêm rất yên tĩnh. Loại yên tĩnh này khiến cho tiếng khóc dè dặt của người con gái bị phóng đại.

Trần Thứ dừng bước.

Cậu đứng trong hành lang, rất gần bậc thang.

Đèn trên đầu hơi tối, nhưng cũng đủ để cậu thấy rõ người ngồi khóc bên cửa sổ.

Bởi vì kinh ngạc, hai mắt Trần Thứ hơi trợn to.

Người kia ôm chân ngồi trên nền gạch, đầu cúi thấp, tóc dài rơi xuống che nửa gương mặt.

Nhưng cậu nhận ra cô.

Áo sơ mi trắng và quần jean không đổi, chiếc túi bên cạnh cũng là màu đen. Mấy giờ trước, bọn họ còn cùng ăn cơm, cậu còn cùng các bạn gọi cô một tiếng “Cô”.

Cô ấy vậy mà đang ngồi khóc ở đây.

Ánh thủy tinh của cửa sổ sát đất soi rõ bóng dáng Trần Thứ, cậu bước tới một bước, bỗng thu chân lại.

Không biết nên đi qua hay không.

Cô ấy khóc im lặng như vậy, hết sức chuyên chú, không giống như bệnh tâm thần gào khóc, không có thanh âm bén nhọn chói tai, cũng không có kiểu kích động điên cuồng.

Trần Thứ đã thấy rất nhiều phụ nữ khóc.

Trên trấn bọn họ, mỗi ngày đều có phụ nữ cãi vã gào khóc, bị người ngoài bắt nạt sẽ khóc, bị chồng, mẹ chồng bắt nạt cũng sẽ khóc, nhà ai có chuyện gì đầu đường cuối ngõ đều biết. Khóc giống như là vũ khí của phụ nữ, nhưng người đó thích đứng trong hẻm vừa khóc vừa mắng, cũng thích mở cửa khóc vang trời, nếu như có người đến, bọn họ càng khóc to hơn, mọi người nhìn thấy cũng biết bọn họ có bao nhiêu uất ức.

Bạn cùng bàn của Trần Thứ trước kia từng gọi “Phương pháp khóc của phụ nữ”

Hóa ra phụ nữ khóc có nhiều kiểu như vậy, dù là kiểu nào, cũng có thể nhìn ra bọn họ có rất nhiều uất ức.

Trần Thứ đứng một hồi lâu, nắm tay vừa buông ra, do dự hết lần này đến lần khác rốt cục vẫn đi qua.

Trên mặt Khương Tĩnh đều là nước mắt, ánh mắt cũng ngập nước. Cô đưa tay lau một cái, một giây sau lại đây. Không biết chuyện gì xảy ra, rõ ràng bình thường không hay khóc, hôm nay lại không có cách nào ngừng lại.

Cô chán ghét như vậy, nâng hai tay lên, cúi đầu lau lung tung hai mắt, lau hai cái lại cảm thấy buồn cười.

Cô cắn môi, cả khuôn mặt đều vùi giữa hai chân.

Đột nhiên, một giọng nói rơi vào tai

“...Cô?”

Thân thể Khương Tĩnh chấn động, chân hơi hồi phục chút xíu cảm giác.

Cô ngẩng đầu lên.

Nam sinh trẻ tuổi đứng bên cạnh, ánh đèn rơi trên mặt cậu, Khương Tĩnh lần đầu tiên phát hiện mắt hắn đen như vậy.

Cô không trả lời, khuôn mặt còn nước mắt hơi ngẩng lên, mắt cũng sưng đỏ, Trần Thứ nhí mày, đột nhiên ngồi xuống bên cạnh cô.

Cậu mở túi sách ra, cúi đầu tìm kiếm, rất nhanh đưa ra một túi khăn giấy, đưa tới trước mặt Khương Tĩnh.

Khương Tĩnh nhìn chằm chằm túi khăn giấy, hơi sững sốt.

“Khăn sạch.” Tay Trần Thứ lại đưa ra phía trước.

Khương Tĩnh ngẩng đầu nhìn cậu một cái, cuối cùng nhận lấy lau mặt.

Cô không khóc nữa, hiện tại lại có chút không phản ứng kịp, không biết tại sao cậu ấy lại xuất hiện ở đây. Đã muộn như vậy rồi.

Trần Thứ thấy cô lau mặt xong, không hiểu sao thở phào nhẹ nhõm.

Do dự hai giây, mở miệng thăm dò: “...Tới tìm thầy Thẩm sao?”

Tay Khương Tĩnh run lên.

Cô quay mặt, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

Trần Thứ đột nhiên có chút luống cuống. Cậu cảm thấy hình như mình nói sai rồi.

Lúc này lại nghe được giọng nói khàn khàn của Khương Tĩnh. Cô nói: “Không phải, tôi không đến tìm anh ta.”

Trần Thứ nhìn cô, môi mím lại, không biết nên nói gì tiếp. Cậu chú ý đến tâm trạng cô sa sút uể oải, lại thấy cô vừa ở đây khóc một trận, nhất định là đã xảy ra chuyện không vui. Việc này có lẽ có liên quan đến thầy Thắm, mặc kệ nguyên nhân gì, cậu cũng không nên lại đoán bừa, dứt khoát ngậm miệng.

Nhất thời hai người đều không nói gì, bầu không khí yên lặng kì lạ.

Khương Tĩnh dụi mắt, nghiêng mặt nhìn qua.

“Cậu tên là Trần Thứ? Cô hỏi: “Thứ trong đại thụ (cây)?”

Trần Thứ sững sờ, sau đó đáp: “Là Thứ trong tha thứ?”

“À” Khương Tĩnh gật đầu, tùy ý hỏi cậu: “Sao cậu lại ở đây? Muộn như vậy rồi.”

Trần Thứ nói: “Phòng hồ sơ mười giờ đóng cửa.”

Khương Tĩnh lại gật gật đầu, không hỏi lại. Cô hít vào hai cái, dựa vào cửa sổ xoa chân. Lúc Trần Thứ cho rằng cô sẽ không lên tiếng nữa, cô lại đột nhiên nói: “Cậu có gì ăn không?”

Trần Thứ ngẩn người, sau đó lắc đầu.

“Tôi thấy rất đói.” Khương Tĩnh hít mũi, duỗi tay sờ đôi môi khô khốc, “Cũng rất khát.”

Bữa tối kia không có tâm tư ăn uống, vừa rồi lại khóc nhiều như vậy.

Cô nói bình thản như vậy, giống như kể lại một chuyện rất bình thường, không trông chờ người khác nói tiếp. Nhưng kỳ thật trong lời nói có bao nhiêu uất ức, nhất là lời nói từ người vừa mới khóc xong càng lộ vẻ yếu ớt.

Bộ dạng cô lúc này khác biệt rất lớn so với trước kia, vừa mấy giờ trước cô cũng không phải bộ dạng này.

Trần Thứ không biết trả lời như thế nào, nhìn cô một lúc, thấp giọng nói: “Trong trường học có cửa hàng tiện lợi.”

“Có cửa hàng tiện lợi sao, vậy tôi đi kiếm gì đó để ăn.” Khương Tĩnh tựa vào cửa sổ sát đất định đứng lên, chân run lên một cái, thiếu chút nữa ngã xuống.

Trần Thứ vô thức đuổi tay đỡ cô. Thấy cô đứng vững, cậu liền thả tay ra.

Bây giờ đã mười rưỡi. Trong sân trường không có ai, Trần Thứ dắt xe đạp, Khương Tĩnh theo sau.

Trong sân trường có một dòng sông, cửa hàng tiện lợi ở đối diện, đi tới nơi tốn hết bảy tám phút.

Đến nơi một phát hiện cửa hàng đóng cửa sớm, trước cửa cuốn dán tờ giấy A4, trên đó viết: Thời gian buôn bán trong kỳ nghỉ hè: 10:00 – 22:00.

Trần Thứ đọc thông báo xong, hơi lúng túng đi tới giải thích với Khương Tĩnh: “Trước kia không đóng cửa sớm như vậy.”

“Được rồi.” Khương Tĩnh hơi thất vọng, đứng đó không di chuyển.

Trần Thứ cũng đứng đó.

Khương Tĩnh ngẩng đầu nhìn cậu: “Vậy cậu trở về đi.”

Cô bảo cậu về, nhưng mình lại không đi, vẫn cúi đầu đứng đó.

Trần Thứ nói: “Cô không về sao?”

“Đợi lát nữa.”

Khương Tĩnh xoay vài vòng, chỉ vào cách đó không xa nói: “Đó là cửa sau phải không?”

“Phải.”

“Cửa sau có bán đồ ăn không?”

Trần Thứ suy nghĩ một chút: “Bây giờ không biết còn không.”

“Vậy tôi đi tìm thử xem.” Khương Tĩnh phát tay, “Cậu đi đi, tôi cũng đi đây.”

Khương Tĩnh đi gần tới cửa, người phía sau đuổi theo.

“Cô, em đưa cô đi.”

Khương Tĩnh nhìn cậu.

Cậu giữ đầu xe đạp, nói: “Giờ muộn rồi, cô lại là con gái.”

Ngoài cửa sau có một tiệm đồ nướng, khói bay lượn lờ, giờ này chính là lúc đông khách.

Khương Tĩnh gọi một bàn đầy thức ăn, lại kêu hai chai bia.

Đây là cách ăn lúc còn đi học, đã qua nhiều năm vẫn hết sức hoài niệm.

Cô gái trẻ tuổi đều tham ăn, thích ăn đồ ăn không tốt cho sức khỏe, mỗi đêm hè đều phải đi ra ngoài trường học ăn đồ nướng, uống bia lạnh, vì vậy cô bị Thẩm Bạc An mắng không ít.

Khi đó bọn họ còn chưa ở chung, cô lén lút cùng bạn cùng phòng đi ăn, vận may không tốt bị Thẩm Bạc An bắt tại trận, anh ta lạnh mặt xách cô đi như xách đứa trẻ.

Anh ta quản từ bữa cơm đến việc học của cô, như một bề trên nghiêm khắc. Khương Tĩnh nói anh ta bá đạo, anh ra lại bóp mặt cô rồi hôn lên, trưng ra khuôn mặt đen sì bảo cô lặp lại một lần.

Những thứ đó giờ như giấc mộng.

Rõ ràng đã qua ba bốn năm.

Cái gì cũng đều không có.

Bia đột nhiên bị người khác cầm lấy.

Cậu chỉ chỉ trên bàn. “Đầy rồi.”

Khương Tĩnh nhìn qua, quả nhiên đầy rồi, bọ trong ly đều sắp tràn ra ngoài. Cô đột nhiên hoàn hồn, tay buông ra như bị bỏng.

Trần Thứ đặt chai bia lại trên bàn.

Khương Tĩnh bưng ly lên uống một ngụm, chất lỏng lạnh buốt từ cổ họng vào dạ dày, hết sức hăng hái.

“Cậu không uống sao?” Cô nhìn Trần Thứ.

Trần Thứ lắc đầu.

Khương Tĩnh cũng không quản cậu, vừa uống hết chai, đồ ăn cũng đúng lúc được bưng lên.

“Cậu cũng ăn đi.” Khương Tĩnh nói.

Trần Thứ vẫn lắc đầu.

Khương Tĩnh cảm thấy kì lạ: “Các cậu bây giờ không ăn những thứ này sao? Mùa hè không ăn đồ nướng, không uống bia thì có ý nghĩ gì đâu.”

Nhưng cô cũng chỉ nói vậy, Trần Thứ không ăn thì thôi, cô không ép, người khác ăn đồ ăn không tốt cho sức khỏe.

Cuối cùng cả bàn đồ ăn đều do Khương Tĩnh giải quyết, bia cũng uống sạch sẽ, cô định gọi thêm, Trần Thứ đột nhiên nói: “Uống ít một chút.”

Khương Tĩnh ngẩng đầu nhìn cậu, đang muốn nói gì, di động đột nhiên vang lên.

Là Thẩm Bạc An gọi tới, Khương Tĩnh nhìn chằm chằm màn hình hồi lâu, mặt càng ngày càng căng cứng. Cuối cùng, cô tắt điện thoại, ném vào túi xách, không lâu sau, lại vang lên lần nữa, cô lấy ra chuẩn bị nhấn tắt, ai ngờ luống cuống tay chân nhấn nhầm vào nút nghe.

Đầu kia Thẩm Bạc An “Alo” một tiếng, Khương Tĩnh giống như nooie điên, cắn răng dùng sức ném di động vào ven đường.

Cô hành động rất đột ngột, Trần Thứ nhìn vậy liền ngây người. Mà Khương Tĩnh lại làm như không có chuyện gì, cầm túi rời đi.

Trần Thứ nhặt di động của cô lên rồi đi theo.

“Cô!” Cậu ở phía sau gọi, đầu Khương Tĩnh cũng không quay lại.

Trần Thứ lại vội vàng đến ven đường lấy xe, chừ cậu đuổi theo đến nơi Khương Tĩnh đã qua bên kia đường.

Cậu lại gọi một tiếng: “Cô.”

Khương Tĩnh dừng chân, xoay người nhìn cậu.

Cô đột nhiên lớn tiếng nói: “Cậu đừng gọi tôi là cô nữa.”

Cô nói xong, nước mắt liền rơi xuống.

Trần Thứ ngẩn người đứng đó, ngây ngốc nhìn cô.

Thành phố ben đêm xe đến xe đi, cô đứng đó, gió thổi tóc bay tán loạn, cũng thổi bay nước mắt của cô.

Cách con đường ồn ào, Trần Thứ nghe rõ ràng tiếng khóc của Khương Tĩnh.

Cậu cảm thấy, cô uất ức tưởng như sắp chết.

5. Chương 5: “em Chưa Từng Buông Tay, Còn Anh Đã Không Kiên Trì Được.”

Trần Thứ trở lại ký túc xá, đã mười hai giờ.

Tôn Trình đang chơi game, nghe được động tĩnh, từ giường trên thò đầu ra, “Hôm nay sao về muộn vậy? Không phải mười giờ sao?” Hỏi xong thân thể lại rụt về tiếp tục chơi, ai ngờ nửa ngày cũng không nghe thấy Trần Thứ trả lời.

Tôn Trình nghi ngờ nhìn xuống dưới, thấy Trần Thứ ngồi bên cạnh bàn, trong tay siết chặt chiếc di động màu trắng, không nhúc nhích.

“Này, Trần Thứ?” Tôn Trình gọi.

“Hả.” Trần Thứ cuối cùng có chút phản ứng.

Tôn Trình cúi đầu nhìn xuống, thấy không rõ hình dáng chiếc điện thoại trong tay cậu, chỉ cảm thấy kỳ quái: “Ồ, cậu đổi điện thoại? Sao giống điện thoại của con gái vậy.”

“Không phải của tớ.”

“Tớ nói cậu sao lại đổi điện thoại chứ.”

Tôn Trình lăm bằm một câu, đột nhiên lộ ra nét mặt hưng phấn, “Cậu nhặt được à, mau mở ra xem, khẳng định là của con gái, cậu có thể xem thông tin một chút, gọi điện thoại cho bạn cô ấy để tìm người.”

Trần Thứ không hề cử động, cách hai giây mới nói: “Mở không được, hư rồi.”

“A? Cậu nhặt cái điện thoại hư làm gì, người ta đã ném đi rồi mà.” Tôn Trình lập tức không còn hứng thú, không nói chuyện với Trần Thứ nữa, tiếp tục chơi game.

Trần Thứ bóp di động ngồi một hồi lâu.

Không biết tại sao, giống như có thể thấy gò mà giàn giữa nước mắt của Khương Tĩnh.

Cậu chưa kịp trả điện thoại cho cô, cứ đứng một bên nhìn cô vừa khóc vừa gọi taxi, ngồi vào liền đi mất.

Đêm nay Khương Tĩnh không về nhà, điện thoại cũng không gọi được, giống như đột nhiên bốc hơi đi mất. Thẩm Bạc An gọi đến tất cả những người cô quen, không ai ở cùng với Khương Tĩnh.

Ba giờ sáng, cuối cùng anh ta lái xe ra ngoài tìm cô. Xe khởi động xong mới phát hiện không nghĩ ra được nơi cô có thể đi, chỉ có thể tìm lung tung mấy chỗ, không thu hoạch được gì.

Về đến nhà đã là buổi sáng. Trong nhà trống không, anh ta ngồi trên sô pha, trong tay là con gậy bông màu trắng, đó là gối ôm của Khương Tĩnh. Lúc cô mới đến đã mua nó, dùng nhiều năm lông đều đổi màu cũng không vứt bỏ. Cô thật ra là một người hoài cổ.

Thẩm Bạc An dè tay lên trán, đang định đứng dậy, điện thoại lại vang lên.

Anh ta lập tức cầm lấy di động, thấy rõ tên trên màn hình, thần sắc không đổi.

Điện thoại kết nối, tiếng Giang Thâm Ninh truyền tới: “Thầy.”

“Thâm Ninh.” Thẩm Bạc An lại tựa vào sô pha.

“Là em.” Giọng nói đầu kia có chút vui vẻ, “Hôm nay uống Latte được không? Chính là của tiệm lần trước em nói với anh, ông chủ tiệm cuối cùng đã trở lại.”

Thẩm Bạc An nói: “Được.”

“Vây lát nữa gặp.”

“Ừ.”

Cúp điện thoại, trong phòng khôi phục yên tĩnh, nắng sớm từ sân thượng chiếu vào, phòng khách sáng ngời.

Thẩm Bạc An ngồi một lúc, sau đó gọi điện thoại cho Tống Vũ. Điện thoại vang lên ba tiếng mới kết nối, giọng Tống Vũ lười biếng, hiển nhiên là vừa tỉnh ngủ.

Thẩm Bạc An nói: “Hội nghị sáng nay cậu chủ trì đi, tớ sẽ đến muộn một chút.”

“Cái gì?” Tống Vũ ở đầu kia ngạc nhiên nhảy dựng, “Cậu làm gì thế, sao đột nhiên thay đổi kế hoạch, tớ còn đang ở trên giường.”

“Tớ có việc cần xử lý.”

“Cậu mới sớm tinh mơ thì có việc gì? Trường học còn chưa khai giảng, cậu đâu cần lên lớp.”

Thẩm Bạc An đứng lên đi vào nhà vệ sinh, vừa đi vừa nói: “Không thấy Khương Tĩnh.”

Gọi điện thoại xong, Thẩm Bạc An nhắn tin cho Giang Thẩm Ninh: Đừng mua cà phê, buổi sáng anh không đến.

Giang Thẩm Ninh đã mua cà phê xong, vừa ngồi xuống, bạn tốt Tiểu Diệp liền đưa túi cho cô ta, nói: “Điện thoại cậu vừa kêu, hình như là tiếng tin nhắn.”

“A, cậu cầm giúp tớ một chút.”

Tiểu Diệp nhận cà phê, Giang Thẩm Ninh lấy di động từ trong túi ra, đọc xong tin nhắn liền nhú mày.

Tiểu Diệp hỏi: “Sao vậy?”

Giang Thẩm Ninh lắc đầu, cất điện thoại, nói: “Tiểu Diệp, cà phê này cho cậu.”

“Gi?” Tiểu Diệp xấu xa cười một tiếng, chế nhạo: “Sao lại cho tớ, không phải là mua cho thầy Thẩm nhà cậu sao?”

Mặt Giang Thẩm Ninh đỏ lên, đưa khuỷu tay đẩy cô ta một cái, “Nói bậy bạ gì vậy? Thầy Thẩm là thầy

Thắm, nhà tớ cái gì.”

Tiểu Diệp càng cười to: “Ồ trước mặt tớ đừng giả vờ, dù sao không phải sẽ nhanh chóng trở thành của nhà cậu sao?” Sau đó ghé sát vào, nói nhỏ bên tai Giang Thắm Ninh, “Cậu xem thầy Thắm thật chiều cậu, cậu đề cử một cái, tớ liền có thể đến đây làm việc, nếu không thì với thành tích của tớ sao vào được Sở Luật.”

Giang Thắm Ninh không còn cách nào, trừng mắt nhìn cô ta: “Tớ xin cậu đừng nói mãi như vậy, ở Sở Luật cũng nói ít thôi, muốn để cho mọi người đều biết cậu đi cửa sau sao?”

“Được rồi được rồi, tớ biết rồi.” Tiểu Diệp chau mày, bỗng nhiên lại hỏi, “Này, Thắm Ninh, khi nào thầy Thắm mới ly hôn, lần trước cậu nói không phải sắp rồi sao?”

Mặt Giang Thắm Ninh cứng đờ, sắc mặt không được tốt, trầm mặc hai giây mới nói: “Bọn tớ chưa từng nói đến chuyện này, anh ấy không nói, tớ cũng không hỏi, tớ cảm thấy anh ấy hết sức mâu thuẫn, không biết có phải không đành lòng mở miệng hay không.” Ngừng một lát, còn nói, “Kỳ thật chuyện của hai người họ đến giờ tớ cũng không rõ ràng lắm, nghe nói chuyện năm đó rất phức tạp, Khương Tĩnh hình như còn trở mặt với người nhà.”

Tiểu Diệp kinh ngạc: “Như vậy, thầy Thắm vẫn còn tình cảm với cô ta sao, xem ra cô gái đó rất khó đối phó.”

Giang Thắm Ninh nhú mày, không nói phải, cũng không nói không phải.

Tiểu Diệp chớp mắt, suy nghĩ. Cô ta vỗ vỗ Giang Thắm Ninh, ý bảo cô ta lại gần.

“Thắm Ninh, tớ phải nhắc nhở cậu, đối với chuyện thầy Thắm nhà cậu ly hôn, cậu phải thông minh một chút, phải tỉnh táo.”

“Là sao?”

“Cậu nghĩ xem, thầy Thắm nhà cậu có thân phận gì, nói khó nghe, hai người là đang ngoại tình.”

“Cậu nói gì đó?” Giang Thắm Ninh nghiêm mặt, “Thầy Thắm cùng cô ta đã sớm không còn tình cảm, một năm nay họ hầu như không ở chung, tớ không phải đã nói mọi chuyện với cậu sao, đừng thấy anh ấy còn chưa ly hôn, kì thật đã sớm chỉ là cái vỏ rỗng.” Sau cùng lại nhấn mạnh: “Tớ đã nói, tớ không phải người thứ ba.”

“Phải phải phải, tớ hiểu, cậu kích động gì chứ.” Tiểu Diệp nói, “Đây không phải trọng điểm, tớ là lo lắng cho cậu, tớ biết, nhưng người khác đâu biết, lời nói đáng sợ cậu cũng biết, cho nên việc này phải giải quyết cho tốt, nếu không, không chỉ thầy Thắm thân bại danh liệt mà danh tiếng của cậu cũng hỏng.”

Thấy sắc mặt Giang Thấm Ninh trầm trọng, tiểu Diệp lại tiếp tục phân tích, “Cái này còn chưa nói, chúng ta học luật, cậu đừng quên chuyện quan trọng nhất là, nếu cô gái kia nhất quyết không chịu ly hôn, làm loạn đến tận tòa án đối với hai người đều không tốt, trong mối quan hệ này người sai là thầy Thấm, đến lúc đó phân chia tài sản sẽ bị thua thiệt, cậu nghĩ cách đi.”

Mặt Giang Thấm Ninh phút chốc sụp đổ.

Tiểu Diệp thở dài, vỗ tay cô ta: “Thấm Ninh, cậu đừng ngốc như vậy, thời đại này không phải có tình yêu là no bụng, cậu nên vì mình mà tính toán, lỡ như thầy Thấm không dứt khoát được, kéo dài như vậy, cậu phải làm sao?”

“Tớ có thể làm sao?” Mặt Giang Thấm Ninh đỏ lên, “Chuyện ly hôn của bọn họ, tớ đâu thể làm gì, áp lực của thầy Thấm đã rất lớn, tớ không thể tăng thêm gánh nặng cho anh ấy.”

Tiểu Diệp nói: “Nếu bên này không có cách, cậu chuyển sang bên kia đi.”

Giang Thấm Ninh sững sờ: “Ý cậu là gì?”

“Còn không hiểu sao, tìm cơ hội từ vợ thầy ấy, hoặc là cậu hẹn cô ta ra, làm cho cô ta khuất phục, chủ động rút lui, tự đề nghị ly hôn.”

“Tớ không làm được.” Giang Thấm Ninh lắc đầu liên tục, “Sao tớ làm được chứ.”

“Tớ biết cậu không làm được.” Tiểu Diệp cũng không đổ thêm dầu vào lửa, nghĩ biện pháp cho cô ta: “Tớ cũng không tin cô gái kia trong sạch, cô ta quanh năm suốt tháng không ở nhà, quan hệ với chồng lại như vậy, cậu không nghĩ cô ta đã có gì đó ở ngoài sao?”

Giang Thấm Ninh mở to mắt, giật mình nói: “Không thể nào.”

“Rất có khả năng.” Tiểu Diệp nháy mắt mấy cái, “Cũng không cần rõ ràng như vậy, chỉ cần để lại chút dấu vết là được, còn phải xem cậu dùng mấy dấu vết này như thế nào.”

Giang Thấm Ninh há to miệng, vẫn còn mơ hồ.

Tiểu Diệp vỗ ngực, “Yên tâm, tớ sẽ giúp cậu.”

Giang Thấm Ninh nhìn cô ta, trong lòng có một tia hi vọng, nhưng lại có chút bối rối không chịu nổi.

Cả ngày hôm nay, Giang Thấm Ninh không thấy Thấm Bạc An. Anh ta chỉ nói buổi sáng không đến, không ngờ lại vắng mặt cả ngày.

Lúc tan tầm, Giang Thấm Ninh gọi điện thoại qua, chuông vang nhiều lần không có ai nhận.

Người ở văn phòng đã về hết, tiểu Diệp dọn dẹp xong đến tìm cô ra: “Cùng ăn cơm không?”

Giang Thấm Ninh nói: “Không ăn, tớ về trường.”

“Được rồi.” Tiểu Diệp vỗ vỗ cô ra, nói: “Đừng lo lắng, chuyện lớn phải làm từ từ.”

Giang Thấm Ninh về trường. Phòng trọ ở ký túc xá phía tây, trên đường đi, gặp Trần Thứ vừa đi căn tin về.

“Giang sư tử.” Trần Thứ dừng xe, đứng ở ven đường chào cô ta.

Giang Thấm Ninh cười cười, “Trần Thứ à, đi ăn cơm sao.”

“Ừ.”

“Chị đang định đi ăn, đúng rồi, em còn giữ chìa khóa phòng hồ sơ phải không?”

“Phải.”

Giang Thấm Ninh: “Vậy thì tốt, ngày mai chị muốn đi sao chép ít tài liệu, đến lúc đó tìm em mượn chìa khóa.”

“Được, buổi chiều em đều ở trường.”

Giang Thấm Ninh suy nghĩ một chút lại hỏi: “Trần Thứ, em vẫn còn làm thêm ở nhà xuất bản sao?”

“Vâng, buổi sáng em đều làm bên đó.”

Giang Thấm Ninh nói: “Bên đó tiền lương quá thấp, em làm hết kỳ nghỉ hè thì đừng đi nữa.”

Trần Thứ gật đầu: “Liêu sư huynh giới thiệu cho em hai công việc mới, khai giảng xong em không làm ở đó nữa.”

“Vậy là tốt rồi.” Giang Thấm Ninh nói, “Thầy Thấm rất tán thưởng em, chờ em học xong bài chuyên ngành năm này, chị sẽ đề cử với thầy xem có thể cho em đến Sở Luật làm việc hay không, dù sao tiền lương cũng tốt, còn có thể học tập thêm, em thấy thế nào?”

Trần Thứ lập tức nói cảm ơn.

Giang Thắm Ninh cười cười, vẫy tay với cậu: “Đi đây.”

Đi được vài bước, lại nghe thấy Trần Thứ gọi.

Giang Thắm Ninh quang người lại, thấy Trần Thứ đã dừng xe lại, chạy đến gần.

“Sao thế?”

“Sư tử,” Trần Thứ nói, “Chị có biết địa chỉ nhà thầy Thắm không?”

Giang Thắm Ninh hơi sững sờ: “Em có chuyện gì muốn tìm thầy Thắm sao?”

Trần Thứ hơi dừng lại, cũng không biết nên nói thế nào. Chẳng lẽ nói cậu không phải tìm thầy Thắm mà tìm vợ thầy trả điện thoại sao, nhưng lại không biết giải thích thế nào về việc điện thoại của cô lại trong tay cậu.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Thứ gian nan nói dối: “Thầy giáo dặn mỗi lớp tặng quà cho các thầy cô chủ nhiệm, nhưng năm nay khai giảng muộn, các thầy cô đều không ở trường nên bọn em thống kê lại địa chỉ của giảng viên, đến lúc đó chia nhau đưa qua.”

Giang Thắm Ninh kinh ngạc: “Còn tận hơn nửa tháng, các em chuẩn bị sớm như vậy?”

“... Bàn bạc trước một chút.”

“Được rồi, chờ chị gửi qua điện thoại cho.”

Khương Tĩnh ở bên ngoài hai ngày mới trở về, buổi tối cô vừa về không lâu thì Thắm Bạc An trở lại.

Khương Tĩnh từ nhà vệ sinh đi ra liền thấy Thắm Bạc An đứng ở cửa.

Bốn mắt nhìn nhau, ai cũng không nói gì.

Khương Tĩnh lấy lại tinh thần, cầm khăn lông đi về phía phòng ngủ, Thắm Bạc An cũng đi theo đi vào.

“Em đi đâu vậy?.”

“Không đi đâu hết.” Khương Tĩnh lấy ba lô ra thu dọn đồ đạc.

“Em đã hai ngày không về nhà.” Thẩm Bạc An nói.

“Cho nên?” Khương Tĩnh tiếp tục làm việc trong tay, đầu cũng không quay lại.

“Khương Tĩnh.” Thẩm Bạc An đột nhiên đi đến, bắt lấy tay cô.

Khương Tĩnh đẩy mạnh anh ta ra, đến gần kéo bên cạnh lấy một túi tất bỏ vào túi, đeo túi lên ra ngoài.

Thẩm Bạc An không đoán được cô sẽ phản ứng như vậy, sửng sốt một chút mới đuổi theo.

Anh ta chặn trước cửa.

“Làm gì vậy?” Anh ta lạnh mặt, “Khương Tĩnh, đến cùng là em đang làm gì?”

“Tôi làm gì?” Khương Tĩnh đột nhiên cười, “Bạc An, tôi chẳng làm gì cả.”

Mặt Thẩm Bạc An lạnh như băng..

Khương Tĩnh nói, “Còn anh, Bạc An, anh đã làm gì?”

Thẩm Bạc An không nói lời nào.

Khương Tĩnh liếm môi, cười: “Tôi phải đi, anh tránh ra.”

Ánh mắt Thẩm Bạc An run lên.

Môi anh ta mím lại, giống như đang nhẫn nại cái gì. Bầu không khí căng thẳng cực độ, hai giây sau, anh ta mở miệng:

“Đi đâu?” Anh ta nói, “Em định đi đâu?”

Khương Tĩnh không trả lời, chỉ nói: “Anh tránh ra đi, đừng cản đường.”

Thẩm Bạc An không nhúc nhích.

Bọn họ nhìn đối phương, ánh mắt nhìn nhau nhưng không có độ ấm.

Khương Tĩnh nâng lên cằm, mặt khẽ ngược lên: “Bạc An, tôi cảm thấy không có ý nghĩ gì, một chút ý nghĩa cũng không có.”

“Ý em là gì?” Thẩm Bạc An không phối hợp, “Em đang làm loạn cái gì?”

Khương Tĩnh khẽ cười một tiếng: “Anh không phải đang chờ tôi làm loạn sao?” Nhưng một lát, “Tôi cũng không làm gì, sao tôi phải mở miệng.”

Khương Tĩnh đi về phía trước, đến gần anh ta. Cô nói: “Anh tự nói, đừng hi vọng là tôi.”

Anh tự nói, anh không yêu tôi, anh yêu người khác.

Anh tự nói, Khương Tĩnh, chúng ta chia tay.

Em chưa từng buông tay, còn anh đã không kiên trì được.

Như vậy, ít nhất anh phải tự thừa nhận.

6. Chương 6: “đây Là Bạn Gái Cậu À?”

Tám giờ tối, trời đã tối đen.

Khương Tĩnh đeo túi xách từ trên lầu chạy xuống, chạy thẳng ra cửa, dọc theo đường đá ra khỏi cư xá.

Chạy đến ngoài cổng, cô khom lưng thở dốc, qua một lúc mới bình ổn trở lại. Cô đứng thẳng dậy, quay đầu nhìn cư xá, tâm trạng khẩn trương từ từ lắng lại.

Xoay người đi đến đường lớn.

Đột nhiên một người đi ra từ dưới bóng cây bao phủ lối đi bộ.

“Cô...”

Đêm hè hơi lạnh, giọng nói người con trai nhẹ nhàng biến mất trong gió.

Khương Tĩnh ngạc nhiên quay đầu lại, Trần Thứ mang túi sách đứng dưới đèn đường, vóc dáng cao cao, lại gầy hơn so với bạn cùng tuổi, như cây trúc thanh tú.

“Cậu...”

Khương Tĩnh còn chưa nói xong, Trần Thứ đột nhiên đi tới, mở miệng liền xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi không biết tên cô là gì...”

Cậu chưa nói xong, nhưng Khương Tĩnh đã hiểu.

Lần trước cô phát giận với cậu, nói cậu không được gọi cô là cô nữa.

Ngày đó cô mất kiểm soát, cả đêm đều ở bờ vực chuẩn bị sụp đổ, không nhớ đã nói gì làm gì.

Khương Tĩnh suy nghĩ một lát, hỏi Trần Thứ: “Sao cậu lại ở đây? Tìm tôi sao?”

Trần Thứ “Ừ” một tiếng, cúi đầu mở túi sách lấy di động ra đưa cho cô.

“Không mở máy được.” Cậu nói.

Khương Tĩnh nhìn rõ di động thì sững sờ, sau một giây mới nhận lấy, lúc này lại nghe Trần Thứ nói: “Cần sửa lại.”

Khương Tĩnh thử một chút, quả thật không mở máy được, cô sờ sờ, nhận thấy thân máy đều đã bị méo.

“Tôi đâu có dùng nhiều lực đâu.” Cô lẩm bẩm.

Trần Thứ cùng nhìn điện thoại di động, nói: “Bị rơi, vẫn dùng được.”

Khương Tĩnh không lên tiếng, ngẩng đầu hỏi cậu: “Sao cậu tìm được chỗ này? Không phải hỏi thầy Thẩm chứ?”

“Không phải.” Trần Thứ lắc đầu, “Tôi hỏi Giang sư tỉ.”

“Giang sư tỉ?” Khương Tĩnh ngờ ngạc một lúc lập tức nhớ ra Giang sư tỉ này là ai. Cô hơi hé miệng, lại cúi đầu xuống, lúc ngẩng lên cười như không cười hỏi: “Cậu cùng vị sư tỉ này quan hệ cũng tốt nhỉ.”

Trần Thứ không hiểu chuyện gì, hơi ngạc nhiên nhìn cô.

Khương Tĩnh khẽ hừ một tiếng, lại quay mặt đi.

Trần Thứ không hiểu, vừa định mở miệng hỏi, Khương Tĩnh lại đột nhiên quay mặt lại hỏi cậu: “Cậu tới lâu chưa, đã lên nhà chưa?”

“Chưa.” Trần Thứ lắc đầu, cậu đương nhiên sẽ không đến tận nhà, chẳng may thầy Thẩm mở cửa, cậu cũng không biết nói gì cho phải.

Kỳ thật cậu đã tới mấy lần, cả hôm qua và hôm nay, mỗi lần tới đều chờ ở ngoài, chỉ là bây giờ Khương Tĩnh mới xuất hiện.

Khương Tĩnh nhìn cậu một lúc, không cần nói, cũng đoán được. Cô không hỏi lại, ngón tay vuốt di động, đột nhiên nói: “Ném hư vậy rồi, còn có thể sửa lại sao?”

Trần Thứ nói: “Có thể.”

“Cậu biết chỗ sửa sao?”

Trần Thứ suy nghĩ một chút, nói: “Tôi biết một chỗ.”

Khương Tĩnh: “Dẫn tôi đến đó được không?”

“Được.” Trần Thứ chỉ phía trước, “Ngồi xe đi đi, chỗ đó có trạm xe buýt, đi chuyển 302 là đến, chúng ta...” Cậu nói đến đây ngừng một lát, đột nhiên nghĩ có lẽ cô không quen ngồi xe buýt.

Khương Tĩnh tiếp lời: “Vậy đi thôi, qua kia chờ xe.”

Xe 302 chờ khá lâu, bọn họ đứng mười phút mới đợi được một chuyến, may mắn là người trên xe không nhiều.

Khương Tĩnh ngồi gần cửa sổ, Trần Thứ ngồi bên cạnh cô.

Cậu đem túi sách để trên đùi, Khương Tĩnh lại thấy dây đeo đã được cột lại, giống như lần trước ở trên tàu.

“Dây này bị đứt sao?” Khương Tĩnh chỉ chỉ.

Trần Thứ cúi đầu nhìn thoáng qua, gật đầu: “Ừ.”

Khương Tĩnh nói: “Cái này có thể vá lại.”

Trần Thứ: “Để vậy dùng cũng được.”

“Vá lại sẽ đẹp hơn. ” Khương Tĩnh nghiêm túc nhìn cậu.

Trần Thứ “A” một tiếng, không biết nói tiếp như thế nào. Kỳ thật cậu muốn nói đẹp hay không không quan trọng, có thể dùng là được, nhưng lời nói đến miệng lại nuốt xuống. Cô chỉ là có lòng tốt nhắc nhở cậu.

Khương Tĩnh thấy cậu không trả lời, cũng không hỏi nữa.

Xe đến trạm, trên xe không còn nhiều người, Khương Tĩnh hỏi: “Còn bao lâu nữa mới tới?”

“Qua hai trạm nữa là tới.”

Hai trạm xe, sáu bảy phút, rất nhanh đã đến.

Trần Thứ đưa Khương Tĩnh qua đường lớn, đi vào một con hẻm, phía trước quả thật có một cửa hàng sáng đèn, trước cửa có bảng hiệu: “Sửa chữa di động, máy tính...”

Khương Tĩnh đi vào, cảm thấy tiệm này hơi tồi tàn.

Lúc này lại nghe Trần Thứ cùng chủ tiệm nói chuyện.

“Bác xem một chút coi có thể sửa được hay không, bị ném một cái, bây giờ mở máy không được.” Trần Thứ nói xong quay đầu nhìn Khương Tĩnh ý bảo cô đến.

Khương Tĩnh lại gần, đưa di động cho cậu, ông chủ nhìn qua nói: “Hai người đợi một lát.” Sau đó chỉ vào ghế nhựa: “Ngồi đó đi.”

Trần Thứ cũng nói: “Ngồi chờ đi.”

Khương Tĩnh cùng cậu đi tới, mỗi người ngồi vào một ghế, nhìn ra ngõ nhỏ đen như mực bên ngoài, ai cũng không nói gì.

Một lát sau, Trần Thứ quay đầu nhìn Khương Tĩnh, thấy cô nhìn chăm chăm bên ngoài, hình như đang ngẩn người.

Ánh sáng mờ tối, mặt cô vẫn rất trắng, là kiểu không có tí huyết sắc nào.

Cậu độ nhiên phát hiện, cô hình như gầy hơn so với hai ngày trước.

Sau một lúc lâu, ông chủ gọi họ: “Được rồi.”

Khương Tĩnh lấy lại tinh thần, Trần Thứ đứng lên đi tới quầy hàng.

Cậu nhận lấy di động xoay người đưa cho Khương Tĩnh. “Cô kiểm tra lại xem.”

Khương Tĩnh kiểm tra một chút, không thấy có vấn đề gì, ngẩng đầu hỏi ông chủ: “Bao nhiêu tiền?”

“Giảm giá cho cô, một trăm tám mươi đồng.”

“Được, bác chờ một chút.” Khương Tĩnh đang định lấy tiền, lúc này Trần Thứ lại nói, “Ông chủ, vẫn còn đất, cháu mang bạn đến ủng hộ việc làm ăn của bác, bớt thêm tí nữa đi, một trăm năm mươi đồng được không?”

Ông chủ khoát tay: “Đùa sao, một trăm năm mươi đồng không đủ, một trăm bảy mươi đi, không thể bớt nữa.”

“Được.” Khương Tĩnh đưa tiền, cười với Trần Thứ, “Đi thôi”

Ông chủ ở phía sau kêu: “Lần sau lại đến nha.”

Đi ra khỏi hẻm nhỏ, trước mắt rộng lớn, đèn đường chiếu rọi, Khương Tĩnh nhìn bóng lưng cao cao phía trước, nhớ tới bộ dáng trả giá lúc nãy của cậu, lắc đầu cười.

Đến trạm xe buýt, Trần Thứ hỏi: “Cô đi đâu vậy?”

“Cái gì?”

“Cô không về nhà sao?”

Khương Tĩnh sững sờ, lập tức lắc đầu: “Không về.” Ngay một lát, “Cậu về trường học phải không?”

“Ừ”

“Vậy cậu về đi.” Khương Tĩnh nhìn giờ, đã chín giờ rưỡi.

Cô nói, “Hôm nay làm phiền cậu rồi, cảm ơn nhiều.”

Trần Thứ nhìn qua bến xe buýt: “Vậy cô đi đâu? Tôi giúp cô xem tuyến xe.”

“A? Đi đâu...” Khương Tĩnh có chút mơ hồ, đến bên cạnh bảng hiệu nhìn một lát, vẫn chưa xác định được đi đâu. Thấy cô mờ mịt đứng đó, Trần Thứ hơi hiểu ra.

“... Cô không có chỗ nào để đi sao?”

Khương Tĩnh cúi đầu: “Cũng không phải.”

Trần Thứ muốn hỏi cô tại sao không về nhà, nhưng lại có điều cố kị.

Lúc này một chiếc xe buýt đến, Khương Tĩnh nhìn qua, tuyến 105.

Cô chỉ vào xe: “Tôi ngồi xe này đi.”

Nói xong, bước vài bước đến trước cửa lên xe.

Cô đưa tiền xu xong, tìm một chỗ ngồi xuống, lại thấy Trần Thứ cũng từ cửa trước lên xe, cậu quẹt thẻ xong đi đến, ngồi xuống bên cạnh cô.

“Cậu...” Khương Tĩnh há to miệng.

“Tuyến xe này đến trường tôi.”

“À.” Cô lại im lặng.

Dọc đường, Khương Tĩnh nhìn chằm chằm lộ trình xe, muốn tìm một trạm để xuống, tìm nơi ở một đêm.

Trần Thứ xem lộ trình. Cậu nhìn một hồi, nghiêng đầu nói: “Nếu như không có nơi để đi, vậy thì đến cạnh trường tìm khách sạn ở đi, trị an bên đó tương đối khá.”

Khương Tĩnh lập tức đồng ý với đề nghị này, cùng cậu xuống trạm, đúng lúc dừng ngay trước cửa chính trường, đối diện đều là khách sạn.

Cô tùy tiện chỉ một nơi: “Tôi đến đó.”

Trần Thứ gật đầu, “Được.”

Hai người không còn gì để nói, Khương Tĩnh vẫy tay tạm biệt, “Tôi đi đây.”

“Ừ”

Khương Tĩnh xoay người đi, mấy giây sau lại đột nhiên quay lại.

“Trần Thứ.”

Người bị gọi đã đi đến trước lối đi bộ, nghe tiếng liền quay đầu lại.

Khương Tĩnh nói: “Ngày mai tôi mời cậu ăn cơm.”

Trần Thứ sững sờ, “Không cần.”

“.. Cảm ơn cậu giúp tôi trả giá.” Cô chỉ chỉ cửa trường học, “Ăn sáng, bảy giờ, gặp nhau ở cổng.”

Nói xong xoay người bước đi.

Khương Tĩnh rất mệt, làm thủ tục nhận phòng xong, tắm rửa đơn giản rồi đi ngủ.

Suốt cả đêm, một giấc mơ cũng không có, tỉnh lại bên ngoài trời đã sáng choang, qua lớp rèm cửa sổ cũng có thể cảm giác được ánh mặt trời. Lấy điện thoại di động ra nhìn, bảy giờ tám phút.

Khương Tĩnh vuốt tóc, đột nhiên nhớ tới cái gì, giật mình, vội vàng đứng lên chạy đến trước cửa sổ kéo rèm nhìn ra phía ngoài.

Đối diện chính là cửa đại học T, ánh mắt nhìn xuống, quả nhiên trông thấy thân ảnh quen thuộc đứng trước cửa.

Áo ngắn tay màu xám, quần dài màu đen, túi sách cũng màu đen, cậu trong đám người hết sức bình thường, nhưng cậu vẫn đứng thẳng tắp, có một loại tinh thần phân chấn cao nhất độc nhất vô nhị.

Khương Tinh xoay người chạy vào phòng vệ sinh, đánh răng rửa mặt thu dọn đồ đạc, giải quyết hết thấy trong mười phút, lúc xuống lầu đã bảy giờ hai mươi.

Trễ không ít so với thời gian đã hẹn.

Cô mới từ cửa đi ra, Trần Thứ liền nhìn thấy.

Cậu đi về phía cô.

“Trần Thứ” Khương Tinh vẫy tay với cậu.

Trần Thứ đi rất nhanh, vài bước đã qua đường, Khương Tinh đứng trước cửa hàng tiện lợi đợi cậu.

“Xin lỗi, tôi tới muộn.” Nhìn cậu đến gần, cô lập tức xin lỗi.

“Không cần gấp.” Cậu thấy cô đầu tóc hơi rối, áo sơ mi chưa cài hết nút, đoán là cô vội vã chạy xuống.

“Cậu muốn ăn gì?” Khương Tinh hỏi.

“Tùy ý cô, gì cũng được.”

“Ồ” Khương Tinh nhìn quanh bốn phía, thấy không xa có tiệm “Mì vằn thắn Cát Tường.”

“Ăn mì vằn thắn được không?”

“Được.”

Hai người cùng đến tiệm mì vằn thắn. Khương Tinh gọi mì vằn thắn nhân thịt, Trần Thứ gọi tô mì bình thường.

Cuối cùng, Khương Tinh gọi thêm tương thịt bò.

Không lâu sau, mì vằn thắn nóng hổi được bưng lên. Khương Tinh ngửi thấy mùi thơm, cảm giác thêm đói.

“Nhanh ăn đi.” Cô lấy đũa đưa cho Trần Thứ.

Nói xong vùi đầu ăn, nước canh nóng hầm hập, bọn họ ăn đến nổi chớp mũi đổ mồ hôi.

Không đến hai mươi phút, hai người đều ăn sạch sẽ.

Khương Tĩnh để đũa xuống, liếc mắt nhìn Trần Thứ: “Hôm nay cậu định làm gì? ”

“Đi thư viện.” Hôm nay là cuối tuần, cậu không cần đến nhà xuất bản làm việc.

Khương Tĩnh “A” một tiếng, không có hỏi lại.

Lúc này Trần Thứ lại nói: “Cô hôm nay... sẽ về nhà sao?”

Khương Tĩnh dừng một chút, lắc đầu.

Trần Thứ nhìn cô, lại cúi đầu nhìn chén, cũng không hỏi nữa.

Im lặng một lúc, đột nhiên có giọng nói vang lên:

“Trần Thứ?”

Khương Tĩnh nghiêng đầu, ở cửa có hai nữ sinh nắm tay nhau đứng đó, kinh ngạc nhìn sang bên này.

“Trần Thứ, cậu cũng ăn ở đây à?” Một người trong đó mở miệng nói.

“Phải, vừa ăn xong.” Trần Thứ đứng lên, tránh qua một bên, “Hai người không có chỗ sao, ngồi đây đi.”

Hai nữ sinh đi qua, trộm nhìn Khương Tĩnh, nháy mắt ra hiệu, “Trần Thứ, không giới thiệu sao, đây là bạn gái cậu à?”

Trần Thứ hơi ngẩn ra, hình như không hề nghĩ tới hai người kia sẽ nói như vậy.

“Không phải.” Cậu lập tức phủ nhận.

Khương Tĩnh nhìn thoáng qua cậu.

Cậu càng thêm bối rối, lúng túng đến nỗi mặt đỏ lên.

7. Chương 7: “chia Tay Đi.”

Từ quán ăn đi ra, Khương Tĩnh đi phía trước, Trần Thứ theo sau. Hai người đều không lên tiếng.

Ánh mặt trời trên đầu càng chói chang, mùi thơm từ các hàng quán ven đường bay trong không khí, Khương Tĩnh quay người lại, Trần Thứ đang cúi đầu đi, tí nữa thì đâm vào cô.

“Cậu đang nghĩ gì thế?” Khương Tĩnh hơi ngửa mặt hỏi.

Trần Thứ dừng một lát, sau đó lắc đầu.

“Vừa rồi là bạn học của cậu?”

Trần Thứ lên tiếng, “Ừ.”

Khương Tĩnh đột nhiên cười, “Có bạn gái rồi?”

Trần Thứ tất nhiên không đoán được cô sẽ hỏi cái này, ngây ngẩn cả người, lập tức lắc đầu.

Đôi mắt cậu trắng đen rõ ràng, Khương Tĩnh và cậu nhìn nhau một giây, liền cười.

Đúng như cô đoán, nhìn cậu không giống người từng yêu đương.

Trần Thứ không hiểu cô cười gì, đứng bất động một lúc, thấy cô xoay người rời đi, mới nhấc chân đuổi theo.

Khương Tĩnh không có kế hoạch, đi lung tung một hồi, lại trở về trước cổng trường học, cô nhìn vào trường nói: “Cậu đi thư viện để tự học sao?”

Trần Thứ gật đầu: “Phải.”

“Vậy cậu đi đi.”

Trần Thứ đứng im không nhúc nhích.

Khương Tĩnh kinh ngạc: “Cậu đi đi chứ.”

Trần Thứ nhìn cô, muốn nói lại thôi, cuối cùng gật đầu một cái, xoay người đi vào trường.

Trần Thứ đi rất nhanh, chốc lát liền đến trước cổng. Thư viện không xa, cậu đi vài bước, đột nhiên đằng sau có người gọi, vừa quay đầu lại, thấy Giang Thấm Ninh đang đến.

Trần Thứ hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn nhanh chóng chào hỏi: “Chào sư tử.”

Giang Thấm Ninh “A” một tiếng, nhẹ nhàng cười, nói: “Cậu ăn sáng rồi sao, sớm vậy à?”

“Đã ăn rồi ạ.”

“Ăn một mình?”

Trần Thứ sững sờ, lắc đầu, “Cùng người khác.”

Giang Thấm Ninh lại “A” một tiếng, nhìn cậu chăm chú, đột nhiên nói: “Trần Thứ, chị đã nói qua với thầy Thấm, thầy cũng muốn tạo cơ hội cho cậu đến Sở Luật rèn luyện, cậu cố gắng lên nha, xây dựng nền tảng cho tốt.”

“Cảm ơn sư tử, em sẽ cố gắng.” Trần Thứ nghiêm túc trả lời.

Giang Thấm Ninh không nói thêm gì nữa, tùy tiện hỏi hai câu, liền tạm biệt Trần Thứ.

Trần Thứ ở thư viện cả ngày, trừ buổi trưa đến căn tin ăn cơm, còn lại đều đọc sách, đến khi rời khỏi thư viện trời đã sắp tối, cậu nhìn đồng hồ, đã hơn sáu rưỡi, giờ này căn tin không còn cơm nữa.

Cậu vốn định đến siêu thị nhỏ mua gói mì tôm, nhưng đi vài bước dừng lại, nghĩ lại hay là ra ngoài trường ăn.

Đối diện trường có rất nhiều quán ăn, bánh mì tào phớ đủ cả.

Trần Thứ qua đường, đi đến một quán nhỏ, thỉnh thoảng có người từ khách sạn ra, nhưng cậu không thấy hình dáng quen thuộc.

Chắc là cô đã về nhà. Cậu nghĩ.

Cậu hơi yên tâm, nói với ông chủ: “Cho tôi bánh hoa.”

“Được.”

Khương Tĩnh thật ra chưa về nhà, ban ngày cô nhận được điện thoại của bạn cùng phòng đại học Tề San San, Tề San San đến đây công tác, tiện đường hẹn cô ra ngoài gặp một lát.

Khương Tĩnh nghĩ dù sao hiện giờ cô cũng không có chỗ nào để đi, lại rảnh rỗi nên đi chơi cùng Tề San San cũng được, vì thế, hai người hẹn gặp nhau ở quán cà phê gần đại học A. Tề San San xong việc đã hơn bốn giờ, Khương Tĩnh cũng vừa đến, hai người gặp nhau xong liền đi ăn cơm tối, sau đó đi dạo trong trường cũ.

Thực ra đại học A là trường học Thẩm Bạc An dạy lúc trước, cũng vì vậy mà cô mới dùng mọi cách thi vào.

Chuyện năm đó rõ ràng trước mắt, cô giống như đánh du kích, dùng mọi cách thức, cuối cùng cũng lừa được ba mẹ lên sửa lại nguyện vọng, như mong muốn trúng tuyển đại học A, ngày biết kết quả trúng tuyển, cô thật sự rất vui mừng, trốn ở bồn hoa dưới lầu gọi điện cho Thẩm Bạc An, vừa khóc vừa cười, cả người đều hốt hoảng, cảm giác giống như trường kì kháng chiến cuối cùng cũng thắng lợi.

Chỉ là cái giá phải trả cũng rất cao. Ngày nhận giấy báo trúng tuyển, ba mẹ tức giận vô cùng, cô không chỉ bị đánh, còn bị phạt cấm túc một tháng, tịch thu điện thoại di động, máy tính, mỗi ngày cô đều hỗn loạn, ngoài mặt là đang tỉnh táo lại, thực tế là nhớ Thẩm Bạc An muốn chết.

Cũng may tất cả đều đã định, lên đại học cuối cùng cũng được tự do yêu đương. Nghĩ như vậy, bốn năm đại học chắc chắn sẽ rất tốt đẹp.

Chỉ là bây giờ nhớ lại, thật châm biếm.

Tề San San vô tư, không chú ý Khương Tĩnh đang tâm trạng không tốt, dọc đường đi đều rất hưng phấn, nói chuyện trước kia mãi không xong.

Hai người ngồi trên khán đài sân vận động, Tề San San cảm khái, nói hết chuyện này đến chuyện khác.

“Còn nhớ không, khi đó cậu nhất định là bị ngốc, đêm khuya nhất định muốn tới đây uống rượu, thương cảm xuân thu, về sau bị thầy Thẩm nhà cậu xách đi, thật buồn cười chết tở.”

Tề San San cười, vỗ cánh tay Khương Tĩnh, “Còn có lần đại hội thể dục thể thao, chúng ta chạy bốn trăm mét tiếp sức, quả dưa hấu thối kia thể mà chạy ngược, cậu tức đến muốn khóc, cũng may thầy Thẩm là trọng tài, cho các cậu chạy lại, cậu nói dưa hấu sao lại ngốc như vậy, hahaha, thầy Thẩm khi đó đen mặt luôn.”

Khương Tĩnh không nghe vào câu nào, Tề San San càng nói càng hăng hái, kích động vừa cười vừa vỗ đùi Khương Tĩnh.

Lực tay của Tề San San cực lớn cũng không biết kiềm chế, hại Khương Tĩnh đáng thương đau đến muốn đánh người.

“Ai, nhớ năm xưa hào hoa phong nhã.” Tề San San cảm thán, “Bây giờ có bình rượu uống thì tốt.”

Cô ấy đề nghị như vậy, Khương Tĩnh cũng muốn, suy nghĩ một chút, kéo cô ấy dậy, “Đi, dẫn cậu đến một nơi hay ho.”

Khương Tĩnh nói nơi hay ho chính là quán bar sau trường học, mở sau khi bọn họ tốt nghiệp, Tề San San chưa từng tới.

Có lẽ là do khó có dịp gặp nhau, hai người đều hơi điên cuồng, ở quán ba đến tận khuya. Tề San San là người Sơn Đông, tửu lượng tốt, Khương Tĩnh rất kinh ngạc, uống đến sau cùng, Tề San San còn tỉnh táo, Khương Tĩnh đã say bất tỉnh nhân sự.

Tề San San trực tiếp kéo Khương Tĩnh đến khách sạn bên cạnh thuê phòng.

Sáng ngày thứ hai, Tề San San ra sân bay, lúc đi thấy Khương Tĩnh còn chưa tỉnh, liền gửi tin nhắn cho Thẩm Bạc An đến đón vợ.

Cô ấy không biết, tin nhắn này gửi đi, người đọc được trước không phải là Thẩm Bạc An.

Lúc này mới hơn năm rưỡi sáng.

Tin nhắn đơn giản, Giam Thẩm Ninh nhìn một hồi lâu.

Cuối cùng, cô ta quay đầu nhìn Thẩm Bạc An vẫn đang ngủ say.

Giang Thẩm Ninh ngồi dậy, rón rén xuống giường, đến sân thượng gọi điện thoại.

Thẩm Bạc An bị đánh thức bởi điện thoại. Vì là chủ nhật, anh ra tắt báo thức cố định. Tối hôm qua anh ta không về nhà, ngủ ở nhà người khác. Gần đây anh ta rất khó ngủ, tối hôm qua mới tốt một chút, bởi vậy lúc này bị đánh thức thì hơi bức bối, dù cho người gọi là Giang Thẩm Ninh.

Anh ta nghe điện thoại, giọng nói lạnh nhạt: “Mới sáng sớm chạy đi đâu vậy?”

“Thầy Thẩm, em có chuyện quan trọng muốn nói với anh.”

“Chuyện gì?”

Giang Thẩm Ninh siết chặt di động, nhẹ nhàng nói: “Em ở ngoài trường học chờ anh, anh nhất định phải đến đó.”

Cúp điện thoại, cô ta hít vào một hơi, trái tim vẫn nhảy điên cuồng, khó có thể áp chế.

Hai mươi phút sau, Thẩm Bạc An đến.

Giang Thẩm Ninh một câu cũng không nói, cúi đầu mở album điện thoại.

“Thầy Thẩm, anh xem cái này trước đi.”

Thẩm Bạc An cúi đầu nhìn lướt qua, mặt đột nhiên trầm xuống.

Lúc này, Giang Thẩm Ninh đột nhiên cầm tay anh ta. Khóe mắt cô ta hơi hồng.

“Thầy Thẩm.” Cô ta cúi đầu nói, “Không cần tiếp tục như thế này nữa, hôm nay có thể giải quyết mọi việc.”

Thẩm Bạc An chấn động, thấy Giang Thẩm Ninh cười nhẹ.

Cô ta trấn an anh ta, “Anh thấy rồi đó, không ai sai, không ai có lỗi với ai, chỉ cần anh đồng ý, chuyện này có thể giải quyết dễ dàng, sẽ không ảnh hưởng đến anh hay chúng ta.”

Giang Thẩm Ninh nghĩ rất chu đáo, mà mọi chuyện đều phát triển theo mong đợi của cô ta.

Cô ta thấy Thẩm Bạc An không nói một lời đi đến khách sạn, nhìn anh ta đến trước đại sảnh.

Cô ta liều mạng kiềm chế trái tim đang đập mãnh liệt, nhanh chóng theo vào.

Thẩm Bạc An đến phòng 206 ở lầu hai, giơ tay lên, lại hạ xuống, lại giơ lên, rồi lại hạ xuống.

Giang Thấm Ninh đứng một bên nhìn anh ta.

Môi anh ta nhếch lên, sắc mặt thâm trầm, hai tay chậm rãi nắm chặt.

Giang Thấm Ninh không nói gì, cũng không thúc giục anh ta, cô ta đi tới, gõ cửa.

Một hình dáng rơi vào trong mắt, cùng với giọng nói của một người khác: “Đuổi khách sớm vậy sao, tôi lại không...”

Tiếng Khương Tĩnh dừng lại.

Ánh mắt cô rơi vào khuôn mặt Thẩm Bạc An.

Cùng lúc đó, tay Trần Thứ vẫn còn trong tư thế mở cửa, người lại giật mình đứng đó.

Khương Tĩnh đứng bên giường, vừa mới mặc xong áo sơ mi, tóc chưa chải, rơi lộn xộn trên vai, mắt sưng, rõ ràng là bộ dáng say rượu.

Mấy giây chậm rãi trôi qua.

Khương Tĩnh cùng Thẩm Bạc An im lặng đối mặt, trong lúc này, không ai hiểu được ánh mắt của đối phương.

“Thầy, thầy Thẩm.” Trần Thứ lên tiếng phá vỡ trầm mặc.

Khương Tĩnh nháy mắt hoàn hồn, cúi đầu cẩn thận cài nốt nút áo, duỗi tay lấy túi xách ở đầu giường.

“Tránh ra một chút.” Cô đã đi tới cửa.

Trần Thứ nghe tiếng tránh qua một bên, bất an nghiêng đầu nhìn cô.

Khương Tĩnh cũng không nhìn cậu một cái, cô đi lên trước, cũng không nhìn hai người trước cửa, thẳng đường đi tới.

Mới vừa đi một bước, Thẩm Bạc An hung hăng nắm cổ tay cô.

Khương Tĩnh ngừng một giây rồi dùng sức rút tay về, hơi xoay người, một bàn tay đánh vào mặt Thẩm Bạc An.

Cô dùng sức lớn nhất có thể, Thẩm Bạc An hơi lảo đảo, nửa bên mặt lập tức đỏ lên.

Giang Thẩm Ninh sợ hãi kêu lên, cuống quýt chạy lại đỡ anh ta: “Thầy Thẩm!”

Thẩm Bạc An hất tay đẩy cô ta ra, ánh mắt nhìn chằm chằm Khương Tĩnh.

Khương Tĩnh mặt không thay đổi nhìn lại anh ta.

Mấy giây sau, cô nhếch môi, mang theo đùa cợt: “Thầy Thẩm, thầy làm sao vậy?”

Mặt Thẩm Bạc An căng thẳng.

Khương Tĩnh nói: “Chia tay thôi mà, tôi lại không hủy danh dự của anh, cũng không lấy tài sản của anh, có gì đâu, sao anh phải tổn tâm sức như vậy.”

Mặt Thẩm Bạc An đen dọ người.

Cô thu hồi nụ cười, nói rõ ràng từng chữ:

“Thẩm Bạc An, chia tay đi.”

8. Chương 8: “mùa Hè Năm Nay Nóng Bức Như Vậy.”

Đúng như Giang Thẩm Ninh nghĩ, mọi chuyện giải quyết nhanh chóng mà tốt đẹp. Khương Tĩnh không giải thích một câu, cũng không chửi rửa, quan trọng là cô tiết lộ một chuyện, là chuyện mà trước đây Giang Thẩm Ninh hoàn toàn không biết.

Chia tay mà thôi.

Cô lại nói như vậy.

Mấy chữ này nổ tung trong đầu Giang Thẩm Ninh, cô ta có chút choáng váng.

Tại sao lại chỉ là chia tay, rõ ràng phải là ly hôn mà.

Nếu không phải... vậy Thẩm Bạc An rồi rắm làm gì.

Nếu như không kết hôn, Khương Tĩnh sao lại là bà Thẩm, sao lại là cô của cô ta, nếu như không kết hôn, chia tay không phải chỉ là chuyện của một câu nói sao, có gì phiền phức đâu, Thẩm Bạc An đang do dự điều gì, anh ta cố kỵ điều gì, không đành lòng điều gì chứ. Chia tay mà thôi, thật là chuyện bình thường.

Lòng Giang Thẩm Ninh căng lên, nghĩ đến điều quan trọng nhất là, Thẩm Bạc An chưa từng nói với cô ta, nếu như đây là sự thật, Thẩm Bạc An lại chưa bao giờ nhắc tới.

Vừa nghĩ như thế, Giang Thẩm Ninh lại cảm thấy hơi sợ hãi.

Cô ta không hiểu được Thẩm Bạc An.

Giang Thẩm Ninh sững sờ nhìn chằm chằm Thẩm Bạc An, anh ta lại đang nhìn Khương Tĩnh.

Khương Tĩnh nói xong những điều muốn nói, sau đó im lặng, trong lòng không biết có cảm giác gì. Cô chờ một lúc, cuối cùng nhìn Thẩm Bạc An, nói: “Ngày mai tôi đến lấy đồ của mình, chìa khóa tôi sẽ để chỗ cũ.”

Chỗ cũ trong lời cô là đĩa nhỏ màu xanh lá cây trên tủ giày.

Người khác không biết, nhưng Thẩm Bạc An không thể không biết.

Khương Tĩnh nói xong thì rời đi, Thẩm Bạc An đứng yên, bóng lưng Khương Tĩnh từ từ rời khỏi tầm mắt anh ta.

Anh ta thấy cô đến đầu cầu thang vuốt lại đầu tóc rối bời rồi đi xuống dưới. Bóng dáng cô biến mất, Thẩm Bạc An vẫn đứng yên.

Tâm trạng Giang Thẩm Ninh hoảng loạn. Cô ta nghĩ nên nói gì đó, há miệng, đầu óc lại đột nhiên nhảy lên.

Cô thiếu chút nữa đã quên, vẫn còn một người ở đây.

Giang Thẩm Ninh quay đầu.

Ở góc tối cạnh cửa, Trần Thứ vẫn đứng đó, mặt hơi trắng, giống như vẫn đang kinh ngạc chưa lấy lại tinh thần.

Cô ta chỉ nhìn một cái liền dời mắt đi, không hiểu sao trong lòng có chút áy náy, dù không biết tại sao Trần Thứ lại liên quan đến Khương Tĩnh, nhưng cô ta bấy lâu như vậy cũng không đúng, dù sao quan hệ cũng không tệ, Trần Thứ cũng không phải loại đàn ông xảo quyệt, cậu ta nói gì làm gì đều cho người khác cảm giác trung thực, khiến người khác không cách nào ghét cậu.

Người như vậy lúc nào cũng dễ dàng bị người ta lừa.

Giang Thấm Ninh nghĩ, nói không chừng Khương Tĩnh chơi đùa với cậu ta. Dù sao, nói thật thì, bề ngoài Trần Thứ cũng rất được. Chắc là lần trước liên hoan Khương Tĩnh gặp cậu. Giống như tiểu Diệp nói, Khương Tĩnh đi công tác nhiều như vậy, muốn tìm niềm vui cũng không phải không có khả năng.

Không cần biết sự thật như thế nào, bọn họ chắc chắn là có gì đó, nếu không Trần Thứ sao lại vừa nghe Khương Tĩnh có chuyện đã chạy đến đây.

Dù nói thế nào, sự việc hôm nay, cũng không xem là cô ta vu oan Khương Tĩnh.

Chỉ là có chút xin lỗi Trần Thứ.

Nhưng mà so với Trần Thứ, giờ phút này cô ta quan tâm nhất là suy nghĩ của Thẩm Bạc An. Anh ta đứng ngây ra đó là đang suy nghĩ gì, anh ta thấy chuyện ngày hôm nay như thế nào, kỳ thật anh ta tin hay không đều không quan trọng, anh ta vốn cũng muốn chia tay Khương Tĩnh, cô ta tạo điều kiện cho anh ta, Khương Tĩnh cũng không vạch trần, cần gì quan tâm họ chia tay hay li hôn, trạng thái giằng co kì quái như vậy không cần thiết phải duy trì nữa, anh ta chẳng lẽ còn muốn giữ nguyên trạng sao.

Anh ta có phải hay không... không bỏ được Khương Tĩnh?

Giang Thấm Ninh không dám nghĩ tiếp.

Khương Tĩnh đã ra đến cửa, ở đây còn lại ba người đang đứng.

Qua một lúc lâu, Thẩm Bạc An cũng phản ứng lại, Anh ta cúi đầu vuốt bên mặt bị đánh, sắc mặt lạnh nhạt nói với Giang Thấm Ninh: “Em về trước đi.”

“...Thầy Thẩm.” Giang Thấm Ninh hơi trở mắt.

Hiển nhiên, cô ta không nghĩ sẽ rời đi lúc này, cô ta muốn anh ta nói rõ ràng. Nhưng Thẩm Bạc An giống như không muốn nói thêm gì, một lần nữa nói: “Em về trước đi.”

Giang Thấm Ninh đứng một lúc, quay đầu nhìn Trần Thứ, cuối cùng bất đắc dĩ rời đi.

Cô ta vừa đi, ánh mắt Thẩm Bạc An nhìn về phía Trần Thứ.

Đến chạng vạng, Giang Thấm Ninh cũng không nghe được lời nào từ Thấm Bạc An. Cô ta không tập trung cầm điện thoại di động, tiểu Diệp ngồi một bên không ngừng an ủi: “Cậu đừng vội, tình huống hiện tại đối với cậu rất có lợi, bọn họ nếu thật sự không kết hôn, vậy cậu phải cảm tạ trời đất, bọn họ náo loạn như vậy đã không thể quay đầu lại, chờ thầy Thấm lại trở về trạng thái độc thân, hai người không có vấn đề gì nữa, cậu lo lắng gì chứ.”

Nghe cô ta nói vậy, sắc mặt Giang Thấm Ninh hơi tốt lên, nghĩ lại cũng thấy tình thế đang lợi cho mình, không quan tâm Thấm Bạc An hỏi được gì từ Trần Thứ, anh ta cùng Khương Tĩnh cũng không thể nào quay lại, việc này không có gì thay đổi được, cho dù Thấm Bạc An trách cô ta tự sắp xếp cũng không sao, cô ta chỉ giúp bọn họ xé sợi tơ cuối cùng mà thôi.

Lí trí nghĩ vậy, tình cảm lại khó khăn, trong lòng có một cái gai, sờ không được lấy ra cũng không xong, đau đớn cũng rất mơ hồ.

Cảm giác này Giang Thấm Ninh không cách nào nói rõ với tiểu Diệp.

Cô ta cảm thấy, việc hôm nay làm xong cũng không vui vẻ bao nhiêu.

Vẻ mặt kia của Thấm Bạc An vẫn quanh quẩn trong đầu Giang Thấm Ninh.

Đến buổi tối, cuối cùng cô ta cũng lấy dũng khí gọi điện thoại cho Thấm Bạc An.

Điện thoại kết nối, giọng nói Thấm Bạc An ủ rũ khác thường: “Có chuyện sao?”

Tâm trạng Giang Thấm Ninh không tốt, chút uất ức cuối cùng không nén được, tiếng cô ta buồn bã, gọi: “Thầy Thấm.”

Thấm Bạc An nhíu mày, yên lặng hai giây, nói, “Thấm Ninh, em làm gì anh biết rõ, em đoán nghĩ gì anh cũng hiểu, nhưng bây giờ đừng nói những chuyện này, hôm nay anh chỉ muốn yên tĩnh.” Nói xong, cúp điện thoại.

Chiều hôm sau, Khương Tĩnh trở về lấy đồ, không nghĩ Thấm Bạc An còn ở nhà. Hôm nay rõ ràng là thứ hai, thời gian làm việc, anh ta lại không ra ngoài, Sau khi kinh ngạc Khương Tĩnh cũng không nói gì, đi vào phòng ngủ.

Trong phòng truyền ra tiếng mở tủ, Thấm Bạc An nhắm mắt lại, lông mày nhíu chặt. Nửa tiếng sau, Khương Tĩnh kéo va li ra, bánh xe lăn trên sàn nhà, từ cửa phòng ngủ đến cửa nhà, Thấm Bạc An bị âm thanh đó kích thích, đầu lại đau.

Anh ta bóp sống mũi, đột nhiên đứng dậy.

“Đợi chút.”

Khương tỉnh dừng lại, tay vừa cầm nắm cửa cũng hạ xuống.

Thẩm Bạc An hơi nhú mày, ánh mắt rơi vào vali trên tay cô, sau đó nói: “Em có chỗ ở sao?”

“Liên quan gì đến anh?”

Thẩm Bạc An trầm mặt, chậm rãi nói: “Em có thể tiếp tục ở đây, anh sẽ đi.”

Khương Tỉnh sững sờ một lát, sau đó cười lên: “Đền bù tổn thất sau khi chia tay? Cho tôi ở miễn phí? Thầy Thẩm, thầy rất hiểu tình nghĩa.”

Sắc mặt Thẩm Bạc An trở nên khó coi.

Khương Tỉnh mặc kệ: “Tôi không thích, anh giữ lại nuôi người tình mới đi.”

Cô nói xong liền đi, Thẩm Bạc An lại tức giận, một phát đóng sầm cửa lại.

“Em đừng tùy hứng có được không? Em ở đây không người thân không chỗ nương tựa, mù quáng làm loạn cái gì?”

“Tôi tùy hứng?” Khương Tỉnh tức giận cười, “Thẩm Bạc An anh có bệnh không, anh đi một vòng lớn như vậy không tiếc hi sinh cả học trò của mình, tính kế tôi như vậy không phải là để tôi chủ động rút sao? Không phải khiến tôi không còn lời nào để nói sao? Ai mà không biết anh là người kiêu ngạo, có phải không có cách nào trước mặt tôi cúi đầu thừa nhận anh có lỗi với tôi không? Anh cho rằng đưa tôi nhà ở có thể khiến tôi mang ơn anh, khiến tâm trạng anh được yên ổn sao? Anh nằm mơ đi.”

Tâm trạng Khương Tỉnh kích động, Thẩm Bạc An lại cứng đờ, anh ta ngậm miệng, một câu cũng không giải thích, Khương Tỉnh cảm thấy buồn cười, lại thấy đáng buồn.

Cô đột nhiên im lặng.

Nói những điều này cũng không có ý nghĩa gì.

Khương Tỉnh ổn định tâm trạng, giọng nói bình lặng: “Anh không cần vội vàng chu cấp cho tôi như vậy, rời khỏi anh, tôi cũng không phải không sống được. Thẩm Bạc An, có lẽ anh là người tốt, nhưng anh chắc chắn không phải là người đàn ông tốt, nếu anh thừa nhận điều này, có lẽ mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn. Hai chúng ta đến ngày hôm nay, từ nay về sau không liên quan gì nhau.”

Cô lại mở cửa ra, lần này Thẩm Bạc An không ngăn cản. Khương Tĩnh kéo vali ra cửa, xoay người đóng cửa. Bóng dáng cô liền biến mất trước mắt Thẩm Bạc An.

Kéo vali ra đến cửa chính, Khương Tĩnh dừng lại nghỉ ngơi.

Cô xoay người nhìn tiểu khu phía sau thật lâu, nhìn đến mái nhà gần nhất. Sáu năm trước lần đầu tiên được Thẩm Bạc An đưa tới đây, sáu năm sau một mình rời đi.

Giấc mộng dài này, đã đến lúc tỉnh lại.

Sau giữa trưa, ánh mặt trời chói chang, chẳng mấy chốc trên trán đầy mồ hôi. Khương Tĩnh đi dưới tàng cây, cách đó năm mươi mét là trạm xe buýt. Lúc chờ xe, cô đưa tay lau mồ hôi, ánh mắt lơ đãng nhìn trước mặt.

Đó là siêu thị nhỏ, hôm nay giảm giá sữa, ở cửa bày biện nhiều nhãn hiệu rực rỡ, dưới ô che nắng không ít người ra ra vào vào.

Khương Tĩnh nhìn mấy lần, ánh mắt vừa chuyển, lại cố định một chỗ.

Dưới tán cây, có một chiếc xe đạp màu xanh, đứng bên cạnh là một người. Trên cánh tay đeo túi sách, mắt nhìn qua bên này, người lại đứng im không nhúc nhích, không biết đang ngăn người hay đang suy nghĩ gì.

Khương Tĩnh đối mắt với cậu.

Một giây sau, cậu giống như đột nhiên thấy cô, sốt ruột đẩy xe qua. Nhưng trên đường có dải phân cách, không có lối đi, phải quay lại một đoạn ngắn mới có thể qua đường. Cậu dừng xe lại, chạy tới bên kia, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn qua bên này, hết sức lo lắng.

Cậu đã suy nghĩ cẩn thận chuyện ngày hôm qua, cũng muốn giải thích thật tốt, hiện tại nóng lòng muốn nói rõ mọi chuyện với cô.

Cách đường lớn, cậu vẫy tay, cố gắng khiến Khương Tĩnh chờ cậu.

Lúc này, một chiếc xe buýt đi tới, tuyến 26, đến nhà ga.

Đúng là tuyến xe Khương Tĩnh chờ.

Xe dừng lại, lại đi.

Trần Thứ qua đường, chạy đến bên này.

Trên trạm xe đã không còn bóng dáng Khương Tĩnh.

Xa xa, chiếc xe buýt xanh lá cây rẽ ở ngã tư rồi biến mất.

Một đám mây bay tới, che kín mặt trời, trời bỗng nhiên tối đi trong chốc lát. Mây nhanh chóng bay đi, hết thấy vẫn chói mắt như cũ.

Dưới ánh mặt trời, Trần Thứ mười chín tuổi há miệng thở dốc, áo lót cậu ướt đầm.

Mồ hôi chảy trên trán, thấm ướt hàng mi đen nhánh.

Mùa hè năm nay nóng bức như vậy.

9. Chương 9: “năm Năm Nhanh Chóng Trôi Qua.”

“... Kế hoạch xây dựng công viên Disneyland ở Thượng Hải sẽ khai trương vào mùa xuân năm 2016. Lúc bắt đầu sẽ có chút khó khăn, do quy mô xây dựng phức tạp, kết hợp với yếu tố tết nguyên đán vào mùa xuân có thể sẽ thu hút lượng lớn người đến.”

Ngón tay Khương Tĩnh dừng lại, cảm thấy như tin tức về khởi công xây dựng Disneyland chỉ vừa mới đây.

Thế nhưng đã là chuyện rất lâu trước kia.

Từ 2011 đến 2015, năm năm nhanh chóng trôi qua.

Đang sửng sốt, di động đột nhiên vang lên, có điện thoại. Trên màn hình hiện “Tôn Du”.

Tôn Du là chị họ Khương Tĩnh. Hiện giờ, chị em thân thích chỉ có hai người còn liên lạc nhiều nhất. Sau khi chia tay Thẩm Bạc An, Khương Tĩnh từng về nhà, nhưng vì khoảng thời gian cùng với Thẩm Bạc An, cô và cha mẹ cuối cùng vẫn có ngăn cách, người khác cũng đàm tiếu nhiều, cuối cùng cô rời đi, mấy năm nay đến nhờ cậy Tôn Du.

Khương Tĩnh nhận điện thoại, giọng nữ đầu bên kia vang lên: “Khi nào thì đến?”

“Sắp rồi.” Khương Tĩnh nói.

“Địa điểm cụ thể.”

Khương Tĩnh đành phải nói: “Trên xe taxi, đường Thiên Sơn.”

“A, vậy thì tốt, nói với tài xế một tiếng, đến đón Tiểu Tây về.”

Hóa ra gọi điện là có mục đích này.

Khương Tĩnh đáp một tiếng: “Được.”

Khương Tĩnh đã đi qua trường tiểu học thực nghiệm nhiều lần, rất quen thuộc đường đi, sau khi xuống xe thì đứng yên chờ đợi. Chuông tan học vang lên, học sinh mỗi lớp xếp hàng đi ra, từng hàng đông đến dọa người. Học sinh tiểu học mặc đồng phục, đội mũ, đi sau giáo viên, vừa vui vẻ lại trật tự. Lớp 1.1 đi trước, năm phút sau đến lớp 1.2.

Khương Tĩnh nhanh chóng tìm được người, vẫy tay gọi: “Tiểu Tây.”

Từ trong hàng có một bé trai đi ra, thấy rõ người đứng bên cạnh cây, vui vẻ kêu lên: “Dì.”

Người cũng trong nháy mắt chạy tới, con gấu trên ba lô nảy lên, cậu bé đưa tay ra, chạy đến bên cạnh, ôm lấy chân Khương Tĩnh.

“Dì đã về rồi.”

Cái đầu tròn tròn cọ bên hông Khương Tĩnh.

Mỗi lần gặp mặt đều ôm nửa ngày, Khương Tĩnh đã sớm quen, chờ cậu bé ôm đủ, liền dắt tay cậu: “Về nhà.”

Mười lăm phút đi đường không lâu lắm, Tiểu Tây nói nhiều, nói hết chuyện này đến chuyện khác, chẳng mấy chốc đã đến. Bốn giờ rưỡi xe dừng ở đường 210 cạnh bờ sông.

Tiểu Tây nhảy xuống xe, xoay người kéo Khương Tĩnh: “Nhanh lên, mẹ đang chờ chúng ta.”

Vừa mới dứt lời, Tôn Du đã đi ra, đứng ở cửa gọi: “Khương Khương.”

Khương Tĩnh còn chưa lên tiếng, Tiểu Tây đã chạy tới.

“Mẹ.” Giọng nói rất vui vẻ.

Khương Tĩnh trả tiền xe xong đi tới.

Đây là một tiệm sách nhỏ, tên rất đơn giản, gọi là “Tháng Bảy”, là tháng sinh của Tiểu Tây. Tôn Du thích tự do, mở tiệm cũng như vậy, thời gian mở cửa của tiệm sách này không giống chỗ khác, từ 10 giờ sáng đến 18 giờ, thời gian khác là để hưởng thụ cuộc sống, chăm sóc con, nhưng dù lười như vậy, tiệm vẫn buôn bán rất được, phần lớn đều là khách quen gần đó.

Có người quen cũ thấy Khương Tĩnh đến, lại gần chào hỏi: “Khương tiểu thư, lần này đi lâu thật, hơn nửa năm không gặp cô.”

Khương Tĩnh gật đầu cười cười, nói chuyện vài câu, tìm một nơi ngồi xuống, để ba lô sang một bên, thở ra.

Cô nghĩ lần này đi đúng là lâu thật, ở bên ngoài tám tháng, thật mệt mỏi. Lần này trở về, cô muốn nghỉ ngơi thật tốt.

Tôn Du đưa Tiểu Tây đến phòng sách phía sau, sau đó bưng hai ly cà phê đến.

“Buổi trưa ăn gì?” Chị đưa một ly đến trước mặt Khương Tĩnh.

“Cơm hộp.” Khương Tĩnh uống hai ngụm, nhíu mày, “Đắng.”

Tôn Du nhìn cô một cái, “Đây là món bán chạy gần đây, thật không biết thưởng thức.”

Khương Tĩnh liếm môi, cảm nhận một lát, vẫn thấy đắng.

Lúc này Tôn Du nói: “Buổi tối muốn ăn gì?”

Khương Tĩnh không có yêu cầu gì, chỉ nói: “Tùy ý, gì cũng được ạ.”

Tôn Du không vừa lòng với đáp án này, “Em nên đổi tên thành tùy ý đi, bây giờ mở miệng ngậm miệng đều là tùy ý.”

“Vậy sao.”

Khương Tĩnh có vẻ không muốn nói tiếp, giọng nói lạnh nhạt không nghe ra ý gì.

Tôn Du chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Em có thể có chút nhu cầu gì đó được không.” Chị nói xong nhìn chằm chằm Khương Tĩnh một lát, nói “Lần này sao lại gầy như vậy, mặt mũi cũng không nhìn được nữa rồi, chị thấy em đừng có chạy loạn bên ngoài nữa, ở lại đây tìm công việc ổn định đi. Em không biết, mẹ em chị em đều gọi điện thoại nói với chị mấy lần. Nếu không được, em ở lại tiệm sách này, dù sao chị cũng không để ý thuê thêm một nhân viên.”

Khương Tĩnh cúi đầu giả bộ cẩn thận thương thức cả phê đắng, nửa ngày không nói, Tôn Du duỗi tay, vỗ đầu cô, cô không thể tiếp tục giả vờ, chỉ có thể gật đầu hàm hồ đáp: “Để em suy nghĩ một chút.”

Tôn Du không ưa thái độ lấy lệ của cô, thở dài, lười để ý cô, đứng dậy chào hỏi khách.

Sáu giờ, đến giờ tiệm sách đóng cửa, Tôn Du lái xe chở Khương Tĩnh cùng Tiểu Tây đi ăn.

Chỗ ăn cơm không xa, là nhà hàng đã từng đến trước đây. Buổi trưa Khương Tĩnh chỉ ăn vài miếng, bây giờ cảm thấy rất đói, ăn rất nhiều, Tiểu Tây ở một bên nhìn cô, mấy lần ngạc nhiên kêu: “Ồ, đi ăn thật nhiều, dạ dày tốt thật đó.”

Khương Tĩnh không thấy ngại chút nào, ngược lại mặt dày đem hết thức ăn còn thừa trên bàn cho vào dạ dày.

Trước khi về, Tiểu Tây la hét đòi đi vệ sinh, Khương Tĩnh đứng lúc cũng muốn đi, liền nhân lúc Tôn Du thanh toán đưa cậu bé đi. Hai người hẹn nhau chờ ở cửa, sau đó chia nhau vào nhà vệ sinh nam nữ.

Lúc Khương Tĩnh đi ra, Tiểu Tây đang nhón chân rửa tay.

“Con đi nhanh vậy.” Khương Tĩnh kinh ngạc.

Tiểu Tây nghiêng đầu nhìn cô một cái, vẻ mặt kiêu ngạo, ra vẻ: “Lẽ ra còn nhanh hơn, nhưng lúc ra gặp người quen, nói chuyện với người đó một phút.”

Khương Tĩnh buồn cười: “Con còn có người quen? Ai ya, Trương Diễm Diễm hay Triệu Tử Hàm vậy?”

Trương Diễm Diễm và Triệu Tử Hàm là hai bạn học nữ Tiểu Tây thích nhất.

Quả nhiên mặt Tiểu Tây lập tức đỏ lên, bộ dáng thẹn thùng hiếm thấy: “Di nói linh tinh, con là con trai, đi nhà vệ sinh nam, sao gặp được các bạn ấy.” Nói xong, không đợi Khương Tĩnh hỏi lại, tự mình đưa ra đáp án: “Là chú Trần, chú đó, cũng là con trai, cũng đi nhà vệ sinh nam.”

“Chú Trần nào?”

“Chính là chú Trần ở trong tiệm của mẹ.”

Khương Tĩnh sững sờ: “Ai ở trong tiệm của mẹ?”

“Chú Trần đó.”

“ ... ”

Khương Tĩnh dắt Tiểu Tây xuống lầu với Tôn Du.

“Đi vệ sinh lâu như vậy.” Tôn Du nhún mày quở trách.

Tiểu Tây tố cáo trước, “Dì có rất nhiều câu hỏi, hỏi liên tục, nên bị chậm.”

Tôn Du liếc về phía Khương Tĩnh, Khương Tĩnh nói: “Phòng cạnh phòng em đã cho thuê?”

Tôn Du không nghĩ cô hỏi cái này, sững sờ một lát mới đáp: “Đúng vậy, phòng đó để không thật lãng phí, có người thuê đương nhiên không thể để.” Nói đến đây, sợ Khương Tĩnh băn khoăn, lại giải thích, “Nhưng em yên tâm, không ảnh hưởng đến em, chỉ là phòng bếp dưới lầu hai người dùng chung, dù sao em cũng ít dùng phòng bếp, đây cũng không xem là vấn đề, chị đã kiểm tra qua, người kia rất được, là người đứng đắn, làm kiến trúc sư, công việc bận rộn, không ồn ào, phòng ở sạch sẽ, cũng chưa từng thấy đem người về, người khách thuê hợp ý như vậy rất khó tìm.”

Khương Tĩnh chỉ hỏi một câu, cô cũng không để ý điều này. Quanh năm suốt tháng cô chỉ ở đây nghỉ ngơi mấy tháng thôi, ở được hay không đều không quan trọng, cô chỉ ngạc nhiên là phòng kia còn có thể cho thuê, dù sao loại phòng như vậy không mấy người thích, dưới lầu có cửa hàng, trên lầu có phòng, ra vào không tiện. Xem ra người kia thật đúng là không có gì để bắt bẻ.

Trên đường, Tôn Du nhắc nhở Khương Tĩnh về trước, chị đến cửa hàng tiện lợi mua chút đồ dùng hằng ngày, Khương Tĩnh đồng ý. Đến đường bờ sông, Khương Tĩnh xuống xe, Tôn Du đưa chìa khóa cho cô, Khương Tĩnh một mình về tiệm.

Cách cửa không xa có cửa hàng nhỏ, Khương Tĩnh đi vào mua bàn chải đánh răng mới và kem đánh răng, lấy thêm ít đồ ăn vặt rồi trở về,

Mặc dù thật lâu không ở, nhưng căn phòng cũng không cần sửa sang lại, Tôn Du đã giúp cô dọn dẹp qua. Khương Tĩnh ngồi bên giường một lúc, nhìn thời gian không còn sớm, liền tắm rửa xong nằm trên giường. Cô định ngủ sớm một chút. Nhưng ngủ tới nửa đêm lại tỉnh, cảm giác khó chịu, miệng khô, khát không ngủ được.

Cô mơ mơ màng màng bò dậy, dựa vào gối ngồi một lúc, chờ đầu óc tỉnh táo một chút liền xuống giường

tìm nước, nhưng lục hết túi đồ ăn vặt cũng không kiếm được cái gì có thể uống, lúc này mới hối hận không mua ít nước dự phòng.

Giờ thì hay rồi, hơn nửa đêm chạy xuống lầu nấu nước.

Không có cách nào, Khương Tĩnh giãy giụa một hồi, cầm ly nước ra khỏi phòng.

Đèn cảm ứng ngoài hành lang không biết hư từ bao giờ, Tôn Du lại không tìm người sửa, Khương Tĩnh không biết, đến đầu cầu thang, đạp mấy cái, xung quanh vẫn là mảng tối đen, một chút phản ứng cũng không có.

Cô đành phải mò mẫm xuống lầu.

May mà trong bếp có ấm điện, Khương Tĩnh rót nửa bình rồi cầm vào, hơi nóng một chút liền vội vã uống một ly, sau đó rót thêm một ly, bưng lên lầu.

Cô đỡ tường đi đến bậc thang cuối cùng, vừa quay người, chưa kịp thở ra, liền đụng vào một người.

Tiếng ly nước rơi xuống trong đêm thật chói tai, cô theo bản năng kêu lên.

Khương Tĩnh mất thăng bằng, chuẩn bị ngã xuống, may mà đối phương kịp thời duỗi tay đỡ cô.

Áo ngủ trước ngực Khương Tĩnh ướt một mảng, nhưng mà người bị đụng cũng không khá hơn, lúc chạm vào nhau cô cảm nhận được ngực anh cũng thấm ướt.

May mà nước chỉ hơi nóng, nếu không thì đã bị bỏng.

Hai người đều chưa hoàn hồn, hô hấp có chút dồn dập.

Từ cửa phòng gần đó hé ra chút ánh sáng, Khương Tĩnh đứng vững, nhờ chút ánh sáng này, nhìn đại khái hình dáng người trước mặt, không thấy rõ mặt, chỉ nhìn được vóc dáng cao hơn cô rất nhiều.

Anh ta chắc là vị khách trọ trong miệng Tôn Du, Tiểu Tây nói đó là “chú Trần”

Lần đầu tiên chạm mặt hàng xóm, lại là tình huống như vậy, xác thực có chút lúng túng.

Khương Tĩnh định nói xin lỗi, đối phương đã mở miệng trước.

“Xin lỗi, cô không sao chứ?”

Khương Tĩnh nói, “Không sao.”

Anh nói thêm, “Mảnh vỡ phải chờ trời sáng mới dọn dẹp được, cô cẩn thận.”

Khương Tĩnh “Ừ” một tiếng, nói: “Trần tiên sinh phải không? Thật xin lỗi, trời tối quá, không nhìn thấy anh.”

“Không sao, tôi cũng không nhìn thấy cô.”

Hai người trong bóng tối nói vài câu, sau đó tự đi làm chuyện của mình, Khương Tĩnh về phòng, anh đi xuống lầu.

Ngày hôm sau, sau khi Khương Tĩnh thức dậy phát hiện mảnh thủy tinh ngoài hành lang đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Vẫn còn sớm, Tôn Du còn chưa đến, hiển nhiên là vị họ Trần kia dọn dẹp.

Cả ngày hôm nay Khương Tĩnh không ra ngoài, dù sao cũng là ngày nghỉ ngơi đầu tiên, cho dù tối hôm qua ngủ khá nhiều, ban ngày vẫn thấy buồn ngủ, sau khi ăn trưa ngủ một giấc đến xế chiều, đến giờ Tiểu Tây tan học mới dậy.

Buổi tối không ra ngoài ăn, Tôn Du tự mình gọi thức ăn, ba người ăn tối ở tiệm sách. Sau khi ăn xong, Tôn Du đưa Tiểu Tây về nhà, Khương Tĩnh một mình ra ngoài đi dạo, khi trở về đã hơn tám giờ.

Lúc chuẩn bị mở cửa mới phát hiện không đem chìa khóa.

Rơi vào đường cùng phải gửi tin nhắn cho Tôn Du, không lâu sau, Tôn Du trả lời, nói với cô Trần tiên sinh sẽ nhanh chóng trở lại, bảo cô an tâm chờ. Cuối cùng còn gửi kèm số điện thoại của Trần tiên sinh kia.

Khương Tĩnh không có cách nào đành ngồi trên bậc thang trước cửa chờ. Cô cúi đầu xuống, nhìn ra đường, cảm kê trên đầu gối.

Khoảng một phút sau, một chiếc taxi màu đỏ từ xa lại gần, dừng ở ven đường. Cửa xe mở ra, một người đi ra từ vị trí cạnh ghế lái, bóng lưng cao ngất.

Anh nói cảm ơn tài xế, sau đó xoay người đi đến.

Có tiếng hát mơ hồ truyền đến từ quảng trường xa xa, đèn đường chiếu sáng trên đầu.

Ban đêm như vậy có chút không chân thực.

Người kia càng lúc càng gần.

Hai gò má dần dần rõ ràng.

Ánh mắt Khương Tinh dừng lại.

10. Chương 10: “tôi Đã Không Còn Quan Tâm Chuyện Đó Nữa.”

Trong chớp mắt, Khương Tinh nghĩ, có phải mình nhìn lầm không. Thời gian quá lâu, có một số kí ức bị rối loạn cũng là điều bình thường.

Cô còn chưa nghĩ xong, người kia đã đến gần.

Khương Tinh vẫn ngồi, nửa gương mặt chôn trong đầu gối, đầu không ngẩng lên, mắt lại nhìn theo anh.

Bộ dạng sưng sờ của cô nhìn thật ngốc nghếch.

Ánh sáng ấm áp dừng bên chân, cô dựa vào cửa ngồi đó, thân thể ở ngay chỗ ánh sáng không tới, mấy giây sau, trước mặt hiện lên bóng người mơ hồ.

Vị Trần tiên sinh kia đứng ở trước mặt cô.

Anh mở miệng nói xin lỗi: “Xin lỗi, lúc Tôn tiểu thư gọi tôi đang bị kẹt xe, để cô chờ lâu rồi.”

Vừa nói vừa nhanh chóng lấy chìa khóa ra.

Khương Tinh hạ mi mắt, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, sau đó đứng dậy.

Cô không tiếp lời, tránh qua một bên, nhường vị trí để anh mở cửa.

Cửa mở ra, anh đưa tay giữ lại, đứng một bên nói: “Vào đi.”

Khương Tĩnh đi vào, lúc đi qua người anh ngửi được mùi rượu nhàn nhạt, sau khi vào nhà cô bật đèn quầy bar, lại không lên lầu ngay.

Anh đã đóng cửa, khóa cẩn thận, đang kiểm tra lại.

Xác nhận không có vấn đề gì, anh kéo rèm, xoay người đi vào, vừa bước một bước liền đột nhiên dừng lại.

Bốn mắt nhìn nhau, sắc mặt cô bình tĩnh, mắt anh mở to.

Ánh đèn sáng ngời, Khương Tĩnh ngồi trên ghế nhỏ nhìn anh.

Vóc dáng cao, thân hình thon dài, khuôn mặt góc cạnh, mang dáng dấp đàn ông trưởng thành.

Hóa ra năm năm không hề gặp.

Nhìn một lúc, khó tránh khỏi nghĩ đến người kia. Ký ức trong lúc không phòng bị mở ra, dần dần rõ ràng, thành phố, người, sự việc, đập vào mặt, làm người ta khó lòng chống đỡ.

Cô lắc đầu, quay mặt đi, rời mắt khỏi mặt anh, anh nhìn gò má cô, trắng nõn, nhẵn nhụi, hết sức xinh đẹp.

Hai giây ngắn ngủi trôi qua, cô lại chuyển tầm mắt trở về.

“Trần Thứ.” Cô gọi anh.

Lông mi đen nhánh của anh run lên, anh mở miệng, môi khẽ mấp máy, lại không phát ra tiếng.

Quá kinh ngạc, tâm trạng phức tạp, nhất thời không biết mở miệng thế nào, bình tĩnh lại, mọi chuyện hiện lên trước mắt, câu đầu tiên không biết nói gì cho phải, anh thậm chí không biết gọi cô như thế nào cho đúng.

Nhìn bộ dạng của anh, Khương Tĩnh không phản ứng gì, cô cũng không muốn cùng anh ôn lại chuyện xưa, chỉ nói: “Cảm ơn anh đã gấp gáp trở về mở cửa, tôi lên lầu trước.”

Đèn hành lang vẫn chưa sửa, ánh đèn nhỏ trên quầy bar chỉ soi sáng được mấy bậc thang, sau vài bước đã không thấy rõ hình dáng của Khương Tĩnh.

Ban đêm yên tĩnh, tiếng bước chân vang lên rõ ràng. Cô đi hết bậc thang, vào hành lang, xung quanh lại khôi phục yên tĩnh.

Trần Thứ đứng đó một lúc, đột nhiên bước nhanh lên lầu.

Khương Tĩnh vào phòng, cảm thấy cả người mệt mỏi, không muốn làm gì, vì vậy đến sofa nằm xuống tiện tay cầm lấy gối ôm vào ngực, nhắm mắt lại hít thật sâu, cảm giác thoải mái hơn nhiều.

Mới nghỉ ngơi chưa được ba phút, tiếng gõ cửa vang lên.

Vào lúc này, cả căn nhà chỉ có hai người, không cần nghĩ cũng biết ai đang gõ cửa.

Anh gõ cửa cũng rất lịch sự, hai cái nhẹ nhàng, một lúc sau không thấy động tĩnh gì, lại gõ tiếp hai cái.

Khương Tĩnh mở mắt ra, ngồi lặng hai giây, rồi đặt gối xuống đi tới.

Cửa mở, khuôn mặt Trần Thứ liền hiện ra. Cô hơi ngẩng đầu, anh rũ mắt xuống, ánh mắt hai người đối nhau.

Trần Thứ mím môi, im lặng một giây, thấp giọng nói: “Có thể nói chuyện mấy phút không?”

Khương Tĩnh liếc anh một cái, tránh sang bên cạnh, ý bảo anh vào.

Trần Thứ đóng cửa lại, sau khi đứng lại liền nói: “Có chuyện tôi bắt buộc phải giải thích với cô.”

Lông mi Khương Tĩnh khẽ nhúc nhích, nhưng chỉ nhìn anh không thể hiện thái độ gì, vẻ mặt Trần Thứ nghiêm túc, giọng nói cũng hết sức trịnh trọng, anh nói: “Cô nhất định còn nhớ, năm ấy cô ở khách sạn, tôi đi tìm cô, sau đó thầy Thẩm và Giang Thẩm Ninh tới, tôi không biết cô nghĩ thế nào, nhưng tôi không cùng ai sắp xếp chuyện này, mặc dù khi đó tôi rất kính trọng thầy Thẩm, nhưng tôi không báo với thầy ấy địa chỉ khách sạn, cũng không phải nghe lời thầy ấy đi tìm cô, tóm lại, tôi không có ý hại cô.”

Anh nói với tốc độ vừa phải, không nhanh không chậm, giọng nói mười phần rõ ràng, nói đến đây thì nghiêm túc nhìn Khương Tĩnh, đợi cô đáp lại.

Khương Tĩnh cũng đoán được anh muốn nói chuyện này, sau khi nghe xong cũng không có phản ứng gì, chỉ cúi đầu trầm mặc một lúc, khi ngẩng đầu lên thì cười một tiếng.

“Tôi đã không còn quan tâm chuyện đó nữa.” Cô nói, “Là ai sắp xếp đều không sao cả, anh có tham gia hay không cũng không sao cả.”

Cô nói rất bình thản, Trần Thứ nhìn cô, trên khuôn mặt trắng nõn không nhìn ra cảm xúc gì, giống như thật sự không cần thiết.

Việc kia không phải là chuyện gì vui vẻ, cô quên được là chuyện tốt, là rất đúng. Nhưng...

Chuyện đó đã từng là cái gai trong lòng anh nửa năm, về sau cũng không quên được, bởi vì cô lặng lẽ rời đi, anh không có cơ hội giải thích.

Bây giờ thế nhưng gặp lại, sau khi kinh ngạc, phản ứng đầu tiên của anh là nói rõ với cô, Anh nghĩ tới việc cô sẽ không tin, cũng nghĩ tới việc có lẽ ngay từ đầu cô không hiểu lầm, nhưng không nghĩ cô lại đáp lại như vậy.

Không thềm để ý chuyện đó, nên anh có hại cô hay không, anh có vô tội hay không, cô cũng không để ý.

Trần Thứ hơi khép mi mắt, không nói tiếp.

Hai người đứng im lặng một lúc, Khương Tĩnh nói: “Không còn sớm nữa, về nghỉ đi.”

Trần Thứ gật đầu, tạm biệt cô, sau đó mở cửa rời đi.

Đoạn đối thoại ngắn ngủi qua đi, họ thậm chí cũng không nói với nhau một câu thăm hỏi khách sáo khi gặp lại.

Đêm nay Khương Tĩnh vẫn ngủ say, chỉ là giấc mơ hỗn loạn, khi tỉnh lại toàn thân đều là mồ hôi, sau lưng dính sền sệt. Đã sáu giờ sáng, cô xuống giường ra sân phơi thu quần áo, vào nhà về sinh tắm rửa.

Sau khi tắm xong cảm giác cả người thoải mái, ngồi trên ghế sofa sấy tóc, nghe nhạc, sau đó xuống phòng bếp ở dưới lầu.

Mười giờ Tôn Du mới tới tiệm, bởi vậy bữa sáng đều do Khương Tĩnh tự giải quyết, cô nhớ trong tủ lạnh còn ít thức ăn, tùy tiện làm bữa sáng không thành vấn đề.

Không nghĩ tới có người còn dậy sớm hơn cô, đã chiếm phòng bếp trước.

Khương Tĩnh đứng ở ngoài cửa, nhìn người đàn ông bận rộn. Anh mặc áo sơ mi quần dài, đeo chiếc tạp dề caro màu hồng, nhìn hơi kì lạ. Khương Tĩnh nhìn kĩ, đoán rằng cái tạp dề kia là được tặng khi mua gạo.

Trần Thứ đang tập trung chiên trứng, không chú ý tới có người xuống lầu, đến khi chiên xong hai quả trứng để trong đĩa, xoay người lấy mì sợi mới thấy người ở ngoài cửa.

Anh hơi ngạc nhiên, hai giây sau mới phản ứng kịp, tay trái muốn lấy mì sợi cũng hạ xuống.

“... Dậy rồi sao?”

Khương Tĩnh gạt đầu một cái, ánh mắt từ chiếc tạp dề chuyển qua mặt anh.

“Anh đang chiên trứng sao?” Cô hỏi.

“Ừ.” Anh nghĩ đến cái gì, hỏi, “Muốn dùng phòng bếp sao? Tôi...”

“Không vội, anh nấu trước đi, tôi đợi chút cũng được.” Khương Tĩnh nói xong xoay người đi ra ngoài. Cô không lên lầu, vào trong sảnh tùy tiện ngồi xuống một chiếc sofa, lấy một quyển sách trên giá xuống lật xem.

Mới đọc được một đoạn, Trần Thứ lại gần.

Khương Tĩnh ngược mắt, Trần Thứ đứng bên cạnh giá sách, tay cầm muối. Anh hỏi: “Cô... ăn trứng gà chiên không?”

Khương Tĩnh sững sờ một chút, sau đó hỏi: “Nấu nhiều quá sao?”

“...Phải.” Anh còn nói, “Tôi có chiên thêm Lạp Xưởng, cô ăn không?”

“Được.” Khương Tĩnh khép sách lại, đứng lên đến gần anh, “Vậy tôi cũng không cần làm bữa sáng nữa.”

“Ừa, sắp xong rồi, cô chờ một lát.”

Anh nói xong, cầm muối đi vào phòng bếp.

Vài phút sau, anh bưng hai đĩa ra, để lên bàn, Khương Tĩnh nói: “Tôi đi lấy Lạp Xưởng.”

“Còn nóng, để tôi.”

“Không sao, tôi làm được.” Khương Tĩnh vào bếp.

Lạp Xưởng đựng trong đĩa nhỏ, vừa mới chiên xong, đúng là rất nóng, Khương Tĩnh dùng khăn cầm cái đĩa đem qua, giữa đường Trần Thứ đưa tay đón lấy.

Hai người ngồi xuống, tự mình ăn mì.

Mặc dù là mì trứng gà bình thường, nhưng Trần Thứ chiên trứng rất có hương vị, ăn rất ngon, Khương Tĩnh ăn xong một quả vẫn chưa thỏa mãn, nước dùng cũng ngon, lap xưởng cũng rất mềm, so với bữa sáng Khương Tĩnh nấu thật là khác biệt, không đáng nhắc tới.

Sau khi ăn xong Khương Tĩnh nói cảm ơn Trần Thứ, thuận tiện đánh giá: “Anh làm món gì cũng rất ngon.”

“Chỉ là nấu chút mì mà thôi.” Trần Thứ đứng dậy thu dọn chén, định vào phòng bếp rửa.

“Để tôi.” Khương Tĩnh nói, “Anh nên đi làm đi.”

“Không vội, vẫn còn thời gian.”

Trần Thứ rửa chén xong, lại lên lầu lấy đồ, mười phút sau cầm cặp công văn xuống.

Khương Tĩnh còn ngồi đọc sách ở đó, thấy anh đi xuống liền hỏi, “Đi làm sao?”

“Ừ.” Anh dừng trước cửa, nhìn cô nói, “Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Trần Thứ mở cửa đi ra.

Khương Tĩnh đọc xong hai trang sách, vào phòng bếp rót nước uống, lúc đi ra phát hiện bên cạnh bếp có một cái điện thoại di động. Sáng nay chỉ có hai người họ vào đây, không phải của cô, vậy chính là của Trần Thứ.

Anh có vẻ là người nghiêm túc cẩn thận, không nghĩ tới lại để quên đồ, điều này hơi ngoài dự đoán.

Khương Tĩnh cầm di động đi ra, định giữ hộ anh. Dù sao đến mười giờ tiệm sách mở cửa, sẽ có người khác vào phòng bếp.

Ai ngờ vừa mới ra khỏi phòng bếp, điện thoại lại đột nhiên reo, trên màn hình hiện tên người gọi: Tần Miếu.

Tùy tiện nhận điện thoại của người khác thật không thích hợp, Khương Tĩnh bèn không quan tâm, để điện thoại qua bên bên, định đợi đến khi chuông tắt, ai ngờ đối phương thật quá kiên nhẫn, gọi rất nhiều lần, di động reo liên tục.

Có khi có việc gấp.

Nghĩ vậy, cô nhận, “Alo.”

Điện thoại vừa kết nối, giọng nữ nôm nóng từ bên kia tiến vào lỗ tai:

“Này, Trần Thứ, cậu chết ở đâu rồi, sao không nghe điện thoại?”

11. Chương 11: “không Bỏ Xuống Được.”

Đối phương nói liên hồi khiến Khương Tĩnh ngơ ngẩn một chút.

Cô không lên tiếng, đối phương càng thêm sốt ruột, “Nghe tôi nói gì không? Điện thoại hư sao, sao không có tiếng gì?”

Bây giờ Khương Tĩnh mới mở miệng giải thích: “Trần Thứ không ở đây, anh ấy quên mang điện thoại.”

Bên kia yên tĩnh một giây, hiển nhiên là bị bất ngờ, nhưng phản ứng lại rất nhanh, hỏi: “Xin hỏi cô là ai? Điện thoại của cậu ta để ở chỗ nào?”

“Để ở nhà, tôi là hàng xóm của anh ấy.”

Đối phương “A” một tiếng, như thở phào một hơi, nói: “Tiệm sách Tháng Bảy đúng không, vừa vặn tôi đi qua đó, tôi sẽ ghé qua lấy.”

Khương Tĩnh không có ý kiến, trả lời: “Được.”

Nói chuyện xong, khoảng mười phút sau, có người đẩy cửa kính vào.

Khương Tĩnh ngẩng đầu, thấy một cô gái tóc ngắn đi tới.

Cô gái thấy cô, đầu tiên là sững sờ, sau đó đánh giá cô một cái, mỉm cười chào hỏi: “Này.”

Khương Tĩnh đứng lên, lấy điện thoại trên bàn: “Cô chính là người gọi điện đúng không?”

Cô gái nói: “Đúng, là tôi.”

Khương Tĩnh đưa điện thoại cho cô ấy.

Cô gái nói: “Cảm ơn cô.”

“Không có gì.”

“Vậy tôi đi trước, tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Thấy cô ấy đi ra, Khương Tĩnh tiếp tục ngồi xuống, đọc tiếp trang sách dang dở.

Khương Tĩnh đọc sách cả ngày. Ba giờ chiều, tiệm sách ít người, Tôn Du hết sức rảnh rỗi, tự mình làm bánh quy, đun sữa cho Khương Tĩnh.

Đãi ngộ thế này không phải ngày nào cũng có, Khương Tĩnh được chiều mà sợ: “Làm phiên bà chủ Tôn.” Cô cười tiếp nhận sữa.

“Ba hoa.” Tôn Du ngồi xuống đối diện cô, nói: “Thế nào, hôm qua đã gặp Trần tiên sinh rồi chứ, có phải rất tốt không?”

Khương Tĩnh uống sữa, “Ừ” một tiếng, “Rất tốt.”

“Chị đã nói rồi, tuổi không lớn lắm, con người lại rất chừng mực, đối xử với người khác cũng rất lễ phép, bây giờ rất ít người trẻ được như vậy.”

Khương Tĩnh gật đầu, bày tỏ đồng tình.

Tôn Du lại khen thêm vài câu, Khương Tĩnh chỉ nghe, không phát biểu ý kiến.

Sau đó, hai người lại nói đến chuyện nhà, Tôn Du đột nhiên cười thần bí, nói: “Khương Khương, bàn với em một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Tôn Du nói: “Lần trước nói với em về luật sư Hà, còn nhớ không?”

Mí mắt Khương Tĩnh khẽ động, vẽ mặt thêm cảnh giác: “Chị định làm gì?”

Tôn Du lộ vẻ mặt khẩn cầu: “Khương Khương, em đi gặp người ta đi, xem một chút, không vừa ý thì thôi.”

“Sao chị lại như vậy.” Khương Tĩnh nhú mày.

“Bạn chị đã năn nỉ mấy lần, lời gì cũng nói, lại nói, tuổi em cũng không nhỏ, chẳng lẽ muốn tiếp tục cô đơn vậy sao, mẹ em lần nào gọi điện thoại cũng nói chị khuyên em, em đi thử một lần cũng không có gì xấu.”

Khương Tĩnh cúi đầu không nói, Tôn Du nóng nảy, “Khương Khương, có phải em còn nhớ tên khốn kia?”

“Không có.”

“Ai tin được, đã bốn năm năm rồi, em chia tay anh ta xong liền độc thân đến giờ, không hẹn hò với ai, thái độ này của em chính là không bỏ xuống được.”

Khương Tĩnh không biết làm sao để nói rõ cho chị, đành giải thích: “Cũng không thể tùy tiện hẹn hò được, gặp một người liền hẹn hò, cũng đâu phải mua quần áo.”

Tôn Du bắt mồm: “Ai bảo em tùy tiện gặp, luật sư Hà là người quen của bạn chị, mọi mặt đều không tệ, em đi gặp một chút, chị cũng dễ nói chuyện với mẹ em.” Ngừng một lát, lại nói, “Khương Khương, nếu em đã buông xuống mọi chuyện, thì nghe lời chị đi thử một chút, bộ dạng này của em, chính là không buông được.”

Khương Tĩnh hết cách: “Được rồi, em đi còn không được sao.” Cô đứng lên, “Không nói nữa, em đi đón con chị.”

Thái độ trốn tránh rõ ràng như vậy, sao Tôn Du lại không nhìn ra, nhưng nghe lời Khương Tĩnh nói, Tôn Du thấy đủ liền thôi, không nói thêm lời nào, từ quầy bar đi ra đưa chìa khóa xe cho Khương Tĩnh, sau cùng dặn dò một câu, “Quyết định vậy nhé, tối nay chị hẹn người ta.”

Khương Tĩnh “Ừ” một tiếng, nhận chìa khóa xe.

Hôm nay là thứ sáu, thời gian tan học sớm hơn bình thường, ba giờ bốn mươi liền thấy học sinh đi ra.

Khương Tĩnh đưa Tiểu Tây lên xe, giúp cậu thắt dây an toàn.

Bởi vì mai là ngày nghỉ, Tiểu Tây hết sức vui vẻ, cậu bé chính là người hay nói, hôm nay lại càng nói nhiều.

Khương Tĩnh vừa lái xe, vừa đáp lời cậu, trên đường đi qua một tiệm pizza, Tiểu Tây lập tức hưng phấn, “Dì, đi ăn pizza được không, con rất muốn ăn.”

“Buổi tối ăn cơm với mẹ con.” Khương Tĩnh từ chối.

Tiểu Tây tất nhiên là không cam lòng, nài nỉ hết lần này đến lần khác, lời tốt đẹp gì đều nói, nâng Khương Tĩnh lên tận trời.

Khương Tĩnh không chống đỡ được nịnh nọt như vậy, chỉ đành đồng ý.

Trong tiệm pizza không ít người, mất rất nhiều thời gian xếp hàng, đến khi ăn xong đã năm giờ. Khương Tĩnh nhắn tin cho Tôn Du nói rõ tình huống, để chị khỏi lo lắng.

Từ trong tiệm đi ra, Tiểu Tây muốn chơi gấp thú bông, Khương Tĩnh không đành lòng từ chối, đành phải đưa cậu đi, cuối cùng hai người ôm một đồng gấu bông rồi đi.

Dọc đường, hai mắt Tiểu Tây sáng rỡ, không ngừng ngọt ngào khen Khương Tĩnh: “Dì thật lợi hại, thật lợi hại.”

Khương Tĩnh nhếch môi, “Đương nhiên.”

Miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng lại không nghĩ thế, trước kia cô thích chơi trò này, nhưng đều không gặp được, về sau Thẩm Bạc An dạy cho cô vài kỹ xảo, luyện nhiều lần dĩ nhiên là lên tay.

Lái xe đến đầu đường rẽ phải, đến đoạn đường đông đúc.

Lúc chờ đèn đỏ, Tiểu Tây đột nhiên gọi: “Ồ, chú Trần.”

Khương Tĩnh nhìn qua, đúng là Trần Thứ.

Anh đứng cách đó không xa, đang gọi xe. Một chiếc xe đến gần, anh còn chưa lên, một cô gái từ sau lưng nhanh chóng mở cửa xe ngồi xuống.

Khương Tĩnh cùng Tiểu Tây tận mắt thấy anh bị người khác giành xe, Tiểu Tây hết sức tức giận: “Chị kia sao lại như vậy, chú Trần gọi trước mà.”

Đang nói, đèn chuyển xanh, Khương Tĩnh lái xe theo dòng xe cộ, nhưng đi được mấy chục mét liền dừng lại.

Cửa sổ xe hạ xuống, Tiểu Tây gọi ra ngoài: “Chú Trần.”

Trần Thứ nghe tiếng nhìn qua, thấy Tiểu Tây ngồi bên cạnh ghế lái, ánh mắt chuyển một chút, phát hiện người lái là Khương Tĩnh.

Lúc này Khương Tĩnh cũng nghiêng đầu, nói với anh: “Về nhà sao>”

“Ừ.”

“VẬY LÊN XE ĐI.”

Trần Thứ hơi sững sờ, Tiểu Tây đã vui vẻ gọi: “Chú Trần, nhanh lên xe, cùng nhau về nhà.”

Sau khi lên xe, Trần Thứ liền nói cảm ơn.

“Chú Trần đừng khách sáo.” Tiểu Tây giành nói trước.

Khương Tĩnh không nói gì nữa.

Trần Thứ nhớ ra cái gì, lại nói với Khương Tĩnh: “Sáng nay cảm ơn cô.”

Khương Tĩnh biết anh nói chuyện di động, nói: “Không có gì.”

Trần Thứ ngồi ở ghế sau, bên cạnh là một hàng gấu bông, anh kinh ngạc hỏi Tiểu Tây: “Đây đều là của con?”

“Đúng vậy.” Tiểu Tây lắc lắc người khoe với anh, “Đều là dì gấp cho con, dì rất lợi hại đúng không?”

Khương Tĩnh mặc dù tập trung lái xe, nhưng vẫn nghe được đoạn hội thoại của bọn họ.

Cô nghe Trần Thứ nói: “Phải, rất lợi hại.”

Tiểu Tây lại hỏi: “Chú Trần, chú biết gấp thú bông không, có phải cũng lợi hại như dì không?”

Trần Thứ trả lời: “Chú chưa từng chơi, không biết khó hay không.”

Tiểu Tây ngạc nhiên nói: “A? Chơi cái đó rất vui, lần sau chú đi cùng bọn con, dù sao dì cũng rất lợi hại, có thể dạy cho chú.”

Trần Thứ vô thức nhìn qua Khương Tĩnh, cô cầm tay lái, anh nhìn thoáng qua mặt cô trong gương chiếu hậu, bình tĩnh, lạnh nhạt, không có biểu cảm gì.

“Chú Trần, chú có muốn đi hay không?” Tiểu Tây đang đợi anh trả lời.

Trần Thứ đành phải nói: “Được, rảnh thì cùng đi.”

Chỉ cần Tiểu Tây ở đây, không lo bầu không khí sẽ ngột ngạt, cậu bé có thể vừa nghĩ vừa nói rất nhiều, cho nên dọc đường, Trần Thứ bận cùng Tiểu Tây nói chuyện, Khương Tĩnh lại được rảnh rang.

Trở lại tiệm sách ven sông, đã hơn sáu giờ, người khách cuối cùng trong tiệm cũng rời đi, Tôn Du rảnh rồi ra cửa đón, thấy Trần Thứ cũng xuất hiện, “Ồ” một tiếng.

Tiểu Tây nhanh miệng giải thích: “Mẹ, bọn con gặp chú Trần ở trên đường.”

Tôn Du không hỏi nhiều, vội vã nói chuyện khác với Khương Tĩnh.

“Có mấy người bạn học cũ từ nơi khác tới, tối nay chị đi gặp họ, chắc sẽ chơi đến khuya, Tiểu Tây ở cùng em một đêm nhé?”

Khương Tĩnh nói, “Tiểu Tây đồng ý là được, em không có vấn đề gì.”

Vừa dứt lời, Tiểu Tây lập tức bày tỏ thái độ: “Không thành vấn đề, mẹ đi đi, chơi vui vẻ nha.” Cậu bé tính toán rất tốt, mẹ không ở đây, cậu có thể xin dì tối nay không cần làm bài tập.

Sau khi Tôn Du rời đi, Tiểu Tây giống như chim sổ lồng. Trần Thứ làm cơm tối ở phòng bếp. Tiểu Tây chạy tới chạy lui, một hồi hỏi anh cái này, một hồi lại hỏi cái kia, Khương Tĩnh ở ngoài sảnh nghe thấy, quả thực khâm phục sự kiên nhẫn của Trần Thứ.

Cơm tối làm xong, Trần Thứ mời bọn họ cùng ăn, pizza trong bụng Khương Tĩnh còn chưa tiêu hóa xong, khoát tay từ chối, Tiểu Tây lại là con mèo tham ăn, cứ thế lại ăn thêm một bữa.

Ăn cơm xong, Khương Tĩnh giục Tiểu Tây lên lầu tắm rửa, Tiểu Tây không muốn, Khương Tĩnh nóng nảy, cậu lại nói một câu: “Dì tắm trước đi, con sẽ tắm chung với chú Trần.”

Khương Tĩnh đau đầu, không hiểu sao cậu thích gần gũi Trần Thứ như vậy. Suy nghĩ một chút, lại hơi hiểu ra. Tiểu Tây từ nhỏ sống cùng Tôn Du, gặp gỡ ba cậu rất ít, điều này ảnh hưởng tới cậu khá nhiều.

Dù sao cũng là trẻ con, lòng Khương Tĩnh mềm xuống, cũng theo ý cậu.

Vừa vặn Trần Thứ cũng nói: “Cô lên trước đi, tôi sẽ tắm cho cậu bé.”

Khương Tĩnh gật đầu, “Vây làm phiền anh.”

“Không có gì.”

Tám giờ, Trần Thứ đến tìm Khương Tĩnh. Anh đã tắm xong, tóc còn ướt, mặc một chiếc áo thun rộng rãi cùng với quần vải dài màu đen.

Anh đứng ở cửa hỏi: “Có quần áo của Tiểu Tây không?”

“Có, ở dưới lầu.” Cô nói xong đi ra ngoài, “Anh chờ một chút.”

Trần Thứ cũng đi cùng, “Cùng đi đi, hành lang tối quá.”

Hai người cùng nhau xuống lầu, Trần Thứ dùng di động chiếu sáng, đi được nửa đường, Khương Tĩnh vô tình hụt chân, thiếu chút nữa ngã xuống, Trần Thứ kịp thời kéo cô.

“Cẩn thận.”

Khương Tĩnh mượn lực tay anh đứng vững, tim vẫn đập rất nhanh.

“Giật mình hả?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

Nửa người cô dán lên ngực anh, mùi hương sữa tắm tỏa ra ngào ngạt. Khương Tĩnh đột nhiên ý thức được bọn họ dựa vào nhau quá gần, mà bàn tay ấm áp mạnh mẽ của anh vẫn đang cầm cổ tay cô.

“Không sao.” Cô co tay lại, Trần Thứ nhận ra, lập tức buông tay.

Anh tiếp tục chiếu vào đường đi dưới chân cô, nhắc nhở: “Cẩn thận một chút.”

Xuống dưới lầu, Khương Tĩnh vào phòng lấy quần áo cho anh, hai người cùng nhau lên lầu.

Tiểu Tây thay quần áo xong liền bị đuổi về phòng Khương Tĩnh.

Lúc Trần Thứ đi, Tiểu Tây giữ chặt anh: “Chú Trần, cùng nhau xem ti vi đi.”

Nói xong, nghiêng đầu xin Khương Tĩnh, “Dì, trong phòng chú Trần không có ti vi, chúng ta để chú ấy sang đây xem một lúc được không?”

Khương Tĩnh và Trần Thứ đều sững sờ, nhìn Tiểu Tây, lại nhìn nhau. Trần Thứ đang định nói không cần, Khương Tĩnh mở miệng:

“Được.”

12. Chương 12: “tôi Không Phải Xứ Nữ.”

Mấy năm trước khi Khương Tĩnh tới ở đây, Tôn Du rất khách sáo, trang bị đầy đủ đồ gia dụng, mua cả tivi, nhưng Khương Tĩnh ít khi xem, chỉ khi Tiểu Tây tới mới mở.

Nhường ghế sofa cho Trần Thứ và Tiểu Tây, Khương Tĩnh ngồi một mình trên giường.

Trên tivi chiếu một bộ phim cũ, phim hành động, trước kia Khương Tĩnh đã xem qua, vẫn còn nhớ nội dung, bởi vậy khép hồ mắt không để ý.

Tiểu Tây vừa xem vừa như chủ nhân quan tâm Trần Thứ.

“Chú Trần ăn đi.” Đưa khoai tây chiên tới.

Một lát sau, “Chú Trần, uống nước.” Đưa ly nước lên.

Hai người hiển nhiên ở chung rất hòa hợp, vấn đề của Tiểu Tây rất nhiều, xem vài cảnh lại hỏi một câu, Trần Thứ cũng rất kiên nhẫn, mỗi lần đều nghiêm túc trả lời. Khương Tĩnh nghe một hồi, mở mắt ra liếc sang, một lớn một nhỏ ngồi song song ở đó, nghiêm túc chăm chỉ thảo luận nội dung bộ phim, nhìn qua có vẻ thú vị.

Cô không tự chủ nhếch môi cười, nhắm mắt lại, nhàn nhã nghe họ nói chuyện.

Hết phim đã chín giờ rưỡi.

“Dì.” Tiểu Tây ngáp một cái, mở miệng gọi.

Không thấy đáp lại, đang định gọi lại thì Trần Thứ kéo cậu, Tiểu Tây nghiêng đầu sang.

Trần Thứ ra dấu tay, dùng khẩu hình miệng nói: “Dì con ngủ rồi.”

Tiểu Tây vội vàng đưa tay che miệng.

Trần Thứ tắt tivi đi, đi tới lấy chăn đắp lên người Khương Tĩnh, quay đầu lại nói với tiểu Tây: “Đến phòng của chú ngủ?”

Tiểu Tây gật đầu thật mạnh.

Trần Thứ từ trong ống đựng bút ở góc bàn tìm được một cây bút, lấy một tờ giấy ăn viết cho Khương Tĩnh mấy chữ.

Ngày hôm sau Khương Tĩnh thức dậy phát hiện trong phòng rất yên tĩnh, Tiểu Tây không ở đây, chỉ có một mình cô. Cô thấy tờ giấy nhắn của Trần Thứ.

Năm chữ vô cùng đơn giản: Tiểu Tây ở phòng tôi.

Khương Tĩnh rửa mặt xong xuống lầu làm bữa sáng, đến dưới lầu mới phát hiện Trần Thứ đã dậy, đang bận rộn ở phòng bếp.

“Chào.”

Trần Thứ nghe tiếng quay đầu lại, nhướn mày: “Dậy sớm vậy?”

Khương Tĩnh: “Không sớm bằng anh.”

Cô đi tới, nhìn lên bếp, “Làm món gì ngon thế?”

“Cháo thịt nạc, trứng gà.” Anh mở nắp cho cô nhìn cháo được hầm trong nồi.

Mùi thơm bay ra, bụng Khương Tĩnh liền kêu lên.

“Thơm quá.” Cô nói.

“Tôi xào một ít rau nữa, Tiểu Tây còn đang ngủ, chờ lát nữa lại gọi cậu bé.” Anh đẩy nắp lại, xoay người đi rửa rau cải, rửa xong đặt lên thớt cắt.

Khương Tĩnh không có việc gì, dựa vào tủ bếp nhìn anh cắt thức ăn.

Hôm nay anh không mặc áo sơ mi mà mặc một bộ quần áo màu xám rộng rãi, tay áo nơi khuỷu tay được kéo lên, lộ ra một phần cánh tay mạnh mẽ. Lúc anh làm việc rất nghiêm túc, dù là cắt thức ăn cũng cẩn thận tỉ mỉ, khuôn mặt cúi xuống có ánh sáng nhàn nhạt làm người ta thấy được một vẻ dịu dàng.

Khương Tĩnh lẳng lặng nhìn một hồi, quay mặt đi.

Cháo ở trong nồi sôi trào, Khương Tĩnh mở nắp ra, cầm thìa gắp hai cái, tay không cẩn thận đụng phải nồi, nóng khiến cô kêu một tiếng.

Trần Thứ giật mình: “Nóng?”

Anh lập tức ngẩng đầu nhìn cô, tay cũng không dừng lại, dao cắt vào ngón trỏ, máu lập tức chảy ra.

“Không sao.” Khương Tĩnh vừa trả lời liền thấy anh buông dao xuống, tay trái đầy máu.

Cô sững sờ, sau đó đi nhanh ra ngoài, đến quầy bar lấy khăn giấy lại bịt ngón tay anh.

Trần Thứ run lên, cúi đầu nhìn ngón tay thanh mảnh trắng trẻo đang bóp tay anh, cách hai tầng khăn giấy hình như vẫn cảm nhận được nhiệt độ ngón tay cô.

Sau lưng anh khe khẽ căng thẳng.

Lúc này lại nghe Khương Tĩnh nói: “Che lại trước đã.”

Cô buông tay ra, xoay người đi lên lầu, không lâu sau đi xuống, cầm băng keo cá nhân trong tay. Hàng năm cô đều chạy ở bên ngoài, trong ba lô có thuốc thường dùng, băng keo cá nhân càng không thể thiếu.

Cô không nói một lời xé băng keo ra, Trần Thứ thấy thế đem khăn giấy dính máu ném vào thùng rác.

Khương Tĩnh tiến lên giúp anh dán vết thương.

Cô cúi đầu, động tác dịu dàng thuần thực.

Trần Thứ nhìn chằm chằm đỉnh đầu đen nhánh của cô thoáng thất thần.

Cô dựa vào rất gần, anh giống như ngửi được mùi thơm nhàn nhạt trên người cô.

Khương Tĩnh đột nhiên lùi lại một bước, “Được rồi.” Cô ngẩng đầu lên nhẹ nói.

Trần Thứ giật mình, cổ họng hơi động, “Cảm ơn.”

“Không có gì.” Khương Tĩnh đến bên bếp ga, “Món này để tôi nấu cho.”

“Không sao, tôi có thể làm được.” Anh nói vậy, Khương Tĩnh đã cầm dao lên.

“Tôi xào cũng ăn được.” Khương Tĩnh nói, “Không bằng anh đi xem Tiểu Tây một chút.”

Trần Thứ đành phải lên tiếng, “Được rồi, tôi đi xem cậu bé một chút.”

Một phút sau, Trần Thứ đưa Tiểu Tây xuống lầu.

Khương Tĩnh cầm chén múc cháo, Trần Thứ đi qua lấy trứng từ trong nồi ra, Tiểu Tây cũng đi tới giúp đỡ bưng thức ăn.

Bày biện xong xuôi, ba người ngồi xuống ăn sáng.

Sau khi ăn xong, Trần Thứ định rửa chén, Khương Tĩnh lại ngăn cản, “Tay anh đừng đụng nước, để tôi.” Giọng nói cô nhàn nhạt, nhưng hành động lại dứt khoát nhanh chóng, khi đang nói cũng đồng thời mở vòi nước.

Trần Thứ đứng một bên, không biết nên nói cảm ơn hay nên giải thích với cô vết thương nhỏ như vậy không đáng kể chút nào. Anh im lặng nhìn một hồi, lúc này Tiểu Tây ở bên ngoài gọi “Chú Trần”, anh đành ra ngoài trước, lời nói cũng không nói ra miệng.

Trưa hôm đó anh đi công tác. Tôn Du đến, Khương Tĩnh trở nên nhàn rỗi, lên lầu viết bản thảo. Cô mở chuyên mục trên tuần san du lịch, phải viết nhanh, không thể tùy hứng.

Tối chủ nhật, Tôn Du gửi tin nhắn tới, nói đã cùng vị luật sư Hà kia xác định thời gian, bảo Khương Tĩnh tối thứ tư đi ăn với người ta, ở dưới còn kèm theo thời gian địa điểm.

Đây là lần đầu tiên Khương Tĩnh đi xem mắt, Tôn Du đặc biệt coi trọng, ngày đó còn đem tới một bộ váy mới, Khương Tĩnh cũng ngại từ chối chị. Trước khi đi, Tôn Du gửi Khương Tĩnh số điện thoại của luật sư Hà, bảo cô đến nơi thì gọi anh ta ra đón.

Nơi xem mắt là một khách sạn thương vụ, ở khu CBD mới xây dựng. Đối phương hẹn sáu giờ rưỡi, Khương Tĩnh mới đến liền đứng dưới lầu một hồi, chuẩn bị đến sáu giờ rưỡi sẽ gọi điện thoại cho đối phương.

Chỗ Khương Tĩnh đứng khá sáng sủa, hôm nay cô lại ăn mặc khác bình thường, váy Tôn Du chọn rất phù hợp, đem mọi ưu điểm của cô đều bộc lộ ra, eo nhỏ chân dài, ngực không tính là lớn nhưng cũng vừa đủ. Bộ dạng này đứng bên ngoài, người tới lui đều nhìn qua một cái.

Một người đàn ông đi qua không biết vô tình hay cố ý đụng cô một cái, cô lùi về sau, lại đụng phải một người, xoay người nhìn lại, là gương mặt quen thuộc.

Trần Thứ hiển nhiên cũng vừa mới nhận ra cô, hai người đều sửng sốt một chút.

Khương Tĩnh hồi hồn trước, mở miệng nói, “Đi công tác về rồi sao?”

“Ừ.” Anh dừng lại, lại nói: “Đang chờ ai sao?”

“Đúng vậy.”

Trần Thứ còn muốn nói gì đó, phía trước có người gọi, “Kĩ sư Trần, sao thế?”

“Không có gì.” Trần Thứ nhanh chóng trả lời một câu, cúi đầu nói với Khương Tĩnh, “Tôi vào trước.”

“Được.”

Sau khi Khương Tĩnh gọi điện thoại, luật sư Hà nhanh chóng đi ra đón cô.

Ngoại hình luật sư Hà cùng với mô tả của Tôn Du không khác bao nhiêu, cao, gương mặt không tẻ, dáng người không tồi, tây trang giày da, rất có bộ dạng của luật sư tinh anh.

Hai người chào hỏi nhau xong, luật sư Hà đánh giá trên dưới Khương Tĩnh một lần, bày ra vẻ tươi cười: “Khương tiểu thư rất đẹp.”

Khương Tĩnh nói: “Cảm ơn.”

Hai người vào khách sạn, gọi thức ăn xong, luật sư Hà bắt đầu tìm đề tài nói chuyện, Khương Tĩnh không nói nhiều nhưng cũng giữ gìn phép lịch sự, đối phương hỏi một câu trả lời một câu, thái độ cũng coi như chân thành.

Qua lại vài câu, luật sư Hà cười cười, nói: “Khương tiểu thư, với tình hình trước mắt, tôi khá hài lòng về cô, nhưng tôi cho rằng có hai chuyện cần thiết xác định một chút.”

Khương Tĩnh nuốt ngụm rượu đỏ trong miệng xuống, ngẩng đầu nhìn anh ta.

Luật sư Hà tiếp tục nói: “Thứ nhất, như cô biết, tôi là luật sư, có thói quen phải rạch ròi mọi việc, nên tôi hi vọng cô đồng ý làm công chứng tài sản trước hôn nhân, thứ hai, tôi cho rằng công việc của cô hoàn toàn bất lợi cho việc chăm sóc gia đình, cho nên tôi hi vọng sau khi kết hôn cô có thể từ chức, về mặt kinh tế, cô hoàn toàn không cần lo lắng, tôi có thể cho cô cuộc sống không lo cơm áo gạo tiền, dù sao sẽ không thấp hơn cuộc sống hiện tại của cô.”

Nói đến đây, thấy Khương Tĩnh không lên tiếng, anh ta nói tiếp: “Nếu như cô không có dị nghị gì, vậy tôi lại hỏi mấy vấn đề, thuần túy chỉ để hiểu sâu hơn, hy vọng Khương tiểu thư thành thật trả lời.”

Khương Tĩnh: “Anh nói xem.”

“Thứ nhất, xin hỏi Khương tiểu thư đã từng có bao nhiêu người bạn trai?”

“Một người.”

Đối phương tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, “Nói vậy tình sử của Khương tiểu thư cũng không coi là phức tạp, như vậy xin hỏi quan hệ của Khương tiểu thư và người kia đã đến mức độ nào?”

Khương Tĩnh nhìn anh ta một hồi, đột nhiên cười cười, “Anh đoán xem.”

Đối phương sững sờ, nhú mày im lặng một hồi, thăm dò hỏi: “Hôn môi?”

Khương Tĩnh cười ra tiếng, “Anh thật đơn thuần.” Cô nói xong đột nhiên đứng lên, thu lại nụ cười: “Luật sư Hà, không làm lãng phí thời gian của anh, tôi không phải xử nữ, cũng sẽ không từ chức, cho nên tôi nghĩ chúng ta không cần thảo luận có hay không muốn làm công chứng tài sản trước hôn nhân, chúc anh thành công, tạm biệt.”

Nói xong, chân vừa mới bước một bước, trong lối đi nhỏ đột nhiên một người phụ nữ lao ra, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai tiến lên túm lấy tóc cô, một bàn tay đánh vào mặt.

Đau đớn kịch liệt ủa tới, đầu Khương Tĩnh nhất thời mơ hồ, không kịp phản ứng, chân bị người ta đá mạnh, cả người ngã nhào trên đất, bên tai vang lên tiếng động huyền ảo.

Có người kêu, “Đánh người, đánh người.”

Có người gọi, “Làm gì thế, cô làm gì vậy hả!”

Tiếng bước chân, tiếng kinh hô đều bay vào đầu, cô nghe được giọng nói bén nhọn của người phụ nữ bên cạnh gào lên, “Đồ tiện nhân không biết xấu hổ, tiểu tam thói tha, cuối cùng cũng bắt được cô, mẹ nó, cô dám tranh người của tôi, tôi đánh chết cô.”

Có phục vụ tiến lại khuyên can, bị người phụ nữ kia đẩy ra.

Khương Tĩnh đang chống tay trên đất, bỗng nhiên lại bị đá một cước, người phụ nữ kia hiển nhiên là đã luyện qua, Khương Tĩnh đau đến chóiang váng, luật sư Hà đang trợn mắt há mồm cuối cùng tiến lên ngăn cản.

Khương Tĩnh nghe được anh ta khiển trách, “Trương Tiểu Tiểu, cô làm gì vậy? Bị điên sao?”

Anh ta vừa kêu, người phụ nữ gọi là Trương Tiểu Tiểu kia liền khóc gào lên, “Hà Thịnh Minh, tên khốn kiếp, tôi biết là anh chơi đùa tôi, đây là con kĩ nữ trong máy tính của anh chứ gì! Tôi chờ anh cầu hôn,

không nghĩ tới tên khốn kiếp anh thế mà lại tìm tiểu tam, mẹ nó anh cho là tôi không biết, anh coi tôi như con cóc mà đùa giỡn, khốn kiếp!”

Luật sư Hà bị chửi thì thẹn qua hóa giận: “Cô nói bậy bạ gì đó? Đồ điên!”

Người xem náo nhiệt ngày càng nhiều, lúc này cuối cùng cũng có người gọi bảo vệ tới, đem người phụ nữ kia đi, vị luật sư Hà kia cũng đi theo.

Khương Tĩnh được người khác đỡ dậy, chân đau đến nỗi đứng không vững.

Quần cô bị kéo hư, cổ áo bị rách, hơn nửa bả vai lộ ra ngoài, người xung quanh đứng chỉ trỏ.

“Cô không sao chứ? Thế nào? Có nặng lắm không?” Phục vụ liên tục hỏi, lại không có hành động gì, thậm chí cũng không giúp đỡ che đi phần vai lộ ra ngoài của Khương Tĩnh.

Khương Tĩnh đỡ góc bàn, nửa ngày không nhúc nhích được.

Trong đám đông đột nhiên có người chạy đến, Khương Tĩnh còn chưa ngẩng đầu, một chiếc áo đã vây lấy người cô.

13. Chương 13: “có Bạn Gái Chưa?”

Áo khoác rộng thùng thình đắp lên người, làm cô nhìn qua hết sức gầy yếu.

Trần Thứ nâng khuỷu tay cô dậy, cảm giác được cô đang run rẩy.

Đồng nghiệp cùng tới lúc này cũng đang vây xem, ngạc nhiên nói: “Trần Thứ, cậu biết cô ta sao?”

“Bạn tôi.” Trần Thứ nói nhanh, vội vàng xem xét Khương Tĩnh.

“Khương tiểu thư?” Nóng lòng xác nhận cô có tốt không, trong lúc cấp bách không rảnh suy xét vấn đề xưng hô, gọi bằng cách phổ biến nhất.

Giọng nói trầm thấp vang lên trên đầu, Khương Tĩnh ngẩng đầu lên, Trần Thứ nhìn thoáng qua, ngực đột nhiên căng lên.

Tình huống của cô thật sự không ổn, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, bên mặt bị đánh sưng lên, môi không chút

máu.

Trần Thứ nhúu chặt mày.

Khương Tĩnh đột nhiên đưa tay nín lấy áo sơ mi của anh.

“Tôi không muốn ở lại đây nữa.” Khương Tĩnh nhìn anh, cánh môi động đậy, trong mắt hình như có hơi nước.

Trần Thứ thấp giọng hỏi: “Đi được không?”

“Được.”

Trần Thứ cũng không cố kị gì nữa, tay phải ôm vai cô, tay trái cầm cổ tay cô, đưa cô ra ngoài.

Đồng nghiệp liền vội vàng đuổi theo, chăm chú nhìn bọn họ, vừa đi vừa nói với Trần Thứ, “Ai da, hay là đi bệnh viện đi? Tôi đi lấy xe, đưa hai người đi.” Vừa nói vừa sốt ruột chạy ra cửa.

Chân Khương Tĩnh vô cùng đau đớn, bước chân lảo đảo, nửa người đều dựa vào trong lòng Trần Thứ, dường như là nhờ anh đỡ đi.

Trần Thứ nhìn ra cô đang run rẩy, đi được nửa đường, bất chấp có đường đột hay không, vội vã bế cô lên, bước nhanh ra cửa.

Trần Thứ muốn đưa cô đến bệnh viện, Khương Tĩnh không chịu, “Tự tôi có thể xử lý.” Cô có kinh nghiệm, thương thế kia dù đau nhưng vấn đề không lớn, thuốc mỡ thuốc bôi cô đều có, không cần đi bệnh viện phiền phức.

Trần Thứ không yên tâm, nhưng Khương Tĩnh kiên trì không đi, anh chỉ có thể nhờ đồng nghiệp đưa bọn họ đến đường bờ sông.

Xe đi về phía trước, Khương Tĩnh dựa vào cửa sổ không nói một lời.

Trần Thứ thấy vết thương trên đùi cô không hề nhẹ, đầu gối còn rách da. Sắc mặt cô vẫn tái nhợt.

Anh dời tầm mắt đi, phát hiện hai tay cô vẫn siết chặt, giống như chưa thoát ra khỏi cảnh tượng ban nãy.

Anh nhìn cô rất lâu, muốn nói gì đó, lại không nói nên lời.

Một hồi sau, anh hơi nghiêng người qua, cầm tay cô, ôn hòa mà nghiêm túc an ủi, “Không sao đâu.”

Bàn tay anh nhẹ nhàng phủ lên nắm tay cô, không dùng sức, lại khiến Khương Tĩnh ngơ ngác một chút.

An ủi như vậy thật sự rất thành khẩn.

Cô ngược mắt nhìn anh, mắt anh chuyên chú, giờ phút này chỉ nhìn cô.

Thời gian trôi qua, mọi chuyện đều thay đổi, duy chỉ có đôi mắt này vẫn như trước đây, tĩnh lặng, sạch sẽ.

Một cảm xúc xa lạ đột nhiên nảy lên trong lòng, cổ họng cô hơi ngứa, không nói nên lời.

Sau khi trở về, Khương Tĩnh muốn đi tắm, Trần Thứ nói: “Xử lý vết thương trước đi.”

“Trên người tôi rất bẩn, tắm xong lại xử lý sau.” Khương Tĩnh rút khỏi tay anh, đứng dựa vào cửa, “Có thể lấy giúp tôi quần áo và khăn lông không?”

Trần Thứ chỉ có thể gật đầu, bước nhanh đến ban công nhỏ lấy quần áo đã phơi xuống, một chiếc váy ở nhà màu trắng, áo ngực màu xanh đậm và quần lót cùng màu, cùng với một chiếc khăn lông lớn màu trắng.

Khương Tĩnh cảm ơn anh, nhận lấy quần áo rồi vào nhà vệ sinh.

Trần Thứ đứng ở bên ngoài, hơi lo lắng. Chân cô bị thương như vậy, nếu không cẩn thận lại trượt ngã, không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí.

Cũng may trừ tiếng nước chảy không nghe thấy động tĩnh gì khác, khoảng hai mươi phút sau, Khương Tĩnh mặc quần áo tử tế đi ra.

Tóc cô ướt nhẹp rơi trên vai, chân hơi cà nhắc, lúc đi ra lung lay một cái, Trần Thứ lập tức duỗi tay, Khương Tĩnh mượn lực đứng vững, Trần Thứ đỡ cô đến bên giường ngồi xuống.

Khương Tĩnh chậm rãi lau tóc, Trần Thứ lại hơi nóng nảy, “Không phải nói có thuốc sao, ở đâu?”

“Bên cạnh ngăn kéo.” Khương Tĩnh chỉ cho anh.

Trần Thứ tìm tìm, tìm ra một cái bình nhỏ, khoe môi hạ xuống, mấy giây sau, ngồi xổm xuống định mở nắp bình.

Khương Tĩnh sững sờ, Trần Thứ không được tự nhiên ngẩng đầu nói: “Nếu cô không để ý, tôi có thể giúp cô.”

Anh hỏi ý kiến cô.

Khương Tĩnh rủ mắt lẳng lặng nhìn anh, một lát sau, nhẹ nhàng nói: “Được.”

Được cho phép, Trần Thứ cúi đầu xuống, đổ rượu thuốc vào lòng bàn tay, phủ lên vết thương trên chân cô, kiểm soát lực nhẹ nhàng xoa bóp.

Lòng bàn tay anh vốn rất ấm áp, xoa nhẹ vài cái liền nóng lên, Khương Tĩnh cảm giác trên đùi cũng nóng lên, còn hơi ngứa, cảm giác này lần đầu cả đau đớn.

Cô hơi nhếch môi, ánh mắt rơi trên chóp mũi cao ngất của Trần Thứ, đi xuống, là đôi môi mỏng, lại dời xuống, nhìn bàn tay bận rộn của anh.

Một cảm giác quái dị chạy dọc toàn thân, Khương Tĩnh giật mình. Cảm giác này cô không lạ gì, cũng đã rất lâu trước kia, lâu đến nỗi cô cho rằng sẽ không có nữa.

Cổ họng Khương Tĩnh khô khốc, yên lặng nhìn một hồi, quay mặt đi hít vào một hơi, siết chặt khăn lông tiếp tục lau tóc.

Trần Thứ nghiêm túc xoa bóp cho cô, sau đó đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Tôi đi xuống lấy ít đá, chườm lên vết thương một chút.”

Nói xong nhanh chóng đi ra, đến đầu bậc thang đứng một hồi, nhiệt độ bên tai dần hạ xuống. Anh hít một hơi, bước nhanh xuống lầu.

Khương Tĩnh vứt khăn lông xuống, nằm lên giường, đầu óc hỗn loạn. Lúc này di động vang lên, Khương Tĩnh cầm lên nhìn, vừa nhìn, là tin nhắn của Tôn Du, hỏi cô mọi việc thế nào.

Khương Tĩnh liếc mắt, chợt cảm thấy mệt mỏi, chỉ trả lời: Tốt lắm, ngày mai nói tiếp.

Trần Thứ quay lại rất nhanh, anh dùng túi đựng một ít đá, lại lấy khăn mặt gói kỹ sau đó đặt vào tay Khương Tĩnh.

Khương Tĩnh nhận lấy chườm lên má trái, cảm giác lạnh buốt làm cô thoải mái hơn nhiều.

Trần Thứ ngồi xuống đầu giường, nhìn cô chườm mặt.

Trong phòng cực kì yên tĩnh nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Một lúc sau, Khương Tĩnh đột nhiên gọi: “Trần Thứ.”

“Sao?”

Khương Tĩnh hỏi: “Chuyện hôm nay ở khách sạn anh đều nhìn thấy?”

Không nghĩ cô sẽ hỏi chuyện này, Trần Thứ hơi giật mình, “Không có.” Anh chỉ thấy từ khi cô được người khác đỡ dậy, quần áo bị rách, trên mặt trên đùi đều là vết thương. Lúc anh đi qua nghe người bên cạnh nói “tiểu tam” gì đó, nhưng anh cũng không muốn tìm hiểu.

Cô như vậy đứng ở đó, vừa chật vật vừa đáng thương, anh không kịp nghĩ nhiều.

Khương Tĩnh nghiêng đầu nhìn Trần Thứ: “Tôi đến đó xem mắt.”

“... Xem mắt?” Trần Thứ kinh ngạc.

“Ừ.” Khương Tĩnh gật đầu, nói: “Lần đầu tiên xem mắt liền trở thành tiểu tam bị đánh, rất khó tin đúng không?”

Trần Thứ không biết trả lời thế nào.

Khương Tĩnh cũng không đợi anh trả lời, vẫn cười cười, không nói thêm gì nữa. Mấy giây sau, nghe được Trần Thứ trầm giọng.

Anh nói: “Không sao.”

Khương Tĩnh chườm đá xong, thời gian cũng không còn sớm, Trần Thứ đem phần đá còn lại vứt bỏ, xoay người giúp cô đắp chăn.

“Đừng suy nghĩ gì, nghỉ ngơi thật tốt.”

Anh xoay người rời đi, vừa đi một bước, tay bị giữ chặt.

Tay Khương Tĩnh vừa cầm đá, lạnh đến dọa người, anh không tự chủ hơi run rẩy.

“Đừng đi.”

Giọng cô vang lên sau lưng, nhẹ đến có thể bỏ qua.

Trần Thứ sợ run một giây, xoay người.

“Phiền anh ở lại đây một lúc.” Khương Tĩnh nói.

“Một lúc” này lâu bao nhiêu, Khương Tĩnh không biết. Khi cô tỉnh lại, trời đã sáng hẳn, trong phòng không có Trần Thứ. Anh thấy cô đã ngủ mới rời đi.

Ánh mặt trời xuyên qua khe hở rèm cửa sổ chui vào, trên mặt đất xuất hiện một dải sáng ngời.

Đã là một ngày mới.

Những chuyện tối hôm qua một chút cũng không lưu lại, chỉ có đau đớn nhắc nhở cô không phải là mơ.

Khương Tĩnh đứng lên, đến nhà vệ sinh rửa mặt, chuẩn bị bò xuống lầu tìm ít đồ ăn. Cô mở cửa, nhìn thấy ở cửa có một hộp giữ nhiệt màu xanh, ở dưới có một tờ giấy.

Khương Tĩnh ngồi xuống thấy rõ chữ trên tờ giấy...

Không cần thiết thì không cần xuống lầu, chờ cô Tôn đến đi.

Mười ba chữ, Khương Tĩnh nhìn gần một phút. Cô cầm hộp giữ nhiệt vào phòng, ăn hết trứng gà và cháo bên trong.

Tôn Du tới sớm hơn bình thường, vừa vào cửa liền đi lên tìm Khương Tĩnh, thấy vết thương trên người cô thì sắc mặt thay đổi, “Sao lại thế này?”

Khương Tĩnh nói: “Bị đánh.”

“Đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Ngày hôm qua không phải đi gặp luật sư Hà sao, sao lại thành thế này?”

Khương Tĩnh kể lại một lần, sau cùng biểu đạt ý kiến của mình, “Em cảm thấy có lẽ vận khí của em có vấn đề, sau này không cần đi xem mắt nữa.” Giọng nói của cô nhàn nhạt, giống như không thêm để ý chuyện hôm qua.

Tôn Du lại tức giận muốn chết, mặt đều xanh lại, chưa nói hai lời lấy điện thoại ra gọi cho người bạn kia mắng đến tối tăm mặt mũi, tiếp theo còn thấy không đủ, lao xuống lầu lái xe đi, đến buổi chiều mới trở lại, tiệm sách Tháng Bảy vì thế đóng cửa một ngày.

Có lẽ là cảm thấy áy náy với Khương Tĩnh, Tôn Du cũng không nhắc lại việc này, chỉ quan tâm vết thương của Khương Tĩnh.

Khương Tĩnh bị thương, cả ngày đều nghỉ trên lầu, viết bản thảo xong, cô không còn việc gì, chạng vạng đến sân phơi xem mặt trời lặn, mãi đến khi trời tối.

Trần Thứ trở về thấy đèn sân phơi sáng, đi qua nhìn, thấy cô ngồi trên tảng đá, không biết đang ngăn người hay làm sao. Anh đi tới hỏi: “Vết thương sao rồi?”

Khương Tĩnh đột nhiên hoàn hồn.

“Về rồi sao?” Cô ngẩng đầu nhìn anh.

“Ừ.” Trần Thứ nhìn mặt cô, phát hiện đã tốt hơn nhiều.

Khương Tĩnh cố gắng đứng lên, bắt đầu đi chân không vững, cô nghiêng ra phía trước, thiếu chút nữa ngã xuống.

Trần Thứ đỡ cô, Khương Tĩnh ổn định chân, chuyển đến dựa vào lan can, Trần Thứ cũng đi tới bên cạnh cô.

Khương Tĩnh đột nhiên hỏi: “Tối hôm qua anh rời đi khi nào?”

“Cô ngủ rồi liền đi.”

Khương Tĩnh nhìn anh, đột nhiên tiến về phía anh, khoảng cách bỗng nhiên gần hơn. Mặt Trần Thứ căng thẳng, vô thức lùi về sau một chút.

“Sao lại làm bữa sáng cho tôi?”

“Chân cô bị thương, xuống lầu không tiện.”

“Liên quan gì đến anh?”

Trần Thứ sững sờ, “Tôi...” Mối động đây, không nói nên lời.

Khương Tĩnh vẫn nhìn anh, ánh mắt thẳng thắn, không e dè, điều này làm anh căng thẳng, anh phát hiện tim đập khác hẳn bình thường.

Khương Tĩnh rất lâu không lên tiếng, hai người im lặng đối mặt, ai cũng không dời mắt đi.

Ban đêm gió thổi, ngọn đèn ở xa.

Khương Tĩnh đột nhiên hỏi: “Có bạn gái chưa?”

Trần Thứ hơi dờ người, lắc đầu: “Không có.”

“Đã biết.”

Cùng với một tiếng này, cô ngang nhiên xông tới, kiễng chân.

14. Chương 14: “anh Ấy Nói Không Cần.”

Trần Thứ bối rối, lúc đầu sau lưng căng thẳng, đến khi đôi môi mềm mại dán chạm vào gò má, cả người liền cứng đờ.

Nụ hôn cực nhẹ, như lông vũ phát qua, môi Khương Tĩnh chạm nhẹ một cái liền lui ra, hai chân lại trở về chỗ cũ, nhưng mặt vẫn rất gần anh, hơi thở phả vào gáy anh.

Trần Thứ tựa sát vào lan can, chưa hoàn hồn từ trong kinh ngạc, hai tay vì căng thẳng siết lại thành nắm đấm.

Ánh đèn xa xa nổi thành một đường, đỏ đỏ xanh xanh, gió đêm ầm ập làm say lòng người.

Rõ ràng chỉ có mấy giây, lại giống như một hồi phim dài.

Khương Tĩnh bình ổn nhịp tim, hít vào một hơi, ngửa mặt lên: “Nếu anh không ghét, tôi muốn thử lại lần nữa.”

Dưới ngọn đèn vàng, mặt Trần Thứ đỏ bừng.

Anh chậm chạp không phản ứng, không khí như ngưng đọng lại, Khương Tĩnh chờ một một lát, liền lui ra một bước.

Có lẽ là quá đường đột, cô nghĩ.

Xung động kia rất mãnh liệt, cô muốn hôn anh, không muốn áp chế, cũng muốn mượn cơ hội này xác định lại cảm xúc của mình.

Nhưng điều này có lẽ làm anh không được tự nhiên. Nhìn ra được anh rất khấn trương, thân thể vẫn chưa thả lỏng.

Khương Tĩnh suy nghĩ một chút, nói: “Trước vậy đi, tôi về phòng.”

Cô xoay người trở về, đi lại không được trơn tru, cà nhắc rất rõ ràng. Đi gần mười bước, người phía sau đột nhiên lại gần, đỡ cánh tay cô.

Khương Tĩnh quay đầu nhìn anh, anh cúi đầu nhìn dưới đất, giống như chú ý bước đi của cô, lại giống như cố gắng tránh ánh mắt cô.

Khương Tĩnh mím môi, quay đầu lại, không nhìn anh nữa.

Hai người im lặng đi qua nửa hành lang, đến trước cửa phòng Khương Tĩnh, Trần Thứ thu tay lại.

“Cảm ơn.” Khương Tĩnh nói một tiếng, chậm rãi vào phòng, xoay người đóng cửa.

Lúc cửa khép lại, cô nhìn qua khe hở, đối mặt với đôi mắt đen nhánh kia. Ánh mắt anh thâm trầm yên tĩnh lọt vào mắt cô, cho đến khi cửa phòng khép lại.

Ánh mắt giao nhau bị cắt đứt, Khương Tĩnh thu hồi ánh mắt, quay người dựa vào cửa, hai vai hạ xuống, trong đầu lại nhớ lại nụ hôn ngắn ngủi vừa rồi.

Trần Thứ về phòng, tùy ý để túi xuống, đến trước bàn làm việc ngồi xuống. Anh cởi bỏ nút tay áo, vẫn cảm thấy khó chịu, dứt khoát cởi hết nút áo trước ngực.

Chờ một lúc, nhiệt độ trên người hạ xuống, anh xoa trán, lấy laptop từ cặp công văn ra, chuẩn bị tiếp tục làm việc. Nhưng qua năm phút lại dừng lại.

Không có gì vào đầu được.

Chỗ đó đã bị những thứ khác chiếm giữ.

Anh dựa vào ghế, nhắm mắt, vài giây sau, tay không tự chủ sờ lên gò má.

Ngày hôm sau, Khương Tĩnh ngủ một mạch đến chín giờ rưỡi, sau khi đứng lên đi lại, mặc dù vết thương còn đau nhưng đi lại thuận lợi hơn nhiều. Rửa mặt xong mở cửa ra, lại thấy hộp giữ nhiệt màu xanh. Chỉ là lúc này không có tờ giấy.

Anh vẫn làm bữa sáng cho cô, nhưng một chữ cũng không nhắn.

Bữa sáng hôm nay khác ngày hôm qua, đổi thành mì thịt băm và bánh nướng áp chảo, Mì thịt băm ăn còn ngon hơn trứng gà chiên trước kia, bánh nướng áp chảo cũng đặc biệt, bên trong có củ cải và cải xanh, rất thơm.

Mặc dù đều là món ăn đơn giản, nhưng không phải ai cũng làm được. Hơn nữa anh lại làm ngon như vậy.

Sau khi ăn no, Khương Tĩnh đem hộp giữ nhiệt rửa sạch sẽ, xuống lầu.

Tôn Du vừa đến, đang dọn dẹp quầy bar, thấy cô xuống, bỏ khăn lau qua chạy lại đỡ cô: “Sao em lại xuống đây?”

“Em sắp mốc meo rồi.” Khương Tĩnh nói.

“Vết thương còn chưa lành mà.” Tôn Du đỡ cô đến sofa nhỏ, nhìn mặt cô, thở nhẹ một hơi, “Cũng may, mặt em không còn sưng.”

Khương Tĩnh nói: “Chân cũng không đau lắm, chỉ hơi bầm tím một chút.”

Tôn Du ngồi xuống đối diện, nghĩ tới gì đó, vẻ mặt tương đối uể oải thở dài. Lúc sau, chấn chỉnh lại tinh thần, hỏi Khương Tĩnh: “Ăn sáng chưa? Tối hôm qua chị có nhờ Trần tiên sinh, sáng nay anh ta có đưa cơm cho em không?”

Khương Tĩnh sững sờ: “Chị nhờ anh ấy?”

“Ừ, dù sao anh ta cũng làm bữa sáng cho mình, làm thêm một phần cho em cũng không tốn công, chị biết anh ta rất tốt, sẽ không từ chối chút chuyện nhỏ này.”

“Hóa ra là chị nhờ...”

“Cái gì?” Tôn Du không nghe rõ cô lầm bầm, nhíu mày, “Sao em có chút thất thần? Nghĩ gì thế?”

“Không có gì.”

Tôn Du nghi ngờ nhìn chăm chăm mắt cô, đứng dậy nói: “Chị đun sữa cho em, chờ một lát.”

Uống sữa xong, Khương Tĩnh liền ngồi dưới lầu đọc sách, sau mười giờ có vài vị khách ở gần đó đến, đều là người già mới về hưu, cũng biết Khương Tĩnh, vì vậy chào hỏi, ngồi nói chuyện một lát, Tôn Du hết bận cũng đến.

Lúc này, có một dì họ Vương hỏi Tôn Du: “Bà chủ Tôn, vị Trần tiên sinh ở trên lầu có bạn gái không?”

Khương Tĩnh uống sữa tươi, nghe vậy hơi dừng lại.

Tôn Du cũng kinh ngạc: “Con không rõ lắm, nhưng mà chưa từng thấy anh ta đi với cô gái nào.” Nói xong lại cười nói, “Dì Vương sao lại hỏi cái này?”

“Là như vậy, dì thấy tiểu Trần không tồi, muốn tìm hiểu một chút, nếu thích hợp có thể giới thiệu cháu gái dì, hai người rất hợp tuổi nhau.” Dì Vương cười cười, lại tiếp tục hỏi thăm, “Vậy con biết tình trạng của cậu ta không, người ở đâu, bố mẹ làm gì?”

Khương Tĩnh không chen vào, vẫn cúi đầu uống sữa tươi, nghe Tôn Du nói: “Chỉ nghe nói anh ta làm kiến trúc, hình như mới học nghiên cứu sinh xong...”

Tôn Du suy nghĩ một chút, lại nói, “A, cuối năm ngoái hình như nghe anh ta nói về Giang Tây, như vậy có lẽ quê ở đó, tình huống trong nhà thì con không biết.”

“Giang Tây à.”

Dì Vương suy nghĩ một hồi, “Vậy hơi xa, hơn nữa cậu ta còn thuê phòng ở, như vậy điều kiện gia đình cũng không tốt lắm nhỉ.”

Tôn Du cười nói: “Đúng là hơi xa, nhưng mà anh ta làm việc ở đây, chắc sẽ không về quê đâu, hơn nữa công việc của anh ta không tệ, chỉ là hiện tại vừa bắt đầu, có thể điều kiện không tốt lắm, nếu dì thật sự muốn, để con giúp gì hỏi thăm xem hẳn có bạn gái chưa.”

Dì Vương vỗ vỗ chị, cười hơi khôn khéo, “Vậy con hỏi một chút cũng được, dù sao cháu dì điều kiện cũng bình thường, tìm người quá tốt người ta còn không vừa mắt nó, dì thấy bề ngoài tiểu Trần không tồi, nói chuyện rất được, rất có lễ phép, những người trẻ như vậy luôn khiến người khác yêu thích, trong nhà không quá kém thì có thể xem xét.”

Tôn Du cũng gật đầu nói phải.

Hai người cùng nhau đánh giá Trần Thứ một phen, dì Vương cười lơ lơ nói: “Vậy làm phiền bà chủ Tôn hỏi một chút.”

Lúc ăn cơm, Tôn Du cùng Khương Tĩnh nói chuyện này, hỏi: “Em ở mấy ngày qua, có thấy Trần tiên sinh đưa cô gái nào tới không?”

Khương Tĩnh nói không có.

Tôn Du còn nói: “Anh ta thường về rất khuya, chị không gặp được, em với anh ta cũng quen biết, tìm cơ hội nói giúp một chút được không?”

Khương Tĩnh dừng một chút, nói: “Chuyện này là chị nhận.”

“Giúp một chút cũng không được?” Tôn Du oán trách, “Dì Vương là khách quen, giúp chút việc có sao đâu.”

Khương Tĩnh cúi đầu ăn cơm, lúng búng nói, “Chị giúp đi.”

Tôn Du không lay chuyển được cô, nhận thua, “Được được được, chị hỏi, không phiền Khương đại tiểu thư.”

Vì nhiệm vụ này, Tôn Du phá lệ chờ đến tám rưỡi tối.

Trần Thứ tăng ca xong trở về, thấy đèn lầu dưới tiệm sách còn sáng, hơi ngạc nhiên, Tôn Du nhanh chóng ra cửa đón, “Trần tiên sinh đã về rồi sao?”

“Tôn tiểu thư.” Trần Thứ đi tới, nghi hoặc, “Chưa về nhà sao?”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, ánh mắt liếc đến Khương Tĩnh ở một góc tiệm sách. Cô đang cúi đầu đọc sách.

Bước chân anh dừng một chút, hai tay nắm chặt lại.

Tôn Du không chú ý biến hóa nhỏ trên mặt anh, cười trả lời: “A, bây giờ về đây.”

Nói xong giống như tùy ý trên ghẹo nói, “Về muộn như vậy, đi hẹn hò sao?”

Trần Thứ sững sờ, lập tức lắc đầu phủ nhận: “Không phải.”

Tôn Du chau mày, giả vờ nghe không hiểu, “A? Trần tiên sinh không cần ở bên bạn gái sao?”

“Tôi không có bạn gái.”

Trần Thứ thấp giọng giải thích, ánh mắt như có như không nhìn Khương Tĩnh một cái.

Tôn Du “A” một tiếng sâu xa, vẫn dùng giọng điệu đùa giỡn như cũ: “Bây giờ mấy cô gái yêu cầu cao như vậy sao? Trần tiên sinh điều kiện tốt như vậy còn không có bạn gái thật là kì lạ, đúng rồi, Trần tiên sinh năm nay 25 tuổi phải không?”

Trần Thứ chỉ nghĩ chị đang nói chuyện phiếm, bởi vậy thành thật đáp: “Vâng, sắp 25.”

“Có từng nghĩ đến việc tìm bạn gái không?”

“Tôi...” Trần Thứ không biết trả lời thế nào, vô thức muốn đến chỗ Khương Tĩnh, cuối cùng vẫn khắc chế lại.

Trước kia anh không nghĩ tới, nhưng bây giờ... không nói rõ được.

Nói muốn, không phải, nói không muốn, cũng không đúng.

Anh mím môi, dời mắt đi.

Ở góc kia, Khương Tĩnh vẫn im lặng ngồi, chưa từng ngẩng đầu.

Hai tay Trần Thứ chậm rãi siết chặt.

Tôn Du lại hiểu lầm rằng anh đang do dự, thừa cơ hỏi: “Tôi có quen một cô gái, Trần tiên sinh nếu có ý, nói không chừng có thể gặp gỡ một chút.” Nói xong thấy anh không phản ứng, gọi một tiếng: “Trần tiên sinh?”

“Sao ạ?” Trần Thứ lấy lại tinh thần.

Tôn Du cười cười, “Tôi nói, Trần tiên sinh chắc là không bài xích việc xem mắt đúng không? Tôi quen một cô gái, cũng tầm tuổi anh, có muốn tôi giới thiệu giúp không?”

Trần Thứ sững sờ, vội vàng lắc đầu: “Không cần.”

Anh từ chối quá dứt khoát, Tôn Du hết sức kinh ngạc, lại nghe anh nghiêm túc nói một lần: “Không cần, cảm ơn Tôn tiểu thư.”

“Chuyện đó, Trần tiên sinh, anh...” Tôn Du còn muốn nói gì đó, trong góc đột nhiên truyền ra một giọng nói..

“Anh ấy nói không cần.”

15. Chương 15: “cô Đã Rung Động Trước Anh”

Tôn Du cùng Trần Thứ đồng thời ngẩng ra, đưa mắt nhìn sang bên kia.

Không biết Khương Tĩnh đứng lên từ lúc nào, trên mặt không có biểu cảm gì, giống như câu nói vừa rồi không phải từ trong miệng cô phát ra.

Tôn Du hơi kinh ngạc, “Khương Khương?”

Khương Tĩnh đặt quyển sách trong tay xuống, đi tới nói với Tôn Du: “Làm mỗi không phải là chuyện ép buộc, đừng miễn cưỡng người khác.”

Tôn Du bất mãn: “Chị chỉ có ý tốt...”

Khương Tĩnh cắt đứt lời chị: “Nhìn chân em đi.”

Tôn Du lập tức nghẹn lời, nhìn qua bắp chân trắng nõn của Khương Tĩnh, thấy nơi bầm tím kia, cảm giác ấy nẩy lại quay về, không phản bác được lời cô.

Lúc này từ trong thư phòng một bóng người chạy ra, tủi thân ôm lấy chân Tôn Du, “Mẹ, khi nào mới về nhà?”

Tôn Du không có cách nào, cười với Trần Thứ, đưa Tiểu Tây về.

Trong tiệm chỉ còn lại hai người, Trần Thứ đứng bên quầy bar, chỉ cách Khương Tĩnh vài bước chân.

Khương Tĩnh chậm rãi đi tới cạnh cửa kéo rèm cửa lại, xoay người đi về phía cầu thang.

Trần Thứ sững sờ, thấy cô đã bước lên một bậc thang, há miệng: “Khương...”

Lông mi Khương Tĩnh khẽ nhúc nhích, đỡ tường bước đi.

“Khương tiểu thư.” Anh gọi.

Khương Tĩnh dừng chân, quay người lại. Cô đứng trên bậc thang, mắt nhìn xuống, rơi trên người Trần Thứ.

Trần Thứ bước nhanh qua, nói: “Tôi đỡ cô lên.”

Bàn tay anh mạnh mẽ, nâng khuỷu tay cô như trước đây, Khương Tĩnh nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau, hai bên đều im lặng. Tại Trần Thứ đỡ lên, nhưng lần này không tránh đi.

Một lát sao, Khương Tĩnh dời mắt, mặc cho anh đỡ.

Đèn hành lang đã đổi, ánh sáng trắng chiếu rọi bậc thang dưới chân, hai người im lặng đi hết đoạn đường ngắn ngủi.

Khương Tĩnh mở cửa, bật đèn trong phòng, quay đầu nói với Trần Thứ: “Anh chờ một chút.” Cô vào phòng lấy hộp giữ nhiệt ra đưa cho anh, “Bữa sáng rất ngon, cảm ơn anh.”

“Đừng khách sáo.” Anh hỏi, “Cô ăn khi nào?”

Khương Tĩnh nói: “Hơn chín giờ.”

Như vậy đã qua ít nhất hai tiếng, chắc chắn là đã nguội.

Trần Thứ suy nghĩ một chút, nói: “Ngày mai cô muốn ăn gì?”

Ánh mắt Khương Tĩnh vừa chuyển, nhìn anh thật sâu.

Trần Thứ nói: “Ngày mai không nấu mì.”

Khương Tĩnh dựa lưng vào cửa, cúi đầu như đang suy tư, nhưng một lúc lâu không có động tĩnh, Trần Thứ hỏi: “Ăn cháo nữa không?”

Khương Tĩnh ngẩng đầu: “Không cần, tôi có thể xuống lầu rồi, tự mình làm được.” Vẻ mặt cô lạnh nhạt, giống như đã hạ quyết tâm.

Tay Trần Thứ nắm chặt lại, vừa buông ra, rủ mắt xuống đáp một tiếng: “Ừm.”

Đoạn đối thoại ngắn về bữa sáng kết thúc, Trần Thứ thấp giọng nói: “Vậy cô nghỉ ngơi sớm đi.”

Anh đi về phía phòng bên cạnh.

“Trần Thứ.” Khương Tĩnh đột nhiên gọi anh.

Trần Thứ xoay người, thấy người bên cạnh cửa đứng thẳng, tóc dài đen nhánh theo động tác của cô lay động bên bờ vai.

Cô hình như đã nghiêm túc suy nghĩ, mặt có vẻ nghiêm túc, nhưng khuôn mặt cô trắng nõn, ngũ quan dịu dàng nên vẻ nghiêm túc cũng không dọa người lại khiến ngực Trần Thứ căng thẳng.

Khương Tĩnh hắng giọng, nói: “Nếu lời nói và hành động ngày hôm qua của tôi làm phiền đến anh, thậm chí khiến anh chán ghét, như vậy thật xin lỗi.”

Nói đến đây, hình như chưa được ổn lắm, nên nói thêm gì đó, ví dụ như bảo anh không cần để trong lòng, sớm quên đi. Nhưng Khương Tĩnh không nói tiếp, hơi nhếch môi lui vào phòng, duỗi tay định đóng cửa.

Nhưng Trần Thứ bất ngờ mở miệng, vẫn là cách xưng hô xa lạ và lịch sự kia..

“Khương tiểu thư.”

Anh đi nhanh vài bước đến trước cửa phòng Khương Tĩnh.

“Tôi không ghét.”

Giọng anh hơi gấp gáp, nói xong lại cường điệu lần nữa, “Chuyện cô làm, tôi không ghét.” Trong lòng rất căng thẳng.

Ngực đột nhiên nảy lên, giường như đã mất đi khả năng ngôn ngữ, lý trí hỗn loạn.

Vành tai anh phấp hờng, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, môi mỏng mím chặt.

Khương Tĩnh đứng trong cửa, tay vẫn nắm quả đấm cửa, chỉ có đôi mắt sáng người chuyên chú nhìn thẳng vào anh.

Một lát sau, khóe miệng cô cong lên, trong mắt được vui vẻ gột rửa.

Giống như trong im lặng nói lên từng cơn sóng.

“Vậy anh còn nhớ nửa câu sau chứ?” Khương Tĩnh cười như không cười nhìn anh, đột nhiên liếm môi dưới, tùy ý mà tự nhiên.

...Nếu như anh không ghét, tôi muốn thử lại lần nữa.

Mặt Trần Thứ nóng lên, lưng căng cứng.

Khương Tĩnh lại không cho anh thời gian để tiếp thu, bước vài bước, duỗi tay ôm cổ anh, như đêm qua, chạm môi vào gò má anh.

Nhưng lần này không chỉ như vậy.

Cô hôn rồi lại hôn, không để ý nhiệt độ nóng bừng trên gò má người đàn ông, cũng không để ý hô hấp nặng nề và cả người cứng ngắc của anh, nhẹ nhàng chạm mấy cái rồi dời đến bên khóe môi.

Khoảng cách gần như vậy, trước mũi đầy hơi thở của anh, cảm giác này khá tốt, thậm chí tốt hơn hôm qua.

Hai người nghe được hô hấp của nhau, bầu không khí mờ ám đến cực điểm, hô hấp của Trần Thứ ngày càng nặng, tim lại đập kịch liệt. Môi anh mím chặt, lúc cô hôn lên môi anh, cơ thể mềm mại kề sát vào anh.

Chưa từng thân mật với ai, lại càng chưa từng trải qua tình cảnh như bây giờ, nụ hôn chuồn chuồn lướt nước hôm qua làm anh mất ngủ cả đêm, đừng nói đến kiều diễm như bây giờ.

Máu chạy loạn toàn thân, trước giờ anh chưa từng nghĩ mùa hè lại nóng như vậy.

Chẳng biết từ lúc nào, cặp tài liệu trong tay đã rơi trên mặt đất, tạo thành tiếng động nhỏ nhưng không ai để ý.

Khương Tĩnh đột nhiên bị ôm lấy, cánh tay mạnh mẽ của người đàn ông ôm siết chặt lưng cô.

Đôi môi mỏng của anh mở ra, ngậm lấy môi dưới cô.

Nhận ra được anh đang đáp lại, Khương Tĩnh ngẩn ra, không biết là thở phào nhẹ nhõm hay có cảm giác thành tựu, hơi buồn cười nhưng môi còn dán ở môi anh, chỉ có thể đem cảm xúc này thành sức mạnh, càng chuyên chú hôn anh.

Có lẽ đàn ông trời sinh có tính chinh phục, hoặc là khả năng linh hội của Trần Thứ cao, Khương Tĩnh dần

rơi vào thế bị động, để mặc anh làm chủ.

Cô biết Trần Thứ là người nghiêm túc như thế nào.

Hôn nhau cũng thành kính chuyên tâm như vậy, thậm chí không phải là hôn sâu, chỉ là môi tiếp xúc với nhau, anh không tấn công vào miệng cô, không dùng lưỡi.

Đây là người đàn ông rất sạch sẽ.

Mà tâm trí Khương Tĩnh trong nụ hôn thuần túy này cũng dần trôi đi mất.

Hồi lâu sau, Trần Thứ lui lại.

Hô hấp hai người đều rối loạn.

Trần Thứ không buông tay ra, Khương Tĩnh vẫn bị ôm chặt trong ngực anh.

Khương Tĩnh từ từ bình ổn hơi thở, ngẩng đầu lên, chạm phải đôi mắt nóng rực của anh đang nghiêm túc nhìn cô.

Trong lúc này, ai cũng không mở miệng, đèn hành lang nhẹ nhàng chiếu rọi như tấm màn mỏng.

Khương Tĩnh đột nhiên cười một tiếng, duỗi tay sờ mặt anh.

“Có thể lược chín tôm.” Cô nói.

Trần Thứ giật mình, sau đó cũng cười một tiếng, đôi mắt đen nhánh cong lên, đẹp đến không nói nên lời.

Khương Tĩnh lần đầu tiên thấy anh cười như vậy thì hơi sững sờ.

“... Sao thế?” Thấy cô như vậy, anh lập tức hỏi.

“Không sao.” Khương Tĩnh lấy lại tinh thần, ánh mắt chớp chớp, nhìn qua cặp tài liệu, “Cặp của anh.”

Trần Thứ cúi đầu nhìn, nhớ tới chuyện vừa rồi, hơi ngại ngùng.

Khương Tĩnh cười cười, nói: “Còn không nhặt lên sao?”

Trần Thứ buông cô ra, cúi người cầm lấy túi, nghe Khương Tĩnh nói: “Vào ngồi một lát đi.”

Sau khi vào phòng, Khương Tĩnh rót một ly nước để lên bàn, nói: “Lại đây đi.”

Trần Thứ đi tới ngồi xuống.

Khương Tĩnh bật điều hòa, đưa khăn giấy tới: “Lau mồ hôi đi.”

Trần Thứ đưa tay sờ, quả nhiên cả đầu đầy mồ hôi.

Trong phòng dần mát mẻ, Trần Thứ ngồi một lát, cảm thấy không còn nóng nữa, nhìn Khương Tĩnh còn đang đứng đó, anh nói: “Sao em không ngồi?”

Khương Tĩnh nhìn anh một lúc, ngồi xuống bên cạnh.

“Ngày nào cũng tăng ca sao?” Cô đột nhiên hỏi.

“Không phải, chỉ là gần đây hơi bận.”

Khương Tĩnh “A” một tiếng, nghĩ đến cái gì, lại hỏi: “Bây giờ làm kiến trúc?”

Trần Thứ sưng sờ, sau đó gật đầu.

“Nếu như không nhầm thì trước đây anh học luật mà?”

“Phải.” Trần Thứ nói, “Sau đó chuyển ngành.”

Khương Tĩnh gật đầu, ý đã biết, cũng không hỏi anh vì sao chuyển ngành, nói chuyện như vậy khiến cô ý thức được mình chưa hiểu rõ anh.

Cô chỉ biết anh sắp 25 tuổi, có thể là người Giang Tây, từng học luật ở đại học T, là học trò của Thẩm Bạc An, hiện tại làm kiến trúc. Ngoài ra không còn gì nữa.

Nhưng có một chuyện, cô hoàn toàn hiểu rõ, rất chắc chắn.

Giờ khắc này, cô đã rung động trước anh.

Trần Thứ không biết Khương Tĩnh đang nghĩ gì, nhưng thấy cô im lặng không hiểu sao anh lại căng thẳng, “Sao không nói chuyện?”

“Sao?” Khương Tĩnh ngẩng đầu cười một tiếng, ánh mắt sâu xa, “Em nói xong rồi, hay anh nói một chút đi?”

“...Nói chuyện gì?”

“Gì cũng được.” Cô hỏi, “Anh không có gì muốn nói sao?”

Trần Thứ nghiêm túc nhìn cô, im lặng hai giây mới nói: “Vậy mai anh có thể làm bữa sáng cho em không?”

“...”

Khương Tĩnh nhin không được bật cười, lại gần, nhìn chăm chăm vào mắt anh: “Muốn nấu cơm cho em?”

Cô dựa vào rất gần, từng sợi lông mi đều nhìn thấy rõ ràng, nhiệt độ trên mặt Trần Thứ lại tăng lên, yết hầu hơi động, cuối cùng gật đầu.

Trong lòng Khương Tĩnh nóng lên, đưa mắt nhìn một lát, nhin không được hôn lên cằm anh một cái.

Trần Thứ hơi trở mặt, hai giây sau mới phản ứng kịp, giống như trả đũa, cúi đầu hôn lên má cô.

Khương Tĩnh càng buồn cười.

Tới bây giờ cô mới biết trêu chọc đàn ông thú vị như vậy.

Cô nổi lên ý xấu, nói: “Anh hé miệng ra.”

16. Chương 16: “rất Vinh Hạnh.”

Khương Tĩnh cười đến đau bụng người, Trần Thứ không rõ chuyện gì. Anh muốn hỏi cô, môi vừa mở ra, cô đã dán sát lại.

Lúc đôi môi kề nhau, Trần Thứ hoàn toàn chấn động. Lưỡi cô thế mà...

Phản ứng này giống như dự đoán của Khương Tĩnh. Cô cười thầm trong lòng.

Vốn chỉ nổi lên hứng thú trêu chọc anh một chút, nhưng đến lúc làm mới phát hiện việc này không thể dừng lại được, nhất là nhìn bộ dạng Trần Thứ thành thật như vậy, đích thực là khiến người khác muốn bắt nạt.

Vì vậy Khương Tĩnh bắt nạt anh một hồi.

Trần Thứ từ sau khiếp sợ nhanh chóng phản ứng lại, nụ hôn này khác hẳn lúc trước. Trước đây Tôn Trình cùng bạn cùng phòng ký túc xá từng hào hứng thảo luận về kỹ xảo hôn lưỡi, khi đó Trần Thứ đang viết luận văn, không chú ý nghe, nhưng vẫn có một vài chữ lọt vào tai.

Mà giờ khắc này, anh đang làm chuyện đó.

Mặt Trần Thứ nóng hổi.

Anh chậm rãi nhắm mắt lại, nghe được tiếng tim mình, hình như nghe được cả tiếng tim của cô.

Bọn họ nói không sai, rất ngọt, rất mềm, rất... thoải mái.

Anh không nhịn được truy đuổi, dây dưa.

Sự đáp lại không lưu loát này lấy lòng Khương Tĩnh. Anh như một ly nước mát lạnh, trong suốt, bình tĩnh, tự dưng khiến người ta xúc động, muốn nấu chín anh, nhìn bộ dạng sôi trào bốc khói của anh.

Trần Thứ là học sinh giỏi, khả năng lĩnh ngộ hơn người, mặc dù năm đó chưa từng theo bạn cùng phòng luyện kỹ thuật hôn lưỡi khéo léo, nhưng anh vừa cẩn thận thăm dò vừa tìm ra phương pháp, trừu tượng, cũng biết cách tấn công.

Trò chơi giữa răng môi rất thú vị, nhưng cũng rất tốn sức.

Người không thở được trước là Khương Tĩnh. Đàn ông ở phương diện này có ưu thế trời sinh, dù Trần Thứ không có kinh nghiệm, cũng có thể kiên trì hơn cô. Mặc dù đến cuối cùng anh rất dịu dàng, chỉ nhẹ nhàng mút đầu lưỡi cô.

Nhưng cô không chịu nổi, cuối cùng lùi lại.

Khương Tĩnh thở gấp, hô hấp của Trần Thứ cũng không ổn định, đỏ mặt nói: “Vẫn ổn chứ.”

Lời vừa nói ra, mới thấy giọng hơi khàn.

Khương Tĩnh hít một hơi, nâng mắt nhìn anh: “Anh nhìn em có ổn không.”

Cô híp mắt lại, gò má đỏ ửng.

Trần Thứ không nói, nghĩ một lát, duỗi tay vuốt ngực cô, muốn giúp cô thuận khí.

Một lúc sau, Khương Tĩnh trở lại bình thường, dựa vào sofa, lấy điều khiển từ xa mở ti vi lên. Trên màn hình đang chiếu quảng cáo kẹo cao su, âm thanh không lớn.

Hai người im lặng ngồi đó.

“Là nụ hôn đầu tiên phải không?” Khương Tĩnh nhìn ti vi, tùy ý hỏi. Chờ một lát, mới nghe được một tiếng, “Ừ.”

Cô nghiêng đầu, chạm phải ánh mắt Trần Thứ.

Im lặng nhìn một lát, cô mới cười một tiếng với anh: “Rất vinh hạnh.”

Hôm sau là thứ bảy, lúc Khương Tĩnh tỉnh lại mới hơn bảy giờ. Tối hôm qua xem ti vi với Trần Thứ, đi ngủ cũng không sớm, nhưng chất lượng giấc ngủ rất tốt, thời gian tỉnh lại cũng sớm hơn bình thường.

Đi xuống lầu, quả nhiên nhìn thấy Trần Thứ trong bếp, anh đã nấu cháo xong, đang xào rau, vẫn là hình ảnh tập trung như thế.

Cô mở miệng gọi anh. Trần Thứ xoay người, trên mặt lập tức nở nụ cười, “Chờ một chút.”

Vẫn là bữa sáng đơn giản như cũ, nhưng có lẽ do tâm trạng thay đổi, ăn ngon hơn so với bình thường.

Sau khi ăn xong Khương Tĩnh hỏi Trần Thứ hôm nay muốn làm gì, Trần Thứ không có kế hoạch nào khác, thời gian này anh bận rộn làm hạng mục trung tâm phục vụ cộng đồng, đối phương yêu cầu rất nhiều, bản vẽ phải sửa đi sửa lại, bây giờ vẫn chưa xong, anh muốn ở nhà làm thêm, nhưng bây giờ Khương Tĩnh hỏi, anh lại không nói vậy, hỏi ngược lại cô: “Em muốn làm gì?”

Khương Tĩnh suy nghĩ một chút, nói: “Bình thường anh thích chơi gì?”

Trần Thứ: “Không chơi gì cả.” Anh đúng là rất ít khi ra ngoài chơi, trừ khi bắt buộc xã giao, giống như buổi tụ tập ngày mai, sinh nhật của một đồng nghiệp, mời mọi người cùng đi chúc mừng, chuyện này từ

chối không được.

Trừ những hoạt động tập thể, phần lớn thời gian anh đều làm việc, cho dù nghỉ, cũng chỉ là đổi nơi khác tiếp tục làm việc mà thôi.

Cuộc sống của anh bận rộn mà đơn điệu.

Ít nhất, trước khi gặp Khương Tĩnh là thế.

Hai người bạn họ đều hiểu đối phương quá ít. Khương Tĩnh ý thức được điều này, không hỏi anh nữa, đề nghị: “Vậy đi xem phim đi.”

Trần Thứ nhìn cô, nói: “Chân em có tiện không? Không đau sao?”

“Không chạm đến sẽ không đau, vết thương này cũng không lành nhanh như vậy, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc đi lại.”

Trần Thứ đồng ý.

Lúc đi chưa tới mười giờ, Tôn Du chưa đến, Khương Tĩnh gửi tin nhắn nói với chị một tiếng.

Ra ngoài, Trần Thứ muốn gọi xe, Khương Tĩnh nói: “Bây giờ còn sớm, đi xe buýt được rồi.” Cô chỉ vào trạm xe buýt cách đó không xa, “Ở bên kia.”

Khương Tĩnh đi tới đó.

Hôm nay cô cột tóc lên, tóc đuôi ngựa đơn giản nhìn rất thoải mái, ánh mặt trời rơi trên đỉnh đầu, sợi tóc đen nhánh được bao phủ bởi ánh vàng đẹp đẽ.

Trần Thứ đi phía sau, không hiểu sao cảm thấy có gì đó không chân thực.

Khương Tĩnh tới trạm, xoay người vẫy anh: “Nhanh lên.”

“Có tiền lẻ không?”

Trần Thứ sững sờ, đang định lấy thẻ xe buýt ra, Khương Tĩnh lại cười nhét vào tay anh hai đồng xu, “Em có rất nhiều.”

Lúc này xe vừa đến, Khương Tĩnh đi lên trước, nhanh chóng đến một chỗ trống ngồi xuống, đặt túi lên ghế bên cạnh giữ chỗ thay Trần Thứ.

Trần Thứ trả tiền xong liền đi tới.

Tuy là cuối tuần, thời gian cũng không còn sớm nhưng xe buýt vẫn có khá nhiều người, tiếng nói chuyện líu ríu mang đầy hơi thở cuộc sống.

Khương Tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếng nói chuyện của hai cô gái phía sau thỉnh thoảng lọt vào tai.

Một người nói: “Các cậu không phải yêu xa sao, làm sao cậu phát hiện được?”

Người kia hừ một tiếng, giọng đầy căm giận: “Rất nhiều dấu hiệu, từ lượng vận động trên wechat có thể nhìn ra, bình thường anh ta đi lại rất ít, từ nhà đến trạm xa chỉ khoảng 80 bước, từ trạm đến công ty cũng không nhiều, buổi trưa buổi tối đều tùy tiện ăn gì đó cũng chỉ tốn 600 bước đi, nếu cùng đồng nghiệp tăng ca trễ thì đến chín giờ, nếu sau mười giờ còn đi tới 1000 bước, tuyệt đối không phải là ăn cơm với đồng nghiệp, nhất định là cùng phụ nữ đi dạo phố, một tuần ba bốn ngày như vậy tuyệt đối là có người khác! Quả nhiên, chia tay không đến năm ngày anh ta liền đổi hình đại diện wechat! Cậu có thể trong năm ngày yêu người khác sao? Chắc chắn là có mờ ám từ trước đó, đừng tưởng tớ ngu ngốc!”

Phân tích này thật khiến người bạn tròn mắt há hốc mồm: “Cậu, cậu là Holmes à?”

Người trong cuộc lại không cho là đúng, giọng nói thê lương: “...Điều này hết sức bình thường, nếu cậu có bạn trai cũng sẽ trở nên như vậy, bắt cá hai tay, ở ngoài kia, người chơi trò mập mờ nhiều như vậy, ai biết mình có xui xẻo gặp phải tên cặn bã hay không.”

Giọng cô ấy không lớn nhưng ngồi phía trước một hàng vẫn nghe rõ ràng.

Trần Thứ nghiêng đầu nhìn Khương Tĩnh, cô hướng mặt ra ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Một lát sau, cô đột nhiên quay đầu: “Đúng rồi, anh có wechat đúng không?”

Vì vậy đương nhiên cho nhau số điện thoại và thêm wechat.

Tên wechat của Trần Thứ chính là tên anh, ảnh đại diện rất đơn giản, là hình một cái cây xanh, nhìn không rõ lắm, Khương Tĩnh nhìn hồi lâu vẫn không nhìn ra, hỏi anh: “Đây là cây gì?”

Trần Thứ nói: “Cây hòe gai.”

“Ồ.” Khương Tĩnh biết cây hòe gai, rất lớn rất cao, sống lâu, cô từng thấy ở rất nhiều nơi.

Nhưng Khương Tĩnh cảm thấy Trần Thứ không giống cây hòe gai, anh như cây thủy sam, trẻ trung, thẳng tắp, cao ngất làm người khác kiêng nể.

Nửa giờ sau, xe buýt đến trạm. Xuống xe, đối diện là trung tâm thương mại, rạp chiếu phim ở tầng bốn.

Trần Thứ hỏi Khương Tĩnh muốn xem phim gì, Khương Tĩnh chọn một bộ phim hài, Trần Thứ đi mua vé, nhìn xung quanh một chút, lại gần hỏi Khương Tĩnh: “Em uống gì?”

“Gì cũng được.”

Trần Thứ mua hai ly nước trái cây, nhìn những người đang mua bỏng ngô bên cạnh, anh cũng mua một phần.

Bọn họ vào rạp, buổi sáng người đi xem phim không nhiều, chỉ có một nửa rạp, vì thế, họ là người ngồi sau cùng.

Phim không có nội dung gì, nói là phim hài, trên thực tế là một câu chuyện của người trung niên, tình tiết hài hước không nhiều.

Khương Tĩnh ăn bỏng, nghe những đoạn đối thoại khô khan kia, người bên cạnh im lặng ngồi, có lúc quay đầu nhìn cô một chút. Mặc dù bộ phim không có gì đáng xem, nhưng cảm giác này cũng không tệ lắm.

Lúc đi ra, sau lưng có người gọi Trần Thứ.

Là đồng nghiệp của anh, hai nam hai nữ, trong đó có một người Khương Tĩnh đã gặp, là người hôm đó đưa họ về.

Bọn họ thấy Trần Thứ cùng một cô gái đi xem phim đều kinh ngạc, một nữ đồng nghiệp cười nói: “Trần Thứ, có bạn gái từ khi nào thế? Cũng không nói với mọi người.”

Trần Thứ không biết trả lời thế nào, chỉ cười cười, giới thiệu với Khương Tĩnh: “Đây là đồng nghiệp của anh.”

Khương Tĩnh cười cười: “Xin chào.”

Trò chuyện vài câu, một nữ đồng nghiệp khác nói: “Đúng lúc, ngày mai có thể đưa bạn gái cậu đi cùng.”

Bọn họ đi rồi, Trần Thứ mới nói: “Ngày mai là sinh nhật một người đồng nghiệp, mọi người cùng nhau đi ăn, em muốn đi không?”

“Đều là đồng nghiệp của anh, em đi sẽ không lúng túng chứ?”

“Không sao, mọi người cũng mang theo người...”

Chữ sau cùng đột nhiên dừng tại đầu lưỡi, anh ý thức được lời nói của mình, hơi quẩn bách quay mặt đi, điều chỉnh một chút mới nói: “Em có thể đi, không chỉ có đồng nghiệp của anh, có người dẫn cả bạn bè đến.”

Khương Tĩnh nhin cười nói: “Được.”

Bọn họ ăn trưa ở ngoài, đi dạo một lát rồi trở về. Tôn Du thấy bọn họ cùng nhau vào, “Ồ” một tiếng, “Gặp nhau trên đường?”

Khương Tĩnh không giải thích, hàm hồ “Ừ” một tiếng. Cô nóng đến cả người toàn là mồ hôi, đến bên cạnh điều hòa ngồi xuống, Trần Thứ chờ ở quầy bar.

Tôn Du nhìn một lát, nói: “Trần tiên sinh, hay là cậu cũng ngồi xuống một lát cho mát?”

“Cảm ơn, không cần.” Trần Thứ dịch vào trong góc, cố gắng không ảnh hưởng đến người khác.

Khương Tĩnh ngồi hứng gió, thấy Trần Thứ còn đứng đó, sững sờ một chút.

Anh đang đợi cô sao?

Cô vẫy tay với anh: “Lại đây ngồi.”

Trần Thứ đi tới, ngồi xuống đối diện cô.

Tôn Du nhìn một màn này cảm thấy hơi ngạc nhiên.

Chị mời anh ngồi, anh không ngồi, Khương Tĩnh ngoắc tay, anh liền đi qua.

Sao lại nghe lời như vậy.

Tôn Du lại nhìn về phía Khương Tĩnh, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn, tóc đuôi ngựa, eo thon chân dài, đầu có giồng đã sắp 29 tuổi.

Nhìn một chút, Tôn Du nheo mắt, một chuyện khó có thể tưởng tượng nhảy vào trong đầu.

...Không ổn rồi.

17. Chương 17: “em Thật Sự Thích Anh Ấy.”

Mặc dù sắc mặt Tôn Du vẫn như trước, nhưng trong lòng càng nhìn càng cảm thấy không ổn. Đợi đến hôm sau thấy Khương Tĩnh và Trần Thứ cùng nhau ra ngoài, mặt chị liền trầm xuống.

Lúc trước cho thuê phòng đánh chết cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy. Khi đó Trần Thứ mới từ trường chuyển ra, Tôn Du biết anh là sinh viên mới tốt nghiệp, đúng lúc Khương Tĩnh lại không ở đây, chị muốn cho thuê thử trước, về sau thấy Trần Thứ rất tốt, là khách trọ không khiến người ta lo lắng, lúc này mới cho thuê lâu dài.

Không ngờ Khương Tĩnh mới trở về không bao lâu, hai người này thế nhưng lại dây dưa với nhau.

Quả thực là tốc độ ánh sáng.

Tôn Du không thể lí giải suy nghĩ của Khương Tĩnh, rõ ràng sau khi tách khỏi Thẩm Bạc An vẫn luôn một mình, giống như thủ tiết vậy, sao đột nhiên lại cùng Trần Thứ trẻ tuổi như vậy ở bên nhau, anh ta đâu giống hình mẫu của cô đâu.

Nếu không phải bị Thẩm Bạc An tổn thương quá sâu, Khương Tĩnh sao lại làm ra chuyện như vậy, năm đó là Thẩm bạc An, bây giờ là Trần Thứ, một người có thể gọi là chú, một người là em trai mới ra xã hội, đều không thể tin.

Nếu chuyện này là thật, đừng nói cha mẹ Khương Tĩnh không thể đồng ý, chính chị cũng cảm thấy Khương Tĩnh điên khùng, dùng nhiều năm tuổi trẻ nhận lấy một lần dạy dỗ từ Thẩm Bạc An còn chưa đủ, bây giờ lại muốn có lần thứ hai sao? Đã sắp ba mươi tuổi, còn nhiều cái mười năm để hao phí hay sao?

Thật sự đủ rồi.

Tôn Du ở bên này lo lắng trùng trùng, bên kia Khương Tĩnh và Trần Thứ đã đến một nơi, đang nhặt rau.

Đồng nghiệp này của Trần Thứ có một căn nhà ở ngoại thành, trước kia là căn nhà hai tầng, sau đó sửa lại thành một nơi rộng rãi, năm ngoái từng mời họ đến ăn đồ nướng, sinh nhật năm nay cũng tổ chức ở đây.

Đều là đồng nghiệp trẻ tuổi, có vài người độc thân, còn lại đều dẫn theo bạn.

Tất cả mọi người đều là lần đầu tiên thấy Trần Thứ mang con gái tới tham gia tụ tập, ngạc nhiên hỏi lung tung thật lâu, Khương Tĩnh cũng không cảm thấy xấu hổ, chào hỏi từng người. Bình thường cô cũng hay

chạy bên ngoài, gặp gỡ nhiều loại người, có lúc muốn đi nhờ xe, có lúc xin ở nhờ, chỉ cần cô muốn, rất nhanh có thể hòa nhập với người khác.

Mọi người cùng nhau nhặt rau, rửa rau, cắt trái cây, bận rộn một hồi cũng quen thuộc.

Có người hỏi: “Khương Tĩnh, cô làm nghề gì?”

“Phóng viên du lịch.” Khương Tĩnh rửa xong một quả cà chua.

Người bên cạnh nghe thấy đều hết sức kinh ngạc.

“Chính là kiểu có thể đi du lịch miễn phí sao?”

“Nhất định là rất thú vị.”

“Như vậy cũng rất mệt, liên tục chạy ngược chạy xuôi...”

“Có ngày nghỉ không?”

Khương Tĩnh trả lời từng câu hỏi một...

“Cũng không phải đều miễn phí”, “Có đôi khi cũng không thú vị.”, “Đúng là rất mệt”, “Lúc không nhận việc có thể nghỉ.”

Tiếng thảo luận không ngừng, giọng nói thanh thúy một câu lại một câu.

Các đó không xa, Trần Thứ đang chọn rau hơi ngừng lại.

Bây giờ anh mới biết hóa ra cô làm công việc này, khó trách không thấy cô đi làm.

Trần Thứ nhìn thoáng qua bên kia, Khương Tĩnh đang nói chuyện với người khác, trên mặt là tươi cười ôn hòa.

Lúc sắp ăn cơm, Trần Thứ nhận được một cuộc điện thoại, là Tần Miểu gọi tới, vừa kết nối, thanh âm hùng hổ của Tần Miểu vang lên: “Trần Thứ, mấy người không phải đang ăn chứ?”

“Vẫn chưa.” Trần Thứ nói.

“A, vậy các người chờ tôi một chút, tôi cuối cùng cũng thoát khỏi bàn tay của mẫu thân đại nhân rồi, đang chạy đến, cậu bảo bọn chị Tống chờ tôi nửa tiếng.”

“Được.”

Nửa tiếng sau, Tần Miểu đứng giờ xuất hiện.

Trần Thứ đang dọn rác ở cửa, đúng lúc nhìn thấy xe Tần Miểu dừng bên bờ sông.

“Trần Thứ.” Tần Miểu đóng kỹ cửa xe, tâm trạng rất tốt gọi một tiếng.

“Tối rồi sao.” Trần Thứ vừa nói hết câu, Tần Miểu đã chạy lại ngồi lên ghế uống cạn ly nước, “Cậu không biết mẹ tôi biến thái thế nào đâu, bà tự mình áp giải tôi đến xem mặt với quản lý gì đó, may mà tôi thừa dịp đi vệ sinh chạy trốn, nếu không bây giờ còn đang nghe tên đáng ghét kia khoác lác, cậu nói mẹ tôi có phải bị bệnh không, bà có phải hay không thiếu đầu óc...”

“Trần Thứ.”

Một giọng nói cắt đứt lời châm chọc của Tần Miểu, Tần Miểu vừa ngẩng đầu, nhìn thấy từ cửa có hai người đi ra, một người là đồng nghiệp Tiểu Dư, người còn lại khiến cô ta sững sờ một chút.

Khuông Tĩnh cũng nhìn thấy Tần Miểu.

Tần Miểu kinh ngạc: “Cô, cô không phải là... hàng xóm của Trần Thứ sao?”

Khuông Tĩnh còn chưa nói gì, đồng nghiệp Tiểu Dư bên cạnh đã mở miệng: “Hàng xóm gì chứ, cô ấy là bạn gái Trần Thứ.”

“Ban, gái?”

Tần Miểu trừng to mắt, ngây ngẩn cả người.

Tiểu Dư cười nói: “Cậu không ngờ chứ gì, mọi người ai cũng vậy, Trần Thứ làm công tác giữ bí mật thật tốt.”

Nói xong, trong phòng có người gọi: “Tần Miểu đến chưa, ăn cơm thôi.”

Tiểu Dư nói: “A, tí nữa thì quên, Trần Thứ, bọn tôi đến gọi cậu đi ăn cơm.” Nói xong lại nói với Tần Miểu, “Nhanh lên, đang chờ cậu.”

“Vào thôi.” Trần Thứ nói với Khương Tĩnh.

“Được.”

Ba người cùng nhau đi vào.

Sắc mặt Tần Miểu hơi tái, kinh ngạc ngồi một lúc, cũng đứng dậy đi vào.

Mọi người đã bày thức ăn xong, bát đũa cũng đầy đủ, một cái bàn tròn lớn vừa đủ mọi người ngồi.

Có người nhìn Tần Miểu phía sau, trêu ghẹo nói: “Tần Miểu, xem mắt thế nào, người kia đẹp trai không?”

Thần sắc Tần Miểu mệt mỏi, giọng nói buồn bực trả lời: “Xấu, xấu muốn chết, tôi chưa thấy người đàn ông nào xấu như vậy.”

Mọi người đều cười rộ lên, có một đồng nghiệp nam cười nói: “Tất nhiên, cô ngày ngày ở trong công ty chúng ta, đi tới đi lui đều là trai đẹp không nói, đối diện cô lại là Trần Thứ, ngày ngày đều thấy, thậm chí có thể không tăng sao, người ta xem mắt với cô cũng là bị thiệt, đẹp trai còn được, là người bình thường liền trở thành xấu xí.”

Mọi người lại cười rộ lên.

Tần Miểu lén nhìn Trần Thứ một cái, đáy lòng nguội lạnh.

Cô ta bóp tay, để che giấu tâm trạng, giả vờ tức giận đấu võ mồm với người đồng nghiệp kia.

Không khí lúc này nhìn qua rất vui vẻ.

Lúc ăn cơm, Khương Tĩnh ngồi bên cạnh Trần Thứ, Trần Thứ thỉnh thoảng giúp cô gấp thức ăn, khiến người khác trêu chọc: “Trần Thứ, Khương Tĩnh nhà cậu tốt nhất là đừng động tay, để người khác dứt là được rồi.”

Trần Thứ hơi lúng túng, liếc mắt nhìn Khương Tĩnh, thấy cô cũng đang cười, lập tức lại thêm xấu hổ, bên tai đỏ lên, quay mặt lại buồn bực ăn cơm, nhưng mà trong mắt có chút vui vẻ khó có thể giấu.

Anh xấu hổ vì bị đùa giỡn, nhưng cũng rất vui sướng.

Mấy chữ chạy vòng vòng trong đầu, mãi không biến mất.

Khương Tĩnh nhà cậu.

Tim anh đập nhanh, cảm giác này trước nay chưa từng có.

Anh cúi đầu xuống ăn một miếng cơm, khóe miệng giờ lên.

Một màn này khiến Tần Miểu ngây người. Cô ta quen Trần Thứ sáu bảy năm, chưa từng thấy bộ dạng này của anh. Cô ta gọi anh là “hũ nút”, “Đại đầu gỗ”, không nghĩ tới anh ở trước mặt một cô gái khác lại là như vậy.

Trong lòng Tần Miểu tê dại, không hiểu sao nghĩ đến một từ: Mối tình đầu.

Đúng, chính là cái này, hóa ra người đàn ông như Trần Thứ khi yêu lại có bộ dạng này.

Trần Thứ là một khúc gỗ, Tần Miểu đã sớm phát hiện ra đây là một khúc gỗ tốt, cho nên nhiều năm như vậy đều đợi bên cạnh anh. Cô ta vẫn chờ đến một ngày khúc gỗ này thông suốt, nhưng cuối cùng anh thông suốt, lại không phải vì cô ta.

Tần Miểu không hiểu tại sao lại như vậy?

Người bên cạnh vẫn đang nói đùa, Tần Miểu không nói được lời nào, thức ăn trong miệng cũng không có vị gì.

Cô ta ngẩng đầu nhìn về phía Trần Thứ, đúng lúc thấy Khương Tĩnh gấp một miếng trứng muối cho anh. Cô ta không biết tại sao, trong lòng có một mối lửa đốt khiến đầu óc nóng lên, mở miệng nói: “Trần Thứ không thích ăn thức ăn nguội, cô không biết sao?”

Mọi người đều sững sờ, không khí đột nhiên trở nên lúng túng. Tất cả mọi người đều nhìn về phía Tần Miểu, mà Tần Miểu lại nhìn Khương Tĩnh, nói tiếp: “Trước kia dạ dày cậu ấy không tốt, ăn đồ lạnh liền đau, cho nên cậu ấy không ăn thức ăn nguội.”

Lời vừa dứt, Khương Tĩnh còn chưa nói gì, Trần Thứ đã nói: “Không sao, dạ dày tôi đã tốt hơn rồi, ăn lạnh cũng không sao.”

Sắc mặt Tần Miểu không tốt, nói: “Dạ dày cần phải giữ gìn, cậu đã quên bài học trước kia rồi sao?”

Trần Thứ định nói gì đó, Khương Tĩnh đã đem trứng muối thả vào bát mình, nói với Tần Miểu: “Thật xin lỗi, tôi không biết, cảm ơn cô đã nhắc nhở.”

Lúc này có đồng nghiệp cười lên, giúp điều hòa không khí: “Dù sao cũng là bạn học cũ, trí nhớ của Tiểu

Tần thật tốt.”

“Đúng vậy đúng vậy, nói đến giữ gìn dạ dày, thật ra...” Một người khác cũng kịp thời dời đề tài.

Một bữa cơm cuối cùng cũng ăn xong.

Sau khi ăn xong thì chơi bài, trò chuyện, đến chạng vạng thì từng người rời đi.

Trần Thứ cùng Khương Tĩnh đi nhờ xe một đồng nghiệp trở về. Đến tiệm sách chưa tới sáu giờ.

Tôn Du ngồi trước quầy bar, thấy hai người cùng xuất hiện, liền biến sắc.

Chào hỏi nhau xong, Tôn Du nói: “Khương Khương, Tiểu Tây có vài bài không hiểu, em qua chỉ cho nó.”

“A, được.” Khương Tĩnh nói với Trần Thứ, “Anh lên trước đi.”

“Ừ.”

Khương Tĩnh vừa vào phòng, còn chưa nói gì với Tiểu Tây, Tôn Du liền đi vào, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô.

Khương Tĩnh dừng lại: “Chị sao thế?”

Tiểu Tây cũng giật mình: “Mẹ nhìn thật hung dữ, con vẫn ngoan ngoãn làm bài tập mà.”

“Ng Sloan.” Tôn Du sờ đầu Tiểu Tây, lúc nhìn về phía Khương Tĩnh lại khôi phục khuôn mặt hung thần ác sát.

Khương Tĩnh suy nghĩ một chút, nói: “Xem ra không phải Tiểu Tây làm sai, là em sao?”

“Em đi theo chị.” Tôn Du kéo cô ra khỏi phòng, đến một góc ngồi xuống, “Em thành thật khai báo đi.”

“Chuyện gì?”

Tôn Du nói: “Đừng giả ngốc, em và Trần Thứ là thế nào?”

Khương Tĩnh chau mày: “Chị nghĩ thế nào?”

Tôn Du gõ bàn: “Em còn hỏi lại chị? Sao hai người lại ở cùng nhau?”

“Cứ như vậy thôi, không phải chị đều thấy rồi sao.”

Tôn Du không còn gì để nói: “Chị thấy gì?”

“Ở cạnh nhau, lâu ngày sinh tình.”

“...”

Tôn Du muốn châm chọc cũng không biết bắt đầu từ đâu, giọng điệu đều đều nói: “Ở cạnh nhau thì chị thấy, nhưng sao có thể lâu ngày sinh tình, hai người mới biết nhau bao lâu, em nói đùa với ai vậy.”

Khương Tĩnh cũng không muốn vòng vèo, nói thẳng: “Được rồi, là do em thấy tịch mịch, không nhin được dụ dỗ anh ấy.”

Tôn Du: “...”

Khương Tĩnh: “Đây là vẻ mặt gì thế?”

Tôn Du cắn răng, “Đừng có nói đùa, em tịch mịch nhiều năm như vậy, sao không tìm người khác, hết lần này tới lần khác lại dụ dỗ một người trẻ như vậy?”

“Anh ấy đẹp trai.”

Tôn Du quả thật không thể nói chuyện với cô, nhin rồi lại nhin, mặt đều đen lại: “Khương Khương, em nghiêm túc chút đi.”

“Vâng.”

“Em nói thật đi, em nghĩ thế nào?”

Khương Tĩnh không lên tiếng.

Tôn Du thở dài: “Em đã lớn thế này rồi, anh ta bao nhiêu tuổi em cũng biết, Khương Khương, em không còn nhỏ, bây giờ là lúc tìm đối tượng kết hôn, không phải giống như khi mười tám tuổi có thể chơi đùa, chẳng lẽ Thẩm Bạc An không đủ cho em một bài học sao, em đừng tùy hứng.”

Khương Tĩnh ngẩng đầu lên: “Em không tùy hứng, không phải chị cũng nói anh ấy rất tốt sao, không phải còn muốn giúp anh ấy giới thiệu đối tượng à.”

“Phải, anh ta rất tốt, chị cũng nguyện ý giúp anh ta giới thiệu, nhưng tuyệt đối không phải là với em, hai người không hề thích hợp. Anh ta còn trẻ như vậy, mới ra xã hội, hoàn toàn không có gì, tương lai còn có nhiều lựa chọn, còn em, em có thể hao phí được sao? Em có nghĩ tới, anh ta đối với em chỉ là nhất thời thấy mới mẻ, chưa từng có tình yêu chị em nên cảm thấy kích thích, không phải loại tình yêu mà em nghĩ. Mà cho dù hai người thật sự yêu nhau, em có thể đảm bảo anh ta sẽ một lòng với em không?”

“Em không thể đảm bảo bất kì ai sẽ thủy chung như một với mình.” Khương Tĩnh nói.

Tôn Du thấy nói không được cô, đành tung ra đòn sát thủ: “Khương Khương, em nghĩ ba mẹ em có thể đồng ý không? Hai người có thể kết hôn sao? Em sắp 30, có thể đợi bao lâu, anh ta lấy gì kết hôn với em?”

Khương Tĩnh nhú mày, “Sao chị nghĩ nhiều như vậy? Em cũng chưa nói sẽ kết hôn với anh ấy.”

“Vậy em có ý gì? Chơi đùa một chút?”

“Không, em thật sự thích anh ấy, ít nhất bây giờ là vậy.” Khương Tĩnh nói, “Nếu ai cũng không có cách nào đảm bảo chuyện sau này, vậy em không muốn nghĩ, khi nào em không còn thích anh ấy, khi nào anh ấy sẽ thích người khác, không thể khống chế thì không cần khống chế.”

Tôn Du cuối cùng đã hiểu, “Cho nên Khương Khương, em như vậy là được chẳng hay chứ?” Chị không thể tin nhìn Khương Tĩnh, “Em tiêu cực như vậy? Bởi vì đoạn tình cảm thất bại với Thẩm Bạc An, cho nên hiện tại không hi vọng gì? Thích ai cũng được dù có thích hợp hay không, nếu không được thì chia tay? Chẳng lẽ em muốn cứ như vậy cả đời?”

Khương Tĩnh nói: “Em không biết sau này sẽ thế nào, nhưng em khó khăn lắm mới gặp được một người khiến em rung động, em không muốn hối hận.”

“Nếu như tương lai anh ta cũng như Thẩm Bạc An, tổn thương em nghiêm trọng như vậy, em còn có thể yêu người khác nữa sao?”

Khương Tĩnh trầm mặc một hồi, thành thật nói: “Em không biết.”

Khương Tĩnh không nói một câu, Tôn Du lo lắng nhìn cô: “Khương Khương, em đang mơ hồ, em một chút cũng không dùng lý trí để suy nghĩ.”

“Có lẽ vậy.”

Tôn Du không còn lời nào để nói, chỉ thấp giọng nói một câu: “Em như vậy thật ích kỷ, ba mẹ em sẽ không

đồng ý, bọn họ hy vọng em tìm một người thích hợp để dựa vào, không thể tiếp nhận được em lại sai lầm lần nữa.”

Khương Tĩnh lên lầu, thấy Trần Thứ đang đứng ở cửa đợi cô.

Cô đi tới, Trần Thứ tiến lên hai bước: “Xong rồi?”

“Vâng,” Khương Tĩnh hỏi, “Đang đợi em?”

Trần Thứ cười cười, không trả lời.

Khương Tĩnh dựa vào gần anh, anh lập tức đưa tay ôm cô, “Mệt đến vậy sao?”

“Vẫn tốt.” Đầu cô để trên vai anh, nhắm mắt lại.

Trần Thứ vẫn rất căng thẳng, tay đặt hờ bên eo cô, không dám ôm chặt.

Im lặng một lát, nghe thấy Khương Tĩnh gọi anh.

Miệng cô kề sát vào vai anh, giọng nói rầu rĩ.

Trần Thứ đáp một tiếng, hỏi: “Về phòng nghỉ ngơi nhé?”

“Vâng, đến phòng anh.”

“Được.”

Phòng Trần Thứ rất đơn giản, ít đồ hơn phòng cô rất nhiều, không có sofa, cũng không có tivi, chỉ có giường và bàn làm việc, thật ra bàn làm việc kia cũng rất đơn giản, một chiếc bàn gỗ dài hơi cũ, trên mặt bàn có rất nhiều sách, một chiếc laptop, một chồng bản vẽ.

Trần Thứ chỉ vào ghế làm việc nói: “Không có sofa, em muốn ngồi đây hay ngồi trên giường?”

Khương Tĩnh ngồi xuống ghế, nhìn sách trên bàn, tất cả đều là sách chuyên ngành.

Cô đột nhiên hỏi: “Trần Thứ, sao anh lại chuyển ngành?”

Trần Thứ đang rót nước, nghe thế liền sững sờ, ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Khương Tĩnh nói: “Sao anh không học luật nữa?”

Trần Thứ cúi đầu xuống rót đầy ly nước, bưng đến trước mặt cô, nói: “Trước đây anh vốn định học kiến trúc.”

“Không đủ điểm?”

“Ừ, năm đó điểm đột nhiên cao hơn nhiều, nguyện vọng một không đậu.”

“Cho nên vẫn muốn chuyển ngành?”

“Không phải.”

“Vậy thì vì sao?”

Trần Thứ nhìn cô, ánh mắt hơi phức tạp.

“Không muốn nói sao?”

Trần Thứ lắc đầu, “Không phải.” Dừng một chút, thấp giọng nói, “Có liên quan tới thầy Thẩm”

“Gì cơ?”

Trần Thứ nói: “Anh vốn muốn học kiến trúc nhưng cũng có hứng thú với luật pháp, lúc đầu đúng là có dự định chuyển ngành, về sau học lớp thầy Thẩm, anh rất khâm phục anh ta, cũng càng thích luật hơn, nên quyết định không đổi ngành, muốn cố gắng làm nghiên cứu sinh với thầy Thẩm, nhưng sau đó...”

Anh nói đến đây liền dừng lại, ánh mắt im lặng nhìn Khương Tĩnh.

Anh không nói hết nhưng Khương Tĩnh có thể đoán được.

Nói đi nói lại, thế nhưng lại có liên quan đến cô. Nếu như năm đó Trần Thứ không bị kéo vào việc đó, nói không chừng anh đã học luật, bây giờ đang làm ở Sở Luật của Thẩm Bạc An, mà cô và anh có lẽ sẽ không gặp lại.

Không biết đây là duyên phận hay vận mệnh.

Khương Tĩnh không hỏi nữa.

Cô nhìn bản vẽ trên bàn, xem không hiểu lắm, Trần Thứ thấy cô có hứng thú, nói với cô một chút: “Đây là hạng mục Phù Sơn Đảo, định xây dựng một trung tâm giáo dục ở đó, cái này thiết kế sơ bộ.” Anh chỉ cho cô xem, “Chỗ này là ba tầng, chỗ này cao hơn một chút.

Anh cúi người, một tay chống lên bàn, đem cô vây trong không gian nhỏ hẹp, lúc nói chuyện thanh âm hơi thấp, hơi thổi phả vào gò má Khương Tĩnh, nóng hằm hập, làm mặt cô hơi ngứa.

Anh giống như thấy giáo, nói rất nghiêm túc: “Ở đây sẽ có một phòng triển lãm rất lớn, có ba phòng chiếu phim lớn chừng này, chỗ này có đài ngắm cảnh, còn có chỗ này...ừm”

Tiếng nói im bật, bởi vì Khương Tĩnh đột nhiên nghiêng đầu cắn miệng anh.

Trong lòng Khương Tĩnh bị thiêu đốt, chỗ nào cũng nóng.

Cô liếm môi anh, đầu lưỡi cũng không lưỡi biếng, chui vào gây chuyện, giữa môi và răng anh chạy loạn, cuối cùng câu lấy lưỡi anh, không cho anh yên ổn.

Cô không biết mình bị làm sao, có lẽ là cuộc nói chuyện với Tôn Du khiến cô buồn vức, có lẽ là người đàn ông trẻ tuổi sạch sẽ này khiến cô khát vọng. Cô muốn ôm anh, hôn anh, muốn cùng anh dây dưa.

Tôn Du nói đúng, cô đúng là mơ hồ, giống như đang ở trong mộng, chưa từng triệt để tỉnh lại.

Vậy thì thừa dịp còn chưa tỉnh mộng, liền bắt lấy một chút, nếu không sau này cô sẽ tiếc nuối, sẽ hối hận.

Cô chính là người như vậy, không màng hậu quả.

Khương Tĩnh tấn công quá mãnh liệt, Trần Thứ không thể ngăn cản.

Anh vô sự tự thông, đưa tay, cố định gáy cô, cắn môi cô.

Hai người đều nóng đến dọa người, Khương Tĩnh đột nhiên đứng lên, dùng sức đẩy anh.

Sau lưng anh là giường.

Anh ngã vào nệm, Khương Tĩnh không chần chừ chút nào, một giây sau liền đè lên.

Trần Thứ bị đau kêu lên một tiếng, Khương Tĩnh đè tay anh, tìm đến môi anh, lần nữa cắn xuống.

Cô hôn rất dùng sức, từ môi đến cằm rồi đến cổ.

Toàn thân Trần Thứ cứng đờ, từ cổ họng phát ra thanh âm trầm thấp.

Một lát sau, anh không chịu được nữa, hai tay giữ chặt cô, nhanh chóng xoay người đè cô dưới thân.

Tóc Khương Tĩnh hỗn độn, môi đỏ bầm, cô há miệng thở dốc, ngực phập phồng lên xuống.

Trần Thứ cúi đầu nhìn cô, đôi mắt nóng rực, anh vùi đầu, hôn lên má, chóp mũi đến cổ, xương quai xanh. Không hung mãnh như cô, động tác của anh rất dịu dàng, mỗi lần hôn xuống đều mười phần kiên nhẫn.

Hơi thở Khương Tĩnh hỗn loạn, thúc giục anh: “Cởi quần áo...”

Trần Thứ chấn động, ngẩng đầu lên, ngừng động tác.

Khương Tĩnh mở mắt ra, đôi mắt đầy hơi nước, không thấy rõ anh.

Đối mặt hai giây, cô đột nhiên cười: “Anh cảm thấy nhanh quá sao?”

Trần Thứ không trả lời, gò má đỏ bầm, nghiêm túc nhìn chằm chằm cô.

Khương Tĩnh đưa tay mở nút áo anh, anh bắt được tay cô, cầm trong tay, không ngừng siết chặt.

Anh cúi đầu gọi một tiếng: “Khương Tĩnh...” Giọng nói khàn khàn.

“Em, em có hối hận không?” Anh hỏi.

“Sẽ không.”

Anh buông tay ra, cúi đầu hôn lên môi cô.

Hôn một cái, lại lùi lại, thấp giọng nói: “Anh không mua...”

“Không cần vội.” Khương Tĩnh ôm cổ anh, “Kỳ an toàn.”

Nút áo được cởi bỏ, áo rơi xuống, bọn họ ôm nhau, da thịt kề nhau.

Tay Khương Tĩnh đi xuống, mở thắt lưng anh ra, cởi quần dài, tiếp theo cởi nốt thứ còn lại, tay dán vào.

Trần Thứ nhú chặt mày, không kiềm chế được kêu một tiếng.

Khương Tĩnh vuốt ve không có kỹ xảo, toàn bộ dựa vào cảm xúc, nhưng đối với Trần Thứ mà nói đã là cực hạn kích thích.

Anh không có bất kỳ kinh nghiệm nào, nhưng có bản năng đàn ông.

Lần đầu tiên của Trần Thứ không lưu loát dưới sự dẫn dắt của Khương Tĩnh, anh ôm chặt cô, để cho cô kề sát mình, vào lúc thân thể giao hòa, anh nhẹ nhàng gọi tên cô. Cho dù tuổi trẻ khó nén xúc động, nhưng anh vẫn quan tâm đến cô.

Sau khi kết thúc, toàn thân hai người đều là mồ hôi.

Trần Thứ vẫn ôm Khương Tĩnh, cô áp mặt vào hõm vai anh, anh nắm tay cô, hơi thở hai người quấn quanh.

Hồi lâu sau, hơi thở Khương Tĩnh bình ổn, thấp giọng nói: “Lát nữa đi mua thuốc cho em.”

Trần Thứ cả kinh: “Thuốc gì?”

Hỏi xong đột nhiên nghĩ đến cái gì, giật mình, xoay người ngồi dậy, vẻ mặt căng thẳng nhìn chằm chằm cô.

Khương Tĩnh sợ hết hồn: “Anh sao vậy?”

“Không phải kỳ an toàn sao?”

“Lừa anh đó.”

Trán Trần Thứ nhăn lại, ảo não đến cực điểm.

“Nghe nói uống loại thuốc kia không tốt.” Anh ấy nãy nói.

“Không có khoa trương như vậy, cũng không phải uống thường xuyên.” Cô trấn an anh.

Mặt Trần Thứ vẫn chưa giãn ra, trầm giọng nói: “Thật xin lỗi.”

Khương Tĩnh buồn cười nói: “Liên quan gì tới anh, là em lừa anh.”

Trần Thứ không nói.

Khương Tĩnh kéo anh nằm xuống, “Nghỉ ngơi một lát.”

Hai người nằm nửa tiếng, Trần Thứ đứng lên đi tắm trước, xuống lầu mua thuốc, khi về mua cho Khương Tĩnh một ít trái cây.

Khương Tĩnh đã tắm rửa xong, đang dựa vào đầu giường, Cô không về phòng lấy quần áo, tìm một chiếc áo sơ mi của Trần Thứ khoác lên người, đang đọc sách.

Trần Thứ vừa vào phòng đã thấy cảnh này, nhớ tới chuyện vừa rồi, máu lại xông lên đầu.

Anh cúi đầu trấn tĩnh lại, rót ly nước, đi tới đưa thuốc cho Khương Tĩnh.

Khương Tĩnh uống xong nói: “Hôm nay em ngủ ở đây nhé?”

Trần Thứ sững sờ, sau đó gật đầu, trong mắt có ý cười.

Khương Tĩnh liếc anh một cái, cũng cúi đầu cười.

Trần Thứ lấy ga trải giường mới từ tủ ra, nói: “Anh đổi ga trải giường.”

“Vâng.” Khương Tĩnh để sách xuống chuẩn bị đứng dậy, Trần Thứ lại khom lưng ôm lấy cô, đặt cô lên trên ghế.

“Em ngồi đây một lát.” Anh cúi đầu tránh đi đôi mắt đầy ý cười của cô, xoay người đổi ga giường.

Đêm nay, Khương Tĩnh ngủ rất ngon, có lẽ là do quá mệt, cũng có lẽ là do bên cạnh có người có thể dựa vào.

Những ngày tiếp theo Trần Thứ vẫn bận rộn như cũ, nhưng lúc đi làm vẫn cố gắng dành thời gian gửi wechat cho Khương Tĩnh, sau khi tan làm liền ở bên cạnh cô, nấu cơm cho cô. Có lúc hai người sẽ ra ngoài

xem phim, ăn cơm.

Trừ ngẫu nhiên nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Tôn Du, phần lớn thời gian Khương Tinh đều rất vui vẻ.

Cuộc sống như vậy duy trì đến giữa tháng sáu, Trần Thứ nhận hạng mục mới, đi công tác nửa tháng, đến 29 mới trở về. Mà Khương Tinh cuối tháng phải về nhà một chuyến, sinh nhật mẹ Khương, cô phải trở về.

Ngày Trần Thứ đi, Khương Tinh tiễn anh, hai người ở sân bay nói vào câu từ biệt đơn giản, Trần Thứ ôm cô một lúc liền tách ra. Trong thời gian này hai người gọi điện thoại mấy lần, có lúc gửi wechat.

Tối ngày 28, Khương Tinh về đến nhà, sinh nhật mẹ Khương vào hôm sau nên buổi tối không có việc gì, Khương Tinh ngủ một giấc thật ngon, ngày hôm sau đến khách sạn gần đó ăn cơm, người một nhà cộng với vài người bạn thân thiết cùng nhau ngồi nghiêm chỉnh, ăn mừng sinh nhật mẹ Khương.

Lúc kết thúc vẫn còn sớm, chị Khương Mộng gọi cô cùng đi dạo.

Hai chị em đi xung quanh quảng trường vài vòng, Khương Tinh đoán chắc là Khương Mộng có chuyện muốn nói, liền chủ động hỏi: “Nói chuyện gì đó đi.”

Khương Mộng không do dự nữa, nói thẳng: “Em định khi nào trở về?”

“Em cũng không biết.”

“Nếu không, năm nay đừng đi, em không còn nhỏ, cứ ở bên ngoài ba mẹ hết sức lo lắng, chị sẽ tìm một chỗ trong công ty chị cho em, còn có ba...”

Khương Mộng dừng một chút, cười nói, “Em đừng thấy ba bây giờ còn lạnh mặt với em, thật ra ông luôn nhờ vả người giúp em tìm một công việc bên đài truyền hình, em muốn làm biên tập hay phóng viên đều được, năm đó ông nhần tâm nói không quan tâm em đều là nói nhảm, em bướng bỉnh hết lần này đến lần khác, nhiều năm như vậy đều lang bạt một mình, không cần người nhà giúp đỡ, trải qua khổ sở như vậy, ai nhìn cũng không dễ chịu, tóm lại cả nhà đều hy vọng em trở về, căn nhà kia ba mẹ vẫn giữ gìn cẩn thận, trang trí theo ý thích của em, em trở về có thể vào ở đó, ba không còn mặt mũi để nói, chị liền mở miệng thay.”

Mắt Khương Tinh nóng lên, siết chặt tay, thấp giọng nói: “Là em có lỗi với ba mẹ.”

“Người một nhà nói đúng sai gì chứ, chuyện trước kia đã qua, người trong nhà đều rất nhớ em, em trở về chúng ta có thể chăm sóc em, hơn nữa hôn nhân đại sự của em ba mẹ cũng rất để ý, mẹ đã xem xét mấy người, chờ em về đưa em xem, đoán là ngày mai sẽ nói với em, em chuẩn bị tâm lý đi.”

Khương Tinh không lên tiếng nữa.

Cô biết rõ ý của Khương Mộng. Đúng như Khương Mộng đã nói, hôm sau lúc ăn cơm quả nhiên mẹ Khương nhắc đến chuyện xem mắt, Khương Tĩnh im lặng rất lâu, bày tỏ không muốn đi gặp, mẹ Khương khuyên rất nhiều, Khương Tĩnh không nói lời nào. Thái độ như vậy khiến người khác tức giận, ba Khương ném đĩa, cơn tức bùng lên, lời nói ra tất nhiên không dễ nghe.

Ông nhắc tới chuyện giữa Khương Tĩnh và Thẩm Bạc An, Khương Tĩnh trước sau vẫn cúi đầu không lên tiếng, mẹ Khương sợ cô đau lòng, liên tục khuyên nhủ, cuối cùng vẫn tan rã không vui.

Tối hôm đó, Khương Tĩnh mất ngủ cả đêm.

Trần Thứ không gửi wechat, cũng không gọi điện thoại. Cô đoán anh bận rộn nhiều việc, cũng không liên lạc.

Ngày hôm sau, trong nhà vẫn mây đen bao phủ.

Khương Tĩnh cảm thấy, chỉ cần cô ở đây ba mẹ sẽ không vui. Không biết từ khi nào, cô giống như đã trở thành nỗi sỉ nhục, sầu lo, thống khổ của họ. Tôn Du nói đúng, cô rất ích kỉ, không miễn cưỡng được bản thân mình nên lúc nào cũng khiến người khác khó xử, làm tổn thương người thân.

Cô không chịu nổi nữa, buổi chiều liền thu dọn đồ đạc lên máy bay.

Sáu giờ máy bay hạ cánh, Khương Tĩnh gọi xe từ sân bay trở về, không nói với Tôn Du, cũng không báo cho Trần Thứ.

Đến trước tiệm đã gần bảy giờ, trời đã tối, Tôn Du không ở đó, trong tiệm tối đen như mực.

Khương Tĩnh lấy chìa khóa mở cửa, đi thẳng lên lầu.

Cô đến gõ cửa phòng Trần Thứ, không có động tĩnh.

Chắc là anh làm thêm giờ, Khương Tĩnh nghĩ vậy liền về phòng mình, tắm rửa xong xuống lầu nấu mì ăn, sau đó về phòng xem tivi. Đến chín rưỡi, cô lại qua gõ cửa phòng Trần Thứ, vẫn không có ai mở.

Cô gọi điện thoại cho Trần Thứ, tắt máy. Đợi đến gần mười hai giờ, Trần Thứ cũng không trở về.

Khương Tĩnh cuối cùng cũng cảm thấy không ổn, gọi điện thoại cho Tôn Du.

Tôn Du tỉnh dậy từ trong giấc mộng, mơ mơ màng màng nhận điện thoại.

Khương Tĩnh hỏi thẳng: “Trần Thứ chưa về sao?”

“Khương Khương?” Tôn Du bối rối, phản ứng kịp mới nói: “Em ở đâu?”

“Em đã trở về, ở trong tiệm.”

Tôn Du cả kinh: “À? Về sao không nói một tiếng.”

Khương Tĩnh không có kiên nhẫn nói nhiều, lại hỏi chị: “Trần Thứ hôm qua đã về chưa?”

“Đã về.” Tôn Du ngáp một cái, nói: “Chị bảo anh ta dọn đi rồi.”

“...Dọn đi rồi?” Khương Tĩnh ngơ ngẩn, một lúc lâu mới hiểu được, “Chị đuổi anh ấy đi?”

“Chị lấy lại phòng ở, không cho thuê nữa, chị còn bồi thường cho anh ta.

“Anh ấy đi đâu?” Khương Tĩnh cố gắng khiến cho giọng mình bình tĩnh.

“Làm sao chị biết? Khương Khương, em nghe chị nói, chị chỉ muốn tốt cho em, em...” Tôn Du chưa nói xong, bên kia đã im lặng.

Khương Tĩnh cúp điện thoại.

18. Chương 18: “anh Nhớ Em Không?”

Khương Tĩnh cúp điện thoại, chạy nhanh xuống lầu, sao khi kéo cửa ra thì một cơn gió ập tới.

Mùa hè nhiều mưa lớn, ở đây hôm qua vừa mưa một lúc, Khương Tĩnh dù không thấy nhưng giờ phút này gió lớn như vậy chính là dự báo trước.

Mưa rất nhanh sẽ tới.

Cô lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua, vừa mới qua 0 giờ.

Khương Tĩnh đứng ở cửa một lúc lâu, lại quay trở vào, khép cửa lại.

Cô mở đèn nhỏ ở quầy bar lên, ngồi xuống ghế, tâm trạng dần bình tĩnh lại. Lúc này, di động vang lên, là Tôn Du gọi tới, Khương Tĩnh liếc mắt nhìn liền tắt.

Cô nằm trên quầy bar lạnh như băng, cố gắng nhớ lại bản vẽ đã xem trước đây, Ngày đó anh nói với cô về hạng mục Phù Sơn Đảo, bên rìa bản vẽ có mấy chữ, khi đó cô không chú ý, nhưng có liếc qua một cái.

Suy nghĩ rất lâu, Khương Tĩnh đứng thẳng, cầm lấy giấy ghi chép và bút ở góc trái quầy bar, viết xuống mấy chữ, sau đó lấy điện thoại theo thứ tự tìm kiếm một lần, tìm được một cái phù hợp: Viện thiết kế kiến trúc Hữu Pháp.

Khương Tĩnh nhanh chóng mở ra, ghi nhớ địa chỉ: lầu 16 tòa nhà Hâm Nguyên số 443 đường Thục Nghi.

Mưa rơi suốt ba giờ, rạng sáng hơn bốn giờ cuối cùng cũng tạnh.

Khương Tĩnh quay đầu nhìn bên ngoài, trời vẫn còn tối, nhưng có không ít ngọn đèn sáng, một số người đã bắt đầu bận rộn vì kế sinh nhai.

Khương Tĩnh động dậy cánh tay tê dại, chống lên quầy bar đứng dậy. Cô không tắm rửa, lên lầu thay quần áo, rửa mặt đơn giản liền ra cửa.

Thời gian còn sớm, không có xe buýt, xe taxi cũng cực ít, chờ nửa ngày mới gọi được một chiếc. Mưa vừa ngừng không lâu, một vài con đường bị ngập nghiêm trọng, phải đi đường vòng, may mắn giờ này không kẹt xe.

Khương Tĩnh lên xe báo địa điểm, một đường thuận lợi, đến đầu đường Thục Nghi chưa tới năm giờ.

Gần tòa nhà Hâm Nguyên còn rất yên tĩnh, bảo vệ trực đêm ở lầu một đi tới đi lui trong sảnh, thỉnh thoảng có vài người tăng ca suốt đêm đi ra từ thang máy, khuôn mặt tiêu tụy, cảnh tượng vội vã.

Khương Tĩnh đứng ở bậc thang bên ngoài một lúc lâu, đi vào cửa hàng tiện lợi 24h bên trái tòa nhà, mua một hộp cà phê và một túi bánh sừng bò, hôm qua không ăn trên máy bay, cả đêm ăn được một chút mì, bây giờ cảm thấy rất đói.

Bên cửa sổ có mấy ghế dựa chân cao, Khương Tĩnh ngồi xuống ăn.

Sau khi lấp đầy bụng, nhìn di động, hơn năm giờ rưỡi. Thời gian không hiểu sao trôi qua chậm như vậy.

Khương Tĩnh nghiêng đầu gối lên cánh tay, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, bất tri bất giác trời đã dần sáng.

Trong cửa hàng tiện lợi khách ra ra vào vào, dòng xe cộ và người bên ngoài qua lại không ngừng.

Khương Tĩnh dụi mắt, phát hiện đã bảy giờ.

Cô đứng dậy ra khỏi cửa hàng tiện lợi, vào tòa nhà Hâm Nguyên, đứng trong góc bên cạnh thang máy, nhìn từng người ra vào ở cửa. Cho đến bảy rưỡi mới thấy một gương mặt quen thuộc, là đồng nghiệp của Trần Thứ tên Tiểu Dư, lúc liên hoan đã từng gặp.

Thang máy vừa đến, Tiểu Dư một tay xách cặp một tay cầm sữa, vội vã xông vào thang máy, không chú ý đến Khương Tĩnh đang đứng trong góc.

Khương Tĩnh lại thở phào nhẹ nhõm.

Có thể khẳng định không tìm nhầm chỗ, Trần Thứ làm việc ở đây.

Quả nhiên khoảng một phút sau, Trần Thứ tới.

Anh bước vào đại sảnh, Khương Tĩnh lập tức chuyển động, ánh mắt rơi trên người anh.

Trần Thứ mặc áo trắng quần đen, tay cầm cặp tài liệu, ăn mặc rất ra dáng dân văn phòng nhưng cả người không có tinh thần, sắc mặt anh rất kém, có chút tái nhợt. Khương Tĩnh thấy anh bước đi cũng không nhanh như bình thường.

Khương Tĩnh từ trong góc đi ra, đi về phía trước vài bước, đứng tại một nơi rõ ràng.

Trần Thứ không thể nào không nhìn thấy cô.

Bước chân Trần Thứ bỗng nhiên ngừng lại, cả người chấn động.

Khương Tĩnh đứng đó không động đậy, mắt cũng không động, luôn nhìn vào anh.

Bên ngoài thỉnh thoảng có người đi vào, đi qua bên cạnh bọn họ, chờ thang máy hoặc vào thang máy. Sáng sớm vội vàng, không ai rảnh chú ý đến một đôi nam nữ đang im lặng nhìn nhau.

Trong một chốc Trần Thứ cho là mình bị hoa mắt, đến khi lấy lại tinh thần nhìn qua, người kia vẫn còn ở đây. Anh kinh ngạc, bước nhanh tới.

“Em, sao em...”

Giọng anh khàn khàn, Khương Tĩnh nhú mày, không đáp mà hỏi ngược lại: “Anh sao thế? “ Cô nghiêm túc nhìn chăm chăm vào mặt anh, suy đoán: “Bị bệnh?”

“Không sao, bị cảm nhẹ.” Trên mặt Trần Thứ rõ ràng có vài phần mừng rỡ: “Em đã về rồi? Không phải ở mấy ngày sao, tại sao...”

Khương Tĩnh cắt đứt lời anh, kéo anh đến một góc, hỏi: “Sao anh lại tắt điện thoại?”

Trần Thứ lập tức hiểu, “Em gọi điện thoại cho anh sao? Thật xin lỗi, anh quên sạc điện thoại.”

Ngày hôm qua anh bận rộn tìm phòng dọn nhà, bận đến khuya, lại bị cảm không nhẹ, nửa đêm sốt cao, anh trải giường xong ngồi xuống nghỉ một lát, không biết sao lại ngủ quên, buổi sáng tỉnh lại mới nhớ ra quên sạc điện thoại.

Khương Tĩnh nhìn ra anh không nói dối, thở phào nhẹ nhõm, ít nhất cũng xác định anh không cố ý khiến cô không liên lạc được.

“Hôm qua anh ở đâu?” Cô nói.

Trần Thứ sững sờ, đoán là cô đã biết, liền nói: “Anh tìm được một phòng, ở gần đường núi.”

Khương Tĩnh hơi gật đầu, không hỏi lại.

Lúc này người đi vào càng nhiều, cũng có không ít đồng nghiệp của Trần Thứ, bọn họ thấy Trần Thứ cùng một cô gái nói chuyện trong góc đều hết sức kinh ngạc nhưng không đi tới quấy rầy, chỉ nhìn thêm mấy lần.

Khương Tĩnh ý thức được bây giờ không phải lúc thích hợp để nói chuyện, anh đang đi làm.

Cô hỏi: “Buổi trưa mấy giờ nghỉ?”

“Mười một giờ rưỡi.”

Được, anh lên đi, trưa em đến tìm ăn đi ăn cơm.”

Không đợi Trần Thứ phản ứng, Khương Tĩnh đã nhanh chóng rời đi.

Khương Tĩnh ra khỏi tòa nhà Hâm Nguyên, đi hai trăm mét tìm được một tiệm thuốc vừa mở cửa. Cô vào mua ít thuốc cảm, thu ngân đề cử hai hộp, cô đều lấy hết, thanh toán xong đi tới cửa lại quay lại, nói: “Phiên cô lấy cho tôi thêm một hộp ngâm nhuận họng.”

Công việc phải làm của Trần Thứ buổi sáng rất nhiều, cơ bản đều ở phòng họp, mặc dù đầu liên tục choáng, nhưng anh không nghỉ chút nào, vẫn bận đến mười một giờ, tranh thủ thời gian rảnh trước hội nghị cuối cùng nhìn điện thoại, pin đã đầy, anh đến phòng trà nước, gọi điện thoại cho Khương Tĩnh.

Vang lên một tiếng, bên kia đã có người nhận.

“Trần Thứ.” Tiếng Khương Tĩnh truyền tới.

Mặt Trần Thứ hướng ra ngoài cửa sổ, trong tầm mắt nhà cao tầng mọc lên như núi, sau khi mưa lớn ánh mặt trời vẫn sáng ngời như mắt như cũ.

Anh thấp giọng nói: “Khương Tĩnh.”

“Vâng.” Khương Tĩnh hạ thấp giọng đi ra khỏi phòng sách, dựa vào bức tường bên ngoài: “Anh ra rồi sao?”

“Vẫn chưa, chắc khoảng 15 phút nữa họp xong, em ở đâu?”

“Em ở gần đó, đợi lát nữa sẽ đến đại sảnh chờ anh.”

Trần Thứ nắm chặt di động, nhẹ nhàng nói: “Được.”

“Vây lát nữa gặp.”

“Lát nữa gặp.”

Bên kia không còn tiếng động, Trần Thứ thả điện thoại xuống, xoay người đi ra ngoài.

Tần Miểu bưng cái ly vào, thấy anh liền hỏi: “Trần Thứ, giọng cậu sao rồi?”

Trần Thứ nói: “Vẫn tốt.”

Tần Miểu nhìn chăm chăm khuôn mặt hơi tái của anh, nhú mày nói: “Sắc mặt cậu quá kém, như vậy không được đâu, tôi xin sắp cho cậu, cậu về nghỉ ngơi đi.”

Trần Thứ lập tức ngăn cản nói: “Không cần, chỉ là bị cảm, đã tốt hơn nhiều.”

“Cậu chính là như vậy.” Tần Miểu oán giận nhìn anh: “Bị bệnh lúc nào cũng chịu đựng, không biết mua chút thuốc uống, công việc quan trọng như vậy sao?”

“Không nghiêm trọng như vậy.” Trần Thứ cười cười, “Chỉ là cảm vặt, hai ngày nữa thì tốt rồi.”

Nói xong cũng đi ra ngoài.

Tần Miểu trừng mắt với bóng lưng anh, vẻ mặt phiền muộn.

Hộp xong, đúng lúc đến giờ ăn trưa, bình thường Trần Thứ đều ở nhà hàng nhỏ của viện giải quyết cơm trưa, nhưng hôm nay vừa đến giờ, anh lập tức đi xuống lầu,

Khương Tinh quả nhiên đã chờ ở đó.

“Thật xin lỗi.” Trần Thứ mở miệng nhân tiện nói xin lỗi, “Em chờ lâu rồi sao?”

“Vẫn tốt.” Khương Tinh nhìn anh, phát hiện sắc mặt anh vẫn không tốt, mặt mày ngưng trọng nói, “Đi thôi.”

Đi tới cửa, Khương Tinh chỉ tiệm cháo đối diện, nói: “Chúng ta qua đó ăn đi.”

Trần Thứ tất nhiên không có dị nghị.

Buổi trưa người ăn cháo không nhiều, đi vào liền có chỗ trống. Khương Tinh gọi món, nhân viên phục vụ tới rót hai chén trà, Khương Tinh nói: “Giúp tôi đổi ly nước lọc.” Rất nhanh một ly nước ấm được đưa tới, Khương Tinh nói cảm ơn, rồi nói với nhân viên phục vụ: “Cháo của chúng tôi nửa giờ nữa hãy mang lên.”

Nói xong lấy hai hộp thuốc từ trong túi ra đẩy tới trước mặt Trần Thứ, “Uống thuốc trước đã.”

Trần Thứ cầm cái ly trong tay hơi dừng lại.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, Khương Tinh đứng dậy, đem nước trà trong tay anh đổi thành nước sôi, thấy anh không có phản ứng, còn nói: “Uống thuốc đi, mỗi loại hai viên.”

“Em đi mua?” Trần Thứ cúi đầu nhìn hộp thuốc.

Khương Tinh “Vâng” một tiếng, bưng ly trà lên uống một ngụm.

Trần Thứ nhìn một hồi lâu, chậm rãi mở hộp thuốc ra, uống số thuốc cô nói.

“Cảm ơn em.”

Lúc này Khương Tĩnh lấy ra thuốc ngậm nhuận họng đưa cho anh: “Để vào trong túi, mang về ngậm.”

Ánh mắt Trần Thứ cúi xuống, thấy ngón tay trắng nõn của cô cầm một vỉ thuốc nhuận họng. Anh đưa tay đến gần, Khương Tĩnh đang định thả vào lòng bàn tay anh, anh lại hơi dùng sức, nắm lấy cả tay cô.

Tay anh rất lớn, tay Khương Tĩnh lại rất nhỏ, anh nắm chặt như vậy, hoàn toàn nắm trọn tay cô.

Anh siết chặt tay, Khương Tĩnh cảm giác được, cô không động đây, chỉ nhìn anh, Trần Thứ nhìn lại cô, đôi mắt đen nhánh hiện lên một chút tình cảm không rõ.

Anh không nói lời nào, vẻ mặt lại cực kì nghiêm túc.

Khương Tĩnh không biết anh đang nghĩ gì, anh vẫn không buông tay, cô liền để mặc anh nắm.

Cảm giác như vậy khiến cô yên tâm khó tả.

Trải qua hơn nửa tháng xa cách và tâm trạng pháp phòng đêm qua, giờ đây cô cảm thấy quý trọng sự đụng chạm đơn thuần như vậy.

Không biết qua bao lâu, Khương Tĩnh cảm giác được lòng bàn tay anh đều là mồ hôi, cười nói: “Thả em ra đi.”

Trần Thứ lúc này mới buông tay, khụ một tiếng, sau đó uống một hớp nước.

Nửa tiếng không ngán, đủ để họ nói chuyện thật tốt,

Khương Tĩnh hỏi về nơi ở mới của Trần Thứ, Trần Thứ nói đơn giản một chút, lại hỏi cô về nhà thế nào, Khương Tĩnh hàm hồ đáp, “Rất tốt.”

Khương Tĩnh suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Chị họ em không nói gì với anh sao?”

Trần Thứ: “Tôn tiểu thư nói chị ấy có một người họ hàng chuẩn bị tới, không có chỗ ở cho nên không thể đem phòng cho anh thuê nữa.”

“Chị ấy nói như vậy? Không nói cái khác?”

“Ừ.” Trần Thứ gật đầu khẳng định, thấy thần sắc Khương Tĩnh không đúng lắm, hỏi “Có vấn đề gì sao?”

“Không có.”

Khương Tĩnh cúi đầu xuống, Trần Thứ không thấy rõ vẻ mặt của cô.

Cô âm thầm thở phào một cái, may mà Tôn Du không nói những lời khó nghe kia với Trần Thứ. Người đàn ông như Trần Thứ, cô tuyệt đối không muốn anh bị tổn thương.

Ăn trưa xong, Trần Thứ quay lại làm việc, Khương Tĩnh vẫn ở tiệm sách gần đó cho hết thời gian, đến lúc tan tầm sẽ qua chờ anh.

Hai người cùng nhau về nơi ở mới của Trần Thứ.

Đến gần đó, Trần Thứ nói: “Anh mua ít thức ăn.”

“Mua ở đâu?”

Trần Thứ chỉ cách đó không xa, “Chỗ đó có chợ.”

“Được, cùng đi đi.”

Hai người chọn vài món ăn liền trở về.

Khu nhà Trần Thứ ở rất cũ, nhìn bên ngoài không tốt lắm, bên trong cũng hơi cũ, nhưng tiểu khu được quét dọn sạch sẽ, Khương Tĩnh theo Trần Thứ vào toà nhà gần nhất, lên lầu hai, Trần Thứ mở cửa, nói: “Hơi loạn, chưa kịp dọn dẹp.”

Khương Tĩnh vào nhìn, cũng không cảm thấy loạn. Là căn phòng rất nhỏ, có một vài đồ gia dụng cũ, Trần Thứ hiển nhiên đã lau dọn qua, sàn nhà và đồ dùng đều sạch sẽ, chỉ có hai vali hành lý còn để cạnh bàn chưa cất, trên mặt bàn có vài thứ lộn lộn.

Trần Thứ đi qua dọn dẹp bàn, lại đem hành lý kéo đến bên tường, sau đó vào phòng ngủ, mở điều hòa, gọi Khương Tĩnh vào.

“Em ngồi một lát.” Anh chỉ vào giường, “Anh đi nấu cơm.”

Anh vén tay áo lên, cầm hai túi đồ ăn đi vào bếp.

Không lâu sau, Khương Tinh cũng tiến vào.

Trần Thứ đang rửa rau, Khương Tinh đến gần tắt vòi nước, Trần Thứ quay đầu nhìn cô, Khương Tinh nói: “Đừng làm nữa, anh đang bị bệnh, em gọi thức ăn bên ngoài.”

Cô cầm bàn tay ướt nhẹ của anh, đi vào phòng.

Hai người ngồi xuống cạnh giường, Khương Tinh không buông tay, bọt nước trên tay anh làm ướt cả tay cô.

“Trần Thứ.” Khương Tinh gọi anh.

“Sao?”

“Anh nhớ em không?” Cô hỏi, “Khi không ở cùng nhau, nhớ em không?”

Trần Thứ bóp ngón tay cô, nhẹ nhàng gật đầu.

Khương Tinh cười lên, cánh tay nhàn rãi ôm cổ anh, dán sát lại, cảm thấy nhiệt độ bất thường trên người anh.

Cô rùng mình, đưa tay sờ trán anh.

Nóng đến dọa người.

19. Chương 19: “Chỉ Mong Là Được Tương Lai Của Con.”

Trần Thứ nóng rần lên, hơn nữa sốt rất cao nhưng anh lại không có cảm giác gì, chỉ hơi choáng váng. Thấy Khương Tinh vội vàng tìm di động gọi xe, anh nhanh chóng kéo cô.

“Không cần gấp, tối hôm qua cũng sốt, buổi sáng liền hết.”

Anh lấy di động trên tay cô, “Đừng phiền toái.” Anh lớn như vậy còn chưa từng vì bị sốt mà đến bệnh viện.

Khương Tĩnh đang muốn nói chuyện, di động cô đột nhiên vang lên.

Trần Thứ đưa điện thoại trả lại cho cô.

Điện thoại là nhân viên giao thức ăn gọi tới, xác nhận địa chỉ cụ thể. Khương Tĩnh không nhớ rõ đây là đâu, Trần Thứ ở bên cạnh nghe cô nói chuyện, nghe ra là đưa thức ăn, liền nói: “Để anh.”

Anh nói xong cúp điện thoại, thấy Khương Tĩnh nhú mày nhìn mình, cười trấn an cô: “Đừng lo, em không phải mua thuốc rồi sao, bây giờ anh uống.”

Nói xong, thấy sắc mặt Khương Tĩnh chưa hòa hoãn, lại nói thêm: “Thân thể anh rất tốt, không cần vì chuyện nhỏ này mà đi bệnh viện.”

Khương Tĩnh không nói nữa, xoay người lấy thuốc trong túi ra, lại ra ngoài rót nước,

Trần Thứ ra theo, nói: “Tí nữa thì quên, anh chưa nấu nước.”

Anh tới phòng bếp, bị Khương Tĩnh giữ chặt. Cô nhẹ nhàng đẩy anh về phòng. “Nằm xuống.”

Lực tay cô không lớn, sắc mặt lại nghiêm khắc hiem thấy. Trần Thứ ngẩn người, cho rằng cô tức giận, nhưng mà chẳng mắc chốc cô đã đổi vẻ mặt, ôn hòa nói: “Anh đi nghỉ đi.”

Nói xong vỗ nhẹ tay anh, trên miệng lộ ra nụ cười đi kèm với ánh mắt lo lắng của cô, nụ cười kia có chút cứng nhắc.

Trần Thứ quay lại phòng ngủ, nhớ tới bộ dạng của cô, cảm thấy hình như cô vừa dỗ dành anh.

Giống như dỗ con nít.

Trần Thứ dở khóc dở cười, suy nghĩ một chút nữa, chỉ còn biết cười.

Khương Tĩnh tìm được ấm nấu nước, nhưng còn quá nóng, cô hơi vộ dùng hai cái cốc đổ qua đổ lại nhiều lần, cuối cùng mới nguội đi một chút.

Trần Thứ dựa vào đầu giường, nghe tiếng cô vào phòng, mở mắt ra.

“Uống thuốc đi.”

“Ừ.” Trần Thứ ngồi dậy.

Khương Tĩnh đưa nước và thuốc cho anh, nhìn anh uống xong, nói: “Nằm xuống nghỉ ngơi.”

Đầu Trần Thứ rất đau, cái gì cũng nghe theo cô. Anh nằm xuống, Khương Tĩnh tăng nhiệt độ điều hòa, định ra ngoài, anh đột nhiên gọi: “Khương Tĩnh.”

Khương Tĩnh xoay người, Trần Thứ mở to mắt hỏi cô: “Hôm nay em vẫn phải về sao?”

“Không về.”

“Ừm.” Anh an tâm cười cười, mắt cong lên.

Khương Tĩnh nhìn anh, nhịn không được bước tới gần, cúi người hôn vào má anh. Cô còn hôn môi anh. Trần Thứ lại vội vàng nghiêng đầu né tránh.

“Anh bị cảm.” Anh giải thích, “Sẽ lây.”

Khương Tĩnh không lên tiếng, lại hôn má anh một cái, xoay người đi ra ngoài.

Hai mươi phút sau, Khương Tĩnh đưa thức ăn vào.

Cô định gọi Trần Thứ dậy ăn một chút, nhưng Trần Thứ ngủ rất say. Cô sờ trán anh, vẫn còn nóng, đành giắt khăn lau mặt cho anh. Lau xong, ngồi bên giường nhìn anh, tâm trạng từ từ lắng lại.

Nghĩ lại cả ngày hôm nay, cô cảm thấy có chút kì quái.

Mấy năm nay cô đều một mình trải qua, chỉ cần quan tâm bản thân là được, không cần để ý ai, cũng không có kinh nghiệm chăm sóc người khác, không nghĩ tới bây giờ lại làm chuyện như vậy hết sức tự nhiên.

Buổi tối Khương Tĩnh ở lại.

Sáng sớm Trần Thứ tỉnh lại, cả đầu toàn mồ hôi, đã bớt nóng, đầu óc tỉnh táo hơn nhiều.

Anh nhìn bên cạnh thấy Khương Tĩnh còn đang ngủ. Cô ngủ rất quy củ, im lặng chiếm nửa chiếc giường, người hơi cong lại, mái tóc dài xoa trên gối.

Trần Thứ lại gần cô, nhìn chăm chăm mặt cô một lúc, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào, ngón tay từ từ đi lên,

sờ mặt cô.

Khương Tĩnh ngủ rất sâu, hô hấp đều đều, không biết có người nhìn chăm chăm cô rất lâu.

Khi tỉnh lại, bên cạnh đã không còn ai.

Khương Tĩnh rời giường, trên người còn mặc quần áo của Trần Thứ, là chiếc áo lót hôm qua cô tùy tiện tìm được. Cô thay lại quần áo của mình, đi ra khỏi phòng ngủ, Trần Thứ đúng lúc từ phòng bếp đi ra, thấy cô liền cười: “Dậy rồi sao?”

“Vâng, anh sao rồi?”

“Khá hơn nhiều.” Trần Thứ nói, “Có thể ăn rồi, em rửa mặt đi, trong phòng vệ sinh có bàn chải đánh răng.”

Khương Tĩnh thấy sắc mặt anh đã tốt hơn, yên tâm vào nhà vệ sinh.

Trên bồn rửa mặt đặt bàn chải đánh răng và ly súc miệng mới, còn có khăn, vừa nhìn là biết Trần Thứ mới mua.

Bữa sáng là bánh bột và cháo, sau khi ăn xong Trần Thứ đi làm, Khương Tĩnh cùng anh ra ngoài. Trước khi tách ra, Khương Tĩnh dặn dò anh uống thuốc, cũng nói sẽ đến tìm anh sau.

Cả ngày Khương Tĩnh không về, Tôn Du gọi điện thoại mấy lần, cô đều không nhận, chỉ gửi một tin nhắn.

Trở lại tiệm sách vẫn còn sớm, Khương Tĩnh tắm rửa thay quần áo, ngồi trong phòng một lúc.

Tôn Du đến, vừa mở tiệm liền có khách, bận rộn một lúc mới có thời gian rảnh, đành định đi tìm Khương Tĩnh, vài dì hàng xóm đẩy cửa vào, chào hỏi xong thì ngồi xuống, dì họ Vương vẫy chị: “Bà chủ Tôn!”

Khương Tĩnh xuống lầu nhìn thấy chính là cảnh Tôn Du và Dì Vương đang nói chuyện với nhau bên quầy bar.

Hai người nói rất nhỏ, không biết đang cảm thán cái gì, dì Vương lắc lắc đầu, bộ dạng tiếc hận.

Khương Tĩnh nhìn thoáng qua, xoay người vào phòng bếp rót nước.

Dì Vương nói chuyện một hồi cuối cùng cũng đi, Tôn Du thở phào một cái, quay đầu thấy Khương Tĩnh từ phòng bếp đi ra, sắc mặt trầm xuống, đi tới hỏi cô: “Hôm qua đi đâu?”

Khương Tĩnh không giấu giếm, thành thật nói: “Đi tìm Trần Thứ.”

Sắc mặt Tôn Du càng khó nhìn.

“Chị biết mà.” Chị nói, “Em cái người này đùng phải tường đều không muốn quay đầu, lí nào lại nghe lời chị.”

Tháng bảy thời tiết nóng bức, Khương Tĩnh ở trong phòng không ra khỏi cửa. Cô về nửa tháng cũng chỉ gặp Trần Thứ hai lần. Bệnh cảm của anh còn chưa khỏi đã đi Phù Sơn Đảo, hai người chỉ có thể liên lạc qua điện thoại và wechat.

Lại qua hai ngày, công việc của Trần Thứ bên kia cuối cùng cũng gần xong, gọi điện thoại cho Khương Tĩnh, nói ngày hai mươi trở lại.

Hai mươi là thứ hai.

Chạng vạng, Khương Tĩnh như thường lệ đi đón Tiểu Tây, trên đường về Tiểu Tây hỏi cô có biết tại sao chú Trần chuyển đi, Khương Tĩnh nói không biết rõ.

Tiểu Tây rất thất vọng: “Mẹ nói chú ấy có nhà lớn hơn, không muốn ở trong tiệm sách nhà con, có thể rất lâu con sẽ không gặp được chú ấy, con rất nhớ.”

“Sao lại nhớ chú ấy?”

Tiểu Tây nói: “Chú Trần rất tốt với con.”

Gặp đèn đỏ, Khương Tĩnh dừng xe đợi, nghiêng đầu hỏi Tiểu Tây: “Vậy Tiểu Tây muốn gặp chú Trần không?”

Mắt Tiểu Tây sáng lên: “Muốn ạ.”

Trước khi tan tầm vài phút, Trần Thứ sắp xếp lại bàn làm việc, gửi tin nhắn cho Khương Tĩnh: Anh sắp tan làm, đến tìm em nhé.

Khương Tĩnh chỉ trả lời một chữ: Được.

Đến giờ, Trần Thứ xuống lầu ra khỏi tòa nhà.

Đang định gọi xe, một thân ảnh nho nhỏ chạy tới, cùng với một tiếng “Chú Trần,” chân anh đã bị ôm lấy.

“Tiểu Tây?” Trần Thứ kinh ngạc khom lưng.

“Chú Trần, là con.” Tiểu Tây ngẩng đầu lên nói.

“Con...” Anh nói một chữ, cảm giác được gì đó liền ngẩng đầu.

Quả nhiên Khương Tĩnh đang đứng ở cách đó không xa, trên mặt là nụ cười nhẹ nhàng nhưng lan vào đáy mắt, biểu lộ bây giờ cô đang rất vui.

“Khương Tĩnh.” Trần Thứ cũng cười.

Anh hơi khom người, bế Tiểu Tây lên đi tới chỗ cô.

Anh người cao chân dài, ôm một đứa bé bảy tuổi vẫn đi rất nhanh, vài bước đã tới cạnh Khương Tĩnh.

Mắt hai người giao nhau, cẩn thận nhìn đối phương một lần.

Trần Thứ gầy đi một chút, cũng đen hơn.

Khương Tĩnh không thay đổi nhiều, cô luôn ở trong nhà, nên vẫn là khuôn mặt trắng nõn nhẵn nhụi kia.

Trần Thứ muốn đưa tay sờ, nhưng xung quanh người đến người đi, trong tay còn có Tiểu Tây ở đó, đúng là không thích hợp.

Hai người nhìn nhau, Tiểu Tây bị lạnh nhạt, quay đầu nhìn người này một chút, lại nhìn người kia một chút, cảm thấy hai người rất kỳ quái, “Chú Trần, dì, hai người sao không nói lời nào?”

Trần Thứ ho một tiếng, quay mặt đi.

Khương Tĩnh nói: “Không phiền sao, nó đã tăng năm cân (2.5kg) đó.”

Trần Thứ còn chưa phản ứng, Tiểu Tây đã bất mãn sửa lại: “Là bốn cân rưỡi!”

“Vậy con còn bắt người khác bế?”

“Là Chú Trần muốn ôm con!” Tiểu Tây bịt miệng, nghiêng đầu nói với Trần Thứ: “Dì cười con, chú Trần mau thả con xuống.”

Trần Thứ cười thả Tiểu Tây xuống, xoa đầu cậu bé, nói với Khương Tĩnh: “Đi ăn cơm trước?”

“Vâng.”

Khương Tĩnh lái xe, Trần Thứ và Tiểu Tây ngồi phía sau, một lớn một nhỏ nói không ngừng, Khương Tĩnh yên lặng nghe, thỉnh thoảng liếc nhìn Trần Thứ trong gương chiếu hậu.

Anh nghiêm túc nội chuyện với người bạn nhỏ, bộ dạng khiến người khác yêu thích.

Môi cô cong lên.

Cơm tối theo ý Tiểu Tây, ăn pizza, vẫn là cửa hàng trước đây đã đưa Tiểu Tây tới. Sau khi ăn xong, Tiểu Tây lại muốn đi gấp thú bông.

Khương Tĩnh đau đầu, hỏi cậu: “Không phải ở nhà có một đồng sao?”

Tiểu tây nói: “Con tặng Trương Diễm Diễm hai con, Triệu Tử Hàm ba con, bạn ngồi cùng bàn mới Lý Nhân Nhân một con, giờ con chỉ còn hai con nhỏ nhất.”

“ ... ”

Khương Tĩnh không còn gì để nói, mới nhỏ như vậy đã ra sức lấy lòng con gái, lớn lên không biết thế nào.

Tiểu Tây vẫn nài nỉ: “Dì, chú Trần chưa chơi cái kia, chúng ta dẫn chú ấy đi chơi một lúc.”

Khương Tĩnh nhìn qua Trần Thứ, anh đang cười nhìn cô, giống như đang đợi cô quyết định.

Khương Tĩnh nói: “Chỉ chơi mười phút.”

Tiểu Tây vui vẻ nói: “Đều nghe theo dì.” Nghiêng đầu nhìn Trần Thứ, “Chú Trần?”

“Ừ.” Trần Thứ đáp một tiếng, trong mắt có sự vui vẻ mơ hồ.

Trần Thứ lần đầu tiên chơi gấp thú bông, hai lần đầu đều thất bại, Tiểu Tây ở bên cạnh sốt ruột, kêu “Ai nha” vài tiếng, nói: “Dì, dì mau chỉ cho chú Trần.”

Khương Tĩnh làm mẫu một lần, Trần Thứ nghiêm túc xem xong liền hiểu ra bí quyết, sau đó không mắc sai lầm nữa.

Tiểu Tây vui vẻ khen: “Chú Trần thật lợi hại.”

Khương Tĩnh cũng cảm thấy Trần Thứ là người rất thông minh.

Lúc đi về, Tiểu Tây lại ôm một đồng gấu bông, cười đến nỗi không khép miệng được.

Trời bắt đầu tối, cô đưa Tiểu Tây vào xe, Tiểu Tây vội vàng so sánh một đồng gấu bông, không chú ý hai người ngoài xe.

Khương Tĩnh cầm tay Trần Thứ, dắt anh đến đuôi xe.

Không đợi cô có hành động gì, Trần Thứ đã giang hai tay ôm cô vào ngực.

Khương Tĩnh lập tức ôm eo anh, vùi mặt vào hõm vai anh.

Chuyện đã muốn làm từ lúc gặp mặt, bởi vì một cái bóng đèn nhỏ, kéo dài đến tận bây giờ.

Cách đó không xa ngựa xe như nước, tiếng huyền não bên tai không dứt.

Nhưng bọn họ ôm nhau yên tĩnh như vậy.

Ngắn ngủi vài chục giây, Trần Thứ buông tay ra.

Khương Tĩnh nói: “Mai em đến tìm anh.”

Trần Thứ đáp: “Được.”

Nói xong, Khương Tĩnh xoay người đi, tay lại bị giữ chặt.

Cô quay đầu lại, Trần Thứ nhanh chóng bước tới một bước, lại ôm cô, chân chừ một chút, nhẹ nhàng hôn vào má cô.

Tiệm sách Tháng Bảy đã ngừng bán, nhưng cửa vẫn mở.

Tôn Du đứng ở cửa, thấy người về, oán giận nói: “Ăn pizza mà cũng lâu như vậy.” Lại thấy gấu bông trong lòng Tiểu Tây, liền hiểu: “Lại chạy đi chơi?”

“Đúng vậy.” Tiểu Tây vui vẻ báo cáo, “Mẹ, chú Trần rất lợi hại, mẹ xem nhiều gấu bông chưa này.”

Tôn Du hơi đứng hình, mặt đen lại, hỏi Khương Tĩnh, “Lại đi gặp anh ta?”

Khương Tĩnh “Ừ” một tiếng, đi vào trong tiệm.

Tôn Du gọi cô lại, chỉ trong sảnh, Khương Tĩnh quay đầu nhìn về phía đó, bỗng dừng sững sờ.

Trong sảnh ánh đèn sáng rõ, cô thấy gò má anh ta, cũng nhận ra.

Lúc này Tôn Du đến gần, thấp giọng nói: “Người ta chờ em đã lâu rồi.”

Lâu đến nỗi Tôn Du đã xem xét toàn bộ một lần, những điều muốn biết đều đã hỏi xong, kể cả tên họ, công việc, bằng cấp, quan hệ với Khương Tĩnh thế nào. Ngoài ra, chị còn tranh thủ gọi điện thoại cho Khương Mộng để xác nhận.

Thấy Khương Tĩnh không có phản ứng, Tôn Du còn nói: “Chị em nói đã gửi mail cho em.”

Những lời này nói cũng vô ích, bây giờ Khương Tĩnh làm sao có thời gian xem mail, cô nghĩ muốn trốn cũng không được.

Người đàn ông trong sảnh đã để sách xuống, cách một cái cửa sổ nhìn qua.

Khương Tĩnh đi vào.

Tiểu Tây kỳ quái nhìn bên trong một chút, ngửa đầu nói: “Mẹ, chú kia là ai thế?”

Tôn Du khom lưng nhéo mặt con trai: “Con nít đừng hỏi nhiều như vậy.”

Trong lòng lại thở dài: Chỉ mong là dưỡng tương lai của con.

20. Chương 20: “thanh Mai Trúc Mã.”

Trong chớp mắt Khương Tĩnh đẩy cửa ra, người đàn ông trong phòng cũng đi đến.

“Lâm Thời.” Khương Tĩnh chào hỏi trước.

Lâm Thời lại không mở miệng, tiếp tục đi tới trước mặt cô.

Anh cao hơn rất nhiều, Khương Tĩnh tốt nghiệp cấp ba xong cũng không cao thêm, bây giờ chỉ tới ngang vai anh.

Lần trước hai người gặp nhau đã là cách đây tám năm, nhưng Khương Tĩnh đối với hình dáng bây giờ của Lâm Thời cũng không xa lạ gì, tết năm ngoái còn thấy ảnh của anh, trên di động của mẹ Khương, là mẹ Lâm Thời gửi tới.

Nhưng Lâm Thời lại khác. Từ biệt tám năm, đây là lần đầu tiên gặp lại cô. Năm ấy vội vàng xuất ngoại, hoặc ít hoặc nhiều mang theo ý trốn tránh, không tạm biệt cô, cũng không chú ý tới những chuyện của cô.

Tám năm không gặp, đủ để làm cho mọi việc mọi người đều thay đổi, Khương Tĩnh thay đổi bao nhiêu Lâm Thời không biết, nhưng anh ta nhìn ra được, cô đã không còn là cô gái nhỏ hăng hái của năm đó.

Điều này cho anh ta trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Lâm Thời đột nhiên đưa tay ra, ôm chặt lấy cô.

Khương Tĩnh sững sờ, sau đó giơ tay lên ôm lại anh ta một cái, “Lâm Thời, đã lâu không gặp.”

“Khương Khương...” Giọng nói của Lâm Thời đã mang vẻ trầm thấp của người đàn ông trưởng thành.

Mấy giây sau Lâm Thời vẫn chưa buông tay, Khương Tĩnh nhận ra cái ôm lâu ngày gặp lại này hình như hơi dài, vỗ lưng anh ta, nói: “Buông em ra đi.”

Sau khi bình ổn tâm trạng, hai người ngồi xuống.

Tôn Du đưa tới hai ly cà phê rồi đưa Tiểu Tây về, để lại không gian riêng cho bọn họ.

Khương Tĩnh hỏi: “Về nước khi nào thế?”

“Tuần trước.” Nói xong lại thêm một câu, “Thăm người thân.”

Khương Tĩnh “A” một tiếng, lại hỏi: “Dì cũng về sao?”

Lâm Thời gật đầu nói: “Mẹ anh rất muốn trở về.”

“Chắc là bà ở không quen.” Khương Tĩnh tiếp lời, cúi đầu khuấy cà phê.

“Ừ.” Lâm Thời rủ mắt, sắc mặt hơi trầm xuống: “Nếu như không về, anh cũng không biết chuyện của em.”

Khương Tĩnh hơi dừng lại, nghe Lâm Thời nói: “Anh cứ nghĩ là mẹ không nói với anh, không ngờ bà cũng không biết.”

Khương Tĩnh ngẩng đầu lên: “Mẹ em sĩ diện, chắc bà cảm thấy mất mặt nên mới không nói với mẹ anh.”

Đây là sự thật, năm mà Khương Tĩnh chia tay Thẩm Bạc An, mẹ Khương đều không đi gặp gỡ bạn bè. Chuyện giữa Khương Tĩnh và Thẩm bạc An bạn bè thân thiết đều biết rõ, cũng trách cô năm đó giận dữ làm ra bữa tiệc rượu kia, về sau quan hệ với người nhà hồngбет, ai cũng biết con gái nhỏ nhà họ Khương không nghe lời, vì một người lớn hơn cô gần mười tuổi mà trở mặt với người nhà.

Khương Tĩnh vì vậy mà trở thành đề tài trong câu chuyện trà dư tửu hậu của mọi người.

Hai năm đó Khương Tĩnh rất ít trở về, mọi người dần dần có đề tài mới, rất ít khi nhắc đến cô, chẳng ai ngờ rằng con gái nhỏ náo loạn trước kia của nhà họ Khương lại chia tay với người kia, một mình về quê.

Chuyện như vậy không che giấu được, chỉ cần một người biết rõ, trong vòng nửa ngày có thể truyền đến hết bạn bè thân thích.

Vừa về nhà hai tháng, Khương Tĩnh đối mặt với đủ loại ánh mắt, đồng tình, tiếc hận, có chút hả hê, xem náo nhiệt, cái gì cũng có.

Mẹ Khương cảm thấy rất mất mặt, vừa có bạn bè đến liền giải thích với họ Khương Tĩnh không phải ly hôn, chỉ là chia tay, chưa lấy giấy chứng nhận, ai ngờ giải thích như vậy lại khiến người ta có chuyện để nói, một cô gái tốt cùng với người đàn ông lớn tuổi, tiệc cưới cũng đã làm, lãng phí nhiều năm tuổi trẻ như vậy, đến cùng cũng không phải là người đã ly hôn, thành thật mà nói, như vậy còn không bằng phụ nữ ly hôn thật sự.

Về sau mẹ Khương không nói đến chuyện này nữa.

Mẹ Lâm Thời là bạn thân nhiều năm của mẹ Khương, sáu năm trước đi Mỹ sống với con trai, nhưng hai người vẫn giữ liên lạc, mẹ Lâm thường xuyên nói một chút tình hình của Lâm Thời với bà, nhưng mẹ Khương cho tới bây giờ đều không nhắc tới Khương Tĩnh.

Mấy năm nay, thấy Khương Tĩnh càng ngày càng lớn tuổi, mắt thấy đã sắp ba mươi, tâm tình của mẹ Khương cũng thay đổi một chút, bắt đầu tích cực tìm đối tượng cho Khương Tĩnh. Dù sao cũng là con gái ruột, trong lòng dù có oán giận cũng không thể thật sự không quan tâm.

Mẹ con hai người dù rất ít liên lạc, nhưng Khương Tĩnh không ngốc, những tâm lý này cô đều hiểu. Chỉ là không ngờ, mẹ Khương giấu giếm cả bạn thân.

Nhớ tới những chuyện này, Khương Tĩnh cười một tiếng, Lâm Thời nhìn cô, cảm thấy nụ cười kia có chút cay đắng, liếc mắt nhìn lại, lại thấy mình đã nhìn lầm, ánh mắt cô lạnh nhạt, giống như không để ý lắm đến chuyện mất mặt kia.

Lâm Thời vẫn luôn biết rõ, Khương Tĩnh là người thẳng thắn, cô sẽ không giả vờ giả vịt, gặp chuyện mình quan tâm sẽ bướng bỉnh đến dọa người, nhưng nếu là chuyện cô không thêm để ý thì không cách nào vào được lòng cô.

Đây là hiểu biết, là kinh nghiệm cũng là bài học của Lâm Thời.

Nói đến đây, Lâm Thời và Khương Tĩnh cũng coi như thanh mai trúc mã, từ lúc mặc tã đã chơi với nhau, về sau lớn hơn một chút, đến thời kỳ trưởng thành, đã có người hay trêu chọc. Khương Tĩnh phóng khoáng, trước giờ chưa từng để ý tới, Lâm Thời cũng không để ý, bởi vì anh ta cũng có ý như vậy. Lúc còn chưa nhận thức được đã cảm thấy muốn cùng chơi đùa với Khương Tĩnh cả đời.

Không ngờ nửa đường xuất hiện Thẩm Bạc An.

Cô gái nhỏ mười ba tuổi, một tờ giấy trắng, gặp được Thẩm bạc An hai mươi hai tuổi. Anh ta là bạn học của cậu cô, nghỉ hè đến du lịch, hai tuần lễ đó Khương Tĩnh ở nhờ nhà bà ngoại, cậu cô nhờ Thẩm Bạc An phụ đạo toán cho cô, cứ như vậy mà biết nhau.

Lâm Thời không biết bọn họ bắt đầu như thế nào, chỉ nhớ có một ngày đi tìm Khương Tĩnh, cô đang khóc trong phòng, trên mặt có một dấu tay rõ ràng, trên sàn nhà đều là giấy vụn. Chính là ngày đó, anh ta biết Khương Tĩnh yêu sớm, yêu một sinh viên đại học.

Năm ấy cô mới mười lăm tuổi.

Chuyện sau đó Lâm Thời cũng không không chế được. Anh ta không phải người dễ dàng buông tha, từng cố gắng, nhưng không có tác dụng, trong mắt cô chỉ có Thẩm Bạc An, không nhìn thấy người khác, thậm chí không nhìn ra anh ta thích cô.

Lâm Thời không coi trọng tình cảm của họ, lặng lẽ chờ đợi đến khi họ chia tay, đợi đến gần bốn năm.

Ngày thứ ba sau khi tốt nghiệp, nhận được thiệp mời.

Vài ngày sau, anh ta có mặt ở hôn lễ của Khương Tĩnh. Cô mặc áo cưới xinh đẹp đứng bên cạnh Thẩm Bạc An, thập phần xứng đôi.

Một khắc kia, Lâm Thời cảm thấy đời này không còn cơ hội nữa.

Mùa xuân năm thứ hai, anh ta đi Mỹ, cắt đứt tất cả liên lạc với cô.

Khi đó không đoán được cô sẽ rời khỏi người kia.

Đi một vòng lớn, anh ta bỏ qua nhiều năm một cách vô ích. Mặc kệ như thế nào, Lâm Thời đều cảm thấy may mắn vì đã trở về.

Khương Tĩnh không biết trong chớp mắt ngắn ngủi Lâm Thời đã suy nghĩ rất nhiều. Cô không có hứng thú ôn chuyện với anh ta, liền hỏi: “Sao anh lại chạy tới đây?”

“Chị em cho anh địa chỉ, anh đến thăm em một chút.”

Khương Tĩnh cười cười, “Em cũng không biết anh trở về.”

Lâm Thời nói: “Vốn định gọi điện thoại cho em, ngẫm lại thì cho em một ngạc nhiên mừng rỡ cũng hay.”

“Chưa nói tới ngạc nhiên mừng rỡ, kinh hãi thì có chút.” Cô hiếm khi đùa giỡn.

Lâm Thời nhìn chằm chằm mặt cô, trong một lúc không lên tiếng.

Khương Tĩnh lại hỏi: “Định về nước bao lâu?”

Lâm Thời im lặng một lúc, như có điều suy nghĩ nói: “Hiện tại không có ý định đi.”

Khương Tĩnh kinh ngạc: “Muốn về nước phát triển?”

“Đúng là có ý này.” Lâm Thời nói, “Sư huynh của anh từng để cử công ty bọn họ, cũng ở chỗ này, anh có thể sẽ đi xem trước một chút.”

“Vậy à.”

Anh ta không nói nhiều, Khương Tĩnh cũng không hỏi, Lâm Thời học kinh tế, tới nơi này cũng không có gì lạ, dù sao chỗ này cũng có vài trung tâm tài chính của thành phố.

Hai người ngồi một lúc, nói một vài chuyện râu ria, Khương Tĩnh nhìn thời gian thấy không còn sớm, hỏi: “Anh có chỗ ở chưa?”

“Anh đặt khách sạn rồi.”

Anh ta đứng lên, nói với Khương Tĩnh: “Ngày mai em có thời gian không? Anh không quen nơi này, có thể đi xung quanh với anh không?”

Khương Tĩnh suy nghĩ một chút, nói: “Ban ngày thì được, buổi tối em có việc.”

“Được, mai anh tới tìm em.” Ngừng một chút, lấy điện thoại ra bấm vài cái, di động Khương Tĩnh vang lên.

Lâm Thời mỉm cười, nói: “Số điện thoại của anh, lưu vào đi.”

Trước khi ngủ, Khương Tĩnh mở hòm thư, quả nhiên có mail của Khương Mộng, chỉ có vài câu, chủ yếu là dặn dò Khương Tĩnh tiếp đãi Lâm Thời.

Khương Tĩnh không có ý kiến gì, dù sao cũng là người cùng cô lớn lên, tiếp đãi một chút cũng là hợp lí.

Sáng hôm sau, Khương Tĩnh nhận một cuộc điện thoại, Lâm Thời đã đến, đang ở dưới lầu.

Khương Tĩnh đi xuống lầu, Tôn Du đang nói chuyện với Lâm Thời, thấy cô đến, cười nói: “Khương Khương, hôm nay cho em mượn xe dùng, Tiểu Tây cũng không cần em đón, chị sẽ đóng cửa sớm tự đi.”

Khương Tĩnh không để ý đến dáng vẻ tươi cười ân cần của chị, cùng Lâm Thời đi ra ngoài.

Lâm Thời lần thứ hai tới đây, lần trước cũng đã lâu, qua nhiều năm như vậy, thành phố phát triển nhanh chóng, thay hình đổi dạng.

Khương Tĩnh lái xe chở anh ta đi dạo nửa ngày, đến CBD, cũng đến vài khu công nghiệp, trung tâm tài chính ở xa nhất cũng đến. Cô biết rõ với kinh nghiệm của Lâm Thời, về sau tám phần sẽ làm ở những nơi này, dẫn anh ta đi xem một chút cũng coi như tận tâm.

Sau khi đi dạo xong, Lâm Thời muốn mời cô ăn cơm, Khương Tĩnh thấy chưa tới bốn giờ, đến khi Trần Thứ tan tâm còn nhiều thời gian, nói: “Em mời anh, coi như bữa tẩy trần cho anh.”

Hai người đến một tiệm cơm tây. Lúc ăn cơm nói chuyện không ít, Lâm Thời nhắc tới những chuyện xấu hổ lúc nhỏ, Khương Tĩnh cười rất vui vẻ. Nhiều năm không gặp, còn có thể trò chuyện với nhau vui vẻ như vậy, đại khái chỉ có những người cùng nhau lớn lên như bọn họ mới làm được.

Trong không khí hòa hợp, Khương Tĩnh uống hai ly rượu vang, mặt hơi đỏ lên.

Lâm Thời nhìn cô thật lâu, đến khi cô đứng lên nói muốn đi toilet.

Lâm Thời hồi phục tinh thần, thả lỏng người, dựa vào ghế hít sâu một hơi.

Di động trên bàn đột nhiên vang lên.

Lâm Thời nhìn qua, là chiếc di động màu trắng đối diện.

Anh ta nhìn thoáng qua hướng toilet, Khương Tĩnh chưa quay lại. Anh ta không có ý định nghe, nhưng người kia rất cố chấp, tiếng chuông liên tục không ngừng, bên cạnh có người nhìn sang, nhúu mày.

Lâm Thời đành phải đứng dậy lấy di động nghe máy.

Giọng của đối phương truyền vào tai: “Khương Tĩnh, hôm nay anh tan tầm sớm.”

Là giọng đàn ông.

Lâm Thời nhướn mày, nói: “Khương Khương không ở đây, xin hỏi anh có việc gì?”

Người bên kia hiển nhiên sững sờ một cái, một lát sau mới do dự nói: “Xin hỏi cô ấy đi đâu rồi?”

Lâm Thời nói: “Cô ấy đi toilet.”

Bên kia im lặng mấy giây.

Ngay lúc Lâm Thời thấy Khương Tĩnh đang đi tới, đối phương nói: “Vậy tôi sẽ gọi lại sau.”

Lâm Thời không lên tiếng, cúp điện thoại.

21. Chương 21: “anh Ta Gọi Em Là Khương Khương...”

Khương Tĩnh vừa ngồi xuống, Lâm Thời liền nói: “Vừa rồi có người gọi điện thoại cho em, anh nhận, anh ta nói lát nữa sẽ gọi lại.”

“Vậy sao?” Khương Tĩnh cúi đầu xem nhật kí điện thoại, thấy là Trần Thứ gọi tới, đoán rằng anh có chuyện muốn nói, liền nhắn tin qua: Ồ công ty chờ em.

Trần Thứ trả lời rất nhanh: Được.

Lâm Thời thấy Khương Tĩnh cúi đầu nghiêm túc gửi tin nhắn, mắt hơi tối lại.

Khương Tĩnh gửi tin nhắn xong hỏi anh ta: “Anh ăn xong chưa?”

Lâm Thời hỏi: “Em đang vội sao?”

“Cũng không gấp lắm.”

Lâm Thời cười với cô, “Vậy anh ăn thêm một chút nữa.”

“Được.”

Không ai xác định một chút này là bao lâu, Lâm Thời ăn khoảng nửa giờ.

Khương Tĩnh không giục anh ta, cũng không biểu hiện bộ dạng gấp gáp.

Đến năm giờ rưỡi, Lâm Thời cuối cùng cũng ăn xong, nói với Khương Tĩnh: “Có thể đi rồi.”

Thanh toán xong, Khương Tĩnh đưa Lâm Thời về khách sạn, đúng giờ cao điểm, trên đường chậm chạp hơn nửa giờ, Khương Tĩnh gửi tin nhắn cho Trần Thứ, bảo anh ăn tối ở gần đó trước.

Đến khách sạn đã sắp bảy giờ,

Sau khi Lâm Thời xuống xe, Khương Tĩnh nói “Tạm biệt” qua cửa sổ.

Lâm Thời đưa mắt nhìn chiếc xe kia một lần nữa khởi động, đi vào bóng đêm. Anh ta đứng thật lâu.

Khương Tĩnh cố gắng tăng tốc, nhưng lúc này cũng không có lợi ích gì, vẫn đến rất trễ.

Đến đường Thục Nghi, cô gọi điện cho Trần Thứ, đầu kia nhanh chóng bắt máy.

“Đang ở đâu?”

“Ồ cửa công ty.”

“Chờ em.”

Một đường chạy đến đích, xa xa đã thấy bóng dáng trên bậc thang. Sau lưng là ánh đèn sáng trưng trong tòa nhà, bốn phía nhà cao tầng vây quanh.

Anh một mình đứng dưới ánh đèn mờ ảo đợi cô.

Khương Tĩnh nhìn anh qua cửa sổ xe, mấy giây sau đậu xe xong, bước nhanh tới.

Trần Thứ thấy cô cũng đi qua.

Rất nhanh đã gần nhau.

“Trần Thứ.” Khương Tĩnh gọi một tiếng, sau đó nói xin lỗi, “Thật xin lỗi, em đến muộn.”

“Không cần vội.” Trần Thứ nhìn kỹ cô.

Gió đêm nổi lên, đầu tóc cô bị thổi rối loạn, anh tự tay giúp cô vuốt lại gọn gàng.

Anh đứng ngược sáng, không thấy rõ vẻ mặt.

Khương Tĩnh hỏi: “Ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Không phải em nói anh ăn cơm trước sao? Sao lại không đi?”

Trần Thứ nói: “Muốn đợi em cùng ăn.”

“Em đã ăn rồi.”

Trần thứ “A” một tiếng, không nói nữa. Anh biết cô đã ăn rồi, anh ngửi được mùi rượu vang nhàn nhạt trên người cô.

Khương Tĩnh nói: “Do em không nói rõ với anh, vậy bây giờ em đi ăn với anh.”

Cô kéo tay anh.

Nhà hàng gần đó rất nhiều, bọn họ tùy tiện đến một tiệm tương đối nhỏ, cầm thực đơn Khương Tinh mới phát hiện ở đây phần lớn là món ăn Tứ Xuyên, cô trước kia từng ở Tứ Xuyên một thời gian, trên cơ bản đều đã ăn qua, biết rõ trong nhiều món ăn đều bỏ rất nhiều ớt, cô nhìn một lúc, chỉ cho Trần Thứ, “Mấy cái này không quá cay, anh muốn ăn cái nào?”

Trần Thứ nói: “Em gọi đi, anh ăn gì cũng được.”

Khương Tinh nhíu mày, “Dạ dày của anh không nên ăn cay.”

“Đã tốt hơn nhiều, không sao đâu.” Trần Thứ nói vậy, trong lòng lại có chút vui vẻ, hóa ra cô vẫn còn nhớ rõ chuyện này.

Khương Tinh hoài nghi nhìn anh một cái, cúi đầu gọi vài món ăn, nói với nhân viên phục vụ: “Đừng bỏ ớt.”

Món ăn được dọn lên, Khương Tinh ăn vài miếng liền buông đũa. Trước đó cô ăn không ít, còn uống rượu, đúng là không ăn được nữa.

Trần Thứ đoán được, cũng không khuyên cô ăn thêm.

Anh cúi đầu yên lặng ăn cơm.

Khương Tinh không có chuyện gì làm, liền nhìn anh.

Bộ dạng Trần Thứ khi ăn rất nghiêm túc, cũng hết sức im lặng, chỉ có tiếng nhai nho nhỏ. Nhưng anh ăn không chậm, nhanh chóng xong một chén.

Khương Tinh nhìn di động, đã hơn tám giờ.

Anh nhất định rất đói bụng.

Khương Tinh đem cơm mình không đụng tới cho anh, “Ăn nhiều một chút.”

“Cảm ơn em.”

Trần Thứ ăn tổng cộng hai chén cơm, thức ăn cũng ăn hơn nửa.

Từ quán ăn đi ra, Trần Thứ hỏi: “Em phải đi về sao?”

Khương Tĩnh nói: “Không, đến chỗ anh.”

Nhưng mà trước khi tới Khương Tĩnh ghé qua cửa hàng tiện lợi, mua một ít vật dụng cần thiết, Trần Thứ thấy cô lấy gì đó, mặt đỏ lên, nhưng vẫn nhận lấy thanh toán.

Đến nơi ở của Trần Thứ, Khương Tĩnh không tìm được chỗ đậu xe, đành để xe trước cửa quán mặt đường đối diện.

Lên lầu, vào nhà, Trần Thứ cầm đôi dép lê tới.

“Đi cái này vào sẽ thoải mái hơn.”

Khương Tĩnh hôm nay đi giày cao gót, đúng là không thoải mái lắm. Cô cúi đầu nhìn đôi dép trên sàn nhà, đó là đôi dép nữ mới tinh, màu xanh, phía trên có tai hổ.

Khương Tĩnh cười cười, ngẩng đầu nói: “Anh mua khi nào thế, thật là đáng yêu.”

Về mặt Trần Thứ hơi không tự nhiên, “Ngày hôm qua.”

Khương Tĩnh nhìn anh, cười một cái, sau đó đổi giày, để giày mềm mại, thật thoải mái.

Trần Thứ nói: “Em vào phòng ngủ đi, điều khiển điều hòa trên giường.” Anh vào phòng bếp, lấy một hộp nước trái cây từ tủ lạnh ra.

Khương Tĩnh thấy nước trái cây, sừng sờ một chút.

“Anh còn mua cái này?”

“Thuận tiện mua, không biết em thích vị này hay không.” Trần Thứ mở nắp, đưa cho cô.

Khương Tĩnh nhận lấy, vừa nhìn, vị bồ đào. Hoàn hảo, không ghét.

Cô uống hai miếng, liếm liếm môi: “Rất ngon.”

“Vậy sao.” Trần Thứ nhìn đôi môi ẩm ướt của cô, cổ họng khô nóng.

“Không tin anh uống thử xem?” Cô đưa hộp nước tới trước mặt anh.

Trần Thứ đúng là cảm thấy khát, anh đưa tay nhận, Khương Tĩnh lại đột nhiên thu tay lại, để nước trái cây qua một bên, đứng thẳng người ôm cổ Trần Thứ, môi ghé sát lại.

Cô không cao bằng anh, không cường tráng như anh, lại mang bộ dạng bá đạo, hai tay dè chặt gáy anh, cố gắng nhón chân, mút đôi môi mềm của anh một lần, vừa nhanh vừa chính xác.

Cả người anh cứng lại, hơi thở nóng bỏng.

Khương Tĩnh nhanh chóng rời khỏi, nhìn thẳng vào mắt anh hỏi: “Ngọt hay chua?”

Yết hầu Trần Thứ trượt lên, khàn giọng đáp: “Ngọt.”

“Thật không?” Khương Tĩnh giờ khóe môi cười, “Không đúng, anh ném lại đi.”

Cô lại tiến tới lần nữa rồi lùi lại, thở hổn hển nói: “Lần này thì sao?”

“Ngọt.”

Khương Tĩnh nhú mày, vẫn nói: “Không đúng.”

Đôi mắt Trần Thứ sâu thẳm.

“Vậy anh thử lại lần nữa.”

Anh đưa tay ôm chặt cô, cúi đầu che miệng cô lại.

Ai cũng không quan tâm đến hộp nước bỏ đào kia, cuối cùng thì ngọt hay chua không quan trọng.

Khương Tĩnh cảm thấy Trần Thứ hơi khác trước đây, anh ôm chặt cô vào ngực, không cho cô động đây, cũng không cho phép cô lùi lại. Nụ hôn này dường như hơi khác. Khương Tĩnh không rõ ràng lắm, nhưng cô biết tim mình đang nhảy kịch liệt.

Cô sắp đứng không vững.

Thân thể anh rất hữu lực, mà cô thích loại lực này.

Trần Thứ đột nhiên ôm lấy Khương Tĩnh, đặt cô lên giường, tiếp theo xoay người đi tới lấy một vật lại đây.

Khương Tĩnh thấy rõ hộp trong tay anh, cười nhẹ một tiếng.

Rất nhanh, Trần Thứ đã áp lên người cô, hôn cô.

Qua một lúc lâu, anh lùi lại, Khương Tĩnh thở dốc, mở mắt ra.

Trần Thứ chống trên người cô, nhìn cô. Mặt anh rất đỏ, ánh mắt rất tối, cũng rất sâu.

Anh mím môi, đưa tay sờ má cô. Sờ một lúc liền cởi nút áo của mình.

Khương Tĩnh vẫn nhìn anh, không nhúc nhích.

Trần Thứ cởi áo sơ mi, lộ ra thân thể cường tráng, lồng ngực rộng lớn ở trước mặt Khương Tĩnh.

Thân thể rất đẹp, Khương Tĩnh nghĩ.

Trần Thứ nằm rạp xuống sát người cô. Mặt dù anh còn mặc quần, nhưng thân thể biến hóa đã rất rõ ràng.

Khương Tĩnh run lên một cái.

Trần Thứ bắt đầu hôn cô.

Hơi thở Khương Tĩnh dần nặng nề hơn.

Mặc dù chỉ có một lần kinh nghiệm, nhưng Trần Thứ rất có tiến bộ, thậm chí còn nghiêm túc hơn so với lần đầu tiên.

Khương Tĩnh cho tới bây giờ không biết rõ một người đàn ông có thể kiên nhẫn như vậy trong chuyện này.

Anh vuốt ve cô, hôn cô, chậm rãi tiến vào, rõ ràng đã nhịn rất vất vả, cũng không muốn đối xử thô bạo với cô.

Ngược lại Khương Tĩnh lại chịu không được.

Cô cắn môi, không muốn phát ra âm thanh quá lớn.

Mỗi một động tác của Trần Thứ đều khiến cô run rẩy. Cô nhắm mắt lại, trên trán mồ hôi ứa ra.

Cảm giác mãnh liệt dần tăng lên, Khương Tĩnh cuối cùng không kiềm chế được, kêu ra tiếng.

Trần Thứ cùng lúc này cũng phóng thích ra.

Đèn sáng trưng, Khương Tĩnh nháy mắt mấy cái, trước mắt dần rõ ràng.

“Trần Thứ.” Cô đột nhiên mở miệng.

“Ừ?” Tay Trần Thứ vòng chặt, ôm cô lại gần hơn.

Khương Tĩnh lại không nói gì nữa.

Trần Thứ nghiêng đầu, môi dán lên tóc cô.

“Sao thế?” Anh nhẹ nhàng hỏi, giọng nói vẫn hơi khàn.

“Không có gì.” Khương Tĩnh động đậy, duỗi tay ôm eo anh.

Hai người im lặng thật lâu, trong phòng yên tĩnh.

Di động Khương Tĩnh đột nhiên vang lên, Trần Thứ rời giường lấy tới cho cô.

Người gọi là Lâm Thời, anh ta hỏi Khương Tĩnh ngày mai có thời gian không, muốn hẹn cô đi Phù Sơn Đảo.

Khương Tĩnh nói hơi mệt, ngày mai muốn nghỉ ngơi.

Lâm Thời không miễn cưỡng, dặn dò cô nghỉ ngơi thật tốt, sau cùng còn nói sẽ tìm cô sau.

Khương Tĩnh ừ một tiếng lấy lệ.

Trần Thứ ở bên cạnh, nghe được toàn bộ cuộc hội thoại.

Khương Tĩnh cúp máy, quay đầu phát hiện Trần Thứ đang nhìn cô.

Hai mắt nhìn nhau một hồi, Trần Thứ cúi đầu.

Anh cái gì cũng không nói, cũng không hỏi cô, nhưng ánh mắt Khương Tĩnh hơi dừng lại, trong ngực cảm thấy hơi khác thường.

Cô nhìn gò má anh, từ trán đến mắt, mũi, môi, cằm.

Anh rất đẹp trai.

Khương Tĩnh chống khuỷu tay ngồi đây, ghé sát lại, nhẹ nhàng hôn mắt anh.

“Trần Thứ.”

Cô gọi tên anh, sau đó đưa tay áp vào má anh.

“Anh đang nghĩ gì thế?”

Trần Thứ không nói một lời nhìn cô.

Khương Tĩnh nói: “Nói cho em nghe.”

Cổ Trần Thứ hơi động, từ từ nói: “Anh nghe thấy được, anh ta hẹn em ra ngoài.”

“Phải.”

Ánh mắt Trần Thứ sâu hơn, còn nói: “Anh ta gọi em là Khương Khương...”

22. Chương 22: “cô Ấy Không Biết.”

Khương Tĩnh hơi ngưng mắt, sau đó nhúu mày, vẫn nói: “Đúng vậy.”

Môi Trần Thứ căng lên. Anh nhìn thẳng vào cô.

Khương Tĩnh đón ánh mắt anh, không chút nào né tránh. Ánh mắt cô thẳng thắn vô tư, một chút khác thường cũng không có.

Trần Thứ không nói gì nữa. Anh nhìn cô một hồi, sau đó quay mặt đi, nhìn chăm chăm vách tường trắng xám.

Khương Tĩnh đột nhiên di chuyển, lần nữa chắn trước mặt anh, không đợi Trần Thứ kịp phản ứng, cô ôm lấy mặt anh.

“Nghe em nói.”

Trần Thứ trầm mặc.

“Anh ấy từ lúc ba tuổi đã gọi em là Khương Khương.”

Trần Thứ kinh ngạc nhìn cô, Khương Tĩnh từ từ nói: “Người nhà em cũng gọi em là Khương Khương.”

“...Anh ta là em trai hay anh trai em sao?” Trần Thứ hơi khiếp sợ hỏi.

Khương Tĩnh cười một tiếng: “Cũng không khác anh trai là mấy.”

Trần Thứ lập tức thấy không đúng, “Không khác mấy?”

“Ừ, không phải ruột thịt.” Khương Tĩnh giải thích, “Mẹ anh ấy với mẹ em là chị em thân thiết, hiểu không?”

Trần Thứ suy tư gật đầu.

Khương Tĩnh cười cười, lại gần hôn lên môi anh, Trần Thứ để mặc cô hôn.

Hôn xong Khương Tĩnh dựa vào lòng anh, nghỉ ngơi một lúc, nói: “Em muốn tắm, anh tìm quần áo cho em đi.”

“Được, em chờ một chút.” Trần Thứ mặc quần vào, đứng dậy đến tủ quần áo chọn lựa một hồi, lấy ra một áo thun màu xám hỏi cô: “Cái này được không?”

Khương Tĩnh cười: “Sao lại không được, mặc để ngủ, anh không tiếc là được.”

Khương Tĩnh tắm xong đến lượt Trần Thứ.

Khương Tĩnh rảnh rồi không có gì làm, cầm tạp chí trên bàn xem. Sách của Trần Thứ phần lớn đều liên quan đến chuyên ngành của anh, tạp chí này cũng vậy, tên là “Kiến trúc”. Trước kia Khương Tĩnh chưa

từng chú ý tới lĩnh vực này, nhìn một lúc cảm giác có chút thú vị, lật đến trang thứ ba thì di động vang lên.

Cô ngẩng đầu nhìn, là di động của Trần Thứ ở trên bàn.

Cửa phòng ngủ mở, có thể nghe thấy tiếng nước chảy chưa dừng lại. Khương Tĩnh chờ một lát, vẫn không nhận điện thoại.

Dù quan hệ như thế nào, tự tiện nhận điện thoại của người khác đều không thỏa đáng.

Di động Trần Thứ kêu một lúc lâu cuối cùng dừng lại.

Vài phút sau, Trần Thứ tắm xong vừa lau tóc vừa vào phòng.

“Di động anh vừa kêu.” Khương Tĩnh nói.

Trần Thứ “A” một tiếng, đi tới nhìn, đúng lúc này di động lại kêu lên, Trần Thứ ra ngoài nghe.

Khương Tĩnh lật tạp chí, không để ý đến anh.

Trần Thứ ở phòng bếp nghe điện thoại, đối phương liên tục nói một hơi dài, Trần Thứ kiên nhẫn nghe xong, hai giây sau nghiêm túc nói: “Tôi đã nói thì chắc chắn làm được, ông cũng biết rồi đây.”

Người bên kia không biết nói gì, Trần Thứ nhú mày, giọng nói vẫn như cũ: “Ông không thể cứ như vậy.”

Lại nói thêm vài câu, Trần Thứ nói: “Tôi muốn đi ngủ.” Sau đó cúp điện thoại.

Vào phòng, thấy Khương Tĩnh đang đọc tạp chí, anh im lặng đến ngồi bên giường.

Khương Tĩnh chỉ vào một thiết kế trên tạp chí cho anh xem: “Hóa ra tiệm này là do Lương Tư Thành thiết kế, trước kia em từng đến đó.”

Trần Thứ cúi đầu nhìn, gật đầu: “Ừ, bây giờ thiết kế đó đang ở trong viện.”

“Ồ.” Khương Tĩnh đáp một tiếng, lại lật sang trang khác, thấy một đoạn văn, chỉ vào mấy chữ bằng tiếng Anh hỏi Trần Thứ: “CIAM là gì?”

“Là hiệp hội kiến trúc quốc tế.”

Khương Tĩnh lại “Ồ” một tiếng, tiếp tục xem, thỉnh thoảng lại hỏi một câu, Trần Thứ đều kiên nhẫn trả lời cô.

Xem được gần một nửa, Khương Tĩnh cất tạp chí đi, nói với anh: “Em cảm thấy anh rất thích hợp làm thầy giáo.”

Trần Thứ rũ mắt xuống cười một tiếng: “Vậy sao? Vậy anh muốn dạy học trò như thế này.”

“Vậy anh sẽ buồn chết, em rất ngốc.”

Trần Thứ nói: “Không ngốc.”

Mắt Khương Tĩnh cong cong: “Ừm, anh rất biết dỗ người khác.”

“Không phải là dỗ em.” Trần Thứ nắm lấy tay cô, “Không ai nói em thông minh sao?”

“Không có.” Khương Tĩnh lắc lắc đầu, “Nói em ngu xuẩn thì có.”

Lời vừa nói ra, cô hơi ngơ ngẩn, Trần Thứ không nhận ra, vẫn cười hỏi: “Ai nói em ngu xuẩn?” Hỏi xong mới phát hiện Khương Tĩnh không còn cười, bộ dạng hơi thất thần.

Anh hơi dừng lại.

Khương Tĩnh nhanh chóng hoàn hồn, ngược mắt cười với anh, nói: “Là một người không quan trọng, không liên quan.”

Trần Thứ nhìn cô một cái, không hỏi lại.

Khương Tĩnh còn nói: “Có cơ hội anh đưa em đi xem những kiến trúc do anh thiết kế nha.”

“Em muốn xem sao?”

“Vâng.”

Trần Thứ gật đầu: “Được.”

Không còn sớm, hai người nói vài câu rồi đi ngủ.

Trước khi ngủ, Khương Tĩnh nhớ tới một chuyện, cả ngày hôm nay Tôn Du không gọi điện thoại đến hỏi thăm, ngược lại như biến mất vậy, chẳng lẽ đổi tính.

Hiển nhiên là Khương Tĩnh nghĩ nhiều rồi, ngày hôm sau cô về tiệm, liền thấy Tôn Du vậy mà đã tới.

“Chị tới sớm vậy?”

Tôn Du cười hì hì nói: “Chị đưa Tiểu Tây đến trường xong tiện đường tới luôn, đúng lúc làm bữa sáng cho em.”

Khương Tĩnh nghi ngờ nhìn chị, cảm thấy chị cười rất không có ý tốt.

Quả nhiên, không đợi cô ăn sáng xong, Tôn Du đã không nhịn nổi, thấp giọng hỏi: “Sáng nay em mới ra ngoài hay là tối qua không về?”

Khương Tĩnh cúi đầu uống sữa, Tôn Du thấy cô không cả lời, lại đổi đề tài: “Ấy, quên nói với em, hôm qua chị đã nghĩ kĩ, nhớ lại lúc chị còn nhỏ đến nhà em có gặp qua người kia, nhưng anh ta thay đổi nhiều quá, trí nhớ chị lại không tốt, không nhớ được.” Nói đến đây lại xoay chuyển, “Đúng rồi, hôm qua em đưa anh ta đi đâu chơi?”

Khương Tĩnh không ngẩng đầu, đáp một câu: “Đi rất nhiều nơi.”

“Vậy anh ta thích nơi này không, có muốn đến làm việc ở đây không?” Tôn Du hỏi xong lại nhớ tới anh ta từ nước ngoài về, còn nói, “Anh ta ở nước ngoài chắc lương cao lắm, trở về thì hơi thiệt thòi, nhưng mà ở đây dù sao cũng có người quen, không cô đơn.”

Khương Tĩnh để mặc chị nói một mình, nửa câu cũng không đáp lại.

Tôn Du không có cách nào, đành nói thẳng: “Khương Khương, chị cảm thấy người này rất tốt, em thấy sao?”

“Chị thấy tốt là được rồi.”

Tôn Du ghen lời, vẻ mặt khó coi: “Hai người lớn lên với nhau từ nhỏ, càng hiểu rõ hơn so với chị chứ.”

Khương Tĩnh uống xong sữa, lấy khăn giấy ra lau miệng, thông thả ung dung nói: “Đúng là hiểu rất rõ, lúc anh ấy học lớp chồi dài dầm, lúc học tiểu học bị chó cắn, bảy tuổi đánh nhau với người khác, tám tuổi học người khác trốn học... Em còn biết rõ hơn so với mẹ ruột của anh ấy.”

Tôn Du nghe vậy thì sững sờ, chẳng mấy chốc không thể tin được nói: “Trước đây anh ta quậy như vậy

sao? Mà hai người là thanh mai trúc mã, nhiều năm như vậy lại không có cọ xát ra tia lửa nào, sao lại bị Thảm Bạc An gieo họa chứ?”

Vừa dứt lời mới nhận ra mình lỡ lời, cười cười nói: “Chị chỉ cảm thấy lạ, thanh mai trúc mã lãng mạn bao nhiêu chứ.”

Dừng một chút, thấy Khương Tinh không trả lời, lại thăm dò: “Anh ta lớn lên chắc đẹp trai hơn ngày xưa hả?”

“Ừ.”

Tôn Du dứt khoát nói thẳng: “Có khả năng phát triển không?”

Khương Tinh nhìn chị một cái, đứng lên khỏi ghế, lúc đi qua thì vỗ vai chị, một câu không nói liền lên lầu.

Tôn Du: “...”

Tối hôm đó, Trần Thứ ở lại viện thiết kế làm thêm giờ, trừ anh còn có Tần Miểu và một đồng nghiệp nam khác.

Đến phòng trà Tần Miểu nghe được Trần Thứ đang nói chuyện điện thoại.

Trần Thứ cúp điện thoại xoay người, thấy Tần Miểu đứng ở cửa.

Tần Miểu đi tới nói: “Ai gọi thế?”

Trần Thứ sững sờ.

Tần Miểu nhíu mày hỏi: “Có phải chú họ của cậu không?”

“Cô nghe thấy được?”

Tần Miểu tức giận, “Là người lần trước đánh cậu phải không? Ông ta lại tới tìm cậu sao?”

Trần Thứ lắc đầu, “Không có.”

Tần Miếu nhìn bộ dạng bình tĩnh như thế của anh, thở phì phì nói: “Tôi cho cậu vay, cậu trả luôn một lần cho ông ta đi, để phiền toái như vậy làm gì?”

“Không cần, đã bàn xong rồi, mỗi tháng tôi sẽ gửi cho ông ấy, đến tháng tư sang năm là xong.”

Tần Miếu không còn lời nào để nói, trừng mắt liếc anh: “Cậu luôn như vậy, lúc trước không nên vay tiền ông ta, đều tại cậu không chịu nói gì, hổ lớn như vậy cậu còn nhảy vào, ông ta có phải chú của cậu không thế, những năm này cậu vừa học vừa làm, chưa khi nào rảnh rỗi, ông ta còn như quỷ đòi mạng đến đòi nợ, vay nặng lãi cũng không bằng cái hổ của ông ta.”

Nói xong, càng nghĩ càng đau lòng cho Trần Thứ, “Cậu mới đi làm bao lâu, đi sớm về muộn, còn cần mạng hay không.”

Trần Thứ nói: “Không nghiêm trọng như vậy.”

“Sao lại không nghiêm trọng?” Tần Miếu trừng mắt liếc anh một cái, “Ngày cậu tốt nghiệp đại học, ông ta cũng có thể đến trường đòi nợ, còn đánh cậu, đây là chuyện người làm sao?”

Trần Thứ không biết nói thế nào, đành phải cười: “Không sao, dù sao tôi có sắp trả xong rồi.”

Tần Miếu hừ một tiếng, kìm nén bức bối nhìn anh. Một lát sau, hỏi: “Bạn gái cậu biết không?”

Đề tài xoay chuyển quá nhanh, Trần Thứ nhất thời không hiểu: “Cái gì?”

Tần Miếu nói: “Chuyện này của cậu, bạn gái cậu có biết không?”

Trần Thứ sững sờ, sau đó lắc đầu: “Cô ấy không biết.”

Tần Miếu nhìn vào mắt anh.

“Cậu không nói cho cô ta sao?”

Trần Thứ gật đầu.

Tần Miếu giống như nhìn ra được gì đó, giọng điệu quái dị nói: “Cậu sợ cô ta chạy trốn sao? Biết chuyện cậu nợ tiền người khác, nên ghét bỏ cậu, không tiếp tục bên cậu?”

“Không phải.”

“Vậy tại sao không nói?”

“Không cần thiết.”

“Sao lại không cần thiết?”

“Chỉ là chuyện nhỏ, tôi có thể nhanh chóng giải quyết.”

Hôm nay Trần Thứ tăng ca đến mười giờ, chưa gặp Khương Tĩnh. Ngày hôm sau cũng như vậy.

Đến chạng vạng thứ bảy, anh cuối cùng cũng có thời gian rảnh, liền gửi wechat cho Khương Tĩnh.

Anh không hỏi cô có ở đó không, chỉ gửi qua hai chữ: Khương Tĩnh.

Cô nhanh chóng trả lời: Dạ?

Trần Thứ: Anh tăng ca xong rồi, đến tìm em nhé.

Khương Tĩnh: Chỉ sợ không được, em không ở nhà, chắc sẽ về trễ.

Trần Thứ hơi thất vọng, nhưng anh không thể hiện ra ngoài, chỉ trả lời một câu: Vậy được, gặp em sau.

Khương Tĩnh không trả lời.

Trần Thứ ở phòng làm việc nghỉ ngơi một lúc, không muốn về nhà, liền gục xuống bàn ngủ một lúc.

Khi tỉnh lại, trời đã rất tối, anh nhìn đồng hồ, đã hơn tám rưỡi.

Dọn dẹp một chút, anh xuống lầu tùy tiện ăn gì đó rồi đi về phía trạm xe buýt.

Người bán hoa dạo đạp xe đi qua, Trần Thứ nhìn thoáng qua, cảm thấy những bông hoa kia rất đẹp, đột nhiên anh muốn mua một bó.

Trần Thứ chọn những bông hoa đẹp nhất theo ý anh và đề nghị của người bán hoa, cuối cùng cũng chọn xong.

Hoa được gói kỹ càng, anh nhìn chăm chú.

Không có gì để soi mói, mỗi một bông đều rất đẹp.

Cô sẽ thích.

Trần Thứ cầm hoa lên xe, nghĩ thầm cô chưa về cũng không vội, anh có thể đợi cô.

23. Chương 23: “anh Ta Là Ai?”

Khương Tĩnh mơ một giấc mơ, cô bị một nữ quỷ bắt được, nữ quỷ đưa cô đến rất nhiều nơi, cô giúp nữ quỷ thăm dò tin tức, hỏi đường, liên lạc, tìm lại mộ của nữ quỷ đó. Sau khi tìm ở rất nhiều ngọn núi, nữ quỷ tìm được một bộ hài cốt. Nữ quỷ ở mộ gào khóc, cô đứng một bên nhìn, mơ hồ cảm thấy hình như mình muốn chết.

Sợ hãi lan khắp toàn thân, giật mình tỉnh lại.

Bên cạnh có một giọng nói ôn hòa: “Gặp ác mộng sao?”

Khương Tĩnh mở mắt quay đầu, thấy rõ khuôn mặt của Lâm Thời, đầu óc hỗn loạn dần rõ ràng, hàm hồ ừ một tiếng, nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện đang ở bờ sông, nhất thời không phản ứng kịp: “Đây là đâu thế?”

“Sông Tân Bạch, cách nhà em không xa.”

Khương Tĩnh dụi mắt, lại nhìn một chút liền nhận ra. Bình thường cô không đi đường này, mới nhìn thật sự không nhận ra.

“Em hình như đã ngủ rất lâu.” Cô cầm di động trên ghế lên nhìn, đã hơn chín giờ.

“Em ngủ rất sâu.” Thấy cô nhìn di động, Lâm Thời hơi ngừng một chút, nói: “Lúc em ngủ di động vang lên, là thông báo nhắc nhở, anh sợ đánh thức em nên tắt tiếng, đúng lúc có người gửi wechat, anh thuận tiện trả lời giúp em.”

Bình thân nói mấy câu, tùy ý giống như năm đó đá bóng xong chạy vào phòng cô nói: “Chao ôi, Khương Khương, sáng nay anh thấy nhật kí của em, sửa giúp em hai chữ viết sai.”

Nhưng cô không còn là Khương Tĩnh 12 tuổi, anh ta cũng không phải Lâm Thời 13 tuổi, cảm giác xa cách

bắt đầu xuất hiện từ lúc cô một lòng theo đuổi Thẩm Bạc An, lại càng không cần kể đến những năm tháng xa cách này.

Sống một mình đã lâu, Khương Tĩnh sớm đã tạo cho mình thói quen xã giao khách sáo, cho dù là chị ruột Khương Mộng, trong tiềm thức cô cũng sẽ có ranh giới như vậy, duy trì khoảng cách thích hợp.

Hành vi của Lâm Thời làm cô nhú mảy một cái theo bản năng, Nhưng cô không nói thêm gì, mở wechat ra.

Quả nhiên là Trần Thứ tìm cô.

Chỉ có vài câu, cô cúi đầu xem.

Lâm Thời luôn nhìn cô. Trong lòng anh ta biết có lẽ cô sẽ tức giận, nhưng trong lúc vô tình thấy tên “Trần Thứ”, anh ta nhớ lại cuộc điện thoại mấy ngày trước, liền mở ra xem một chút. Đối thoại không nhiều, đều là trao đổi bình thường hàng ngày, “Ăn cơm chưa?”, “Có tăng ca không?”, “Em đến tìm anh” các loại, không có lời nói mờ ám gì, nhưng Lâm Thời có một cảm giác, quan hệ giữa người này và Khương Tĩnh không bình thường.

Lâm Thời hơi hoảng hốt.

Ma xui quỷ khiến anh ta thay cô trả lời, mặc dù giống phong cách của Khương Tĩnh, nhưng có một điểm, Lâm Thời không chú ý tới.

Mỗi lần Trần Thứ gửi tin nhắn gì, Khương Tĩnh cũng sẽ đồng ý.

Nếu Trần Thứ nói “Anh đến tìm em.” Thì cô nhất định sẽ trả lời “Được.”

Khương Tĩnh xem xong thì cất điện thoại, ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt Lâm Thời.

“Khương Khương?” Giọng nói Lâm Thời hơi trầm xuống.

Khương Tĩnh nói: “Không còn sớm nữa, nên về thôi.”

Lâm Thời không nói gì, nhìn cô hai giây, khởi động xe.

Chiếc Land Rover này là anh ta đặc biệt mượn của sư huynh, hôm nay đưa Khương Tĩnh đến huyện vùng núi, bọn họ ở Phù Sơn Đảo chơi một ngày. Theo lý thuyết, Khương Tĩnh không từ chối lời mời của anh ta, còn tận tâm đi cùng anh ta cả ngày, anh ta phải vui vẻ thỏa mãn mới đúng, nhưng hết thấy đều bị tin nhắn wechat của người kia phá hủy.

Lái xe đến đường bờ sông, cách tiệm sách Tháng Bảy rất gần, Khương Tĩnh nói: “Dừng ở phía trước đi.”

“Để anh đưa em đến trước cửa.”

“Dừng tiến nữa, tới cửa lại phải quay đầu xe.”

Lâm Thời không nói nữa, Khương Tĩnh nhìn anh ta, nói: “Từ đây đến đó cũng chỉ vài bước.”

Vừa dứt lời, Lâm Thời đạp phanh, xe dừng ở làn đường đối diện tiệm sách.

“Anh về sớm nghỉ ngơi đi.” Khương Tĩnh đẩy cửa xe ra.

Lâm Thời không nói một câu.

Khương Tĩnh đi vài bước, Lâm Thời đột nhiên xuống xe kéo tay cô lại, Khương Tĩnh không phòng bị, đợi đến lúc phản ứng lại, Lâm Thời đã ôm lấy cô.

Anh ta dùng lực rất lớn, vây chặt cô trong ngực, đầu vùi vào gáy cô.

Đầu óc Khương Tĩnh hơi trì trệ, cả người cứng đờ, sau đó giãy giụa, Lâm Thời không buông tay, tiếng anh ta âm trầm đè nén, chậm rãi nói: “Khương Khương, em không thể như vậy, em không thể như vậy...”

Hai tay Khương Tĩnh dùng sức đẩy thân thể cứng rắn của anh ta ra, cô hơi tức giận rồi, “Lâm Thời, anh làm gì thế?”

Lời nói của cô như kim đâm vào Lâm Thời, anh ta cười nhẹ một tiếng: “Khương Khương, em không hiểu sao?”

Anh ta đứng thẳng nhưng hai tay vẫn giữ chặt bả vai cô, không cho cô tránh thoát.

Xe liên tục qua lại, âm nhạc từ quán cà phê và cửa hàng tiện lợi gần đó vọng ra, đầu óc Lâm Thời rất loạn, nhiều tâm tình không thể áp chế, lướt qua rất nhanh, những niềm vui, thống khổ, tiếc nuối, ghen tị kia giống như chỉ vừa mới hôm qua.

Tâm tình anh ta phẳng phất trở lại ngày đó vào tuổi mười sáu.

Nước mắt cô liên tục rơi, cô nói cô thích một người, anh ta chần kín đến nỗi ngơ ngẩn.

Chuyện như vậy, anh ta không muốn trải qua lần nữa.

Lâm Thời đột nhiên kéo cô lại gần, cúi đầu hôn cô. Nhưng chỉ hai giây liền lùi lại, Khương Tĩnh cắn mạnh vào môi anh ta. Sau một lúc, khuỷu tay cô dùng sức đẩy ngực anh ta, Lâm Thời lắc đầu một bước.

Anh ta cười với cô: “Hiện tại em hiểu rồi chứ.”

Khương Tĩnh không nói một lời, dùng sức chùi môi mình, xoay người rời đi.

Lâm Thời dựa vào cửa xe, nhìn bóng lưng cô. Đến khi cô qua bên kia đường, anh ta lau vết máu trên môi, hét lên: “Anh chờ em!”

Người ở dưới đèn đường mờ nhạt hơi sững lại, nhưng làm như không nghe thấy gì đi vào dưới bóng cây.

Lâm Thời giống như không thèm để ý, vẫn cười một tiếng, mở cửa xe, lên xe đi.

Không sao, Khương Khương, còn nhiều thời gian.

Anh sẽ không nhường em cho người khác.

Khương Tĩnh vẫn không quay đầu lại. Âm nhạc ở quán cà phê cách đó không xa không biết dừng khi nào.

Dưới bóng cây tối tăm có một người đứng đó.

Ánh sáng không đủ, không thấy rõ khuôn mặt.

Khương Tĩnh sững sờ nửa phút, người trước mắt cũng không có động tĩnh, im lặng đứng đó.

Ban đêm trở nên vắng lặng xa cách.

Có đôi tình nhân dắt tay nhau đi qua, kính ngạc quay đầu nhìn mấy lần.

Khương Tĩnh chậm rãi đi tới, nhìn anh ở gần đó.

“Anh đến khi nào?”

Anh không trả lời.

“Sao không nói gì.”

“Được một lúc rồi.”

“Một lúc là bao lâu?”

“Một tiếng.”

Khương Tĩnh cúi đầu nhìn xuống, thấy bó hoa trên tay anh.

Cô không hỏi lại, đi thẳng tới cửa. Đi vài bước, quay đầu lại, “Anh không vào sao?”

Nói xong tiếp tục bước đi.

Người phía sau từ dưới bóng cây đi ra, đi theo cô.

Khương Tĩnh mở cửa, bật đèn, xoay người.

Trần Thứ đứng bên quầy bar, ánh mắt luôn dõi theo cô, trong đôi mắt đen nhánh không nhìn ra điều gì. Khương Tĩnh nhìn anh một lúc, ánh mắt rơi trên bó hoa kia.

Hoa bách hợp, forget me not, hoàng oanh, giấy gói màu xanh.

Anh cứ đứng đó, một tay cầm hoa, một tay cầm cặp tài liệu, không nói chuyện, không đưa hoa cho cô, cũng không để cặp xuống.

Khương Tĩnh cũng không nói chuyện, miệng cô rất khô, muốn uống nước. Đứng một hồi, cô đi tới phòng bếp. Đến khi cô ở phòng bếp uống nước xong đi ra, Trần Thứ vẫn đứng đó.

Trong sảnh vắng vẻ, anh đứng một mình dưới ánh đèn.. Môi anh mím chặt, giống như đại cổ gắng đè nén tức giận, không biết là so tài với chính mình hay với cô.

Khương Tĩnh lại nhìn anh một cái, sau đó đi lên lầu.

Vừa lên bậc thang đầu tiên, người phía sau đột nhiên mở miệng.

“Anh ta là ai?”

Khương Tĩnh dừng chân, nghiêng nửa người nhìn về phía anh.

Giọng anh rất thấp, nói xong lại mím chặt môi, giống như chưa từng mở miệng.

Khương Tĩnh trừng mắt, nói: “Anh nói xem?”

“Anh không biết.”

Khương Tĩnh cười một tiếng, hỏi: “Anh thấy anh ta ôm em, hôn em, phải không?”

Trần Thứ không nói gì, mắt lại trầm xuống, Khương Tĩnh đứng đó thấy được cảm xúc khổ sở trong mắt anh. Lòng cô căng thẳng, nhưng lại đột nhiên hơi bực bội: “Chỉ cần nhìn thấy thế đã cảm thấy em với anh ta có gì đó, cảm thấy em lừa anh, đúng không?”

Tức giận trào lên, “Nếu anh tức giận, sao không đến ngăn cản, sao anh lại nghĩ rằng em tự nguyện thân mật với anh ta? Vậy anh có thấy em không tình nguyện, thấy em đẩy anh ta không? Anh nếu không thấy rõ, dựa vào đâu mà chất vấn em?”

Khương Tĩnh đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, có lẽ là áp lực lâu ngày tích tụ, cũng có thể do hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, cái gì cũng khiến người ta phiền lòng, sáng nay Tôn Du cầu nhàu với cô Trần Thứ không bằng Lâm Thời, mẹ Khương lại gọi điện thoại, giục cô về nhà mừng sinh nhật tuổi 29, buổi trưa lại nhận được thư của Khương Mộng, hỏi cô tiếp đãi Lâm Thời như thế nào, tối nay Lâm Thời lại bất ngờ tỏ tình, cưỡng ô, cưỡng hôn cô. Trần Thứ là mối lửa cuối cùng, cô không thở nổi, kiên nhẫn cạn kiệt.

Nhưng nói xong, lại ngay lập tức hối hận, anh chờ cô đến nửa đêm, mua hoa cho cô, chứng kiến người đàn ông khác ôm hôn cô, lại không biết gì hết, vừa khổ sở vừa tức giận, hỏi như vậy thật sự rất bình thường.

Cô vậy mà giận dữ mắng anh.

Quả nhiên là tâm trạng xấu sẽ hủy diệt tất cả.

Khương Tĩnh quay mặt đi, nhìn chăm chăm bức tường hít một hơi.

Trần Thứ trợn mắt, hơi luống cuống nhìn cô, tay trái không tự chủ nắm chặt, dùng sức nắm bó hoa.

Khương Tĩnh quay đầu, nhìn anh một cái nói: “Xin lỗi, hôm nay em hơi bất ổn.”

Trần Thứ há miệng, muốn nói gì đó, Khương Tĩnh lại cướp lời anh

“Anh về đi, em sẽ đến tìm anh sau.”

Trần Thứ chần động, nhìn cô chăm chăm. Anh đi tới hai bước, vội vàng nói: “Thật xin lỗi.”

Khương Tĩnh lắc đầu: “Anh không cần nói xin lỗi.”

“Anh...”

“Về đi.” Cô miễn cưỡng cười, nói, “Hoa để lại, em rất thích.”

Cô nói xong cũng chậm rãi lên lầu.

Trần Thứ một mình đứng đó, nhìn bóng lưng cô biến mất ở chỗ rẽ cầu thang.

24. Chương 24: “anh Không Muốn Gặp Em?”

Khương Tĩnh lên lầu, dựa vào cửa phòng một lúc, cầm chìa khóa mở cửa, vào phòng bật đèn lên.

Sáng nay quên mở cửa sổ thông khí, bên trong phòng nóng bức buồn bực, Khương Tĩnh không mở điều hòa, đến trước ban công mở cửa sổ ra.

Gió thổi vào mặt, cô im lặng đứng một lúc, hơi mệt mỏi đưa tay tựa lên cửa sổ.

Ánh sáng bên ngoài hiu hắt, cô nhìn vô định, không nghĩ gì hết. Đầu óc qua vài phút dần bình tĩnh lại.

Nhắm mắt xoa nhẹ mặt, lại mở mắt ra vừa lúc nhìn xuống, rơi vào một nơi dưới ánh đèn đường.

Ở đó có một người, đang đi bộ về phía trước. Anh đi rất chậm, được một đoạn thì dừng lại, xoay người đứng một lúc rồi tiếp tục đi.

Anh đi tới dưới bóng cây, không nhìn thấy nữa, Khương Tĩnh không thu hồi ánh mắt. Lát sau, anh đi ra khỏi bóng cây, đứng dưới đèn đường quay đầu lại nhìn.

Phía sau anh trống rỗng, cái gì cũng không có.

Anh đứng đó, như một chiếc đèn đêm, thuộc về đêm tối nhưng không hề âm u.

Anh sáng ngời như ánh mặt trời.

Khương Tĩnh đột nhiên hiểu ra anh đang nhìn gì.

Tim cô như bị cái gì bóp chặt. Cô đột nhiên nhận ra, cô là một vũng bùn, khi ánh mặt trời chiếu tới, tất cả những điều xấu xí dơ bẩn đều hiện ra.

Khương Tĩnh nắm chặt cạnh cửa, khi thân ảnh nơi đó đột nhiên di chuyển, máu trong người cô nóng lên, xoay người chạy ra khỏi cửa.

Đèn cầu thang vẫn sáng, Khương Tĩnh chạy một mạch xuống lầu, kéo cửa ra chạy đi. Gió ập vào mặt, cô không dừng lại, nhưng đến khi cô chạy tới, nơi đó đã không một bóng người.

Cô dựa vào cột đèn ngồi xồm xuống, ngược mặt lên há miệng thở dốc. Xe taxi hoàn toàn biến mất trong bóng đêm.

Khương Tĩnh đứng lên đi về tiệm, thấy được bó hoa ở trên quầy.

Cô cầm lên nhìn một hồi, ôm vào lòng, đến phòng bếp tìm một chiếc bình cầm lên lầu, nghiêm túc cắm hoa vào.

Làm xong hết, Khương Tĩnh không đi tắm, cũng không ngủ, cô thả lỏng người ngồi lên ghế sofa.

Ngoài cửa sổ đèn vẫn sáng, ban đêm càng thêm yên tĩnh.

Khương Tĩnh duy trì tư thế như vậy thật lâu, đột nhiên muốn nói chuyện với ai đó.

Khương Tĩnh lấy điện thoại ra, bấm số Tề San San.

Điện theo reo vài tiếng, bên kia mới có người nhận.

“Alo...”

“San San, đang chơi bởi ở ngoài à?”

“Không có, mới chơi về, muộn vậy rồi sao cậu lại đột nhiên gọi điện thoại, không có chuyện gì chứ?”

“Không có gì, lâu rồi không liên lạc, muốn nói chuyện với cậu thôi.”

Tề San San hết sức kinh ngạc, Khương Tinh rất ít khi làm chuyện như vậy. Năm ấy Khương Tinh và Thẩm Bạc An chia tay, không nói một tiếng liền rời đi, mấy tháng sau mới thông báo với cô ấy, hai người sau đó rất ít gặp, gọi điện cũng ít, hơn phân nửa là cô ấy chủ động liên lạc, tình huống như hôm nay rất ít.

Tề San San thăm dò hỏi: “Khương Tinh, cậu sao rồi? Vẫn đang nghỉ phép sao?”

“Ừ.”

“Vậy là tốt, mùa hè như thế này, cậu đừng chạy bên ngoài.”

“Tớ biết.”

“Còn nữa, cậu...”

“San San,” Khương Tinh đột nhiên cắt đứt lời cô ấy.

Tề San San cả kinh, “...Sao thế?”

Khương Tinh nói: “Tớ thích một người.”

“Cái gì?” Tề San San hét lên, “Thật hay giả thế?”

“Thật.”

Bên kia im lặng một giây, sau đó truyền đến tiếng cười của Tề San San.

“Đây là chuyện tốt đó, Khương Tinh!” Tề San San hình như hơi kích động, “Tớ sợ cậu cả đời này đều hết hi vọng với sinh vật giống đực rồi chứ.” Kích động qua đi, lý trí lại trở về, hơi lo lắng hỏi: “Người cậu thích không phải phụ nữ chứ?”

Khương Tinh cười một tiếng nói: “Là đàn ông.”

Tề San San yên tâm, thở phào nhẹ nhõm hỏi: “Là người đàn ông thế nào? Cao không? Đẹp trai không? Đối xử tốt với cậu không?”

Khương Tinh trầm mặc một chút, nhẹ nhàng nói: “Là người rất tốt.” Dừng một chút, lại thêm chút vui vẻ, “Rất cao, rất tuấn tú, rất tốt với tớ.”

“Vậy thì quá tốt rồi!” Tề San San hưng phấn nói, “Khương Tĩnh, tớ đã nói, cậu không cần nản lòng thoái chí, sẽ luôn có người số mệnh đã định sẵn là của cậu, Thẩm Bạc An chỉ là bến tàu tạm thời, tạo điều kiện cho cậu nghỉ chân một chút mà thôi, xem đi, tớ không nói sai tí nào.”

“Phải, cậu nói không sai.”

“Vậy lần sau có cơ hội, tớ tới thăm cậu, cậu dẫn người ra cho tớ nhìn một chút nha.”

“Được.”

Nói thêm vài câu, hai người chúc nhau ngủ ngon.

Khương Tĩnh cúp điện thoại, lại ngồi một lúc. Cô nghĩ tới lời Tề San San đã nói.

Số mệnh đã định...

Cô không biết “Số mệnh đã định” có thật sự tồn tại không, nhưng dù có hay không cũng không liên quan.

Đến khi bình minh, Khương Tĩnh lấy laptop ra gửi thư cho Khương Mộng, bày tỏ sau này sẽ không tiếp đãi Lâm Thời nữa, không cần gửi thư đến hỏi chuyện này nữa.

Nhân “Gửi” xong, nhìn thời gian, sáu giờ năm mươi, giờ này ba mẹ đều đã thức dậy.

Cô gọi vào điện thoại nhà, là mẹ Khương nhận.

Khương Tĩnh nói với bà sẽ không về nhà mừng sinh nhật, để bà khỏi phải chuẩn bị, mẹ Khương ở bên kia oán hận thật lâu, thể hiện bất mãn, Khương Tĩnh im lặng nghe xong, sau đó nói: “Con xin lỗi.”

Cúp điện thoại, cô nghiêm túc soạn một tin nhắn, chọn người gửi: Lâm Thời.

Làm xong những việc này, Khương Tĩnh lại mở nhật kí cuộc gọi, ngón tay dừng trên tên Trần Thứ. Suy nghĩ một chút, cô đặt điện thoại xuống, đến sân thượng lấy quần áo đi tắm.

Bảy giờ mười lăm, Khương Tĩnh thay quần áo xong đi ra ngoài.

Nửa tiếng sau, xe taxi đến nơi, cô xuống xe thấy khu chợ náo nhiệt cách đó không xa, cô đi tới một tiệm bán đồ ăn sáng.

Tào phớ trong nồi tỏa ra hơi nóng.

Khương Tĩnh mua hai phần, mua thêm bánh bao.

Vài khu nhà, tìm được tòa nhà Trần Thứ ở, lên lầu gõ cửa.

Gõ ba lần, trong phòng không có động tĩnh.

Khương Tĩnh sững sờ, hôm nay chủ nhật, hôm qua anh đã tăng ca xong, không nên không ở đây.

Cô lại gõ cửa hai lần, vẫn không có ai mở, lòng mảy chậm rãi nhú lại, có phải anh biết là cô nên không muốn mở cửa không.

Nghĩ vậy, trong lòng thất lại.

Đứng một lúc, cô lấy điện thoại ra gọi cho anh, vừa vang lên một tiếng đã có người nhận.

Cô lập tức nói: “Trần Thứ, anh có ở nhà không?”

“...Gì cơ?” Giọng nói bên kia hơn khàn.

“Em ở trước cửa nhà anh, anh ngủ quên hay không ở nhà?”

Bên kia im lặng một chút,.

Lòng cô căng thẳng khó chịu, “Anh không muốn gặp em?”

“Anh không ở nhà.” Giọng anh rất nhẹ, hơi không chân thực.

Khương Tĩnh dừng một chút, hỏi: “Anh ở đâu?”

“...Bên ngoài nhà em.”

Khương Tĩnh sững sờ, còn chưa mở miệng, người bên kia hình như đã phát ngốc xong, lấy lại tinh thần, giọng nói đột nhiên cao lên, “Anh về bây giờ, em đừng đi, em đừng đi.”

Nói hai câu lại cảm thấy chưa đủ, cuối cùng cường điệu thêm, “Khương Tĩnh, em đừng đi.”

Hốc mắt Khương Tĩnh chưa xót.

“Em không đi, anh đừng vội.”

Chưa tới nửa giờ, Trần Thứ trở về.

Anh còn chưa tới trước mặt, Khương Tĩnh đã nghe tiếng bước chân trên hành lang. Cô đứng lên từ góc tường, hình dáng anh liền xuất hiện.

Ánh mắt hai người không lệch chạm vào nhau.

Cô cúi đầu, anh đứng trên bậc thang, ngược mặt lên.

Nhìn một hồi, Khương Tĩnh nói: “Lên đây đi.”

Trần Thứ đi hết mấy bậc thang còn lại, đến trước mặt cô. Tình huống bỗng chốc thay đổi, người ngược mặt lên lại biến thành cô.

Khoảng cách gần như vậy, cái gì cũng nhìn rõ ràng.

Trên trán và gò má anh đều là mồ hôi, mắt hơi đỏ, giống như không nghỉ ngơi tốt.

Khương Tĩnh nói: “Anh ăn sáng chưa?”

“Chưa.”

“Em mua bữa sáng.” Cô giơ tay lên cho anh xem bánh bao và tào phớ. Nói xong phát hiện mắt anh vẫn không nhúc nhích, anh không nhìn thức ăn trong tay cô, chỉ nhìn cô.

Khương Tĩnh đột nhiên không biết nói gì. Cô cúi đầu im lặng một lúc, chỉ vào cửa.

Trần Thứ cuối cùng cũng thu hồi ánh mắt, cúi đầu tìm chìa khóa.

Anh mở cửa, tránh qua một bên, Khương Tĩnh đi vào đặt đồ ăn sáng lên bàn, vào phòng bếp cầm hai cái chén ra, đổ tào phớ vào chén. Cô cúi đầu mở túi nylon, thân thể đột nhiên cứng đờ.

Trần Thứ ôm chặt cô từ phía sau.

Người anh rất cứng, cũng rất nóng, Khương Tĩnh như bị bỏng, tim nhảy lên kịch liệt. Trong phòng khách không có điều hòa, chớp mũi cô đổ mồ hôi.

Trần Thứ ôm một lúc, cánh tay hơi buông lỏng, Khương Tĩnh xoay người lại, hai tay ôm eo anh, Trần Thứ ôm lấy vai cô.

Cái ôm này kéo dài rất lâu, mồ hôi trên mặt hai người ngày càng nhiều.

Trần Thứ cuối cùng cũng buông tay ra, Khương Tĩnh đứng thẳng người, ngẩng đầu nhìn anh.

“Lau mồ hôi đi.”

Trần Thứ đưa tay lên lau mặt, cả lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Khương Tĩnh nói: “Anh đi rửa mặt đi.”

Trần Thứ gật đầu, “Được.”

Anh vào nhà vệ sinh, bên trong truyền ra tiếng nước chảy, Khương Tĩnh vào phòng ngủ mở điều hòa, đem đồ ăn sáng vào.

Lát sau, Trần Thứ vào, trong tay cầm một chiếc khăn lông ướt.

Khương Tĩnh quay đầu, anh đi tới, khăn lông chạm vào mặt cô, Khương Tĩnh giật mình.

Trần Thứ không nói gì, nhẹ nhàng lau mặt cho cô.

Khương Tĩnh nhìn anh, một lát sau, cô giơ tay lên, nhẹ nhàng phủ lên mu bàn tay anh. Khăn lông dán vào mặt, cảm giác ẩm ướt, nhưng mu bàn tay anh lại nóng bỏng.

Khương Tĩnh nói: “Trần Thứ, ăn xong em có chuyện muốn nói với anh.”

“Được.”

Hai người im lặng ăn sáng.

Khương Tĩnh nói chuyện tối hôm qua.

Trần Thứ im lặng nghe, đến cuối cùng, Khương Tĩnh nói: “Em đã từ chối anh ấy, nhưng anh tức giận là đúng, ngày hôm qua... là em sai, em khiến anh khó chịu, nhưng em không lừa anh, anh tin em không?”

Trần Thứ nhìn cô một hồi, gật nhẹ đầu.

Khương Tĩnh hỏi: “Vậy anh còn khó chịu không?”

Trần Thứ cúi đầu suy nghĩ một chút, nghiêm túc nhìn Khương Tĩnh: “Anh không muốn lừa em, anh vẫn còn khó chịu, nhưng sẽ tốt nhanh thôi.”

Khương Tĩnh sững sờ, muốn hỏi lại anh, nhưng nghĩ lại, hơi hiểu ra.

Anh khác với cô. Anh chưa từng yêu ai, không trải qua những chuyện rối rắm phức tạp như vậy, đây là mối tình đầu của anh, anh thuần túy, toàn tâm toàn ý, không có suy nghĩ khác. Anh nên nhận được sự đối đãi tốt nhất, nhưng cô đã làm gì?

Anh nhất định đã khổ sở cả đêm.

Khương Tĩnh không nói nữa, cầm tay anh.

“Em xin lỗi.”

Trần Thứ nói: “Anh biết em không có lỗi với anh, không phải là em tự nguyện.”

Khương Tĩnh lắc đầu, “Không phải vì chuyện này.”

Cô không giải thích vì sao, Trần Thứ nhận ra tâm trạng cô không tốt, thấp giọng hỏi: “Em vẫn không vui sao? Trừ chuyện ngày hôm qua, còn chuyện nào khác khiến em phiền não, em có thể nói với anh.”

Khương Tĩnh cúi đầu, dựa vào lòng anh, “Không có, Trần Thứ, anh đừng lo lắng.”

Hai người im lặng một lúc, Trần Thứ nói: “Hôm nay anh không đi làm, có thể ở bên cạnh em, em muốn đi chơi không?”

“Không muốn ra ngoài, ở cùng anh ở đây là được.”

“Được, vậy thì không đi.”

Khương Tĩnh ở trong nhà Trần Thứ cả ngày, buổi trưa hai người đi chợ nấu cơm, chiều thì nằm trên giường xem phim. Đến tối Khương Tĩnh cũng không trở về.

Tôn Du gọi điện thoại cho cô, Lâm Thời cũng gọi, nhưng cô đều không nhận, chỉ gửi tin nhắn cho Tôn Du, sau đó tắt máy.

Sau khi tắm xong, bọn họ nằm trên giường nói chuyện, sau đó hôn nhau.

Trần Thứ nhanh chóng có phản ứng, Khương Tĩnh càng điên cuồng hơn trước, cô không cho anh thời gian chậm rãi thích ứng, nhanh chóng cởi quần anh, tay dùng thêm sức, Trần Thứ run lên.

Cô nghe được anh không khống chế nổi rên lên, lập tức ngồi lên người anh.

Trần Thứ chấn động, muốn nói gì đó, cô ở bên miệng anh giải thích một câu.

Lần này thật sự là kỳ an toàn.

Tiếp xúc thân mật không hề khiến người ta kích động, Khương Tĩnh ngược mặt lên, tóc dài tán loạn sau lưng. Động tác của cô nhanh hơn, càng ngày càng dùng sức, ánh mắt vừa sáng vừa nóng, cô cúi người hôn lên ngực anh, cảm nhận thân thể run rẩy của anh.

Cô nhắm chặt mắt, hốt hoảng như ở trong mộng.

Hồi lâu sau, mọi thứ trở nên yên tĩnh, Khương Tĩnh không còn khí lực nằm trên ngực Trần Thứ.

Anh nhẹ nhàng vỗ đầu cô, nói: “Hai ngày nữa anh đi công tác.”

Khương Tĩnh nói: “Đi công tác nhiều như vậy, anh không mệt sao?”

“Vẫn tốt, không mệt.” Trần Thứ suy nghĩ một chút lại nói thêm, “Năm nay đi nhiều một chút, sau đó anh sẽ có nhiều thời gian ở bên em hơn.”

Khương Tĩnh “Dạ” một tiếng, hỏi: “Lần này đi đâu?”

“Đi Sơn Tây.”

“Định xây cái gì?”

Trần thứ nói: “Ồ đó có một cha xứ tìm bọn anh thiết kế giáo đường.”

“Cha xứ?”

“Ừ. Ông ấy vẫn muốn xây một giáo đường ở lưng chừng núi, trước kia không có tiền. Bây giờ địa phương cấp 40 vạn, nhưng vẫn chưa đủ, ông hi vọng có thể cầm bản thiết kế để đi quyên tiền, vì thế anh đi đến xem một chút.”

Trần Thứ giải thích rõ ràng, Khương Tĩnh hơi gật đầu. Cô nằm trên người anh, lúc gật đầu lại cọ vào ngực anh.

Người Trần Thứ lại nóng lên.

Anh sờ mặt cô, nói: “Em đừng động đây.”

“Sao thế?”

Mặt Trần Thứ chưa hết đỏ, bây giờ còn đỏ hơn.

Anh nói: “Em đừng động đây nữa, anh lại muốn.”

25. Chương 25: “rất Xứng Đồi Với Cháu.”

Trần Thứ vừa dứt lời, Khương Tĩnh mất một giây mới hiểu được anh nói “Anh lại muốn” là có ý gì.

Cô quay mặt qua, đầu khẽ ngẩng lên, kinh ngạc nhìn mặt Trần Thứ. Nhận ra ánh mắt cô, Trần Thứ hơi lúng túng nhìn sang bên cạnh, lại nghe thấy Khương Tĩnh cúi đầu cười một tiếng, càng thêm không được tự nhiên.

Khiến người ta phiền não hơn là, chỗ kia lại có xu thế ngẩng đầu lên, giống như có ý chống đối anh, càng muốn ngăn càng không được.

Thế mà Khương Tĩnh vẫn còn nằm trên người anh.

Hồ hấp Trần Thứ nhanh hơn, quay mặt lại nói với Khương Tĩnh: “Em xuống đi được không?”

Nói xong phát hiện giọng mình khàn khàn, vừa nghe liền cảm thấy không đúng.

Anh lập tức im lặng.

Khương Tĩnh làm như không hiểu ý anh, mặt lại dán vào ngực anh, chậm chạp nói: “Ồ trên người anh rất thoải mái, em không muốn xuống.”

Lúc nói chuyện tay cũng tùy ý sờ vào ngực anh.

Hô hấp Trần Thứ căng thẳng, thân thể cứng ngắc, ngực phập phồng lên xuống.

Phản ứng rõ ràng như vậy còn muốn chịu đựng, Khương Tĩnh nhìn không nổi, trượt xuống khỏi người anh, hai tay áp vào khuôn mặt đỏ bừng của anh, hỏi: “Còn muốn làm sao?”

Trần Thứ mím môi, đôi mắt sâu thẳm, giống như đang giãy dụa một hồi, sau đó lắc đầu.

“Vừa làm xong.” Anh nói.

“Em biết vừa làm xong, nhưng anh xem...” Cô quay đầu, chỉ vào chỗ kia của anh.

Mặt Trần Thứ nóng không chịu nổi, không nhìn cô, duỗi tay kéo chăn phủ lên.

Khương Tĩnh: “...”

Cô chưa từng thấy kiểu bịt tai trộm chuông này.

“Em mau ngủ đi.” Trần Thứ đột nhiên nói một câu.

Khương Tĩnh không nghe theo anh, duỗi tay kéo chăn, Trần Thứ không phòng bị, thân thể trần truồng lộ ra. Nơi đó biến hóa rõ ràng hơn, vểnh lên thẳng tắp, hai người đều nhìn thấy.

Khương Tĩnh buồn cười nhìn anh, Trần Thứ lập tức kéo chăn lại.

Khương Tĩnh chống đối anh, níu lấy một góc, Trần Thứ lại tăng thêm lực, lần này không bị cô kéo xuống.

Trần Thứ nhìn cô nín thở nói: “Em nghỉ ngơi đi.”

“Em không muốn nghỉ ngơi.” Khương Tĩnh không kéo chăn nữa, cứ như vậy nhìn anh, cô ngồi, anh nằm, dù nhìn thế nào cũng đều là cô chiếm ưu thế, bộ dạng từ trên cao nhìn xuống, giống như nữ hoàng.

Trần Thứ nhìn cô không biết nên nói gì.

Khương Tĩnh cảm thấy rất kì lạ. Đã làm mấy lần, biểu hiện trên giường của anh cô đã quen thuộc, mặc dù anh sẽ căng thẳng đến đỏ mặt, nhưng sẽ không do dự như vậy, anh đối với chuyện này có một loại nghiêm túc và thẳng thắn khó có thể tưởng tượng được.

Thái độ bây giờ rõ ràng không đúng.

Khương Tĩnh khuyên: “Chúng ta làm xong rồi ngủ.”

Trần Thứ vẫn lắc đầu.

Khương Tĩnh không có cách nào, suy nghĩ một chút, lại nằm sấp lên người anh, dụ dỗ anh, “Anh mệt sao? Không còn sức? Vậy anh nằm đi, em tới cũng được.” Nói xong liền muốn động thủ, lại bị Trần Thứ bắt lấy.

“Anh có sức.” Anh hơi bất đắc dĩ đè đầu cô xuống, dừng một chút, thấp giọng nói, “Nhưng hôm nay không cần làm nữa, chỗ đó của em... hơi đỏ.”

Vừa rồi cô quá vội vàng, không cho anh thời gian liên tục tiếp tới, có thể đã bị thương.

Nếu không phải do cô làm loạn, lời này anh không thể nào nói ra..

Nói xong lại không thấy Khương Tĩnh lên tiếng, Trần Thứ sợ cô không vui, liền nịnh nọt cầm tay cô hôn một cái, nói: “Lần sau đều nghe theo em.”

Cuối cùng cô cũng đáp lại, đầu cọ vào ngực anh, giống như gập đầu, nhưng người vẫn không động đậy, tiếp tục dán vào người anh.

Lửa không thể dịu xuống, người Trần Thứ rất nóng, dù khó khăn, nhưng anh không đuổi cô xuống nữa.

Khương Tĩnh không biết đang nghĩ gì, nằm sấp không nhúc nhích một hồi lâu rồi ngẩng đầu lên cười với anh.

Cô cười rất đẹp nhưng có chút kì lạ, Trần Thứ sững sờ, đang nghĩ, cô lại chống tay, thân thể trượt xuống.

Trần Thứ còn chưa phản ứng, nơi mẫn cảm kia lại cảm thấy nóng ầm mềm mại.

Anh giật mình, cả người run rẩy. Đến khi thấy rõ cô đang làm gì, máu trong người dồn hết lên đầu, cả người bối rối, chỉ còn phản ứng nguyên thủy nhất.

“Khương Tĩnh...” Anh mở miệng gọi cô, giọng nói đứt quãng, khó có thể ngăn cản cảm giác kích thích liên tục ủa tới, anh cắn răng cũng không đè nén được rên rỉ.

Nghe thấy anh khó chịu hừ một tiếng, Khương Tĩnh đưa mắt nhìn lên một chút, lại tiếp tục.

Tay Trần Thứ siết chặt, cố gắng kéo lý trí về nhưng chỉ được hai giây, anh muốn kéo cô lên, cô lại điên cuồng hơn. Anh dùng sức kéo, đến khi không nhin được nữa, mạnh mẽ chống người dậy, một tay kéo cô lên.

Ngay lúc tách ra, răng cô quẹt vào anh.

Cực hạn kích thích.

Ngực Khương Tĩnh đột nhiên nóng lên, chất lỏng dính dính nóng đến nỗi khiến người ta đỏ mặt tim đập nhanh.

Mồ hôi trên trán Trần Thứ rơi xuống, anh thở hổn hển, mắt đỏ lên.

Mấy giây sau, anh quay mặt, duỗi tay lấy quần áo của mình trên đầu giường, lau ngực Khương Tĩnh nhiều lần. Lúc làm việc này, anh cúi đầu, rất nghiêm túc, nhưng vẫn không nhìn cô.

Anh lau một lúc cũng không dừng lại, Khương Tĩnh không nhin được nói: “Được rồi.”

Trần Thứ lại không nghe, lau thêm hai cái, Khương Tĩnh cầm tay anh: “Đừng lau, em không chê anh.” Cô chỉ vào cơ thể anh, nói: “Tự lau cho anh đi.”

Trần Thứ cúi đầu lau hai cái, ném quần áo xuống giường, ngẩng đầu nhìn cô nói: “Muốn đi tắm không?”

Khương Tĩnh cười lắc đầu, “Không cần.”

Mặt cô còn đỏ, miệng cũng hơi hồng, Trần Thứ vừa nhìn, lại nhớ tới một màn kia, trong lòng không nói rõ được là cảm giác gì.

Anh đột nhiên duỗi tay ôm cô vào lòng.

“Khương Tĩnh.” Anh khàn khàn gọi một tiếng, lại không nói gì thêm.

Khương Tĩnh không hỏi anh muốn nói gì, chỉ nói một câu: “Ngủ đi.”

Anh đáp: “Ừ.”

Sáng hôm sau Trần Thứ phải đi làm, Khương Tĩnh cùng anh rời giường, hai người cùng nhau rửa mặt, đánh răng xong, Khương Tĩnh rửa mặt, Trần Thứ đưa khăn cho cô lau, Khương Tĩnh lau mặt xong liền đi ra ngoài.

Trần Thứ nhớ tới cái gì, nói: “Bình thường em dùng sữa rửa mặt gì?”

Khương Tĩnh ngẩn người.

Trần Thứ giải thích: “Anh có thể chuẩn bị cho em, em tới sẽ không lo không có cái để dùng.”

“Không cần, thỉnh thoảng không dùng cũng không sao.” Khương Tĩnh nói, “Hoặc là em về nhà mang tới là được.” Cô nói xong cũng đi ra ngoài, Trần Thứ lại vì thế mà nghĩ tới rất nhiều thứ khác. Anh nhìn bồn rửa mặt, lại nhìn phòng tắm, đột nhiên cảm giác được mỗi lần cô tới đây có lẽ không thoải mái lắm, giống như hôm qua cô không đưa quần áo đến, hôm nay liền không có gì để thay, vẫn mặc quần áo cũ.”

Trần Thứ nghĩ một lát, liền ra ngoài tìm Khương Tĩnh. Đến cửa phòng nghe thấy cô đang nói chuyện điện thoại.

Người gọi là Khương Mộng, đúng lúc Khương Tĩnh mở máy, điện thoại liền reo lên.

Khương Mộng hỏi chuyện Lâm Thời, Khương Tĩnh không giải thích thêm, chỉ nói gần đây rất mệt, không có sức đi cùng anh ta. Khương Mộng không nói nhiều nữa, lại nhắc đến chuyện sinh nhật Khương Tĩnh, “Mẹ rất muốn em về nhà, sinh nhật hàng năm em đều bận rộn, bây giờ đúng lúc đang nghỉ, về nhà đi.”

Khương Tĩnh nói: “Sinh nhật cũng không có gì, em trở về lúc nào cũng khiến ba không vui, tốt nhất trước mắt không về là hơn.”

“Em không nghe lời, ba không vui, nhưng trong lòng ông khẳng định cũng nhớ em, em nên biết, nguyện vọng sinh nhật nào trước đây của em ông đều làm cho em.” Thời gian qua Khương Mộng cố gắng duy trì không khí, bây giờ trong lời nói tựa hồ cũng có chút bực bội: “Khương Khương, em lớn như vậy rồi, sao còn không nhận ra được tấm lòng của người nhà?”

Khương Tĩnh ngồi xuống bên giường, nói: “Chị, em biết.”

“Em biết thì sẽ trở về, lần trước em ở nhà náo loạn không vui, không ở được hai ngày liền đi, mẹ buồn muốn chết, hối hận khi đã làm như vậy, Khương Khương, em không biết, bọn họ cũng rất khó xử.”

Khương tỉnh không nói nên lời, im lặng một hồi, thỏa hiệp nói: “Được rồi.” Dừng một chút lại bổ sung một câu, “Nhưng chị đừng nói với mẹ, còn một tuần nữa, mẹ biết lại chuẩn bị nhiều thứ.”

Đầu kia Khương Mộng lại không đồng ý, “Không chuẩn bị sao được, phải đặt bàn sớm.”

“Đặt làm gì, cũng không phải mừng thọ, ăn cơm ở nhà là được.”

Tốt nhất là đừng mời ai hết, cậu mợ cô dì những người đó cũng đừng tới.

Khương Tỉnh nghĩ như vậy nhưng không nói, cũng không muốn nói gì với Khương Mộng nữa, cướp lời: “Cứ như vậy đi, chị đừng nói nữa, không có gì ngoài ý muốn thì ngày 2 em về.”

Cúp điện thoại đứng lên, xoay người thấy Trần Thứ đứng ở cửa.

“Sắp tới sinh nhật em?”

Khương Tỉnh ừ một tiếng.

Trần Thứ đi tới, suy đoán nói: “Là ngày ba tháng tám sao?”

Xem ra anh nghe được cô gọi điện thoại, Khương Tỉnh hơi gật đầu.

Trần Thứ cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: “Ngày đó anh còn đi công tác.”

“Không sao, chị em giục em về nhà, em cũng không ở đây.”

Trần Thứ nhìn cô, còn muốn nói gì, cô đã đi tới cạnh bàn thu dọn đồ đạc.

Hai người cùng nhau ra cửa, tìm một tiệm mì ngoài tiểu khu ăn sáng.

Buổi sáng nhiều người, không gian trong tiệm không lớn, trong ngoài đều có người ngồi, Trần Thứ vào trong nhìn, chỗ ngồi trống rất ít, cuối cùng anh kéo ghế lại ngồi chung với người khác. Anh gọi hai chén mì thịt băm, thêm trứng chiên.

Hai người ăn một lúc, có một ông lão đi vào, ngồi cạnh họ gọi một tiếng “Tiểu Trần.” Trần Thứ vừa nhìn, là ông cụ ở lâu một, lần trước trùng hợp gặp gỡ, Trần Thứ giúp ông mang đồ nên quen biết.

Trần Thứ lên tiếng chào hỏi, không ngờ ông cụ nhìn Khương Tỉnh, cười hỏi: “Có bạn gái rồi sao? Ông còn

định giới thiệu cháu gái ông cho cháu.”

Khương Tĩnh nghe vậy liền nhìn về phía Trần Thứ, Trần Thứ cũng sững sờ, nhanh chóng gật đầu với ông cụ: “Là bạn gái cháu.”

Ông cụ cười ha ha hai tiếng, gật đầu nói: “Rất xinh đẹp, rất xứng đôi với cháu.”

Khương Tĩnh nghe xong sững sờ, cảm thấy hết sức kì quái.

Đây là lần đầu tiên có người nói cô và Trần Thứ xứng đôi.

Mặc dù là người không quen biết.

Suy nghĩ một chút, cô vẫn cười cười, ngẩng đầu lên, phát hiện Trần Thứ đang nhìn cô.

Mắt anh rất sáng, bên trong có ý cười lấp lánh.

26. Chương 26: “kết Cục Của Em Cũng Không Phải Anh.”

Sau khi tách ra, Khương Tĩnh không về nhà ngay, một mình cô đi bộ trên đường, vẫn còn sớm, lại là thứ hai, người xung quanh không nhiều, cô ngồi ở quảng trường rất lâu, đến trưa mới trở về.

Tôn Du vừa làm cơm trưa xong, thấy cô về, gọi cô đến ăn cùng.

Trên bàn cơm, Tôn Du lại hỏi ngày hôm qua đi chơi với Lâm Thời thế nào, Khương Tĩnh chỉ trả lời lấy lệ.

Tôn Du nhân cơ hội khen Lâm Thời, Khương Tĩnh nghe vài câu, đặt đũa xuống nói: “Hôm qua Lâm Thời tỏ tình với em.”

Tôn Du kinh ngạc: “Thật sao?”

Khương Tĩnh không để ý đến vẻ mặt vui mừng của chị, gật đầu nói: “Em đã từ chối.”

Vai Tôn Du lập tức sụp xuống, Khương Tĩnh không chờ chị mở miệng, tiếp tục nói: “Em không biết tại sao anh ấy có tâm tư này, nhưng em không có cảm giác với anh ấy, chị biết bây giờ em thích ai, đương nhiên, dù không có chuyện này, em và Lâm Thời cũng không có khả năng, cho nên, nói thật, chị đừng ôm hi vọng nữa.”

Mặt Tôn Du xịu xuống, nhìn vào mắt cô, bất đắc dĩ nói: “Em tin không, nếu ba mẹ em biết việc này, nhất định sẽ khuyên em ở bên Lâm Thời, hai người lớn lên cùng nhau, hiểu hết hoàn cảnh của nhau, sự kết hợp này ít nguy hiểm nhất.”

“Nguy hiểm có thể tính toán như vậy sao?” Khương Tĩnh không còn gì để nói, “Bây giờ cách nói của chị càng ngày càng giống ba mẹ em rồi đó.”

Tôn Du không quan tâm bị cô châm chọc, thản nhiên thừa nhận: “Đối với người từng bị tổn thương như em, kiểu này là đảm bảo nhất, nếu không đến khi nhìn nhầm lại không có chỗ nói.”

Khương Tĩnh lắc đầu cười, chỉ nói: “Phía ba mẹ em, em sẽ cố gắng thuyết phục.”

Sau đó không tranh luận thêm với Tôn Du nữa, Tôn Du cũng cảm thấy nói tiếp không có ý nghĩa gì, dứt khoát nói đến chuyện trước mắt một chút.

“Em từ chối, Lâm Thời liền buồn tay sao? Chị nghĩ anh ta không phải người dễ dàng từ bỏ như vậy.”

Lời này của Tôn Du không sai chút nào, đến tối cô liền chứng thực.

Lâm Thời đến vào giờ cơm tối.

Tôn Du đã ăn xong, trong chén Khương Tĩnh còn một chút, cô vừa nuốt xuống, nghe tiếng Tôn Du ở bên ngoài: “Khương Khương, Lâm tiên sinh tối.”

Khương Tĩnh dừng một chút, nuốt hết cơm trong miệng, uống một ngụm canh mới ra ngoài. Xem ra có một số việc phải nói rõ ràng.

Lâm Thời dựa nửa người vào ghế nhỏ, thấy Khương Tĩnh đi ra, khe nâng mắt, ánh mắt rơi trên mặt cô. Đợi cô đến gần, anh ta đứng thẳng: “Khương Khương.”

Khương Tĩnh nhìn anh ta một cái, không nói chuyện.

Tôn Du còn đứng gần đó, thấy tình huống này liền nói: “Nếu không hai người ra ngoài uống gì đi, nói chuyện thật tốt với nhau.”

“Được.”

“Không cần.”

Hai người đồng thời trả lời, lại là hai đáp án trái ngược.

Lâm Thời nhíu mày, sắc mặt không tốt lắm, giọng nói dường như mang theo khẩn cầu: “Khương Khương, đừng như vậy.”

Khương Tĩnh cũng nói: “Anh đừng như vậy, Lâm Thời.”

Tôn Du cảm thấy bầu không khí khó chịu đến dọa người, không đợi được nữa, tìm cơ khuyên nhủ: “Ở đó có ghế sofa, hai người ngồi xuống từ từ nói, từ từ nói.” Nói xong đến phòng sách đưa Tiểu Tây đi.

Khương Tĩnh rót một ly nước lọc cho Lâm Thời, nói: “Đến chỗ đó ngồi xuống nói.”

Nói là vậy nhưng cũng không có nhiều chuyện để nói, ý tứ của mình cô đã nói rõ ràng trong tin nhắn hôm qua, chỉ là Lâm Thời không để ý đến. Anh ta không nhắc tới những chuyện này, ngồi xuống liền nói với Khương Tĩnh rằng chuẩn bị đi làm, hai ngày nữa phải đi xử lý một số chuyện, rồi sẽ thật sự đến đây định cư.

Khương Tĩnh nghe xong im lặng một hồi, ngẩng đầu lên nói: “Lâm Thời, thật sự anh không cần nói với em những chuyện này, quyết định và dự định của anh đều là chuyện của riêng anh, em là bạn bè sẽ ủng hộ anh, nhưng những cái khác thì không có.”

“Anh không đòi hỏi em hiện tại cho anh cái gì.” Lâm Thời nói, “Anh chỉ muốn em biết, anh ở đây.”

Nói thế nào cũng không thông.

Khương Tĩnh cảm thấy đau đầu, lại nghe Lâm Thời nói: “Anh thấy tin nhắn của em, em nói em có người trong lòng, hai người đang ở bên nhau, em không có loại tình cảm đó với anh.”

Khương Tĩnh gật đầu: “Đúng.”

Lâm Thời cười cười: “Khương Khương, chắc em còn nhớ, lúc em mười lăm tuổi cũng nói em đã có người trong lòng, hai người đang ở bên nhau, em xem hiện tại thì sao.”

Thấy Khương Tĩnh hơi sững sờ, Lâm Thời thu hồi nụ cười, nghiêm túc nhìn cô. Mặc dù có thể sẽ đâm vào chỗ đau của cô nhưng anh ta vẫn muốn nói: “Anh đã hiểu một đạo lý, nhưng em còn không hiểu. Nếu như người đầu tiên đã không thích hợp, vậy lần này nhất định không phải kết quả cuối cùng. Anh không biết bây giờ em chọn người như thế nào, nhưng anh sẽ không dễ dàng buông tha giống như trước kia, anh sẽ chờ.”

Khương Tĩnh im lặng một hồi, giống như đang cẩn thận suy nghĩ những lời anh ta nói, sau đó cô chậm rãi nói: “Anh nói rất đúng, em cũng không biết có thể ở bên anh ấy bao lâu, nhưng em sẽ cố gắng. Mặt khác,

anh đừng chờ đợi, dù không có anh ấy, kết cục của em cũng không phải anh.” Cô nghiêm túc nhìn Lâm Thời, “Nếu anh hiểu rõ em sẽ biết, em không thích thì không có cách nào miễn cưỡng.”

Lâm Thời cười khổ một tiếng, “Khương Khương, lời này của em thật khiến người khác tổn thương.”

“Thật xin lỗi.”

“Đừng xin lỗi, em nghĩ thế nào là chuyện của em, anh chờ là chuyện của anh, chúng ta cứ đợi xem sau này ra sao.”

Đã nói đến vậy rồi, nhiều lời cũng vô ích.

Lâm Thời đi rồi, Khương Tĩnh không nghĩ đến chuyện này nữa. Buổi tối, cô đến trung tâm thương mại mua ga giường cho Trần Thứ, hôm qua cô để ý ga giường mới đổi của Trần Thứ rất cũ, ở giữa đã hơi mòn, lại nghĩ tới mỗi lần cô đến đều khiến anh phải đổi ga giường, nên muốn mua cho anh.

Khương Tĩnh mua hai bộ, màu sắc không giống nhau nhưng đều là màu sậm, kẻ ô bình thường, cho cảm giác lạnh lùng.

Cô tưởng tượng thân thể trần truồng của Trần Thứ nằm trên đó, cảm thấy buồn cười, lại hơi nóng mặt, còn muốn lập tức qua tìm anh.

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ trong phút chốc, lý trí nhanh chóng trở lại. Anh đang tăng ca tất nhiên cô sẽ không quấy rầy.

Cô mua về liền bỏ vào máy giặt giặt sạch, tốn gần cả đêm.

Sáng hôm sau nhận được tin nhắn của Trần Thứ, nói chàng vạng sẽ đến tìm cô.

Khương Tĩnh liền lấy chăn vào, gấp cẩn thận, định đến khi gặp mặt sẽ đưa cho anh. Không ngờ tới năm giờ lại nhận được điện thoại của Trần Thứ.

“Khương Tĩnh.” Giọng Trần Thứ có chút sốt ruột, vội vàng nói, “Thật xin lỗi, anh có chút việc gấp phải xử lý, bây giờ không thể đến chỗ em được.”

Khương Tĩnh hơi ngơ ngẩn, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì thế, rất phiền phức sao?”

“Không, không phiền đâu, xử lý một chút là được.” Anh trực tiếp bỏ qua câu hỏi trước.

Khương Tinh không hỏi nhiều, chỉ nói: “Được, vậy anh bận đi.”

Trần Thứ nói: “Anh đến tìm em sau nhé.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Trần Thứ đi xuống lầu, lấy tiền, gọi xe đến một nơi.

Anh tới cửa nói tình huống, người đó chỉ chỗ cho anh, đến nơi, thấy ở hành lang có người, anh nhắc tới “Trần Lập Đông”, người kia liền nói: “Tôi biết, người đánh nhau trên tàu điện ngầm đúng không, ở trong kia.”

Nói xong đưa Trần Thứ vào, trên đường mĩa mai với anh: “Cậu là gì của hần, hần ta giống như du côn vậy.”

Trần Thứ chỉ đáp một câu: “Là người thân.”

Vừa vào cửa liền thấy Trần Lập Đông bị một người mặc cảnh phục ấn ngồi ở một bên, phía bên kia có ba người, một nam một nữ và một đứa trẻ khoảng bảy tám tuổi, trên đầu người đàn ông quần băng gạc, mắt bầm tím, trên mặt người phụ nữ và đứa trẻ còn vết nước mắt chưa khô.

Một người mặc cảnh phục đi tới nói: “Là người nhà của Trần Lập Đông phải không?”

Trần Thứ gật gật đầu.

Trần Lập Đông đang ngồi cúi đầu nghe được tiếng vội ngẩng đầu lên, thấy Trần Thứ, lập tức quắc mắt xanh mặt mắng: “Tiểu tử thói, ngủ với đàn bà sao, đến chậm như vậy, ông đây đã sắp bị ném vào tù.”

Mắng hai câu liền muốn đứng lên lại bị người cảnh sát bên cạnh giữ chặt.

“Làm gì thế, còn muốn đánh nhau phải không, ngồi im!”

Trần Thứ không nói chuyện với Trần Lập Đông, chỉ hỏi cảnh sát tình huống như thế nào, người cảnh sát kể lại, lại chỉ một nhà ba người ở đối diện nói: “Người đều ở đây, các anh muốn xử lý riêng, bọn họ cũng đã đồng ý.”

Trần Thứ nhìn bọn họ, thương thế trên mặt người đàn ông rất rõ ràng. Trần Lập Đông đánh không phân

biệt nặng nhẹ, quả đấm rất mạnh, đã đánh là không để ý đến hậu quả, Trần Thứ đã từng bị ông ta đánh, biết rõ như thế nào, cũng không nói nhiều, hỏi người ta phải bồi thường bao nhiêu.

Kết quả người kia còn chưa mở miệng, Trần Lập Đông lại ngồi không yên, ồn ào nói: “Bồi thường bao nhiêu? Một ngàn được rồi, mày nhiều tiền như vậy sao, nhiều tiền thì trả hết nợ cho tao, sao phải đưa cho người khác.”

Trần Thứ không để ý tới hắn, chỉ thương lượng với đối phương.

Hai vợ chồng kia liếc nhìn nhau, người đàn ông nói: “Cậu đưa bốn ngàn đi.”

Trần Lập Đông lại xù lông, gào lên: “Bốn ngàn, mẹ nó mày ăn cướp à, có giỏi thì ra đường mà cướp! Mẹ nó mày cướp tao xem!”

“Ngồi xuống ngồi xuống, im lặng một chút.” Cảnh sát ấn ông ta xuống.

Trần Thứ coi như ông ta không tồn tại, lấy tiền ra đưa cho người đàn ông: “Anh kiểm tra đi.”

Đối phương cầm lấy đếm, đứa trẻ bên cạnh đột nhiên mím môi, nức nở nói: “Ông ấy... ông ấy còn đập vỡ bờ đào của con, một hộp rất lớn, phải bồi thường bờ đào cho con.” Nói xong lại rơi nước mắt.

Mẹ đứa bé lập tức thấp giọng dỗ dành.

Bên kia Trần Lập Đông lại gào lên: “Bồi thường cái rắm, hai viên bờ đào thôi mà còn muốn lừa ông đây à!”

“Ông câm miệng.” Mặt Trần Thứ lạnh như băng, nói với Trần Lập Đông câu này xong liền đến bên cạnh đứa trẻ nói: “Thật xin lỗi, chú xin lỗi con.”

Đứa trẻ còn đang nức nở, xem ra là rất đau lòng.

Trần Thứ suy nghĩ một chút, lại lấy một trăm đồng cho mẹ đứa bé, không để ý đến Trần Lập Đông đang kêu quang quác bên cạnh, nói với mẹ đứa bé: “Chuyện hôm nay thật sự xin lỗi, phiền chị mua cho bé chút bờ đào.”

Mọi chuyện được giải quyết, cảnh sát cũng thả người, lúc ra ngoài trời đã gần tối.

Trần Lập Đông cả đường đều hùng hùng hổ hổ.

Trần Thứ chỉ làm như không nghe thấy, sau khi ngồi lên xe chắc là đã mắng mệt, Trần Lập Đông cũng im

lặng một hồi. Xe dừng ở chợ gần tiểu khu, Trần Lập Đông đánh giá xung quanh một chút, bộ dạng hơi thất vọng, “Mày ở chỗ này sao? Rách nát như vậy còn không bằng sông bạc ở Quảng Đông, ở đây cũng gần giống nông thôn rồi đây.”

Nói xong lại “Ồi” một tiếng, mĩa mai nói, “Không phải là sinh viên tài cao, đại kiến trúc sư sao, tao chờ mày ở nhà cao tầng mua xe xịn bây giờ lại thế này? Sớm biết vậy khi đó tao không cho mày vay, chờ nhiều năm như vậy cũng không có bao nhiêu lợi nhuận, mày còn muốn kéo dài khoản nợ của tao nữa.”

Trần Thứ chỉ mặc kệ ông ta lảm bảm, một câu cũng không nói, đi vài bước, Trần Lập Đông thấy một quán nhỏ liền không đi nữa, la hét nói muốn ăn cơm, nói xong liền đi vào tiệm.

Trần Thứ đứng một hồi, đi vào, Trần lập Đông đã gọi đồ ăn xong, đều là món mặn, khoảng năm món.

Trần Thứ một câu cũng không nói, ngồi một bên chờ ông ta ăn xong, đi thanh toán.

Sau khi trở về, Trần Lập Đông lại bày ra bộ dạng lãnh đạo xuống nông thôn thị sát, đứng ở cửa nhìn bốn phía một lúc, chặc chặc hai tiếng, thở dài: “Học nhiều năm như vậy có lợi ích gì chứ, đầu tư thất bại rồi.”

Trần Thứ không để ý đến ông ta, vào phòng viết một tờ giấy, đưa tới trước mặt ông ta: “Kí tên.”

“Kí cái rắm.” Trần Lập Đông chửi một câu, cúi đầu nhìn, tức điên, “Con bà nó, con thỏ nhỏ đáng chết kia, tao là chú mày, mày còn tính toán với tao, mày thiếu ông đây nhiều tiền như vậy, còn dám tính cái này.”

Trần Thứ để ông ta mắng, mặt không đổi sắc nói: “Ông lòng tham không đáy, tự ông biết rõ, những thứ này đều tính vào sổ sách, tôi sẽ không nhượng bộ như trước nữa, ông không kí, tháng sau tôi sẽ không gửi tiền cho ông, hiện tại ông cũng lập tức ra ngoài, nếu có ý kiến thì nói với tòa án, nội dung này bên kia có thể chứng minh, lúc trước giao kèo như thế nào, tôi cũng đã làm như thế nào, cái này là tôi ứng ra giúp ông, đúng lý nên trừ đi. Mặt khác, ông chỉ có thể ở đây một đêm, ngày mai nhất định phải đi.”

Trần Lập Đông bị anh nói đến sững sờ, một hồi lâu mới phản ứng lại, “A, giờ cánh mày cứng cáp rồi đúng không?”

“Ông có kí không?”

“Tao kí, coi như mày giỏi.” Trần Lập Đông tức giận thì tức giận, nhưng ông ta bây giờ không có đồng nào trên người, chỉ có thể nuốt phực.

Trần Thứ cất hóa đơn, đi vào phòng ngủ, Trần Lập Đông thở phì phò hừ hai tiếng, kêu lên: “Ông đây muốn tẩm.”

Trần Thứ cầm quần áo cũ ra, đặt lên bàn.

Trần Lập Đông cầm lên nhìn một chút, lại hừ một tiếng, vào phòng tắm.

Không tới hai giây, bên trong truyền ra một tiếng “Ây dô”, Trần Thứ đi đến cửa nhà vệ sinh, Trần Lập Đông cầm sữa tắm của nữ trên bồn rửa mặt lên, lại chỉ vào dép con thỏ ở vách tường, giọng nói âm dương quái khí: “Không ngờ nha, mà đây là có bạn gái đó sao?”

Trần Thứ nhú mày cầm lấy sữa tắm trong tay ông ta, “Ông đừng đụng vào.”

Anh trực tiếp vào trong phòng ngủ, đóng cửa lại. Đứng ở phòng khách một lúc, anh đi tới nói với Trần Lập Đông: “Tôi muốn ra ngoài một chút.”

“Tao không phải ba mày, ai quan tâm mày đi đâu.” Trần Lập Đông trả lời một câu, đi vào phòng tắm, nhàn nhả huyết sao.

Trần Thứ đi ra ngoài.

Ngày mai anh phải đi không tác, tối nay không tới, sẽ rất nhiều ngày không thấy được cô.

27. Chương 27: “anh Ấy Nhỏ Hơn Con.”

Trần Thứ đến dưới lầu mới gọi điện thoại cho Khương Tĩnh. Khương Tĩnh hơi bất ngờ những vẫn nhanh chóng xuống lầu mở cửa.

“Sao anh lại tới đây?”

“Đến nhìn em một chút.”

Khương Tĩnh kéo tay anh, “Vào đi.”

Bên trong tiệm sách không có ai, Khương Tĩnh chỉ mở đèn quầy bar, lấy trong tủ lạnh ra hai hộp trà.

Mỗi người một hộp, ngồi song song bên quầy.

Trần Thứ nghiêng mặt nhìn cô.

Khương Tĩnh hỏi: “Anh xong việc rồi à?”

Trần Thứ gật đầu, nói: “Xin lỗi em.”

Khương Tĩnh cười một tiếng, lắc đầu, “Chuyện của anh quan trọng hơn, xin lỗi gì chứ.” Dừng một chút, hỏi, “Sáng mai anh đi sao?”

“Ừ.”

Khương Tĩnh “À” một tiếng, cầm hộp trà lên nói, “Vây trà này tiễn anh, chúc anh công việc thuận lợi, xây cho cha xứ một giáo đường thật đẹp.”

Trần Thứ hơi run người, lập tức cười rộ lên, cầm hộp trà cùng với cô, “Cảm ơn em.”

Hai người đồng thời uống một ngụm, cảm giác mát lạnh vào thẳng tim gan.

Trên đầu ánh sáng ấm áp, bên cạnh là người mình yêu, uống trà, nói chuyện phiếm.

Đêm hè khó có được yên tĩnh tốt đẹp như vậy.

Đêm dần sâu, trước khi nói lời từ biệt, Khương Tĩnh nhớ tới cái gì, nói với Trần Thứ: “Anh chờ một chút.” Nói xong bước nhanh lên lầu.

Không lâu sau, Trần Thứ thấy cô ôm một cái túi rất lớn xuống, nhanh chóng đi qua đờ.

“Đây là...”

“Mua cho anh, anh xem đi.”

Trần Thứ mở ra nhìn, ngẩn người.

“Anh không ghét màu này chứ?” Khương Tĩnh hỏi.

“Rất đẹp.” Trần Thứ ngẩng đầu nói, “Nhưng sao em lại mua cái này cho anh? Anh có chán mền rồi.”

Vừa mới hỏi xong, anh đột nhiên ý thức được một vấn đề, có phải cô cảm thấy ga giường của anh ngủ không thoải mái?

Khương Tĩnh dường như đoán được suy nghĩ của anh, giải thích: “Mua thêm hai bộ thì tốt hơn.” Sau đó dán sát vào, thấp giọng cười nói, “Em sợ lần sau không đủ để thay.”

Cô cười đến không có ý tốt, Trần Thứ dù chậm hiểu cũng lĩnh ngộ được ý nghĩa trong đó, bên tai hơi đỏ lên. Anh khụ một tiếng, tránh đi đề tài này, nói cảm ơn cô.

Khương Tĩnh hôn khéo miệng anh, nhẹ nhàng nói: “Đừng khách sáo.”

Thời gian không còn sớm, nếu còn trì hoãn sẽ bị muộn, anh còn phải thu dọn hành lý và nghỉ ngơi, Khương Tĩnh không giữ anh lại, chỉ nói: “Được rồi, anh về đi, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Cô chuẩn bị tiễn anh.

Nhưng Trần Thứ lại để túi to xuống, nghiêng người ôm cô.

Anh ôm rất dịu dàng. Mấy giây sao tìm được môi cô, liền dán lên hôn, vẫn dịu dàng như vậy lại khiến người khác không thể kháng cự.

Khương Tĩnh đã nhận ra anh không bình thường. Anh không quen thể hiện tình cảm, hành động lúc này đã giải thích tất cả.

Lòng Khương Tĩnh nóng lên, cô dịu dàng đáp lại nụ hôn sâu của anh.

Sau một lúc, hai người tách nhau ra, Trần Thứ khàn khàn nói: “Anh sẽ gọi điện thoại cho em.”

Khương Tĩnh nhìn bộ dạng nghiêm túc của anh, lộ ra một tia cười: “Vâng, không gọi em sẽ không để ý đến anh.”

Trần Thứ cũng cười cười, hai giây sau tươi cười nhạt đi, nghiêm túc dặn dò: “Chăm sóc mình cho tốt.”

Khương Tĩnh cũng nghiêm túc, đưa tay vuốt má anh, “Anh cũng thế.”

Lúc Trần Thứ về nhà đã hơn mười giờ, vừa vào nhà liền nghe Trần Lập Đông mắng: “Tiểu tử thói mày chết ở đâu đó, đi lâu như vậy!”

Trần Thứ không trả lời, Trần Lập Đông “Hừ” một tiếng, vẻ mặt tức giận, cầm dép lên đánh anh, Trần Thứ nghiêng mình né ra.

“Ông còn như vậy thì ra ngoài.” Trần Thứ thả túi to trong tai xuống, lấy chìa khóa phòng ngủ ra.

Trần Lập Đông tức chết, “Mẹ nó mày vừa ra ngoài liền đi tận hai tiếng, còn khóa cửa phòng, ông đây không có chỗ ngủ, ở chỗ này nóng chết người, mày xem ông đây như trộm mà để phòng hả!”

Trần Thứ không nói tiếng nào, mở cửa phòng, đem chăn mền Khương Tĩnh đưa cất đi, lại lấy một chiếc chiếu trải trên sàn, thả chăn gối xuống.

Trần Lập Đông đi tới nhìn, cười một tiếng, nói: “Coi như mày còn có chút lương tâm, biết phải đem giường nhường cho chú mày.”

“Ông ngủ ở đây.” Trần Thứ nói một câu dập tắt ảo tưởng của ông ta. Trần Lập Đông tức nghiêng rằng nghiêng lợi, “Tên tiểu tử này, tính tình thật đúng là cứng rắn, tao là chú mày đấy.”

“Ông không phải.” Trần Thứ lạnh lùng nói một câu, “Ngủ hết hôm nay, sáng mai đi đi, tiền tôi sẽ gửi theo tháng cho ông, đừng mơ tưởng đến chuyện khác.”

“Hắc, con thô chết tiệt nhà mày, mày làm thật à?”

Trần Thứ không phản ứng lại, xoay người thu dọn hành lý.

Trần Lập Đông hiểu được anh không còn là tên nhóc dễ bắt nạt lúc trước, suy nghĩ một chút, mềm giọng nói: “Tiểu Thụ, thương lượng với chú một chút đi!”

Thấy Trần Thứ không ngoảnh đầu lại, Trần Lập Đông không để ý đi tới gần, thuyết phục, “Con xem, phòng này cũng không nhỏ, một người ở quá lãng phí, hai ta ở cùng nhau, như vậy, mỗi tháng chú trả con một trăm đồng, trừ trong tiền nợ, thế nào?”

Không ngờ Trần Thứ không lay chuyển chút nào.

Trần Lập Đông không có cách gì, nghĩ tới nghĩ lui, lại nói nửa ngày, Trần Thứ một chút phản ứng cũng không có, thu dọn hành lý xong thì đi rửa mặt.

Trần Lập Đông tức điên, lại không thể phát tác.

Đến khi Trần Thứ rửa xong đi ra, Trần Lập Đông lại có dự định mới, đi tới nói: “Mày không cho tao ở, vậy cho ít tiền đi, ông đây giờ không có tiền, mày phải trả nợ sớm đi!”

“Tôi sẽ làm theo quy ước.” Trần Thứ nói, “Ông thích đánh bạc như vậy, tôi trả sớm thế nào cũng vô dụng.”

Lời này đâm vào chỗ đau của Trần Lập Đông, ông ta mới ở sòng bạc Quảng Đông thua hết sạch, bây giờ mới chạy đến đây, định móc của Trần Thứ một ít, không ngờ tên tiểu tử này không dễ nói chuyện, Trần Lập Đông vỗ bàn một cái, giận không kiềm được, “Tên khốn này, quả nhiên có cha sinh không có cha nuôi dưỡng, tên gốc Trần Đại Lâm kia không dạy mày sao, nợ thì phải trả, đạo lý hiển nhiên, nói thế nào cũng là tao có lý.”

Trần Thứ lại rất bình tĩnh: “Tự ông biết, ông đưa ra lãi suất vượt xa quy định của pháp luật, nhưng nếu khi đó tôi đã ký thì bây giờ sẽ không đổi ý quýt nợ, tôi đồng ý trả nợ cho ông, ông làm tôi không có đường lui thì đối với ông cũng chẳng có gì tốt.”

Trần Lập Đông ngẩn ra, không đoán được đứa cháu trước kia mặc ông ta bắt nạt giờ trở nên cứng rắn như vậy. Ông ta nghiêng răng nghiêng lợi, mắt trừng to như mắt trâu, Trần Lập Đông rất muốn đánh người, nhưng ông ta không ngu, Trần Thứ giờ đã lớn như vậy, muốn đánh cũng không đánh được, ông ta cũng không có lợi gì.

Thật sự là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, khi nào có cơ hội phải dạy dỗ Trần Thứ một trận.

Trần Lập Đông vừa than thở trong lòng vừa đem mười tám đời tổ tông của Trần Thứ nguyên rửa, dường như đã quên Trần Thứ và ông ta có cùng tông cùng tổ.

Trần Thứ dù ngoài miệng nói không chừa đường lui, nhưng hôm sau trước khi đi vẫn để một ngàn trên bàn, mắt Trần Lập Đông sáng rỡ, liền cất ngay vào túi, một tiếng cảm ơn cũng không nói, lại còn như chưa đủ hiềm khích với Trần Thứ, hừ hai tiếng, nghênh ngang đi.

Trần Thứ khóa cửa, đem theo hành lý đến sân bay.

Ngày hai tháng tám Khương Tĩnh về nhà, không ngờ Lâm Thời cũng trở về.

Đêm đó cô mới biết được.

Mẹ Khương biết cô về, rất vui vẻ, nấu một bữa tối phong phú, còn mời người chị em về nước thăm người thân tới, Lâm Thời cũng đi cùng mẹ anh ta.

Mẹ Lâm đã nhiều năm chưa gặp Khương Tĩnh, nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, kéo cô lại nói chuyện cả nửa ngày.

Khương Tĩnh trước đây được rất mẹ Lâm quan tâm chăm sóc, đối với bà rất kính trọng, vì vậy ngoan ngoãn ngồi nói chuyện với bà.

Thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, đều thấy Lâm Thời ngồi ở đầu kia sô pha tươi cười nhìn hai người.

Ánh mắt anh ta khiến Khương Tĩnh không thoải mái, nhưng lúc này cô lại không thể tránh, chỉ cúi đầu coi như không thấy.

Sau khi ăn xong mọi người ngồi ở phòng khách trò chuyện, Lâm Thời đột nhiên đề nghị muốn ở lại trong nước, tất cả mọi người đều kinh ngạc, đây cũng là lần đầu mẹ Lâm nghe anh ta nhắc tới. Nhưng mà bà vẫn luôn muốn về nước, đối với quyết định này của con trai ngược lại rất hài lòng, liền hỏi anh ta định làm việc ở đâu, muốn ra bắc hay ở phía nam.

Lâm Thời nói chuẩn bị đi thành phố Nam An.

Mọi người lại sững sờ, mẹ Khương nhìn thoáng qua mẹ Lâm, giống như tùy ý nói: “Khương Khương cũng ở đó.”

Mẹ Lâm không đáp lại, chỉ nhìn con mình một cái: “Sao lại đột ngột như vậy, đứa nhỏ này, chuyện lớn như vậy cũng không bàn bạc với mẹ một chút.”

Lâm Thời cười cười không lên tiếng, ánh mắt như có như không nhìn về phía Khương Tĩnh.

Chi tiết nhỏ này bị mẹ Khương thấy được, sắc mặt bà không đổi, đáy mắt lại có chút vui mừng, lúc nói chuyện cũng có tinh thần hơn.

Toàn bộ quá trình Khương Tĩnh biến mình thành người câm, chỉ ngồi một bên, thỉnh thoảng cười, không chen miệng vào, không nghe gì, nhưng cũng nhìn thấy biến hóa nho nhỏ của mẹ Khương.

Buổi tối, sau khi người nhà họ Lâm đi về, mẹ Khương vẫn còn rất vui vẻ, nhìn Khương Tĩnh càng thêm ấn tượng, nói gì cũng nhắc tới Lâm Thời, một hồi nói tình tình Lâm Thời tốt, một hồi lại nói bằng cấp Lâm Thời cao, có năng lực, làm ở công ty lớn ở nước ngoài, về nước nhất định nổi tiếng, giống như đã quên trước đây còn nói Lâm Thời nghịch ngợm, theo người ta đánh nhau, học không giỏi.

Khương Tĩnh bất đắc dĩ nghe bà khen tới khen lui, không đáp lại câu nào.

Mẹ Khương thấy không nói được cô, có chút tức giận, không vui bưng mâm trái cây vào bếp.

Khương Tĩnh im lặng một hồi, cảm thấy tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, liền đưa ra quyết định.

Mẹ Khương rửa mâm xong, quay người lại thấy Khương Tĩnh đứng bên cạnh, sợ hết hồn: “Đứa nhỏ này, âm thầm hù chết mẹ.”

Khương Tĩnh vịn ngón tay, ngẩng đầu nói: “Mẹ, con có chuyện muốn nói với mẹ.”

Mẹ Khương giật mình: “Nói gì?”

“Con có bạn trai rồi.” Khương Tĩnh bình tĩnh nói.

“Cái gì?” Mẹ Khương đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại vui mừng, như không thể tin được, “Thật sao?”

Khương Tĩnh gật đầu,

Mắt mẹ Khương sáng lên, “Từ khi nào?”

“Mới đây.”

Khóe miệng mẹ Khương có chút vui vẻ không che giấu được, “Chao ôi, đứa nhỏ này, có bạn trai cũng không nói sớm, mau nói với mẹ là người thế nào?”

“Là người rất tốt.”

Lời này hiển nhiên không quá rõ ràng, không phải là đáp án mẹ Khương muốn, vì vậy bà hỏi: “Ở Nam An sao, bằng cấp thế nào, công việc ra sao?”

Khương Tĩnh chỉ đáp: “Thạc sĩ, làm kiến trúc sư.”

Mẹ Khương “A” một tiếng, gật đầu, hơi hài lòng, lại hỏi: “Ở công ty thiết kế sao?”

“Không phải, ở viện thiết kế.”

“Viện à.” Sắc mặt mẹ Khương hơi đổi, “Là công ty nước ngoài hay trong nước?”

Khương Tĩnh hít vào một hơi, cưỡng chế mình duy trì kiên nhẫn.

“Không rõ lắm, hình như trong nước.”

Mẹ Khương không hỏi lại, cúi đầu suy nghĩ một hồi, Khương Tĩnh không biết bà đang nghĩ gì.

Chờ một lát, mẹ Khương đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng, gấp gấp hỏi: “Khương Khương, cái đó... anh ta bao nhiêu tuổi, không lớn hơn con nhiều chứ?”

Khương Tĩnh ngẩn ra, nuốt nước miếng, sau đó lắc đầu.

Mẹ Khương thở phào nhẹ nhõm, lại nghe Khương Tĩnh nói: “Anh ấy nhỏ hơn con.”

28. Chương 28: “sao Anh Có Thể Cam Lòng Khiến Cô Thua?”

Giọng Khương Tĩnh rõ ràng rất nhẹ, nhưng giờ phút này giống như sấm nổ bên tai.

Cô ngẩng đầu lên để nhìn rõ vẻ mặt của mẹ mình.

“Mẹ?” Khương Tĩnh gọi một tiếng.

Mẹ Khương hồi phục tinh thần lại, thấp thỏm hỏi một câu: “... Nhỏ hơn con bao nhiêu tuổi?” Trong giọng nói thể hiện sự bất an và căng thẳng, lại có ý lo lắng đề phòng.

Khương Tĩnh nhìn bà, đột nhiên cảm thấy nếu nói sai một chữ thì trời đất sụp đổ.

Cô đã thoát ra khỏi bóng ma của Thẩm Bạc An nhưng người nhà cô vẫn chưa, đoạn tình cảm thất bại kia đã dán chặt lên người cô, thế nên bọn họ luôn lo lắng, sợ cô mù quáng, ngu xuẩn, tiếp tục giẫm lên vết xe đổ.

Loại lo lắng này khiến người ta khó chịu, nhưng lại không thể trách móc nặng nề, thậm chí còn phải cảm thấy cảm kích, phải quan tâm đến tâm trạng của bọn họ.

Không thể nói được gì vì đây chính là đạo lý.

Khương Tĩnh cứng rắn nuốt những lời định nói xuống, đổi một câu khác: “Nhỏ hơn con một chút, con vẫn chưa biết ngày sinh của anh ấy.”

“Sao mà cái này cũng không biết.? Vậy là vẫn chưa hiểu rõ.” Mẹ Khương nhíu mày, nhưng tim lại hạ xuống một chút.

Nhỏ hơn một chút, còn nói không biết rõ ngày sinh, vậy chắc là chỉ vài tháng.

Vậy thì không phải là vấn đề lớn, chỉ cần tính cách cậu ta thành thực một chút, là người có thể tin cậy là được.

Mẹ Khương nghĩ tới đây, vẻ mặt cũng hòa hoãn, nói: “Người chắc là đáng tin hử, tính cách như thế nào?”

Khương Tĩnh nói: “Rất tốt.”

“Nếu hai đứa ở bên nhau, vậy thì quốc khánh hoặc trung thu dẫn về ba mẹ nhìn một chút.”

Khương Tĩnh ngẩn người: “Mẹ, như vậy có nhanh quá không?”

“Nhanh chỗ nào? Con không còn nhỏ, nên chú ý rồi.”

Khương Tĩnh không phản đối, mẹ Khương lại cường điệu một lần, cô hàm hồ đáp rồi đi ra ngoài.

Hôm sau là sinh nhật Khương Tĩnh, buổi sáng thức dậy thấy tin nhắn của Trần Thứ. Lời chúc của anh không giống như người khác mà rất nghiêm túc chăm chỉ gửi một đoạn dài, mỗi chữ đều lộ ra sự chân thành.

Khương Tĩnh cười đọc hết tin nhắn, trả lời anh, “Cảm ơn anh.”

Bữa tối đã đặt ở nhà hàng gần đó, Khương Tĩnh vốn định ở nhà ăn đơn giản nhưng không ai nghe theo cô, mẹ Khương còn theo quy củ từ trước, mời vài người thân tới, mọi người cùng ăn cơm.

Khương Tĩnh không cần đoán cũng biết ai tới, cậu cả và mợ, dì, những người ở gần bình thường hay lui tới, một chút chuyện nhỏ cũng tụ họp. Không ngờ năm nay còn có cậu nhỏ tới.

Đã nhiều năm Khương Tĩnh chưa gặp cậu nhỏ, đột nhiên thấy thì hơi kinh ngạc, Năm đó vì chuyện của Thẩm Bạc An, cậu nhỏ cũng bị liên lụy, bị mắng không ít, về sau cô và Thẩm Bạc An chia tay, mẹ Khương nhắc lại chuyện cũ, oán khí rất lớn, cậu nhỏ vô tội lại lần nữa chịu tai họa, có vài năm về quê cũng không dám tới nhà, năm ngoái mới dụi đi một chút.

Lúc Khương Tĩnh còn bé thân với cậu nhỏ nhất, không ngờ về sau vì chuyện này mà liên lụy cậu, trong lòng luôn cảm thấy áy náy. Lần này sau sinh nhật liền tìm cơ đi thăm cậu, thuận tiện nói chuyện vài câu.

Vốn là muốn bày tỏ áy náy, không ngờ ngược lại cậu nhỏ lại nói với cô: “Thật xin lỗi.”

Khương Tĩnh hơi bất ngờ, lại có chút buồn cười, “Cậu không phải bị mẹ con tẩy não chứ, chuyện này đâu liên quan gì tới cậu.”

“Dù thế nào cũng là trách nhiệm của cậu. “ Cậu nhỏ lắc đầu cười cười, “Khương Khương, có lúc cậu nghĩ, năm đó nếu như không để Thẩm Bạc An ở nhà mình, không nhờ anh ta dạy toán cho con, hai người chắc chắn không thể gặp gỡ, vậy thì sẽ không có những chuyện sau đó. Nói đi nói lại, lúc trước cậu một lần sảy

chân, hai con ngã vào trong hố, một cô gái tốt lại gặp nhiều khổ sở như vậy.”

“Cậu nhỏ, cậu nghiêm trọng quá rồi.” Khương Tĩnh nói, “Cũng chỉ là một thời gian mà thôi, dù kết cục không tốt, nhưng con chưa từng hối hận, đều là tự mình rước lấy, không liên quan đến cậu.”

Cậu nhỏ lại nói: “Nói thế nào cũng là cậu kết bạn không có ý tứ. Thẩm Bạc An là người xuất sắc nhưng về mặt tính cảm... chắc, đúng là không có gì tốt, nghe nói hai năm trước đã kết hôn, tháng trước lại nghe nói đã ly hôn.”

Khương Tĩnh hơi dừng một chút, không đáp lời, bưng chén lên uống một hớp. Về Thẩm Bạc An, cô không còn hứng thú tìm hiểu.

Đều đã qua.

Cậu nhỏ hình như cũng nhận ra cô không quan tâm, không nói tỉ mỉ, ngược lại hỏi tình trạng cô hiện giờ. Sau cùng, chỉ nói hi vọng về sau cô sẽ tốt.

Khương Tĩnh ở nhà vài ngày. Vốn định về cùng một ngày với Trần Thứ, bất đắc dĩ mẹ Khương giữ lại, đành phải tiếp tục ở nhà.

Kể từ ngày cô nói có bạn trai, bầu không khí trong nhà đột nhiên tốt hơn, mẹ Khương không còn u sầu đầy mặt, ba Khương mặt lạnh hai ngày này hình như cũng tốt hơn một chút.

Khương Tĩnh không biết nên vui hay nên buồn.

Có mấy lần Trần Thứ gọi tới, cô đi qua một bên nghe, cũng có thể cảm giác được ánh mắt của mẹ Khương nhìn tới, hình như còn vui vẻ hơn cả cô.

Cứ vậy hết một tuần. Khương Tĩnh hết sức không tự nhiên, đúng lúc nhận được điện thoại của tòa soạn, nói là kênh du lịch có một hoạt động sưu tầm dân ca, định đi Thanh Đảo, nói cô cũng đi theo làm nhiệm vụ viết tin và quay phim chụp ảnh, Khương Tĩnh rất cực tìm được lý do để về thành phố Nam An, ai ngờ Trần Thứ lại có hạng mục mới, không đợi cô về đã phải đi Hà Bắc.

Mặc dù Khương Tĩnh không nói gì nhưng Trần Thứ có chút đau lòng, không thể cùng cô trải qua sinh nhật, chuẩn bị quà định tặng cô không ngờ lại không gặp được, Chờ anh từ Hà Bắc về, đã qua sinh nhật cô một tháng.

Trần Thứ suy nghĩ một chút, trước khi đi ghé tiệm sách Tháng Bảy, định nhờ Tôn Du đưa quà cho Khương Tĩnh.

Trần Thứ tới trễ, đã gần tới giờ đóng cửa, trong tiệm không còn khách.

Anh nói rõ mọi chuyện, ai ngờ Tôn Du không đồng ý giúp, hơn nữa chị nói chuyện cũng không khách khí dễ gần như trước.

Trần Thứ có ngực cũng cảm giác được Tôn Du hình như không thích anh ở bên Khương Tĩnh, bởi vậy cũng không miễn cưỡng, lễ phép tạm biệt.

Tôn Du nhìn bóng lưng anh, trong lòng có chút mâu thuẫn. Thẳng thắn mà nói, Trần Thứ đúng là người không tồi, rất khó khiến người khác chán ghét, cẩn thận ngẫm lại, Khương Tĩnh thích anh cũng không có gì lạ.

Nhưng Khương Tĩnh đã ở tuổi này, điều cần suy nghĩ không chỉ là thích hay không.

Tôn Du dường như đã thấy được tương lai của đoạn tình cảm này,

Chị hít một hơi, gọi Trần Thứ lại. Chờ anh xoay người, chị nói: “Anh tới đây, tôi có vài lời muốn nói với anh.”

Tôn Du nhìn Trần Thứ ngồi xuống, rót cho anh ly nước, thái độ không giống vừa rồi.

Trần Thứ hơi ngoài ý muốn.

Tôn Du ngồi xuống nói: “Trần Thứ, cậu thích Khương Khương phải không?”

Trần Thứ không chút do dự gật đầu.

“Thích bao nhiêu?”

Trần Thứ hơi sững sờ, nhất thời không biết nên trả lời vấn đề như vậy thế nào. Suy nghĩ một chút, anh nghiêm túc nói: “Rất thích.”

“Vậy anh định khi nào cưới nó?”

Trần Thứ lại sững sờ.

“Anh không có ý định cưới nó?”

“Không phải.” Trần Thứ lập tức phủ nhận. Anh nhúu mày, hết sức nghiêm túc.

Tôn Du nhìn rõ ràng phản ứng của anh, không tiếng động thở dài, hỏi: “Vậy anh định thế nào? Chuẩn bị vài năm sau sẽ cưới nó, ba năm hay năm năm?”

Không đợi anh trả lời, Tôn Du lại nói: “Anh biết Khương Khương đã bao nhiêu tuổi không? Anh biết nó đã trải qua những gì không? Một đoạn tình cảm mười năm, cuối cùng thất bại, lại thêm năm năm chữa thương cho đến khi gặp anh. Nó không phải cô gái nhỏ mới hơn hai mươi tuổi, không giống như anh, vừa học xong, sự nghiệp mới bắt đầu, có thể dốc toàn lực làm việc, gặp được người mình thích thì yêu đương một lần không quan tâm kết quả, có viên mãn hay không không quan trọng, kết hôn lại càng không phải chuyện cần quan tâm.”

Ngừng một chút, chị cười cười, “Đối với anh mà nói, nó xinh đẹp, lại nguyện ý ở bên anh, mặc dù hơi lớn tuổi, nhưng hẹn hò một chút cũng không sao, thất bại chẳng qua cũng là thêm một trải nghiệm mà thôi, chuyện này không thiệt hại gì, nên không cần lo lắng có lợi hay không, tôi biết, đàn ông nghĩ như vậy rất bình thường, nhưng Khương Khương nhà tôi không giống anh, nó vừa ngốc vừa bướng bỉnh, đoạn tình cảm trước đã chịu đủ thiệt thòi, nếu lại ngã một lần nữa sợ không đứng dậy nổi.”

Nói một hơi xong, Tôn Du nghiêm túc nhìn Trần Thứ, thấy anh cúi đầu ngồi đó, môi mím chặt.

Chị nghĩ mình có lẽ đã nói đúng tiếng lòng anh.

Nhưng mà, chờ một lúc, Trần Thứ lại ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nhánh, không nhìn ra được chút dao động nào.

“Có thể chị không tin, nhưng tôi không phải người nhu vậy. Chị hỏi tôi khi nào cưới cô ấy, hiện tại tôi đúng là không thể trả lời, bởi vì đây không phải chỉ là lời nói suông, đây là hứa hẹn. Chị nói đúng, tôi mới ra trường, không có gì cả, có lẽ chị thấy tôi không có tư cách hứa hẹn gì, nhưng tôi sẽ không vì vậy mà buông tay, trừ khi...”

“Trừ khi cô ấy không cần tôi.”

Tôn Du hơi giật mình, kinh ngạc nhìn anh.

Trần Thứ đứng lên: “Cuộc nói chuyện hôm nay sẽ làm tôi thêm cố gắng, cảm ơn chị, Tôn tiểu thư.”

Trần Thứ ra về, Tôn Du vẫn đang kinh ngạc, Tiểu Tây đột nhiên chạy đến, nói một câu: “Mẹ, con đến Hảo Đức mua kẹo mút.”

Đến khi Tôn Du lấy lại tinh thần chao ôi một tiếng, Tiểu Tây đã chạy ra ngoài.

Trần Thứ đang đi, sau lưng một giọng nói gọi anh: “Chú Trần...”

“Tiểu Tây?” Trần Thứ dừng lại, Tiểu Tây chạy nhanh tới.

Trần Thứ khom lưng giữ lấy vai cậu bé, “Sao con lại chạy ra đây?”

“Con tới giúp chú.” Tiểu Tây sốt ruột nói, “Nhanh lên, mua kẹo không đến ba phút đâu, nếu quá mẹ sẽ tới bắt con về.”

“Chuyện gì?” Trần Thứ không hiểu gì.

“Quà! Quà!” Tiểu Tây nói, “Quà tặng dì đó, con giúp chú đưa, mau đưa cho con.”

Trần Thứ kinh ngạc: “Thật sao? Con có thể chứ?”

“Tất nhiên rồi, con sẽ giấu kỹ, dì vừa về liền đưa ngay.”

Trần Thứ suy nghĩ một chút, lấy ra một hộp nhỏ đưa cho cậu: “Vậy giao cho con.”

Tiểu Tây trịnh trọng gật đầu, vỗ ngực đảm bảo: “Chú Trần yên tâm đi.” Nói xong giật nhẹ ống tay áo anh: “Chú Trần, con không hiểu người lớn mọi người nói gì, nhưng chú nói chú thích dì con, con nghe được, cảm ơn chú.” Nói xong giấu chiếc hộp nhỏ trong túi quần, chạy về.

Trần Thứ đứng thẳng, cười nhìn Tiểu Tây chạy vào trong tiệm.

Anh đứng một hồi, nhìn cửa kính tiệm sách Tháng Bảy, nhớ tới lần chia tay trước ở đó hôn Khương Tĩnh, cô mua cho anh bộ chăn mền.

Cô dịu dàng như vậy, tốt với anh như vậy.

Tôn Du nói cô vừa ngốc vừa bướng bỉnh, đoạn tình cảm trước chịu đủ thiệt thòi, nếu ngã một lần nữa sẽ không dậy nổi.

Sao anh có thể cam lòng khiến cô thua?

29. Chương 29: “để Anh Ôm Một Lúc.”

Mười hai tháng tám Khương Tĩnh trở lại Nam An, lúc ra khỏi sân bay đã chạng vạng, Tôn Du lái xe đưa Tiểu Tây từ công viên tới đón Khương Tĩnh về.

Tiểu Tây đã lâu không gặp Khương Tĩnh, rất quần quýt cô, kiên trì muốn ngồi ở ghế sau chung với Khương Tĩnh. Cậu bé nói chuyện suốt dọc đường, đem toàn bộ mọi chuyện trong thời gian không gặp nhau nói hết một lượt, đi đâu chơi, làm bài tập tới đâu, nói chuyện điện thoại với Trương Diễm Diễm mấy lần....

Đương nhiên, Tiểu Tây còn một chuyện quan trọng nhất muốn nói với dì cậu bé, đáng tiếc là mẹ đang ngồi phía trước, không có cách nào nói nhỏ được. Nhưng cậu bé không ngốc, để nghĩ ra một biện pháp cũng chỉ là chuyện trong vài phút.

Vào tiệm, Tiểu Tây vừa kéo Khương Tĩnh vừa nói với Tôn Du ở phía sau: “Mẹ, dì rất đói, mẹ nấu mì cho dì đi, con nhờ dì bày một số bài tập hè đã nha, cảm ơn mẹ!”

Miệng ngọt ngào lúc nào cũng tốt, chỉ cần một câu “Cảm ơn mẹ” liền khiến Tôn Du cười nghe theo sai bảo của con trai.

Tôn Du vừa vào bếp, Tiểu Tây liền kéo Khương Tĩnh đến phòng sách nhỏ.

Khương Tĩnh nghĩ Tiểu Tây thật sự nhờ cô bày làm bài tập, ai ngờ vừa vào liền thấy Tiểu Tây thần thần bí bí lấy một túi nhỏ từ trên giá sách xuống, quỳ trên mặt đất lục lọi nửa ngày.

“Không phải học bài sao, con tìm gì thế?”

Tiểu Tây không để ý tới câu hỏi của Khương Tĩnh, tập trung tìm trong túi, lát sau lấy một hộp nhỏ hình chữ nhật ra, lập tức chạy tới.

“Đây là gì thế?”

“Quà đó.” Tiểu Tây nhét hộp vào tay cô, nhỏ giọng nói, “Chú Trần tặng dì, là quà sinh nhật đó.”

Nói xong liếc nhìn ra cửa, hơi lo lắng nói: “Dì nhanh mở ra đi, không thể để mẹ phát hiện được.”

Khương Tĩnh nhìn kĩ tịt trên hộp, có chút không tin, “Thật sự là chú Trần đưa?”

“Phải, nhanh lên dì, xem là cái gì đi.” Tiểu Tây có vẻ còn sốt ruột hơn cô.

Khương Tĩnh mở hộp ra, Tiểu Tây ghé sát lại, mắt tròn to: “Oa, sợi dây này thật đẹp!”

Khương Tĩnh nhíu mày, đúng như cô đoán, là vòng tay. Vòng tay của nhãn hiệu này đều dùng hộp như thế, trước kia Thẩm Bạc An từng tặng, cô dù không đoán được giá cả nhưng chắc chắn không rẻ.

Khương Tĩnh nhìn vòng tay đến mất hồn, Tiêu Tây phát hiện cô không đúng lắm.

“Ô, dì, dì không thích cái này sao?”

“Không có.” Khương Tĩnh nói, “Dì rất thích.”

Mặc dù nói vậy nhưng không lấy ra đeo, ngược lại đẩy nắp vào.

Tiểu Tây cảm thấy kì lạ, đang định hỏi lại, lại nghe được tiếng gõ cửa.

Tôn Du ở bên ngoài gọi: “Khương Khương, có thể ăn rồi.”

Tiểu Tây sợ hết hồn, gấp gấp nói nhỏ: “Dì mau giấu đi.”

Khương Tĩnh bỏ hộp vào túi xách, nói ra ngoài: “Đợi em một chút.”

Bên ngoài không có động tĩnh, Khương Tĩnh hỏi Tiểu Tây: “Chú Trần đến đây khi nào?”

Tiểu Tây suy nghĩ một chút mới nói: “Buổi chiều ạ.”

“Chú ấy nhờ con đưa cái này cho dì có nói gì không?”

Tiểu Tây lắc đầu, nhỏ giọng giải thích với Khương Tĩnh: “Chú Trần nhờ mẹ đưa cho dì nhưng mẹ không đồng ý, bọn họ nói rất nhiều, sau đó chú Trần đi về, con liền chạy ra tìm chú để lấy.”

Khương Tĩnh hơi sững sờ: “Bọn họ nói chuyện rất nhiều?”

“Dạ.”

“Con nghe được không? Nói những gì?”

Tiểu Tây gãi đầu nhớ lại: “Mẹ hỏi chú Trần có thích dì không, chú Trần nói thích, mẹ lại hỏi chú thích bao nhiêu, chú Trần nói rất thích...”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó... sau đó con nghe không hiểu, mẹ nói nhiều cái nhưng con không rõ lắm, chú Trần lại nói vài câu,

sau đó chú Trần đi về.”

Tiểu Tây nói xong nhìn Khương Tĩnh, “Dì không vui sao? Chú Trần nói thích đi khiến gì không vui hả?”

Khương Tĩnh xoa đầu Tiểu Tây: “Rất vui, đi thôi, đi ăn cơm.”

Lúc ăn cơm, Khương Tĩnh không hỏi gì, chờ đến tối liền gọi cho Trần Thứ. Trần Thứ hình như đang ăn, lúc nghe máy giọng nói hơi không rõ ràng.

Khương Tĩnh nhìn cái chuông nhỏ trên tường, nói: “Bây giờ mới ăn cơm sao?”

“Ừ, hôm nay hơi bận, vừa mới ăn xong.”

Khương Tĩnh nhíu mày, có chút lo lắng, “Không phải dạ dày không tốt sao, đừng liều mạng như vậy, thân thể quan trọng hơn.”

“Ừ, em đừng lo lắng, chỉ hôm nay thôi.” Trần Thứ nói, “Em về nhà rồi chứ.”

“Về rồi ạ, em đã nhận được quà rồi.”

“Em thích không?”

“Rất đẹp.” Khương Tĩnh vuốt ve hộp đồ trong tay, chậm rãi nói, “Nhưng anh không cần đưa em cái này.”

Trần Thứ sững sờ, “Em không thích sao?”

“Không phải.” Khương Tĩnh nói, “Chỉ là em không để ý những thứ này, anh không cần vì thế mà tốn kém như vậy.”

Trong điện thoại chợt yên tĩnh.

“Trần Thứ?”

“Ừ.” Người bên kia đáp một tiếng.

Khương Tĩnh: “Em khiến anh không vui sao?”

“Không phải.” Anh dừng một chút, nói: “Khương Tĩnh, anh không phải muốn phung phí tiền, anh chỉ là muốn mua món quà em thích, nhưng anh tìm rất lâu cũng không xác định được nên hỏi đồng nghiệp, cô ấy cho anh xem cái này, nói em nhất định sẽ thích, cho nên anh...”

Giọng anh đè nén, sau cùng chỉ nói một câu, “Anh không phải muốn phung phí tiền.”

Khương Tĩnh hiểu.

Ý của anh là, chuyện này không liên quan đến tiền.

Nếu như lời này là người khác nói, Khương Tĩnh có thể không tin lắm, nhưng là Trần Thứ, không biết sao, chỉ vài câu cũng rất nghiêm túc, không phải là hoa ngôn xảo ngữ.

Khương Tĩnh không nói được gì. Cô khẽ cười, giống như nhận thua: “Chịu anh rồi.”

Bên kia Trần Thứ nghe thấy cô cười, tâm trạng cũng thả lỏng.

Khương Tĩnh nói: “Lần sau không cần hỏi người khác, dù sao anh tặng em đều thích, không cần rối rắm.”

“Được.” Một chữ lộ ra vui sướng.

Bầu không khí tốt lên, hai người lại nói những chuyện khác, Khương Tĩnh nói chuyện đi Thanh Đảo hai ngày, Trần Thứ hỏi cô hành trình cụ thể, cô nói tỉ mỉ cho anh nghe.

Trần Thứ suy nghĩ một chút, noai: “Vậy em còn kết thúc sớm hơn anh hai ngày, sáng ngày 20 anh về, đúng vào thứ bảy.”

“Thứ bảy không phải tặng ca sao?”

“Ừ, vừa làm xong, không có chuyện gì gấp, sẽ không sắp xếp cho anh tặng ca.”

Khương Tĩnh “A” một tiếng, trong lòng có dự định, nói với Trần Thứ: “Như vậy đi, em ở Thanh Đảo thêm hai ngày, chiều 19 em đến đảo Tần Hoàng tìm anh, cuối tuần chúng ta đến bến Bắc Mang chơi, được không?”

Cô suy nghĩ quá nhanh, Trần Thứ có chút không theo kịp: “Em đến tìm anh?”

“Đúng.”

“Được.” Ngôn ngữ của Trần Thứ đột nhiên nhanh chóng vận hành, “VẬY anh đến trạm xe đón em.”

“Vâng, nếu anh không bận thì tới, nếu bận thì đưa địa chỉ cho em, em tự đến.”

“Được.”

Hai người nói chuyện xong lại có chút kích động, giống như ngày mai có thể gặp được nhau ngay.

Con người một khi có gì đó để chờ đợi, thời gian đều trôi qua thật nhanh.

Khương Tĩnh ở Thanh Đảo bốn ngày, hoàn thành nhiệm vụ viết tin và quay phim chụp ảnh, chờ những phóng viên khác rời đi, cô ở Thanh Đảo viết xong bản thảo gửi cho biên tập, sau đó liền rảnh rỗi. Cô đi dạo bờ biển một chút, mua cho mình hai cái váy, lại mua cho Trần Thứ một chiếc quần lửng.

Khương Tĩnh ngồi tàu điện số mười chín từ Thanh Đảo đến đảo Tần Hoàng, sau 5 tiếng 44 phút, đến nơi lúc mười hai giờ.

Trần Thứ đã chờ ở đó.

Khương Tĩnh vừa ra liền thấy anh đứng trong đám đông.

Cô cười với anh, Trần Thứ cũng đã thấy cô, chạy tới, đón lấy túi du lịch trên lưng cô đeo lên.

“Mệt không?”

“Vẫn tốt.” Khương Tĩnh ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện anh gầy hơn, cũng đen hơn so với một tháng trước.

Cô thấp giọng hỏi: “Không ăn uống tốt sao?”

Trần Thứ nhìn cô, nói: “Là em mới đúng, đã gầy đi rồi.”

“Nói như anh béo vậy.” Cô nhón chân, hôn anh một cái liền nhanh chóng lùi lại.

Trần Thứ cười một tiếng, dắt tay cô: “Đi thôi, ăn cơm trưa.”

Đi một đoạn ngắn, vào một tiệm cơm nhìn khá sạch sẽ ăn một bữa cơm hải sản. Khương Tĩnh đúng là rất đói, gọi bốn năm món, Trần Thứ chỉ gọi hai món, cuối cùng ăn hết sạch.

Khương Tĩnh hỏi: “Công việc của anh xong hết rồi?”

“Ừ, hai ngày này làm cho xong, sáng nay vừa kết thúc.”

“Khó trách mệt thành như vậy, mắt đều thâm quầng hết rồi.”

“Có sao?” Trần Thứ cười cười, “Anh không nhận ra.”

“Vâng, đen đến như vậy, đương nhiên không nhìn ra.” Khương Tĩnh nói xong nhìn thẳng vào anh, hai người đều cười.

Trần Thứ nói: “Chiều nay không bận gì, em muốn đi bến Bắc Mang hôm nay luôn hay để sáng mai?”

“Vậy hôm nay đi luôn đi.”

Hai người về khách sạn một chuyến, lấy hành lý của Trần Thứ rồi đi.

Đến Bắc Mang vẫn còn sớm, chuyện đầu tiên tất nhiên là tìm chỗ ở. Ở đây không thiếu nhất chính là khách sạn gia đình, tiện nghi rộng rãi, người ở đây cũng nhiệt tình.

Họ chọn một khách sạn gần biển nhất, bởi vì đang mùa đông khách, người ở không ít, chỉ còn một phòng ở tầng hai, một ngày một trăm đồng, vào mùa này cũng không coi là đắt.

Lên lầu, Trần Thứ mở cửa thoáng khí, Khương Tĩnh lấy váy và quần lửng trong ba lô ra, gọi Trần Thứ.

“Em mua cái này, anh thử xem.” Cô đưa chiếc quần lửng cho anh.

Trần Thứ so thử, nói: “Rất vừa vặn.”

“Vâng.” Khương Tĩnh cầm quần và váy trên tay anh, đi về phía nhà vệ sinh.

Trần Thứ đột nhiên theo sát, duỗi tay ôm cô.

Trời nóng, trong phòng vẫn chưa mở điều hòa, trên người anh cũng nóng như vậy.

“Cảm ơn em.” Anh nói bên tai cô.

Vành tai Khương Tĩnh tê rần, thân thể run lên. Cô xoay người, tựa đầu vào hõm vai anh, mấy giây sao lại cảm thấy cả người nóng lên.

“Rất nóng.” Cô nói.

“Anh biết, chờ một lát rồi mở điều hòa.” Anh vẫn chưa buông tay, trầm giọng nói, “Để anh ôm một lúc.”

30. Chương 30: “anh Có Phản Ứng.”

Nguyên vọng nho nhỏ của Trần Thứ cũng không thể thực hiện được, chỉ ôm được mấy giây ngán ngủ, bên ngoài liền có tiếng gõ cửa.

Là bà chủ khách sạn đưa nước nóng tới.

Trần Thứ nhận ấm nước, nói cảm ơn, quay người lại, Khương Tĩnh đã vào nhà vệ sinh.

Khương Tĩnh giặt sơ váy và quần rồi đem ra ban công phơi.

Trần Thứ bật điều hòa, trong phòng dần mát mẻ. Bên ngoài mặt trời đang rất gay gắt, đi chơi lúc này sẽ không được thoải mái.

Trần Thứ hỏi Khương Tĩnh: “Mệt không em, có muốn ngủ một chút không?”

Vừa hỏi như vậy, Khương Tĩnh đúng là cảm thấy hơi mệt, sáng dậy sớm, lại ngồi xe lửa năm sáu tiếng đồng hồ, không mệt mới lạ.

Cô suy nghĩ một chút, nói: “Vậy chúng ta ngủ trưa một chút, xế chiều đi dạo bờ biển.”

“Được.”

“Em tắm rửa trước.” Khương Tĩnh vào nhà vệ sinh.

Khoảng mười phút sau, tiếng nước trong phòng tắm ngừng lại, Trần Thứ nghe được Khương Tĩnh gọi anh.

“Lấy giúp em khăn lông và quần áo ngủ trong ba lô.” Dừng một chút, lại nói thêm, “À, còn có quần lót nữa, tìm trong túi màu đen đó.”

“Được.”

Túi du lịch của Khương Tĩnh trang bị đầy đủ, đồ vật được phân loại đặt trong từng túi nhỏ, Trần Thứ lấy quần áo ngủ và khăn lông ra trước, sau đó tìm được túi quần lót của cô, mở ra nhìn, rất nhiều loại, màu sắc hình thức không giống nhau. Anh sờ sờ một chút, mặt hơi nóng.

“Tìm được chưa anh?” Trong phòng tắm truyền ra tiếng Khương Tĩnh.

“Tìm được rồi.”

Trần Thứ nhanh chóng lấy một cái ra, cất túi vào, đang chuẩn bị kéo ba lô lại, đột nhiên nhìn thấy hộp nhỏ màu vàng bên cạnh.

Hộp bị che một nửa, chỉ lộ ra một vài chữ cái.

Trần Thứ nhìn thoáng qua, liền giật mình.

Đó là một hộp bao cao su, cũng nhãn hiệu với loại đã từng dùng nhưng hộp thì không giống.

Trần Thứ lấy hộp ra, nhìn thấy dòng chữ ở dưới.

Mặt anh đỏ lên, đặt hộp vào chỗ cũ.

“Khương Tĩnh?” Trần Thứ gõ cửa nhà vệ sinh, chờ một lát, cửa mở ra anh liền thấy thân thể trần truồng của Khương Tĩnh.

Khương Tĩnh duỗi tay, “Đưa em.”

Trần Thứ cầm quần áo đưa tới.

Cửa đóng lại.

Một lát sau, Khương Tĩnh sấy tóc xong đi ra, thấy Trần Thứ đang ngồi bên giường.

Cô đi tới vỗ vai anh, “Anh ngăn người gì thế?”

“Em xong rồi sao?” Trần Thứ ngẩng đầu lên.

Khương Tĩnh nhìn anh, nói: “Nóng lắm sao? Mặt anh hơi đỏ đấy.”

“Vẫn tốt.” Trần Thứ dời mắt đi, đứng lên nói, “Em ngủ trước đi, anh cũng tắm qua một chút.”

Trần Thứ tắm rất lâu, chờ đến khi anh đi ra, Khương Tĩnh đã ngủ. Anh sợ làm cô tỉnh liền nằm xuống giường nhỏ bên cạnh. Tối qua không ngủ đủ, đáng lẽ anh phải rất mệt, nhưng bây giờ anh không buồn ngủ, tắm nước lạnh dường như không có tác dụng, nhất là khi cô nằm ngủ ngay trước mắt, anh chỉ cần liếc mắt nhìn đã cảm thấy cả người nóng lên.

Cảm giác này rất thiêu đốt người, Trần Thứ quay lưng lại nhìn chằm chằm bức tường trắng xóa nhưng mà không có tác dụng, trong đầu đều là hình ảnh ướt át vừa rồi của cô, rất trắng, rất đẹp.

Anh có phản ứng.

Trong phòng rất yên tĩnh, anh nghe tiếng hít thở nhàn nhạt của Khương Tĩnh, thân thể càng ngày càng nóng.

Nhắm mắt lại nhin rất lâu vẫn không thể khắc chế được, trong phòng mở điều hòa nhưng đầu anh toàn là mồ hôi.

Cuối cùng anh quay người lại, nhìn gò má cô, tay đưa vào trong quần nắm lấy chính mình. Anh mím môi, thân thể căng cứng.

Nhưng chỉ hai giây sau, anh liền rút tay về.

Làm chuyện như vậy với cô thật sự không đúng đắn.

Trần Thứ mê mang nghĩ, vẫn không động đậy. Thật lâu sau, hô hấp của anh dần bình ổn lại.

Khương Tĩnh ngủ một giấc, lúc tỉnh lại đã không còn sớm.

Trở mình thấy người đàn ông ở giường nhỏ đối diện.

Anh vẫn đang ngủ.

Khương Tĩnh nhìn một lúc rồi đứng dậy đi rửa mặt. Đợi đến khi cô từ nhà vệ sinh ra, phát hiện Trần Thứ đã tỉnh.

“Đánh thức anh sao?”

Trần Thứ lắc đầu nói không phải.

Khương Tĩnh: “Anh ngủ ngon chứ?”

“Ừ.”

Trần Thứ đi tới, Khương Tĩnh nói: “Anh đi rửa mặt đi, rửa xong chúng ta đi ăn cơm.”

“Được.”

Gần khách sạn có quán cơm, nhưng thức ăn không ngon lắm, bọn họ tùy tiện ăn một chút cho no bụng liền ra bờ biển đi dạo.

Chạng vạng trời không còn nóng, gió thổi khiến cho người ta cảm thấy mát mẻ.

Trần Thứ mặc quần Khương Tĩnh mua, lộ ra đôi chân thon dài.

Anh đi trên cát, Khương Tĩnh nhìn kỹ anh vài lần, cảm thấy dáng người anh rất tốt. Cô thường thấy anh mặc áo sơ mi quần dài, bây giờ thấy anh mặc quần ngắn như vậy, cảm thấy có một hương vị cấm dục.

Trần Thứ nhặt một vỏ sò đưa Khương Tĩnh xem.

Khương Tĩnh nói: “Thật nhỏ.”

Anh giải thích: “Hình như chỉ có cái nhỏ thôi.”

“Vậy sao? Trước kia em tới đây từng nhặt được một cái lớn.” Khương Tĩnh đưa tay ra hiệu cho anh xem, “Lớn như vậy này.”

Trần Thứ giữ chặt tay cô, “Vậy chúng ta đi tìm xem.”

Hai người đi sau một đám trẻ con dọc theo bãi cát, nhưng tìm thật lâu cũng không thấy được vỏ sò lớn như vậy, ngược lại lại thấy một hòn đá lớn để nghỉ chân.

Bọn họ ngồi trên tảng đá, Khương Tĩnh nhặt một hòn đá nhỏ ném vào trong nước.

Trần Thứ hỏi: “Lần trước em tìm thấy ở đâu?”

Khương Tĩnh suy nghĩ một chút, nói: “Hình như ở cạnh hòn đá con hổ.”

“Vậy ở đây chắc không có rồi.” Anh cười một tiếng, còn nói, “Cũng có thể đã bị người khác nhặt hết, lần trước em đến đây là khi nào?”

“Lúc tốt nghiệp, lớp em tổ chức du lịch tốt nghiệp ở đây, vốn là Thẩm Bạc An không cho em đi, nhưng...”

Lời nói hơi ngừng lại, hai giây sau cô mới chậm rãi nói hết, “Em muốn đến nên đã đến.”

Cô ném đi viên đá cuối cùng trong tay, quay đầu nhìn Trần Thứ.

Trần Thứ cũng nhìn cô, không nói gì.

Trong nháy mắt này, Trần Thứ nhớ tới lời Tôn Du đã nói.

Mười năm tình cảm, kết quả thất bại, năm năm chữa thương...

Hai người im lặng nhìn nhau một hồi, tay Khương Tĩnh đột nhiên bị nắm lấy.

Cô cúi đầu, thấy Trần Thứ chậm rãi siết chặt tay cô.

Anh không mở miệng nói gì, nhưng Khương Tĩnh đã hiểu.

Cô cười nhẹ, thuận thế dựa vào người anh.

Hoàng hôn dần tắt, trời sắp tối.

Trở lại khách sạn, hai người tắm rửa xong liền nằm trên giường xem ti vi. Kỳ thật cũng không có chương trình gì hay, nhưng cứ dựa trên giường như vậy cũng rất tốt.

Có lẽ là vì buổi chiều đã ngủ nhiều, hai người đều không cảm thấy mệt, xem đến khuya.

Khương Tĩnh nhìn đồng hồ, nói: “Không còn sớm nữa.”

Trần Thứ ừ một tiếng, hỏi: “Vậy anh tắt ti vi nhé?”

Khương Tĩnh gật đầu.

Trần Thứ tắt ti vi.

Khương Tĩnh duỗi lưng một cái, nằm xuống.

Trần Thứ nhìn Khương Tĩnh, không nói gì thêm, cũng không nằm xuống.

Khương Tĩnh cuối cùng cũng cảm nhận được ánh mắt anh, cô nhìn qua mặt Trần Thứ.

“Sao thế anh?”

Trần Thứ lắc đầu, lại nhìn cô một cái, cũng nằm xuống.

Khương Tĩnh nói: “Em tắt đèn nhé.”

Cách hai giây, nghe thấy một tiếng “Ừ.”

Khương Tĩnh đưa tay nhấn công tắc, đèn tắt, căn phòng lập tức tối đen.

Khương Tĩnh nhắm mắt lại.

Mấy phút sau, nghe thấy Trần Thứ ho nhẹ một tiếng.

Trong bóng tối Khương Tĩnh mở mắt ra.

Ban đêm yên tĩnh, từ xa truyền tới mấy tiếng chó sủa, ở trong phòng trừ tiếng hô hấp của hai người thì không còn tiếng động nào khác.

Tay Trần Thứ nắm chặt, lại buông ta, lặp lại mấy lần như vậy, cuối cùng mở miệng: “Em ngủ rồi à?”

“Vẫn chưa.” Khương Tĩnh trả lời ngay.

Trần Thứ im lặng một chút, nói: “Anh cũng chưa ngủ.”

“Em biết.” Khương Tĩnh hơi buồn cười nhưng nhin được.

Cô dường như nghe được anh hít một hơi thật sâu.

Một lát sau, giọng nói trầm thấp truyền tới:

“Em... muốn làm gì không?”

Khương Tĩnh bình tĩnh nói: “Em không có gì muốn làm.”

Anh hình như hơi thất vọng, đáp một tiếng: “Ừm.”

Trong bóng tối, Khương Tĩnh cười cười.

“Anh thì sao?” Cô đột nhiên hỏi.

Trả lời cô là tiếng hít thở ngày càng nhanh ở bên cạnh.

Một lát sau, tay cô bị nắm lấy. Tay anh rất nóng, lòng bàn tay bị mồ hôi thấm ướt. Rõ ràng đã mở điều hòa, nhưng hình như không có tác dụng gì với anh.

Đang nghĩ như vậy, người bên cạnh đột nhiên dịch lại gần, hơi nghiêng người, áp vào trên người cô, hơi thở nóng hổi phả vào cổ cô.

“Khương Tĩnh...”

“Dạ?”

Anh không nói gì nữa, môi dán lại, hôn cắn cô, sau đó dời lên trên, tìm đúng vị trí môi cô, nhẹ nhàng liếm mát.

Khương Tĩnh hưởng thụ sự chủ động của anh.

Một lát sau, lưỡi Trần Thứ xông vào, cường thế hiềm thấy, Khương Tĩnh đang sững sờ, rằng môi đã bị công chiếm, lại sững sờ nữa, lưỡi cũng thất thủ.

Lúc hơi thở giao nhau, Trần Thứ cởi quần áo ngủ của Khương Tĩnh. Tay anh áp vào ngực cô, nhẹ nhàng nắm lấy.

Cơ thể Khương Tĩnh hơi run rẩy, duỗi tay ôm cổ Trần Thứ, lưỡi chui vào giữa môi lưỡi anh làm loạn.

Anh dán chặt vào cô, nhịp tim hai người hòa vào nhau, từng tiếng từng tiếng đều rối loạn.

Trần Thứ chuyên chú vuốt ve cô, từ ngực đến eo mông. Thăm dò từng chút một, cảm nhận phản ứng của cô, muốn khiến cô thật vui sướng.

Cuối cùng tay anh chạm vào đùi cô.

Cảm giác được Khương Tĩnh run lên một cái, anh chậm rãi tiến vào trong.

Khương Tĩnh buông anh ra, mặt nghiêng sang một bên, trong lúc thở dốc phát ra thanh âm rung động.

“Trần Thứ...”

Cô gọi tên anh, anh cũng vào thời khắc đó dùng sức, tiến vào trong cô.

31. Chương 31: “tất Cả Giống Như Hồi Sinh.”

Sau khi đèn tắt cũng không sáng lên lần nữa.

Chiếc túi bị xé để bên giường không biết rơi xuống khi nào, ai cũng không để ý.

Bên trong không gian tối tăm, Khương Tĩnh sa vào hỗn loạn, giống như bị dòng nước xoáy thôn tính, rồi bị ném ra, một lần lại một lần, lơ lửng không chạm đất. Lúc mê lúc tỉnh nghe được thanh âm trầm thấp khó chịu của người đàn ông.

Cô mở mắt ra.

Trước mắt là thân thể trần truồng của người đàn ông.

Ánh mắt cô dời lên trên, thấy rõ khuôn mặt anh.

Anh nhíu mày, dường như đang cắn răng, mồ hôi lăn xuống dọc theo hai gò má, đến cằm, rơi xuống ngực cô, hơi nóng.

Khương Tĩnh nhìn đường cong cơ thể anh, tự đáy lòng cảm thấy bộ dạng anh lúc này thật phần gợi cảm, mỗi một chỗ đều mê người.

Động tác anh đột nhiên nhanh hơn, thần trí Khương Tĩnh bị đánh bay, cô run rẩy, dường như nghẹt thở.

“Trần Thứ...” Cô nhắm mắt, siết chặt tay, giọng nói mơ hồ.

Động tác của Trần Thứ không dừng lại, eo nhún về phía trước, đưa hết vào trong cơ thể cô.

Cảm giác trướng đầy khiến Khương Tĩnh run rẩy. Môi cô mở ra, cả người cong lên, vừa thở dốc vừa rên rỉ.

Trong mắt trong lòng Trần Thứ đều bốc hỏa, mắt anh đen mà sâu, vẫn luôn nhìn cô.

Cả người Khương Tĩnh căng lên, anh bị kẹp chặt một cái thì giật mình, dường như sắp thất thủ, môi mím chặt, khàn giọng gọi tên cô, gọi hai lần, lại phát ra tiếng kêu đau đớn.

Thân thể anh run lên, lập tức lui ra.

Nhưng sau một khắc, anh đột nhiên nhổm người dậy, một tay nhẹ nhàng nâng chân cô lên, một tay ôm eo cô, lần nữa đi vào.

Khương Tĩnh kêu lên, trước mắt một mảnh trắng xóa, tinh thần triệt để phân tán.

Mồ hôi Trần Thứ chảy ròng ròng, kiên trì một hồi, lại không thể nào ngăn cản kích thích, toàn thân buông lỏng.

Một tia khí lực cuối cùng của Khương Tĩnh cũng mất, miễn cưỡng nằm đó.

Trần Thứ áp vào trên người cô, thở hổn hển.

Nghỉ ngơi mấy giây, anh ôm cô, nhẹ nhàng gạt tóc mái ướt đẫm của cô ra, gọi một tiếng: “Khương Khương...”

Cổ họng khàn đến mức không rõ lời.

Cả người Khương Tĩnh mềm nhũn, không còn sức lực, đùi vẫn còn rất mỏi.

Cô mở mắt ra, không để ý đến cách gọi thân mật của Trần Thứ, chỉ dụi dụi bên cạnh anh, coi như là đáp lại.

Hơi thở hai người hòa vào một chỗ, đầu Khương Tĩnh dán vào cổ Trần Thứ.

Anh lại ôm chặt cô, lần nữa gọi nhũ danh của cô.

Hai chữ rất bình thường, từ trong miệng anh phát ra dường như đặc biệt dễ nghe.

Khương Tĩnh nhắm hai mắt tận hưởng.

Hồi lâu sau, nhịp tim dần ổn định, hô hấp cũng đều đặn.

Cô liếm đôi môi khô khốc, nói lời từ đáy lòng: “Anh rất tiến bộ.”

Trần Thứ ho nhẹ một tiếng, nhận lấy lời khen này, nhưng đột nhiên nhớ tới gì đó, trầm ngâm mấy giây, tương đối nghiêm túc nói với Khương Tĩnh: “Anh thấy lần này tốt hơn.”

“Cái gì tốt hơn?”

“Áo mưa.”

Khương Tĩnh ngẩn người, chẳng mấy chốc cười ra tiếng.

“Chẳng những rất tiến bộ, còn biết nhìn hàng.”

Trần Thứ hơi lúng túng, sờ mặt cô, không lên tiếng.

Khương Tĩnh càng nghĩ càng thấy thú vị, cười không dừng được.

Trần Thứ không được tự nhiên, nhẹ nhàng nói: “Em đừng cười nữa.”

Khương Tĩnh không nghe, giống như đùa dai, vừa cười vừa đưa tay xuống, “Còn muốn thử không, em còn có loại khác, hửm?”

Trần Thứ bắt được cái tay tác quái của cô, xin khoan dung: “Khương Khương...”

Khương Tĩnh thu tay về, cười rất đắc ý. Trần Thứ cúi đầu hôn trán cô một cái, hỏi: “Mệt lắm hả em?”

Khương Tĩnh dạ một tiếng.

Trần Thứ nói: “Vậy mau ngủ đi.”

“Vâng.”

Hôm sau hai người dậy muộn, trên người Khương Tĩnh hơi đau nhức, cô ngồi dậy vận động một chút, Trần Thứ xoa bóp chân cho cô, hỏi: “Còn khó chịu hả em?”

Khương Tĩnh: “Không khó chịu, tốt hơn hôm qua nhiều rồi.”

“Vậy hôm nay có muốn ra ngoài chơi không?”

Khương Tĩnh suy nghĩ một chút, nói: “Xem thời tiết sao, nếu nóng quá thì chiều hãy ra.”

“Được.”

Ông trời rất tốt, trùng hợp là trời nhiều mây, không có mặt trời, bên ngoài rất mát mẻ, đúng là thời cơ tốt để ra ngoài chơi.

Buổi sáng, Khương Tĩnh và Trần Thứ đến công viên bờ cầu.

Ở đó phong cảnh tuy đẹp nhưng du khách không ít, hơi ảnh hưởng đến không khí ngắm cảnh, nhưng mà đến cũng đã đến rồi, đành phải chờ lâu một chút, buổi trưa trở về ăn cơm, sau đó hai người lại đi dạo dọc theo phố nhỏ.

Dọc phố nhỏ đều là cửa hàng, bán hải sản, quà lưu niệm, chỗ nào cũng có.

Đến trước một quán bán cá mực sợi, Trần Thứ nhớ tới cái gì, nói: “Có muốn mua cho Tiểu Tây một ít không?”

Khương Tĩnh nói: “Không cần mua cái này, trước đây em từng mua cho Tiểu Tây, nó không thích ăn.” Nói xong chỉ vào tiệm trang sức bên cạnh nói, “Chúng ta đến đó xem một chút, có gì có thể mua cho nó hai sợi dây chuyền vỏ sò.”

Khương Tĩnh vào trong tiệm, Trần Thứ đi theo, thấy cô thật sự cầm hai sợi dây lên, liền nhắc nhở: “Con trai có thể không thích cái này đâu.”

Khương Tĩnh không ngẩng đầu, trả lời: “Em biết.”

“Vậy...”

“Mua cho nó nịnh nọt bạn gái.” Khương Tĩnh ngẩng đầu lên, mỉm cười với anh, “Nghề phụ của nó chính là như thế, anh tặng dây chuyền chắc chắn nó rất vui.”

“ ... ”

Trần Thứ không phản bác được, Khương Tĩnh cầm hai chuỗi lên cho anh xem, “Đẹp không?”

Trần Thứ gật đầu nói đẹp.

Khương Tĩnh lại cầm lên hai chuỗi khác hỏi anh.

Trần Thứ cũng nói đẹp.

Khương Tĩnh không chọn được, cuối cùng đưa cho anh, “Anh chọn đi”. Trần Thứ so sánh một hồi, chọn được hai chuỗi, hỏi ông chủ giá tiền.

Ông chủ hết sức khăng khái, nhìn thoáng qua, nói: “Một chuỗi chín đồng, hai chuỗi mười tám đồng, tính cho cậu mười lăm.”

Trần Thứ đưa tiền, ông chủ đưa túi ni lông tới, Trần Thứ để dây chuyền vào.

Hai người tiếp tục đi dạo phố, đi tới một chút liền thấy có tiệm cho thuê xe đạp.

Khương Tĩnh nhớ tới trước đây cùng Tề San San đi xe đạp đôi, đột nhiên nổi hứng, nói với Trần Thứ: “Chúng ta thuê một chiếc xe đạp đi.”

Trần Thứ nhìn vào trong tiệm, thấy có xe đạp một người, xe đạp đôi,, có cả xe ba người, liền hỏi: “Muốn đi loại nào?”

“Xe đạp đôi.”

Trần Thứ đi tới hỏi ông chủ giá tiền, đưa tiền cọc xong, đẩy một chiếc xe đạp tới.

Khương Tĩnh nói: “Anh ngồi trước, em ngồi sau.”

Trần Thứ đáp được, anh ngồi xuống trước, hai chân chống đất, nói với Khương Tĩnh: “Em lên đi.”

Khương Tĩnh ngồi lên, Trần Thứ giữ đầu xe, giẫm lên bàn đạp, xe lăn bánh.

Trên đường nhiều người, Trần Thứ đạp chậm chậm.

Đi qua khỏi khúc cua, rời khỏi phố nhỏ, đến đường ven biển, Trần Thứ đạp nhanh hơn, Khương Tĩnh nhàn nhả ngồi phía sau, chỉ khi lên dốc mới đạp giúp một chút.

Xe đi thẳng về phía trước, gió biển cũng thổi theo.

Đi rất xa, bọn họ mới dừng lại nghỉ ngơi một lát, đến chạng vạng mới đạp trở về.

Sau bữa cơm chiều, hai người về khách sạn, ở dưới lầu bị bà chủ gọi lại, hỏi bọn họ có muốn gia nhập đoàn tham quan trong một ngày vào ngày mai không.

Khương Tĩnh thương lượng với Trần Thứ một chút, quyết định không đi, sáng nay bọn họ đã đặt vé máy bay, vé buổi chiều mai, chắc sẽ không kịp giờ.

Buổi tối, hai người thấy dự báo thời tiết rất đẹp, thảo luận một chút, quyết định sáng hôm sau lên đá con hổ xem mặt trời mọc, sau đó nếu như trời không nóng, có thể ăn cơm xong lại đi dọc bờ biển nghịch nước một chút, đi dạo xung quanh, buổi chiều thu dọn đồ đạc đến sân bay.

Hành trình xác định xong, Trần Thứ xuống lầu mượn ông chủ khách sạn một chiếc xe máy.

Sáng sớm hôm sau, bốn giờ mười lăm đồng hồ báo thức vừa vang lên, hai người đều tỉnh, nhanh chóng thay quần áo rửa mặt, mang bữa sáng và nước uống đã chuẩn bị từ trước liền xuất phát.

Trời còn chưa sáng, trong ngõ rất yên tĩnh, chỉ thấy có vài người cũng dậy sớm đi xem mặt trời mọc. Nhưng mà những người đó đều tới chỗ công viên bờ cầu.

Là địa điểm xem mặt trời mọc tốt nhất, công viên bờ cầu là lựa chọn đầu tiên của du khách, Khương Tĩnh đã nghĩ đến điều này nên mới lựa chọn nơi không được coi là đứng đầu, công viên đá con hổ.

Quả nhiên, so với công viên bờ cầu náo nhiệt, đá con hổ vắng vẻ hơn nhiều. Tới nơi, xa xa nhìn qua, chỉ có mấy người lác đác vài nơi.

Trần Thứ khóa xe, hai người đi dọc theo đường lát gỗ đi tới, rẽ qua, tìm được một tảng đá lớn có tầm nhìn rất tốt, cùng nhau ngồi xuống.

Nơi chân trời đã hiện lên ánh đỏ.

Sáng sớm nhiệt độ thấp, gió cũng không nhỏ. Lúc Khương Tĩnh ra cửa đã trang bị đầy đủ, đi Thanh Đảo có đem theo áo khoác, bây giờ đúng lúc có thể mặc, nhưng Trần Thứ lần này chỉ đem theo áo sơ mi, dù áo tay dài, nhưng vào buổi sáng vẫn có chút đơn bạc.

Khương Tĩnh nhìn anh, hỏi: “Anh lạnh không?”

Trần Thứ lắc đầu: “Không lạnh.”

Khương Tĩnh sờ tay anh, rất tốt, vẫn ấm áp.

Có lẽ bởi vì có người làm bạn bên cạnh, quá trình chờ đợi trở nên sung sướng thoải mái. Hai người dựa vào nhau, trò chuyện linh tinh một vài câu, lúc nhìn lại đã thấy mặt trời bắt đầu ló ra.

Bọn họ nhìn mặt trời từ từ mọc lên, trở nên sáng ngời, ấm áp, chói mắt. Ánh sáng chiếu rọi mặt biển, cũng rơi trên người bọn họ.

Một phong cảnh xinh đẹp phi thường.

Tiếng gió thổi cùng với tiếng hoan hô của vài du khách trên quảng trường ở xa xa, đồng loạt vọng tới.

Khương Tĩnh hí hóp mắt nhìn về phương xa, trời cao, biển rộng, mặt trời treo ở đó.

Tất cả giống như hồi sinh.

Trần Thứ đứng lên, chạy về sau vài bước, đứng trên cầu gỗ nhìn bóng lưng Khương Tĩnh hòa vào cảnh mặt trời mọc.

Cô ngồi trên đá xem mặt trời mọc.

Anh đứng trên cầu nhìn cô.

Mấy giây sau, ngón cái chạm một chút, hình ảnh được lưu lại.

Khương Tĩnh hít sâu một hơi, quay đầu lại.

Trần Thứ đi về phía cô.

Khương Tĩnh đứng lên, giơ tay ra, Trần Thứ tiến lên, ôm lấy cô.

Khương Tĩnh nghĩ, nếu thời gian có thể dừng lại ngay khoảnh khắc này, vậy cũng tốt.

32. Chương 32: “anh Muốn Vào Thật Sao?”

Năm giờ chiều, máy bay đến Nam An, Khương Tĩnh và Trần Thứ từ sân bay đi ra, gọi xe, lúc đến nơi ở của Trần Thứ đã hơn sáu giờ.

Cuối tháng tám thời tiết vẫn còn nóng bức, hai người lên đến nhà cả người đều ướt đẫm mồ hôi.

Trần Thứ mở cửa sổ sân thượng ra, lại vào phòng ngủ mở điều hòa, chờ một lát lại đóng cửa sổ.

Anh gọi Khương Tĩnh vào phòng: “Em ngồi một lát đi, anh dọn dẹp một chút.”

Khương Tĩnh nói: “Em dọn dẹp với anh.”

Trần Thứ nói: “Không cần, em nghỉ ngơi đi.”

“Không sao, hai người làm sẽ nhanh hơn một chút.” Khương Tĩnh vừa xắn tay áo sơ mi vừa đi ra ngoài.

Trần Thứ thấy cô kiên trì như vậy thì không nói nữa.

Căn nhà đã một thời gian dài không có người ở, bàn ghế bám đầy bụi, sàn nhà cũng phải lau chùi. Hai người phân công công việc, Trần Thứ lau nhà, Khương Tĩnh lau bàn.

Đến khi bọn họ dọn dẹp xong, phòng liền trở nên sạch sẽ.

Trần Thứ xuống lầu mua ít thức ăn, trở về làm bữa tối đơn giản, ba mặn một canh. Khương Tĩnh đã lâu chưa ăn cơm anh nấu, nhất thời khẩu vị mở rộng, không cẩn thận ăn quá no, đến khi Trần Thứ rửa chén, dọn dẹp phòng bếp, cô vẫn ngồi trước bàn ăn không động đậy.

Trần Thứ đề nghị cô đứng lên đi lại một lúc, Khương Tĩnh khoát tay từ chối: “Không muốn, để em ngồi một lúc nữa, anh đi tắm trước đi.”

Trần Thứ đành nghe theo cô, đi tắm rửa trước.

Hơn nửa giờ sau, Khương Tĩnh cảm thấy thoải mái hơn một chút, đến phòng tắm tắm xong, thuận tay giặt quần áo, sau đó vào phòng ngủ.

Trần Thứ đang sửa sang lại tài liệu để mai đến công ty.

Khương Tĩnh đi tới nhìn chồng tài liệu kia, nói: “Hai lần liên tiếp, không phải hai ngày nữa lại bảo anh đi công tác chứ.”

“Không đâu.” Trần Thứ đem tài liệu bỏ vào cặp, ngẩng đầu cười cười, “Dù đi công tác cũng không sao, sẽ có thưởng, có thể kiếm thêm một chút.”

Khương Tĩnh hơi dừng lại, nhìn anh một hồi, nói: “Đừng quá cực khổ, thân thể quan trọng hơn.”

“Anh biết, thân thể anh rất tốt.” Trần Thứ đến bên giường, lấy một cái hộp dưới gầm giường ra.

Khương Tĩnh đi tới nhìn, là một cái máy sấy mới mua.

Trần Thứ mở hộp lấy máy sấy tóc cắm điện vào thử một chút, vẫy tay ý bảo Khương Tĩnh ngồi xuống.

Anh kiên nhẫn giúp cô sấy tóc.

Tiếng máy sấy ong ong vang lên, Khương Tĩnh ngồi yên, im lặng một hồi, gọi: “Trần Thứ.”

Trần Thứ ừ một tiếng, mắt vẫn nhìn tóc cô, hỏi: “Sao thế?”

Khương Tĩnh chọn lọc từ ngữ, nói: “Anh vừa đi làm không lâu, thật ra không cần gấp gấp kiếm được tiền, từ từ sẽ được thôi.”

Động tác trên tay Trần Thứ dừng lại, anh dường như suy nghĩ một chút, sau đó đáp: “Ừ.”

Mặc dù anh đồng ý, nhưng Khương Tĩnh không xác định anh có nghe lọt lời cô nói không. Cô còn định nói thêm nhưng suy nghĩ một chút lại thôi. Anh còn trẻ như vậy, có lòng cầu tiến, muốn liều mạng là hết sức bình thường, cũng không phải là chuyện xấu, chỉ là sau này phải nhắc nhở anh nghỉ ngơi nhiều hơn, đừng để mệt đến gục xuống mới được.

Sấy tóc xong, bọn họ liền rảnh rỗi, ở bên ngoài chơi lâu như vậy, hai người đều có chút mệt mỏi, vì vậy nhanh chóng nằm xuống ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Trần Thứ gọi xe, đưa Khương Tĩnh về trước sau đó mới tới công ty, một ngày bận rộn lại bắt đầu.

Tháng tám trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã vào tháng chín, nửa tháng đầu thời tiết còn nóng, đến giữa

tháng bắt đầu chuyển lạnh, vài ngày còn có mưa nhỏ, ngày hai mươi vừa qua liền cảm giác được mùa hè đã hoàn toàn kết thúc.

Trong thời gian này Trần Thứ nhận rất nhiều hạng mục, mỗi ngày đều bận rộn, thỉnh thoảng có thời gian, anh sẽ đi ăn cơm với Khương Tĩnh, bọn họ chỉ có một cuối tuần ở cùng nhau, còn lại Trần Thứ đều phải tăng ca.

Khương Tĩnh cảm thấy hình như anh càng bận rộn hơn trước kia.

Ngày hai mươi mốt, Lâm Thời đến tìm Khương Tĩnh, hỏi cô muốn về nhà ăn trung thu không, đến lúc đó có thể cùng nhau đi.

Khương Tĩnh từ chối. Cô biết rõ Lâm Thời đã đi làm ở đây, mua nhà, mua xe, có xu thế cắm rễ ở đây. Hơn nữa tháng này anh ta thường xuyên tới đây, mục đích hết sức rõ ràng.

Khương Tĩnh đã nói rõ mấy lần nhưng đều không có tác dụng liền mặc kệ anh ta.

Chỉ là, đối với tất cả lời mời của anh ta cô đều từ chối.

Qua vài ngày là gần tới trung thu, mẹ Khương cũng gọi điện thoại tới giục Khương Tĩnh về nhà, kỳ thật là muốn cô mang bạn trai về ra mắt.

Khương Tĩnh trả lời lấy lệ hai lần, chỉ nói công việc Trần Thứ rất bận, tết Trung thu không được nghỉ, phải tăng ca, ai ngờ mẹ Khương lại đề nghị ngày quốc khánh, Khương Tĩnh không có cách nào gạt bỏ ý niệm trong đầu bà, đành phải suy nghĩ một cách không thể phản bác, nói là đã xác định quốc khánh sẽ đến nhà trai gặp trưởng bối.

Mẹ Khương vừa nghe lời này, tâm điểm liền thay đổi, không để ý đến chuyện trung thu cô không thể về, vội vàng hỏi nhà đối phương ở đâu, biết được ở Giang Tây, lại cảm thấy hơi xa, nhưng cũng không nói gì, tiếp theo lại dẫn dò Khương Tĩnh chuẩn bị quà tặng, nói cho cô những điều cần chú ý khi đi gặp cha mẹ người ta, làm sao để lưu lại ấn tượng tốt trong lòng cha mẹ đối phương.

Khương Tĩnh nhất nhất đáp ứng, khó có khi nhu thuận nghe lời như vậy.

Trong lòng mẹ Khương thoải mái hẳn, lần đầu tiên cảm thấy con gái nhỏ cuối cùng đã trưởng thành. Nghĩ đi nghĩ lại, lại vui đến nổi đỏ mắt.

Khương Tĩnh nghe được tiếng ghen ngào ở bên kia điện thoại, trong lòng lộp bộp một cái, vội hỏi: “Mẹ, sao thế ạ?”

“Chao ôi, không sao, không sao...” Mẹ Khương lau mắt, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nói: “Mẹ rất vui,

Khương Khương, con bây giờ rất nghe lời.”

Khương Tĩnh ngẩn ra, không lên tiếng.

Cô bóp chặt di động, cảm giác nghẹn ứ trong cổ họng.

Mẹ Khương rất vui vẻ, càng nói nhiều hơn, thao thao bất tuyệt, rất nhiều chuyện đều đã nói xong, bà lại lặp lại lần nữa, nếu là ngày xưa, Khương Tĩnh đã bực bội tìm có tắt điện thoại, nhưng giờ phút này cô lại ngây ngốc đứng đó, không nhúc nhích, yên tĩnh nghe những lời dong dài của mẹ.

Mẹ Khương nói xong, phát hiện trong điện thoại không có động tĩnh, vội vàng “Alo” một tiếng.

“Mẹ.” Khương Tĩnh đáp một tiếng.

Mẹ Khương thở phào nhẹ nhõm, “Mẹ còn tưởng con tắt máy rồi, con nhớ kĩ chưa, hỏi bạn trai con một chút, xem cha mẹ cậu ta thích gì, mua quà thì dụng tâm một chút, lúc đi chắc chắn rất đông, trên đường nhớ chú ý cẩn thận, đúng rồi, đến bên kia có gì không biết thì gọi hỏi mẹ, nhớ chưa?”

“Dạ.”

Trừ đồng ý cũng không biết nói gì khác.

Cúp điện thoại, Khương Tĩnh ngồi xuống nghỉ một lát, vài phút sau, cô cầm điện thoại gọi cho Trần Thứ.

Vốn chỉ là một lời nói dối, nhưng bây giờ cô muốn biến nó thành sự thật.

Có lẽ là quá nhiều áy náy đến không thể vượt qua, lại có lẽ là nhận ra đã không còn đường lui, Khương Tĩnh bắt đầu suy nghĩ và hành động thực tế, hy vọng tìm được một con đường, có thể khiến người nhà an tâm, cũng có thể khiến cho phần tình cảm này tiếp tục.

Điện thoại kết nối, trong ống nghe truyền đến giọng nói quen thuộc.

“Khương Khương?”

Khương Tĩnh nói: “Là em, Trần Thứ, anh vẫn đang tặng ca sao?”

“Ừ, anh đang làm đồ án.” Trần Thứ dừng một chút, nói, “Thật xin lỗi, không thể cùng em...”

Khương Tĩnh lập tức nói: “Không sao, em chỉ là có chuyện muốn hỏi anh.”

“Chuyện gì thế?”

“Trung thu anh được nghỉ không?”

“Có, gộp chung với quốc khánh, có khoảng bốn năm ngày.”

“Vậy anh có sắp xếp gì chưa?”

Trần Thứ sững sờ một chút, nói: “Sắp xếp ngày nghỉ sao?”

Khương Tĩnh nói: “Đúng vậy.”

Trần Thứ nói: “Vẫn chưa nghỉ tới, sao vậy, em định đi chơi sao?”

“Không phải.” Khương Tĩnh nói, “Em muốn đến nhà anh.” Lời nói ra, lại hơi khấn trương, “...Anh đồng ý không?”

Bên kia hết sức yên tĩnh.

Khương Tĩnh nắm chặt một góc gối ôm, chờ mấy giây, không thấy trả lời, cô đột nhiên cảm thấy mình quá lỗ mãng rồi.

Có lẽ anh còn chưa chuẩn bị tốt. Có lẽ anh không nghĩ giống cô. Tùy tiện nói ra như vậy sẽ khiến anh bị áp lực.

Cô suy nghĩ một chút, nói: “Trần Thứ, em chỉ thương lượng với anh, nếu anh cảm thấy khó quá thì quên đi, em...”

“Khương Khương,” Trần Thứ đột nhiên cắt đứt lời cô, “Không có gì không tiện, em định đi ngày nào?”

“Ngày một tháng mười một được không?”

Trần Thứ không do dự nói: “Được.”

Nói vài câu liền bàn bạc xong, Khương Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy trong lòng thư thái. Thứ nhất, lời nói dối không còn, thứ hai, Trần Thứ đồng ý dẫn cô về nhà, điều này khiến cô rất vui vẻ.

Còn về việc đến nhà anh sẽ gặp vấn đề gì, đó là điều cô nhất định phải đối mặt, hiện giờ lo lắng cũng vô ích. Cô nghĩ, mặc kệ như thế nào, cũng sẽ không khó thuyết phục hơn ba mẹ cô.

Khương Tĩnh vốn tưởng rằng mọi chuyện đã sắp xếp xong xuôi, không đoán được lại có bất ngờ xảy ra.

Ngày tết trung thu đó, Khương Mộng đưa mẹ Khương đến Nam An.

Lúc nhận điện thoại, Khương Tĩnh đang ăn tối với Trần Thứ, nghe nói hai người đã đến tiệm sách, kinh ngạc sững sờ, thiếu chút nữa đánh rơi thìa.

Trần Thứ vội hỏi: “Sao thế?”

Khương Tĩnh ổn định tinh thần, không lừa gạt anh, nói: “Mẹ và chị em tới, bây giờ em phải trở về.”

Trần Thứ hơi run sợ, nhanh chóng nói: “Anh đưa em về.”

“Không cần, anh không phải còn phải tăng ca sao, đừng để chậm trễ.”

“Không sao, tối anh trở về làm.”

Khương Tĩnh không từ chối nữa, trong chớp mắt nhận điện thoại kia, cô đúng là có chút hoảng hốt, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường.

Chuyện không thể tránh khỏi, sớm hay muộn cũng phải đối mặt.

Xe taxi đi hơn nửa giờ, dừng lại trước tiệm sách Tháng Bảy.

Sau khi xuống xe, Khương Tĩnh hỏi Trần Thứ: “Anh muốn vào thật sao?”

Trần Thứ gật đầu.

Khương Tĩnh nhìn anh một hồi, khẽ mỉm cười, cầm lấy tay anh.

“Đi thôi.”

33. Chương 33: “tôi Không Muốn Lừa Gạt Người Khác.”

Khương Tĩnh dẫn Trần Thứ vào trong tiệm, không ngờ không chỉ có mẹ Khương và Khương Mộng ở đây mà Lâm Thời cũng tới. Bọn họ đang ngồi đó nói chuyện phiếm, Tôn Du cũng ngồi một bên.

Khương Tĩnh chưa kịp nghĩ nhiều, Khương Mộng đã thấy cô.

“Khương Khương!”

Khương Mộng vừa mở miệng, những người khác cũng nhìn sang, Tôn Du đang cười nói, ngẩng đầu lên nhìn thấy Trần Thứ và Khương Tĩnh cùng nhau xuất hiện, sắc mặt hơi trầm xuống, kinh ngạc đứng dậy. Tôn Du cũng từng nghĩ tới việc Khương Tĩnh sẽ giới thiệu Trần Thứ với người nhà, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, bây giờ đã dẫn người tới.

Dùng cảm như vậy, vừa nhìn liền biết là không chịu suy nghĩ. Đây không phải là tìm đường chết sao.

Lòng Tôn Du như lửa đốt, vội vàng nháy mắt với Khương Tĩnh, muốn nhắc nhở cô tuyệt đối phải kiềm chế một chút, đừng thành thật như lúc trước, lại chống đối với người nhà, bỗng chốc não loạn long trời lở đất.

Bất đắc dĩ Khương Tĩnh lại không để ý đến chị, đi thẳng tới, giới thiệu thân phận của Trần Thứ trước mặt mọi người.

Ấn tượng đầu tiên của mẹ Khương và Khương Mộng với Trần Thứ cũng không tệ lắm, cảm thấy mặt anh nhìn có vẻ hơi trẻ nhưng tướng mạo đoan chính, nói chuyện cũng lễ phép trầm ổn, thẳng thắn chân thành, hơn nữa bề ngoài Khương Tĩnh nhìn cũng trẻ, hai người đứng cạnh nhau cũng tương đối xứng đôi.

Hai mẹ con quả thực thở phào nhẹ nhõm, có vết xe đổ Thẩm Bạc An, hai người rất không yên lòng với ánh mắt của Khương Tĩnh, sợ cô lại tìm một người không tốt. Ngày đó mẹ Khương cúp điện thoại, nói mọi chuyện với Khương Mộng, mẹ con hai người hợp lại tính toán, cảm thấy vì an toàn, vẫn nên tạm thời gạt ba Khương trước đã, trước khi Khương Tĩnh đến nhà trai thì tới gặp một chút.

Dù nói thế nào, qua lần gặp đầu tiên, hai người cũng hơi yên tâm, định vài ngày tới sẽ cẩn thận kiểm tra một phen, để tránh Khương Tĩnh không hiểu rõ người khác, sau này lại chịu thiệt thòi.

Tôn Du nhìn cảnh tượng này thì thở phào nhẹ nhõm. Xem ra Khương Tĩnh cũng thông minh, những chuyện không nên nói cũng biết đường lừa gạt trước đã.

Mấy người ở đây với mỗi tâm tư khác nhau, Lâm Thời ở một bên mặt không biến sắc quan sát Trần Thứ.

Đợi mọi người trò chuyện được vài câu, anh ta tới gần một bước, đúng lý hợp tình nhắc nhở Khương Tĩnh: “Khương Khương, dì và chị Tiểu Mộng còn chưa ăn tối, không bằng đi ăn cơm đi.”

Khương Tĩnh nhận ra mình sơ ý, nói với mẹ Khương: “Mẹ, đi ăn cơm trước đã.”

Lúc này Lâm Thời nói: “Anh đã đặt nhà hàng rồi, bây giờ đi qua vừa đúng lúc.”

Khương Tĩnh không nghĩ tới anh ta đã sắp xếp xong xuôi, trước mặt người nhà không tiện từ chối, chỉ có thể nói được.

Lâm Thời lại nói với mẹ Khương: “Dì, nhà hàng kia chuyên về món ăn Quảng Đông, rất ngon.”

“Được được được.” Tâm trạng mẹ Khương không tệ, liên tục đáp lại mấy tiếng, nghe theo sắp xếp của anh ta.

Tôn Du hỏi tên nhà hàng, Lâm Thời nói ra, chị liền biết là ở đâu, cũng nói thức ăn ở đó rất ngon.

Trần Thứ không nói gì, yên lặng đứng một bên.

Đến ngoài cửa, Lâm Thời nói với Khương Tĩnh: “Anh đi lấy xe, em sắp xếp đi, dì ngồi xe anh hay là...”

Khương Mộng xen vào nói, “Như vậy đi, Tiểu Thời, chị với A Du ngồi xe em, mẹ và Khương Khương ngồi xe Tiểu Trần.”

Trần Thứ ngơ ngác một chút, đang định mở miệng, Khương Tĩnh đã giành trước nói:

“Chị, Trần Thứ anh ấy không có...” Nói một nửa, Tôn Du đột ngột mở miệng cắt đứt lời cô.

“Chao ôi, không lái xe tới cũng không cần vội, chị chở mọi người cũng được.” Nói xong cũng không cho Khương Tĩnh cơ hội, lấy chìa khóa ra ném cho cô: “Khương Khương, nhanh đi lấy xe.”

Khương Tĩnh không có cách nào, nhận lấy chìa khóa, trước khi đi nhìn thoáng qua Trần Thứ, ánh sáng không tốt, không thấy rõ vẻ mặt anh.

Lâm Thời và Khương Tĩnh cũng nhau đi lấy xe.

Trên đường đi, Khương Tĩnh nói cảm ơn với anh ta. Lâm Thời vừa đi vừa nói: “Không có gì, là bổn phận của anh.”

Khương Tĩnh liếc nhìn anh ta một cái, Lâm Thời cười cười, “Đừng hiểu lầm, anh không phủ nhận mình có ý đồ với em, nhưng không đến mức luôn nhắc tới việc này, lấy quan hệ giữa mẹ anh và dì, anh nên tiếp đãi họ mới phải.”

Khương Tĩnh không nói nhiều với anh ta, mở cửa xe ngồi vào, Lâm Thời lại đi tới, một tay vịn chặt cửa xe, khom lưng nhìn cô: “Bạn trai không tồi.”

Khương Tĩnh giương mắt, chờ nửa câu sau của anh ta.

Khóe môi Lâm Thời giương lên, thấp giọng nói, “Nhưng mà, anh không nghĩ là anh sẽ thua anh ta.”

Khương Tĩnh không nói một lời, duỗi tay kéo cửa xe.

Lâm Thời linh hoạt tránh ra, cười với cô qua cửa sổ xe.

Khương Tĩnh lái xe đi.

Đến cửa tiệm sách, đoàn người chia làm hai tốp, mẹ Khương và Khương Mộng ngồi xe Lâm Thời.

Chiếc xe đầu tiên xuất phát, Tôn Du đi tới trường Khương Tĩnh một cái, cũng không gọi Trần Thứ lên xe, trực tiếp kéo cửa ghế phụ ngồi xuống.

Khương Tĩnh mở cửa xe, gọi Trần Thứ tới ngồi phía sau.

Trên đường đi, Trần Thứ cảm giác được Tôn Du không vui, suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Tôn tiểu thư, làm phiền chị rồi.”

Tôn Du khẽ hừ một tiếng, cười như không cười nói: “Tôi phát hiện cậu nói chuyện rất dễ nghe.”

Trần Thứ cứng đờ.

Khương Tĩnh nhíu mày, ngăn Tôn Du lại: “Chị đừng nói những lời như vậy.”

“Vậy chị phải nói thế nào?” Tôn Du vốn không đồng ý với cách làm của cô, lần này lại tức giận, “Chẳng lẽ không đúng sao? Anh ta bây giờ không phải chỉ có thể nói suông thôi sao? Những cái khác đâu, cái gì cũng không có còn muốn học theo người ta lấy lòng ba mẹ vợ, nhìn Lâm Thời một chút xem, em không phải đưa người tới để người ta chèn ép sao?? Hôm nay em không nên dẫn anh ta đến, em...”

“Chị...” một tiếng, xe đột ngột dừng lại.

Khương Tĩnh bật đèn trong xe.

Tôn Du ngẩn ra, quay đầu nhìn về mặt Khương Tĩnh.

Khương Tĩnh một câu cũng không nói, chỉ nhìn chị, nhưng Tôn Du cảm thấy ánh nhìn kia như lưỡi dao, vừa sắc bén vừa lạnh lẽo.

Tôn Du sững sờ một chút, hình như cũng cảm thấy mình nói những lời này trước mặt người ta cay nghiệt bao nhiêu, liền nhẫn nhịn, nuốt xuống câu tiếp theo, ngượng ngùng nói: “Chị nói đâu có sai, nếu thật sự muốn gặp, thời cơ lúc này cũng không thích hợp...”

Xe dừng một hồi, Khương Tĩnh vẫn không lên tiếng.

Trần Thứ còn im lặng hơn cô, cơ thể cứng ngắc ngồi ở ghế sau, hơi cúi đầu, Khương Tĩnh nhìn qua kính chiếu hậu một cái, cái gì cũng không nhìn ra.

Đến nhà hàng, sau khi ngồi xuống liền bắt đầu gọi thức ăn. Lâm Thời ngồi bên cạnh mẹ Khương, giới thiệu với bà nào là món ăn chiêu bài, món nào được khen ngợi nhiều nhất, Tôn Du nhìn một màn này, liếc qua Trần Thứ, trong lòng thở dài.

Cũng may không khí lúc ăn cơm không tệ lắm, mẹ Khương đối xử với Trần Thứ không tính là lạnh nhạt, thỉnh thoảng hỏi anh vài câu, Trần Thứ cẩn thận trả lời, giọng nói cung kính nghiêm túc.

Khương Tĩnh đi toilet, Tôn Du cũng đi cùng, thấy sắc mặt cô vẫn chưa tốt lên, liền ôn tồn gọi cô: “Khương Khương, vẫn còn giận chị sao?”

“Không có.” Khương Tĩnh cúi đầu rửa tay.

Tôn Du than một tiếng, nói: “Còn nói không có, cũng không thèm nhìn chị một cái, em trách chị nói chuyện tàn nhẫn, tổn thương người trong lòng em.”

Khương Tĩnh quay đầu nói: “Vốn là hơi giận, nhưng mà nghĩ lại cũng không có gì.”

Tôn Du kinh ngạc.

Khương Tĩnh nói: “Chị không nói những lời đó thì cũng sẽ có người khác nói, em không ngăn được miệng người khác, cũng không bịt tai anh ấy được.”

Dừng một chút, cô nhẹ nhàng cười một tiếng, “Những thứ này đều không tránh được, nhưng mà chị yên tâm, em sẽ nói chuyện rõ ràng với mẹ, còn cả ba em, từ từ thuyết phục bọn họ, sẽ không sao.”

Tôn Du nghi ngờ nhìn cô: “Emn nghiêm túc hả?”

Khương Tĩnh ừ một tiếng.

Tôn Du cúi đầu nghĩ một lát, lắc đầu, nói: “Chị thấy một số việc trước mắt em nên gạt bỏ họ, có thể kéo dài bao nhiêu thì kéo, nếu có thể thì chờ đến khi điều kiện anh ta tốt một chút lại nói, độ khó chắc chắn nhỏ hơn một chút, hiện tại em đưa anh ta tới, thật sự không có gì để cạnh tranh, em quá vội vàng rồi.”

Khương Tĩnh bất đắc dĩ cười cười: “Em không vội, vội là mẹ em, em cũng không ngờ hai người lại đột nhiên tới, cũng là chuyện sớm hay muộn, không còn cách nào khác.”

Tôn Du im lặng một hồi, lúc Khương Tĩnh xoay người thì nói một câu: “Những lời chị nói trên xe mặc dù khó nghe nhưng cũng là sự thật, chị nhìn ra được anh ta nghiêm túc đối với em, có lẽ anh ta sẽ vì em mà cố gắng, nhưng thời buổi này, nói sao đây, nghiêm túc, cố gắng, những thứ này...”

...Không có tác dụng gì, không hiếm người có.

Tôn Du không nói ra những lời tàn nhẫn này, nhưng chị nghe thấy Khương Tĩnh trả lời: “Em biết.”

Em biết, anh ấy có nghiêm túc như thế nào, cố gắng nhiều thế nào, các người đều không quan tâm.

Anh ấy tốt bao nhiêu, các người cũng không biết.

Không sao, em quan tâm, em biết.

Trong phòng bao, mẹ Khương đang nói chuyện với Trần Thứ, hỏi về công việc của anh, biết anh đã làm ở viện thiết kế ba năm, nhưng tháng sáu vừa rồi mới lên chính thức, liền cảm thấy kì lạ, vừa hỏi, biết được anh mới tốt nghiệp không lâu, lập tức khiếp sợ.

Khương Tĩnh và Tôn Du đi tới cửa, đang định đẩy vào, liền nghe thấy giọng nói kinh sợ của mẹ Khương truyền ra: “...Tháng sáu vừa tốt nghiệp? Vậy cậu bao nhiêu tuổi?”

Bàn tay Khương Tĩnh đang vươn ra liền cứng đờ, rơi trên nắm cửa.

Bên trong im lặng một chút, tiếp theo liền nghe thấy giọng nói của Trần Thứ: “Dì, con sắp hai mươi tuổi.”

Ngoài cửa, Tôn Du nâng trán: Hự. Người này thẳng thắn đến mức hơi ngốc nghếch, sẽ không nói dối, dù sao cũng nên bốn năm nữa nâng lên một chút đi chứ, còn sắp nữa.

Sắp có ích lợi gì chứ, có sắp thì cũng nhỏ hơn con gái nhà người ta bốn năm tuổi đó.

Tôn Du đang nghĩ ngợi, Khương Tĩnh đột nhiên mở cửa, làm như không nghe thấy gì, đi tới ngồi xuống.

Người trong phòng đều nhìn cô, vẻ mặt khác nhau, thần sắc mẹ Khương và Khương Mộng thì khiếp sợ, Trần Thứ hơi căng thẳng, chỉ có Lâm Thời mặt không đổi sắc, bình tĩnh nhìn cô.

Mẹ Khương dù sao cũng là người từng trải, thấy con gái lớn Khương Mộng nháy mắt với mình, trong lòng dù có sóng to gió lớn thế nào hiện tại cũng không thể làm khó dễ. Lại nói, Lâm Thời và Tôn Du cũng ở đây. Bà cố gắng đè ép tâm trạng, miễn cưỡng điều chỉnh sắc mặt, ồ một tiếng nói: “Ừm, còn rất trẻ.”

Nói xong câu này, không nói thêm gì nữa.

Lúc này Tôn Du cũng ngồi xuống, nói mọi người dùng bữa, cố gắng điều hòa không khí.

Đến tám rưỡi, bữa cơm cuối cùng cũng xong.

Trước khi kết thúc, Lâm Thời đi trước Khương Tĩnh ra ngoài tính tiền.

Trước quầy, nhân viên thu ngân hỏi: “Quẹt thẻ hay trả tiền mặt ạ?”

Lâm Thời đang định lấy ví ra, Trần Thứ đột nhiên đi tới.

“Lâm tiên sinh, để tôi.” Anh nói một tiếng, liền đưa thẻ cho nhân viên thu ngân

Lâm Thời nhìn anh một cái, đột nhiên cười một tiếng, nói: “Được, cậu thanh toán đi.” Anh ta cười có vẻ hết sức tùy ý, là kiểu tùy ý không thèm để vào mắt.

Thanh toán xong, Trần Thứ nhận lấy hóa đơn.

Lâm Thời xoay người đi vào phòng bao.

Ra khỏi nhà hàng, Khương Mộng nói muốn tới khách sạn, Lâm Thời định đưa hai người đi, lúc này mẹ Khương nói: “Khương Khương cũng đi theo mẹ đi.”

Lâm Thời nói: “Được, vừa vặn đủ chỗ cho ba người ngồi.” Nói xong mở cửa xe cho bọn họ.

Mẹ Khương tạm biệt Tôn Du, xoay người vào chỗ ngồi phía sau, như không nghe thấy tiếng “Dì đi thông thả” kia, ngược lại, Khương Mộng quay người chào Trần Thứ.

Hai người đã lên xe, Lâm Thời mở cửa ghế phụ, gọi: “Khương Khương, đi thôi.”

Khương Tĩnh tới bên cạnh Trần Thứ, nắm tay anh, cười cười: “Anh về trước đi, buổi tối đừng làm việc muộn quá, em tối tìm anh sau.”

Trần Thứ nhìn cô, gật đầu một cái.

Xe đã đi, Trần Thứ vẫn còn đứng đó.

Tôn Du đứng bên lắc đầu thở dài, đi tới nói: “Người đều đi hết rồi, anh còn nhìn cái gì.”

Trần Thứ không lên tiếng.

Tôn Du thấy anh như vậy, tức giận nói: “Thật sự không thể nói được anh, nói thật cái gì chứ. Anh biết Khương Khương bao nhiêu tuổi không? Anh chưa tới hai mươi, lại vừa mới vào làm chính thức, người ta vừa nghe đã cảm thấy không đáng tin, càng đừng nói, đến khi ba mẹ Khương Khương biết anh không nhà không xe sẽ nghĩ thế nào, áp lực của Khương Khương lớn hơn anh, anh còn ngốc như vậy, không biết nói dối một chút sao?”

Sắc mặt Trần Thứ hơi kém, mấy ngày gần đây liên tiếp tăng ca đã khiến anh hơi mệt mỏi, nhưng anh vẫn đứng thẳng tắp như cũ.

“Tôi không muốn lừa gạt người khác.” Anh nói, “Bà ấy là mẹ Khương Khương, tôi càng không muốn lừa bà.”

Anh nói chuyện vẫn luôn là giọng điệu như vậy, rõ ràng là lời nói bình thường, nhưng anh nói ra lại khiến người ta cảm thấy đó là niềm tin khó có thể rung chuyển.

Tôn Du đột nhiên không biết nói gì.

Chị nghĩ tới lời nói của Khương Tĩnh, trong lòng cảm thấy bất lực.

Hai người kia, đều ngốc nghếch.

Tôn Du nghĩ đi nghĩ lại, giống như đã quên lập trường của mình, giúp anh tìm biện pháp.

“Tôi hỏi thêm một câu, anh đừng nghĩ tôi nhiều chuyện, “ Chị nói với Trần Thứ, “Người nhà cậu thế nào, ba mẹ có thể giúp một chút không? Nếu có thể giúp đỡ một chút, cậu có thể nhanh chóng ổn định ở đây, cho dù một căn phòng nhỏ cũng được, Khương Khương sẽ cố gắng thuyết phục ba mẹ nó, cậu thấy sao?”

Tôn Du mong Trần Thứ sẽ cho câu trả lời khẳng định, nhưng chờ thật lâu, chỉ thấy Trần Thứ lắc đầu.

“Không giúp được sao?” Chị hơi thất vọng, lại hỏi một lần, “Một chút cũng không được sao?”

Trần Thứ cúi đầu, hai tay khê siết chặt.

34. Chương 34: “Ở Bên Anh Ấy, Em Rất Thoải Mái.”

“Tôi phải về rồi, Tôn tiểu thư.” Trần Thứ nói với Tôn Du.

Anh đi bộ dọc về phía trước, được một đoạn, đứng ở ven đường, có một chiếc taxi đi qua dừng lại bên cạnh, tài xế hạ cửa sổ xuống hỏi anh có đi không, anh liền lên xe.

Trần Thứ đi taxi về nhà.

Kì thật cũng không thể nói là nhà. Ở chỗ này, anh không có nhà.

Nghiêm túc mà nói, ở chỗ khác cũng không có, muốn dẫn Khương Tinh về quê Giang Tây, cũng không thể xem là nhà.

Chỗ đó, không có người nào đang đợi anh.

Một người cũng không có.

Nhưng mà, giờ phút này có một người ở tiểu khu Trần Thứ thuê đợi anh.

Thân ảnh Trần Thứ vừa xuất hiện, Trần Lập Đông liền đứng lên từ bồn hoa nhỏ, thành linh xuất hiện trước mặt anh.

“Tiểu tử thôi, mày còn biết đường về, ông đây đói đến mức bụng xẹp lép rồi!”

Trần Thứ đang suy nghĩ, có chút thất thần, qua hai giây mới phản ứng lại, không tự chủ nhíu mày, “Ông ở đây làm gì?”

Trần Lập Đông “hắc” một tiếng, “Nói gì vậy chứ? Chú tới thăm mày, mày lại có thái độ này à?”

Trần Thứ không muốn nhiều lời với ông ta, cất bước rời đi.

Trần Lập Đông nhất quyết không tha đi tới, dọc đường nói dong dài không ngừng, theo lên lầu.

Trần Thứ mở cửa, Trần Lập Đông định theo vào, Trần Thứ đẩy ông ta: “Ông rốt cuộc muốn làm gì? Tháng này tôi đã gửi tiền rồi!”

Trần Lập Đông sững sờ, không hiểu sao anh lại hung dữ như vậy, kì quái nói: “Tiểu tử mày ăn trứng thuốc súng sao, thế nào, cãi nhau với đàn bà hả?”

Trần Thứ không trả lời, lạnh lùng nhìn ông ta.

Bụng Trần Lập Đông kêu một tiếng, đói bụng khiến ông ta khó chịu, đành tạm thời giả vờ giả vịt chịu thua: “Tiểu Thụ à, chú đói đến hổng bụng rồi, không phải như vậy thật sự sẽ không đến tìm con, nếu không ăn cơm trước rồi nói sau nha? Chú bảo đảm, ăn no liền đi, tuyệt đối không ở đây, được chưa?”

Trần Thứ không nói một lời, lấy một tờ tiền đưa cho ông ta, Trần Lập Đông duỗi tay nhận lấy, Trần Thứ vào nhà, đóng sầm cửa lại.

Trần Lập Đông chán động, đá mạnh vào cửa: “Này! Tiểu tử thôi!”

Bên trong không có động tĩnh, Trần Lập Đông cắn giận xì một tiếng khinh miệt, mắng: “Một trăm đồng mà muốn đuổi ông đây đi sao, tưởng ông đây là ăn mày sao! Mày tên khốn kiếp này, sớm muộn tao cũng có cơ hội dạy dỗ mày một trận!”

Trần Lập Đông vội vàng ăn cơm, hùng hù hỏ hỏ đi, đến dưới lầu nhận được một cuộc điện thoại, vô cùng bức bối gào lên: “Tìm ông đây có việc gì? Nếu không phải mày ngu ngốc, ông đây sẽ thua sạch sao? Bây giờ được lắm, vừa bị đánh, ông đây còn phải ngủ gầm cầu, mẹ nó mày cút đi!”

Ngoài cửa yên tĩnh, trong hành lang cũng yên tĩnh.

Trong phòng, Trần Thứ đưa tay ấn lên trán, hai vai buông thõng, ngồi trên ghế một lúc. Anh không vào phòng ngủ, cũng không mở quạt phòng khách, thời tiết rất nóng nực, trên người trên mặt mồ hôi chậm rãi chảy ra.

Nhưng anh vẫn ngồi như vậy, thậm chí không đưa tay lau mồ hôi.

Thật lâu sau, di động liên vang lên.

Trần Thứ dường như bị giật mình một cái, thân thể khẽ run lên, anh lấy di động trong túi ra.

Là Tần Miếu gọi tới.

Trần Thứ vừa nhận, Tần Miếu tức tốc nói: “Trần Thứ, thiết kế kia cậu làm xong chưa, tôi nói với cậu, bây giờ hồngбет rồi, bên này của tôi có chút vấn đề, chắc là ngày mai không thể làm xong được, cậu có thể giúp tôi làm một cái không, tiền thưởng tháng này toàn bộ đều thuộc về cậu, được không?”

Trần Thứ tập trung tinh thần một chút, nói: “Tôi không cần tiền thưởng của cô, cô gửi qua đi.”

Tần Miếu thở phào nhẹ nhõm, tâm tình sầu khổ lập tức bị quét sạch, vui vẻ nói: “Biết ngay cậu là bạn tốt mà, nhờ cậu cứu mạng nha, lần này coi như tôi nợ cậu, lần khác sẽ giúp cậu!”

Cuộc điện thoại này kéo suy nghĩ Trần Thứ trở về, anh ý thức được mình không thể cứ ngồi như vậy, cũng không nên có cảm xúc uể oải thế này.

Anh còn rất nhiều chuyện phải làm. Chỉ có làm nhiều việc, mới có thể nhanh chóng thanh toán xong món nợ kia.

Trần Thứ vào phòng tắm tắm nước lạnh, tắm xong liền tỉnh táo, bắt đầu vẽ sơ đồ. Công việc hôm nay không ít, làm xong của mình còn phải giúp Tần Miếu.

Đèn phòng ngủ sáng đến đêm khuya.

Chờ đến khi làm xong mọi chuyện, đã là hai giờ sáng.

Trần Thứ rửa mặt, cầm di động đặt báo thức, thấy một tin nhắn chưa đọc. Là Khương Tĩnh gửi tới, thời gian là 22:45, hai câu rất ngắn: Anh ngủ rồi sao? Nếu chưa ngủ thì nhận được tin nhắn này nhớ đi ngủ sớm một chút, mai em gọi điện thoại cho anh.

Trần Thứ đọc hết tin nhắn, cười một cái. Anh tưởng tượng bộ dạng Khương Tĩnh nói những lời này, lại nhớ tới hôm nay cô cười, cô cầm tay anh, dù là khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng anh đã thỏa mãn.

Trần Thứ để điện thoại xuống, tắt đèn ngủ.

Sáng sớm hôm sau, chưa đến sáu rưỡi, Khương Tĩnh liền mở mắt, nhớ ra mình đang ở trong khách sạn.

Cô lần tìm điện thoại trên tủ đầu giường, nhìn một chút, có một tin nhắn, là Trần Thứ gửi sáng nay: Được, chờ điện thoại của em.

Phía sau có đóng mở ngoặc, là một câu giải thích: Tối hôm qua ngủ rồi.

Khương Tĩnh xem giờ, là gửi tới nửa tiếng trước. Bây giờ chắc anh đang nấu mì hoặc ăn sủi cảo ở tiệm ăn sáng ngoài tiểu khu. Một lát nữa anh sẽ đi làm.

Khương Tĩnh yên lặng nhìn một hồi, để điện thoại xuống, nhắm hai mắt lại.

Cô nhớ tới ngày hôm qua, trong lòng hơi khó chịu.

Tối hôm qua, mẹ Khương nói rất nhiều, phần lớn cô đều không nhớ rõ nguyên văn, nhưng có một câu đến tận bây giờ vẫn nhớ rõ ràng...

“Khương Khương, đừng tổn thương chúng ta lần nữa, mẹ không chịu nổi, ba con cũng không chịu nổi.”

Tim Khương Tĩnh như bị bóp chặt.

Cô hơi mê man, không biết nên làm thế nào. Nhưng có một điều rất rõ ràng, cô không thể nào vì những điều này mà buông tay Trần Thứ.

Cả ngày hôm nay, sắc mặt mẹ Khương không tốt, cũng không muốn nói chuyện với Khương Tĩnh, mặc dù có Khương Mộng ở giữa giúp đỡ hòa giải, nhưng bầu không khí vẫn rất khó chịu.

Buổi chiều Lâm Thời tới.

Cảm xúc mẹ Khương cuối cùng cũng tốt hơn một chút, chạng vạng ăn cơm xong, Lâm Thời hỏi bọn họ có muốn đi quảng trường gần đó chơi không.

Khương Mộng cảm thấy đi dạo cũng tốt, vì vậy bọn họ liền đi.

Dọc đường, Lâm Thời trò chuyện với mẹ Khương, đề tài không dứt. Khương Mộng cảm thấy tâm trạng của mẹ đã tốt hơn nhiều, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đến chỗ vai Khương Tĩnh, an ủi: “Mẹ chỉ nhất thời tức giận, lời nói không dễ nghe, em đừng để trong lòng.”

Khương Tĩnh ngẩng đầu nhìn bóng lưng phía trước, nói: “Em biết.”

Hai chị em đi song song, Khương Mộng suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Thật sự rất thích người kia sao?”

Khương Tĩnh ừ một tiếng.

Khương Mộng nói: “Thoạt nhìn không tồi, nhưng mà vẫn ngoài dự đoán của mọi người, không nghĩ tới nhỏ hơn em tận mấy tuổi, mẹ nói đều là lời thật, đúng là tuổi tác không thích hợp.”

“Có thể chỉ có em cảm thấy rất thích hợp.” Khương Tĩnh nói, “Ồ bên anh ấy, em rất thoải mái.”

“Chị biết.” Khương Mộng nói, “Yên tâm, người phản đối em đã nhiều, chị liền không chọn phe, chị trung lập, được chưa?”

Khương Tĩnh cười cười: “Chị không thể trung lập.”

“Sao cơ?”

“Chị, chị phải giúp em.”

Khương Mộng kinh ngạc nhú mày, hơi không thể tin được: “Thật sự là hiếm thấy, Khương Khương, nếu chị nhớ không lầm, làm chị em nhiều năm như vậy, em còn chưa từng chủ động xin chị giúp em.”

“Đúng vậy, bây giờ em cầu xin chị, chị đồng ý không?”

Khương Mộng lắc đầu bật cười: “Chị giúp thế nào được.”

Khương Tĩnh nói: “Giúp em nói chuyện một chút, em thật sự không muốn ba mẹ tức giận ảnh hưởng đến thân thể.”

“Có thể là chuyện của em khiến họ tức giận.”

Khương Tĩnh bắt đầu kể: “Chị, nếu anh rẽ ở vị trí của Trần Thứ, chị có thể hiểu được em, ở một vài thời điểm, chỉ một khoảnh khắc liền xác định.”

Khương Mộng lại không ủng hộ sắp xếp của cô, nói: “Anh rẽ em nếu thực sự ở vị trí đó, chắc chắn chị sẽ không tiếp xúc với anh ấy, càng đừng nói là thích hay không, ở đâu ra khoảnh khắc”

Khương Tĩnh dừng lại.

Khương Mộng nói: “Khương Khương, hai chúng ta từ nhỏ đã không giống nhau, có một số việc chị biết rõ ba mẹ chắc chắn sẽ không đồng ý, vậy thì ngay từ đầu chị sẽ không làm, nhưng em lại không suy tính những chuyện này, làm trước rồi nói, cuối cùng đến khi không thể xử lý được, sẽ đem mình dấn đến đường cùng, tình thế khó xử, không phải tổn thương người khác thì cũng tổn thương chính mình, chị thấy rất đau lòng...”

Dừng một chút, chị nói: “Nhưng đôi khi chị lại hâm mộ em, hâm mộ em dám sống như vậy.”

Cuối cùng, Khương Mộng nói một câu: “Tự em nắm chắc đi, về phía ba mẹ, để chị nói chuyện thử.”

Trở lại khách sạn, thời gian vẫn còn sớm, Khương Tĩnh gọi điện cho Trần Thứ, vừa vang một tiếng anh liền nhận.

“Trần Thứ.”

“Khương Khương, anh đây.” Giọng nói của anh có chút vội vàng.

Trong lòng Khương Tĩnh nóng lên: “Anh đang ở đâu?”

“Vừa ra khỏi công ty.”

Khương Tĩnh ồ một tiếng, nghe thấy anh nói: “Anh đến tìm em được không?”

Khương Tĩnh nhẹ nhàng cười một tiếng: “Đừng tới tìm em, anh về nhà đi, em qua bây giờ, gặp nhau ở cửa tiểu khu nhé.”

“Được.” Cách điện thoại cũng có thể nghe ra được anh rất vui.

Khương Tĩnh không chậm trễ, nhấn cho Khương Mộng ở phòng bên cạnh một tin liền đi ra ngoài.

Bốn mươi phút sau đến khu nhà của Trần Thứ.

Xe dừng lại, qua cửa sổ xe đã thấy người đứng bên cạnh phòng bảo vệ.

Nhìn anh, tim cô đột nhiên đập nhanh hơn, có lẽ là kích động, có lẽ là hưng phấn, có lẽ là cái gì đó khác.

Cô không định tìm hiểu kĩ, nhanh chóng xuống xe, dường như là chạy tới.

Trần Thứ cũng nhìn thấy cô, đi nhanh tới.

Khoảng cách giữa hai người nhanh chóng rút ngắn, cuối cùng đã tới trước mặt.

Trần Thứ ôm chặt lấy Khương Tĩnh.

Mấy giây sau, Khương Tĩnh tránh khỏi ngực anh, ôm lấy mặt anh, hôn lên môi anh.

Trần Thứ không tránh né, giữ chặt eo cô.

Đèn ở cửa bị hư một chiếc, chỉ còn một chiếc cô độc chiếu sáng, ban đêm không coi là tối tăm, chiếu rõ ràng thân ảnh hai người đang ôm chặt nhau.

Đúng vào thời điểm không có người ra vào, bảo vệ khu nhà cũng nằm sắp trong phòng ngủ gà ngủ gật, không ai quấy rầy nụ hôn của bọn họ.

Lúc hơi thở giao triền, hai người đều sinh ra một loại cảm giác, hận không thể để khoảnh khắc này vĩnh viễn dừng lại, không có sau này.

Cách đó không xa dưới hàng cây bên đường, có ba người lén lút ngồi, nhìn rất lâu.

Trong đó có một người nuốt nước miếng, giọng đã khàn: “Anh Đông, tình huống này là sao? Tên cháu này của anh đang ôm con nhỏ nào kia!”

Một người khác đá vào chân anh ta, giọng nói ác độc: “Đừng quên chúng ta đến đây làm gì. Anh Đông, bây giờ làm sao? Đánh luôn cả con đàn bà kia hả?”

35. Chương 35: “anh Sẽ Không Để Em Chờ Lâu.”

Cách đó không xa, hai người ôm nhau cuối cùng cũng tách ra.

Mà ba người rình coi dưới gốc cây vẫn không đi ra.

Trong lúc vội vàng, tên mập không kìm nén được, khuyến khích: “Anh Đông, còn phải đợi tới khi nào, nếu không ra đánh người sẽ đi mất!”

Trần Lập Đông xắn tay áo, vừa định hô một tiếng “Lên”, lại bị tên gầy còn lại giữ chặt.

“Này, anh Đông, đừng vội đừng vội, xem một chút đã.”

Một bàn tay Trần Lập Đông đánh lên đầu anh ta, “Nhìn cái gì, coi cái tướng thèm khát của mày kia, chưa thấy bao giờ à?”

“Không phải không phải,” Tên gầy kéo Trần Lập Đông lại, hạ thấp giọng nói, “Anh Đông, anh nghĩ gì thế, em có một chủ ý, bảo đảm có tác dụng hơn so với việc bây giờ anh đánh người, nói không chừng có thể thu hết toàn bộ tiền nợ của cháu anh lại!”

Trần Lập Đông không tin, khinh bỉ: “Não heo như mày có thể nghĩ được chủ ý gì?”

“Anh Đông anh Đông, anh nghe em nói đã, nói xong anh lại mắng em cũng được!” Tên gầy cứng rắn ghé vào bên tai Trần Lập Đông nói ra chủ ý của hắn.

Trần Lập Đông nghe xong sững sờ, sờ cằm suy nghĩ một lát, chắc chắn hai tiếng: “Rất được!”

Tên mập thấy tình hình này, bối rối: “Thế nào, anh Đông, còn đánh hay không?”

Trần Lập Đông thúc cùi chỏ vào hắn ta: “Mẹ nó mày chỉ biết đánh nhau, đi thôi, xong việc rồi, đi uống rượu.”

Nói là uống rượu, thực chất là trên bàn rượu thương lượng kế sách.

Trần Lập Đông mới bước chân vào giang hồ được mấy năm, đầu óc không được tốt lắm nhưng cũng không ngốc, chủ ý của tên gầy nghe qua rất tốt, nhưng lỗ như náo loạn lên, hậu quả không lường được, thỉnh thoảng vào đồn cảnh sát uống trà ông ta không quan tâm, nhưng ông ta không muốn ngày ngày ăn cơm tù, cho nên việc này phải lên kế hoạch thật kĩ.

Rượu qua ba lượt, mặt mũi Trần Lập Đông đỏ gay, tâm tình dâng cao, lại nghe tên gầy đảm bảo: “Chuyện như vậy người trong bang em làm nhiều rồi, đặc biệt hiệu quả, mỗi lần đều có thể đòi được nợ, mấu chốt là thằng cháu của anh Đông không cha không mẹ, không có cách nào ra tay, xem tình hình buổi tối kia, em thấy anh ta rất quan tâm đến người đàn bà đó, biện pháp này đảm bảo hữu dụng.”

Lúc này, tên mập lại không cho là đúng: “Mẹ nó, con mắt nào của mày nhìn ra được anh ta quan tâm, ở ven đường có một cô gái chủ động hôn mày, tao đảm bảo mày cũng bị hôn đến lửa dục đốt người!”

“Mày cút đi, đừng bàn lùi!” Tên gầy còn nói, “Nếu thật sự vô dụng thì chúng ta lại thả người, lại không phải bắt cóc thật, hù dọa anh ta một chút thôi, không làm lớn, dù sao cũng không có tổn thất gì, thử vận may xem, lỗ như bọn chúng là tình nhân, bảo đảm sẽ bị chúng ta dắt mũi, đến lúc đó không sợ anh ta không trả tiền cho anh Đông. Nói không chừng còn dám cướp ngân hàng để trả nợ cho anh!”

Tên gầy nói đến đây, Trần Lập Đông vỗ bàn một cái: “Được, cứ làm như vậy! Con thỏ nhỏ chết tiết kia làm bộ nghèo khó, ông đây muốn nhìn xem nó không có tiền thật hay là giả vờ, nếu có thể thu nợ hết một lần liền tha cho nó, nếu không được thì chơi đùa nó một chút, mẹ nó đã chết, khiến ông đây phải ăn chay!”

Tên gầy liên tục đáp phải, tên mập nhìn Trần Lập Đông phách lối, cũng vội vàng bày tỏ quyết tâm: “Đều nghe theo anh Đông.”

Tiếp theo là kế hoạch cụ thể.

Trần Lập Đông một lần nữa nghe theo đề nghị của tên gầy, nói: “Cứ làm như vậy, nhanh chóng kêu tiểu ngũ và con lươn kia tới, theo dõi vài ngày đã, thăm dò tình huống tìm cơ hội bắt người tới đây.”

Tên mập: “Làm thế nào? Dùng thuốc mê?”

“Làm gì có tiền mua cái đó?”

Trần Lập Đông ra dấu tay, tên mập liền hiểu.

Khương Tĩnh tắm rửa xong, Trần Thứ vẫn còn đang làm việc.

Khương Tĩnh đến cạnh bàn nhìn vào màn hình máy tính, Trần Thứ nghiêng đầu nói: “Anh xong ngay thôi, em nghỉ ngơi trước đi.”

Khương Tĩnh nói: “Không vội.”

Cô không quấy rầy anh nữa, một mình lên giường nằm xuống.

Ở góc độ này, khẽ nghiêng đầu liền thấy bóng lưng Trần thứ. Anh ngồi trước bàn, vai rộng, lưng thẳng tắp, bóng lưng như người đàn ông thành thực, kiên định, đáng tin.

Nhưng Khương Tĩnh biết, anh vẫn chưa tới hai mươi tuổi.

Khoảng một phút sau, Trần Thứ làm việc xong, ra ngoài tắm rửa, quay vào phòng lau tóc.

Anh chỉ mặc một chiếc quần tứ giác màu xám, Khương Tĩnh nhìn cơ thể anh. Anh mất cô quá trực tiếp, Trần Thứ vừa ngẩng đầu lên liền đối mặt với cô.

Cô nằm trên giường, hơi nghiêng người, lẳng lặng nhìn anh.

Trần Thứ thấy được dịu dàng trong mắt cô.

Anh không động đây, không né tránh, cũng không tìm quần áo mặc vào, cứ như vậy để cô nhìn.

Một lát sau, anh thấy Khương Tĩnh cười.

Cô vẫy vẫy tay, nói: “Lại đây.”

Trần Thứ đi tới.

Khương Tĩnh đưa một tay tới trước mặt anh, Trần Thứ liền cầm lấy.

Khương Tĩnh dùng sức kéo, chờ đến khi anh lên giường, cô xoay người đè lên anh.

“Trần Thứ...” Cô gọi một tiếng, môi hạ xuống, hôn lên ngực anh, cắn bên trái xong lại đổi qua bên phải.

Trần Thứ làm sao chịu đựng được cái này, nâng đầu cô lên ngăn lại.

“Khương Khương, đừng...”

Khương Tĩnh ngẩng đầu, đôi gò má đỏ ửng rơi vào mắt anh.

Cô hỏi: “Anh không muốn sao?”

Trần Thứ lắc đầu, “Không phải.” Hai tay anh chuyển động, nắm lấy vai cô nâng cô lên, “Anh có chuyện muốn nói với em.”

“Nói gì?” Cô nhàn nhạt cười, “Làm việc trước rồi nói không được sao?”

Trần Thứ vẫn lắc đầu: “Nói xong lại làm.”

“Em không đợi được, ai bảo anh không mặc quần áo dụ dỗ em.”

Trần Thứ kinh ngạc, đổ mặt.

Khương Tĩnh cười một tiếng, không đợi anh nói chuyện, cúi đầu chặn miệng anh lại.

Cô đã hạ quyết tâm làm loạn tâm trạng của anh, lại quấy rối thân thể anh, sao anh có thể chạy thoát?

Cánh tay Khương Tĩnh siết chặt lấy cổ anh, hôn từ miệng đến tai, sau đó là cổ, cuối cùng dừng ở ngực, cô còn định đi xuống, Trần Thứ đã không chịu được, ôm chặt lấy cô, xoay người một cái liền đè cô dưới thân.

Trần Thứ cởi quần áo của Khương Tĩnh, chưa kịp hôn cô, quần lót liền bị Khương Tĩnh cởi ra.

Cô nhanh tay lẹ mắt cầm lấy nơi ưỡn lên ngạo nghễ của anh.

Trần Thứ bắt tay cô lại, ấn chặt, người dán sát vào cô, há miệng ngậm lấy phần mềm mại trước ngực cô.

Khương Tĩnh không phòng bị, “a” một tiếng.

Trần Thứ không ngừng, liếm mút nhiều lần, khê cắn, tiếp theo tay dờ xuống dưới, trực tiếp sờ vào đùi cô.

Toàn thân Khương Tĩnh run rẩy, không nghĩ tới anh lại đem những chuyện cô vừa làm trả lại hết. Chẳng mấy chốc lại ý thức được, anh không chỉ trả lại, còn làm nhiều hơn.

Rất nhanh Khương Tĩnh liền ướm. Nhưng anh vẫn không thu tay, cô dường như không chịu nổi, khí nóng trong thân thể hóa thành nước tuôn ra khỏi hốc mắt. Cô gọi tên Trần Thứ, cầu xin anh nhanh lên.

Trần Thứ lại dừng lại, nhìn mặt cô.

Qua mấy giây, anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lông mi ẩm ướt của cô, liếm sạch nước mắt trên khóe mắt cô.

Khi cô một lần nữa mở miệng thúc giục, anh liền tiến vào thân thể cô.

...

Trên đèn huỳnh quang bên cạnh, hai con thiêu thân vòng tới vòng lui, xoay chuyển qua lại, tiếng đồng hồ không ngừng.

Ánh sáng trắng chiếu khắp căn phòng.

Trên giường hai thân thể quấn chặt lấy nhau.

Không biết bao lâu sau, tiếng kêu rên đều dừng lại, sau đó là tiếng hít thở.

Toàn thân Khương Tĩnh vô lực, mềm nhũn nằm đó, ánh mắt dính vào trần nhà.

Trần Thứ bóp cánh tay cô, hô hấp nặng nề dần dần ổn định.

Hai người lẳng lặng nằm một lát, ai cũng không đánh vỡ phút giây yên tĩnh này.

Một lát sau, trong phòng vang lên tiếng chuông, Trần Thứ vươn tay, vừa vặn đung tới di động trên tủ đầu giường.

Anh đưa cho Khương Tĩnh.

“Là chị em.” Khương Tĩnh nhìn thoáng quá, nói, “Chị hỏi em có về hay không?”

Trần Thứ nói: “Vậy em sẽ về sao?”

“Anh nói xem.”

Trần Thứ nhìn cô, nói: “Nếu em muốn thì anh đưa em về.”

Khương Tĩnh không lên tiếng, nhìn anh hai giây, hỏi: “Không phải anh có chuyện muốn nói với em sao?”

Trần Thứ im lặng.

Khương Tĩnh cười cười, “Làm xong quên rồi hả?”

“Không quên.” Trần Thứ trầm mặc một chút, Khương Tĩnh thu hồi nụ cười, nhẹ nhàng hỏi, “Không phải anh muốn nói với em ... chia tay chứ?”

Trần Thứ ngạc nhiên sững sốt, tiếp đó liền nhanh chóng lắc đầu, nắm chặt lấy tay cô: “Không phải!”

Khương Tĩnh cười một tiếng: “Em cũng biết là không phải.”

Thân thể căng thẳng của Trần Thứ hơi buông lỏng, bình tĩnh nhìn cô: “Khương Khương.”

“Dạ?”

Im lặng mấy giây.

“Anh sẽ không để em chờ lâu.”

“Em không vội.”

“...Anh nói thật.”

“Em cũng nói thật.”

Mẹ Khương và Khương Mộng ở Nam An mấy ngày, Khương Tĩnh không nhắc lại về Trần Thứ, cô biết mẹ còn đang giận, lúc này sẽ không nghe lọt lời cô, cũng sẽ không đồng ý gặp Trần Thứ lần nữa, bởi vậy trước mắt chỉ có thể kéo dài, né tránh.

Trước lễ quốc khánh một ngày, mẹ Khương chuẩn bị trở về, liền gọi Khương Tĩnh tới, để cô cũng về nhà.

Khương Tĩnh không ngờ bà sẽ yêu cầu như vậy, ngăn người, vốn muốn nói đã hẹn Quốc khánh đi Giang Tây, nhưng nghĩ tới việc nhắc tới chuyện này sẽ lại gây mâu thuẫn, đành nói: “Chờ mấy ngày nữa con về.”

Mẹ Khương một câu phủ quyết, “Ai biết mấy ngày nữa là lúc nào, dù sao con cũng không có việc gì, cùng nhau về đi.”

“Mẹ...”

“Không làm việc, có nhà không về là muốn làm gì?”

“Quốc Khánh con đã có kế hoạch rồi.”

Sắc mặt mẹ Khương lập tức trở nên khó coi, “Kế hoạch gì? Con thật sự định theo cậu ta về nhà hả?”

Khương Tĩnh nhú mày, “Đã bàn xong rồi, anh ấy cũng đặt vé rồi.”

“Có gì đâu, lùi lại đi.”

Khương Tĩnh nén giận: “Mẹ, mẹ đừng như vậy.”

“Mẹ thế nào, mẹ muốn con mình về nhà cũng không được? Nuôi con lớn như vậy, hàng năm đều ở bên ngoài, mẹ không trông cậy con ngày ngày ở bên cạnh, bây giờ là ngày nghỉ cũng không thể theo ý mẹ sao?”

“Con..”

“Được rồi, Khương Khương, lần này đừng đi, về nhà trước đã.” Khương Mộng xen vào nói.

Khương Tĩnh im lặng một hồi, nói: “Vậy ngày mai đi, con phải đi nói với anh ấy một tiếng.”

Mẹ Khương vừa nghe thấy cô còn định đi tìm Trần Thứ, rất không vui: “Gọi điện thoại được rồi, còn phải đi một chuyến sao?”

Khương Tĩnh mím môi không lên tiếng, Khương Mộng vội vàng hòa giải, “Mẹ, ngày mai về rồi, không gấp gáp một chút chuyện này.” Vừa nói vừa nháy mắt, mẹ Khương nhần nhịn, cuối cùng không nói nữa.

Chạng vạng, Khương Tĩnh nói với Khương Mộng một tiếng liền đi tìm Trần Thứ. Đến đường Thục Nghi, còn chưa tới giờ Trần Thứ tan ca, cô đi dạo xung quanh một chút.

Đang trong dịp lễ trung thu và quốc khánh, trong trung tâm thương mại làm một hoạt động, trang phục mùa thu đều giảm giá, Khương Tĩnh nhìn hai tiệm quần áo nam, chọn cho Trần Thứ một chiếc áo dệt kim hở cổ, hai chiếc áo khoác.

Nhìn thời gian không sai biệt lắm, liền đi ra ngoài, lúc đi ra ngoài mới phát hiện đi nhầm cửa. Đằng sau là con đường đang sửa chữa, chướng ngại vật che lấp hết đường đi.

Đang định quay đầu lại, phía sau đột nhiên có hai người xuất hiện, một trái một phải ôm cánh tay cô.

Khương Tĩnh chưa phản ứng kịp, gáy bị đánh một cái.

36. Chương 36: “vẫn Còn Chưa Tĩnh.”

Phát hiện Khương Tĩnh gặp chuyện không may đầu tiên là Khương Mộng.

Buổi tối Khương Tĩnh không trở về, Khương Mộng cũng không để ý, chị biết rõ Khương Tĩnh đi gặp Trần Thứ, có thể ở đó qua đêm luôn, nên đợi đến khi trước khi ngủ thì nhắn tin cho Khương Tĩnh, thông báo cho cô thời gian khởi hành.

Sáng hôm sau, không thấy trả lời, đợi đến bảy giờ, không thấy Khương Tĩnh về khách sạn.

Lúc này Khương Mộng mới định thúc giục một chút, liền gọi điện thoại qua nhưng vang lên nhiều tiếng mà không có ai nhận.

Chị lại gọi lại lần nữa.

Thật ra Khương Tĩnh đã tỉnh từ sớm, nhưng tay chân cô đều bị trói, miệng bị dán băng dính, không nhúc

nhích được, càng không có khả năng nghe điện thoại.

Đối diện là tên mập đang ngủ trên ghế salon, hai người khác ở phòng bên cạnh ngủ say như chết, tiếng ngáy rung trời, cách bức tường cũng có thể nghe thấy.

Cô nằm trên bùn đất một đêm, cả người đau nhức, gáy cũng đau không ít, tối hôm qua nhiệt độ thấp, cô lạnh đến phát run, thần kinh luôn căng thẳng, cuối cùng kiên trì được đến sáng sớm đã rất mệt mỏi. Hiện tại trong đầu cô hỗn loạn, cảm thấy hơi khó chịu.

Lúc tiếng nhạc vang lên, cô giật mình một cái, nghe tiếp mới nhận ra là tiếng chuông di động của cô.

Hôm qua tên “anh Đông” kia lấy di động của cô đi, sau đó trước khi đi ngủ thì giao lại cho tên mập.

Bây giờ di động trong túi quần tên mập vang lên, Khương Tĩnh thấy được màn hình sáng lên.

Tiếng chuông vang lên rất lâu, cô biết có người gọi điện thoại tới, có thể không phải là Trần Thứ, anh không biết hôm qua cô đi tìm anh, không có việc gì gấp sẽ không gọi vào sáng sớm để quấy nhiễu giấc ngủ của cô.

Vừa nghĩ như vậy, chỉ có thể là Khương Mộng.

Tiếng chuông reo thật lâu, ngừng, lại reo lên lần nữa, tên mập cuối cùng cũng bị đánh thức, trở mình, thân thể khổng lồ rơi xuống khỏi ghế salon, ầm một tiếng, văng hết bùn đất ra.

Người nhất thời bị ngã tỉnh.

Khương Tĩnh nghe thấy hần máng một câu thô tục, vừa nhìn qua, tên mập đã che gáy ngồi dậy, tay đưa vào túi quần lấy điện thoại ra.

Ánh sáng màn hình chiếu vào mắt, tên mập tỉnh táo lại, ý thức được là di động của ai, hần lúống cuống tay chân đứng lên chạy vào phòng trong.

Khương Tĩnh nghe được tiếng của hần...

“Anh Đông anh Đông, tỉnh tỉnh!”

Tiếng ngáy trong phòng ngừng lại, tên mập nôn nóng nói: “Điện thoại con nhóc này reo, giờ làm sao?”

Trần Lập Đông ngủ mê man, đầu óc không tỉnh táo, đá một cước vào đùi hần: “Ầm ỉ cái gì, ai gọi?”

“Cô ta...”

“Tao hỏi ai gọi! Có phải tên tiểu tử kia không!” Trần Lập Đồng lại đập một phát nữa, tên mập gấp gáp trả lời: “Hình như là chị cô ta!”

Trần Lập Đồng không nhận được: “Tắt đi tắt đi, mày có ngu hay không, ra ngoài ra ngoài!”

“Được được được!” Tên mập cúi đầu đi ra ngoài.

Trần Lập Đồng vẫn đang chửi, tên gầy cũng tỉnh, cũng mắng tên mập ngu ngốc, tên mập vội vã cúp điện thoại, ai ngờ càng vội càng xui xẻo, tay liền bị trượt.

Tên mập sợ đến ngẩn người, Trần Lập Đồng và tên gầy vẫn đang chửi: “Nhanh lên nhanh lên, ra ngoài canh chừng, cúp điện thoại mà náo loạn cái gì!”

Tên mập lấy lại tinh thần, tay run run tắt điện thoại.

Điện thoại vừa tắt, tên mập hô to: “Anh Đông, hỏng rồi!”

Khương Tĩnh nghe được bên trong lại tiếp tục mắng, không lâu sau, thấy tên anh Đông và tên gầy đá tên mập ra.

Tên mập che miệng hỏi: “Anh Đông, bây giờ làm sao, người kia có thể báo cảnh sát đó, nếu không bây giờ chúng ta thả người...”

“Thả cái đầu mẹ mày!” Trần Lập Đồng tức giận không thôi, gào xon nói với tên gầy, “Cái chủ ý thối tha gì thế? Nhất định sẽ xử được tên tiểu tử thú kia? Sớm biết xảy ra sự cố, tối hôm qua ông đây đã tìm nó đòi tiền rồi!”

Tên gầy thanh minh: “Em nghĩ trước hết để cho nó sốt ruột, đến lúc đó đòi tiền sẽ tốt hơn!”

Trần Lập Đồng lười nghe, chỉ nói, “Đừng nói lời vô ích, nhanh lên, đưa người ra.”

Khương Tĩnh đang mơ màng liền bị mang đi.

Khương Tĩnh bị nhét vào trong một chiếc xe tải cũ nát, túi vải trên đầu bị lấy xuống, cô hít thở nhanh mấy hơi, nhưng mũi không thông thoáng được, cổ họng ngứa ngáy, muốn ho, miệng lại bị dán, nghẹn đến nổi mặt đỏ lên.

Qua một lúc, nhìn kĩ trong xe, tổng cộng có bốn người đàn ông, tên mập và tên gầy một trái một phải giữ chặt cô, tên anh Đông đứng đầu ngồi phía trước, lái xe là tên đầu trọc chưa từng thấy, anh Đông gọi hẩn là “con lươn”.

Di động của cô bị anh Đông cầm trên tay, vài cuộc điện thoại gọi tới đều bị ông ta tắt đi, không biết ông ta bấm số của ai, điện thoại bận, không gọi được, ông ta hùng hùng hổ hổ, mở miệng ngậm miệng đều là “Tiểu tử thôi”, “thằng nhóc”.

Khương Tĩnh nghe hết những lời kia, mơ hồ đoán được gì đó, còn đang suy nghĩ, cổ họng lại cảm thấy ngứa, cô không ho được, cảm thấy khó chịu, nhịn không được giấy dựa, khuỷu tay chọc vào bên phải tên mập.

Lần này dùng hơn nửa phần sức lực, nhưng tên mập thực sự quá béo, vẫn không nhúc nhích, ngược lại tên gầy là bị kinh động, nhìn cô, “Hãy ô” một tiếng, “Người này, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng...”

Tay chân Khương Tĩnh cùng lúc giấy dựa, cổ họng phát ra tiếng ho khó chịu, tên gầy phát hiện thấy không ổn, gọi Trần Lập Đông.

Trần Lập Đông nhìn, không nhịn được nói: “Vẫn còn dán miệng sao, xé ra xé ra!”

Băng dán bị gỡ ra, Khương Tĩnh ho một trận mãnh liệt.

Tên gầy thấy cô ho đến nỗi tim phổi đều muốn bay ra ngoài, hơi không đành lòng: “Này, không sao chứ? Không phải thở không nổi chứ hả?”

Tên mập căm giận đẩy tên gầy một cái: “Mày còn thương hoa tiếc ngọc nữa! cũng không xem bây giờ là tình huống gì!”

Tên gầy phản bác: “Vốn là không liên quan đến cô gái nhà người ta, chúng ta lại đem người ta ra dùng một phen, nếu người xảy ra chuyện gì, con mẹ nó mày ngồi tù cho tao!”

Tên mập ghen hòng, ngượng ngùng không nói.

Tên gầy còn muốn mắng thêm vài câu, bị Trần Lập Đông quát một tiếng: “Ầm ĩ cái gì mà ầm ĩ? Ông đây đòi nợ đứng đắn, ngồi tù con mẹ mày!” Quát xong lại gọi điện thoại, đường dây vẫn bận, tức giận nghiến răng, “Nói gì mà nói lảm, nửa ngày không ngắt, tiểu tử thôi này không quan tâm đến sống chết của con nhóc này hả!”

Vài câu này khiến Khương Tĩnh nhận ra được, cô xác định bọn họ không có ý hại cô, nhưng nghe được tin tức khác lại khiến cô khiếp sợ.

Cô ho đến khàn cả giọng, hơi thở vẫn chưa ổn định, lập tức hỏi: “Các người trói tôi để đòi nợ? Đòi nợ ai?”

Vừa hỏi xong, chợt một tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt.

Trần Lập Đông nhìn tên người gọi tới, hai mắt sáng lên, kích động: “Mẹ nó, rốt cục đã tới!”

Lập tức nhận điện thoại, đầu kia truyền đến giọng nói đầy lo lắng: “Khương Khương, em ở đâu?”

Trần Lập Đông cười hắc hắc, lười biếng gọi một tiếng: “Tiểu Thụ à! Bạn gái thật đẹp nha!”

Tim Khương Tinh run rẩy, ngẩn ngơ nghe thấy giọng ông ta đột nhiên thay đổi: “Mẹ nó đừng ở đó đe dọa tao, không quan tâm mày ăn trộm hay ăn cướp, ông đây cho mày địa chỉ, một tiếng sau mang tiền đến, tiểu tử mày nếu dám báo cảnh sát, dám giở trò, đến lúc đó không tìm được người thì đừng khóc, chú mày hiện giờ đã cùng đường, cũng không phải chưa từng vào đồn cảnh sát, cái gì cũng có thể làm được, không có hứng thú đùa giỡn với mày, nhanh chóng đi kiếm tiền đi!”

Trần Lập Đông mặc kệ bên kia nói gì, dứt khoát cúp điện thoại, gửi một tin nhắn đi, sau đó tắt máy.

Tâm tình ông ta rất tốt, nghiêng đầu nói với Khương Tinh đang kinh hãi giật mình: “Em gái nhỏ, đừng lo lắng, tôi không phải người xấu, chuyện giết người phóng hỏa không làm, chỉ trách ánh mắt của cô không tốt, tìm tới tiểu tử thối kia. Nhưng mà cô yên tâm, tôi là chú nó, nói cho cùng cô cũng co như vợ Tiểu Thụ, tương lai sẽ vào cửa nhà họ Trần, theo đạo lý cô nên gọi tôi một tiếng chú nhỏ, hôm này không quan tâm có lấy được tiền hay không, Tiểu Thụ vừa đến tôi liền để cô đi, nợ này tôi sẽ tính toán với nó, Trần Lập Đông tôi hiểu đạo lý giang hồ, tuyệt đối không ra tay với phụ nữ, cô ngoan ngoãn đợi, đừng làm chuyện xấu là được!”

Khương Tinh đã lấy lại tinh thần, mất vài phút tiêu hóa những tin tức này, bình tĩnh trở lại, hỏi Trần Lập Đông: “Anh ấy nợ ông bao nhiêu?”

“Không nhiều, chỉ mười mấy vạn.” Trần Lập Đông nói, “Nó tùy tiện mượn là trả được, cứ nhất định kéo dài!”

Khương Tinh dừng một chút, lại hỏi: “Sao anh ấy lại nợ tiền ông?”

Trần Lập Đông hừ một tiếng, nói: “Nó quá ngốc, việc này cô hỏi nó đi!”

Lái xe đến một chỗ bỏ hoang trong thôn, Khương Tinh bị đưa vào một gian phòng đang tháo dỡ, không có nóc, chỉ có mấy bức tường.

Trần Lập Đông và tên gầy đi ra ngoài, chỉ có tên mập canh cửa.

Qua thật lâu, bọn họ trở lại, mỗi người cầm một cây gậy, ngồi ngoài cửa hút thuốc, thảo luận sẽ làm thế nào.

Khương Tĩnh mơ hồ nghe được bọn họ nói đừng đánh chết gì đó. Cô cau chặt mày, gọi Trần Lập Đông: “Này, ông lại đây, tôi có chuyện muốn nói!”

Trần Lập Đông ngồi im không động đậy, quay lại nhìn thoáng qua, có chút mất hứng: “Đừng nói nhảm.”

Vừa nói dứt, tên đầu trọc chạy tới.

“Anh Đông, người tới rồi!”

Khương Tĩnh quỳnh lên, liều mạng muốn cởi dây thừng, nhưng căn bản là không cởi được.

Cô nhìn ba người Trần Lập Đông đã cầm gậy đi ra ngoài, gấp đến nỗi gào lên: “Đừng động thủ, tôi trả tiền cho ông, các người đừng động đến anh ấy!”

Ba người đã đi ra ngoài.

Khương Tĩnh không nhìn thấy tình huống bên ngoài, cũng không nghe được động tĩnh gì, cô gọi một tiếng: “Trần Thứ!”

Không ai trả lời.

Một lát sau, tên mập đột nhiên chạy vào, kéo cô dậy: “Đi!”

Khương Tĩnh bị tên mập kéo tới cửa. Cô nhìn thấy Trần Thứ.

Anh đứng ở giữa bãi đất trống, lớn tiếng gọi: “Khương Khương!”

Anh chạy tới đây, giữa đường lại bị Trần lập Đông ngăn lại.

Tên mập không biết từ khi nào đem dao gọt trái cây để lên cổ Khương Tĩnh. Đây là lần đầu tiên hắn làm chuyện như vậy, tay run rẩy, dao nhỏ cũng lắc lư theo.

Mắt Trần Thứ đỏ bừng, đem túi đen trong tay ném cho Trần Lập Đông, gào lên: “Bảo hắn buông ra!”

Trần Lập Đông cầm lấy túi, mở ra nhìn thoáng qua, cười rộ lên, “Vẫn là đàn bà có tác dụng.” Xoay người phát tay với tên mập: “Nhanh, mở trói cho em gái nhỏ, đưa cô ta đi.”

Tên mập cắt dây thừng, kéo Khương Tĩnh về phía xe tải.

Trần Lập Đông liếc mắt một cái, tên gậy và tên đầu trọc cùng tiến lên, mỗi người một gậy, vây quanh Trần Thứ.

Trần Lập Đông lại liếc mắt, tên gậy đánh một gậy lên lưng Trần Thứ.

Đồng tử Khương Tĩnh đột nhiên co lại, một gậy đó như đánh vào lòng cô.

“Trần Thứ!” Thấy anh ngã xuống, máu toàn thân cô nóng lên, vùng ra khỏi tên mập, chạy về phía anh.

Tên mập thấy người chạy mất, đuổi theo kéo cô về.

Khương Tĩnh đẩy hẳn như không muốn sống, trong lúc hỗn loạn, dao trên tay tên mập vạch một đường trên cánh tay cô, máu chảy ra.

Tên mập choáng váng, cuống quýt ném dao đi, Khương Tĩnh lại định chạy, tên mập dùng sức bắt lấy cổ tay cô, máu dính lên tay hẳn, tên mập liếc nhìn chất lỏng màu đỏ tươi kia, hoảng hốt, tay đột nhiên buông lỏng, Khương Tĩnh không hề đề phòng ngã ra sau, đầu đập vào mảnh gạch vỡ.

Máu chảy dọc theo gạch xuống sàn.

Một trận đau nhức kịch liệt, trời đất quay cuồng, Khương Tĩnh mơ hồ nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát.

Trước mắt cô bỗng chốc tối sầm, mất đi ý thức.

Bệnh viện thành phố số 2.

Khương Mộng ra khỏi phòng bệnh, đóng cửa, quay người lại liền thấy Lâm Thời đang đi tới.

“Sao rồi? Ghi chép xong rồi?” Khương Mộng hỏi..

Lâm Thời ừ một tiếng, nhìn vào bên trong qua ô cửa kính, hỏi: “Khương Khương thế nào rồi?”

Khương Mộng nói: “Mất máu khá nhiều, hơi phát sốt, mẹ chị đang chăm sóc nó.”

Lâm Thời nói: “Em vào xem một chút.”

“Đừng đi, em cũng bận rộn hơn nửa ngày rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi một lát đi.”

Hai người ngồi xuống ghế dài ngoài hành lang.

Khương Mộng suy nghĩ một chút, hỏi: “Tiểu Trần đâu?”

Lâm Thời nhói mày: “Anh ta đang ở đồn cảnh sát.”

Khương Mộng hỏi: “Tình huống như thế, anh ta đánh người kia trọng thương có thể không cần chịu trách nhiệm chứ? Sao vẫn chưa xong?”

“Em ghi chép xong là đi ngay, không rõ việc này xử lý thế nào, nhưng nghe nói người bắt Khương Tĩnh là chú họ của anh ta, trong chuyện này hình như có một khoản nợ lung tung rối loạn gì đó, đại khái có nhiều cái phải hỏi.”

Khương Mộng sững sốt: “Người kia... là chú họ anh ta?”

Lâm Thời gật đầu.

Khương Mộng thở ra kinh ngạc, thật lâu không nói nên lời, nghĩ lại việc này, không khỏi sợ hãi: “Người gì thế, thân thích mà tàn nhẫn như vậy, có ý đồ với cả Khương Khương...”

Sắc mặt Lâm Thời cũng trầm trọng, “Đúng vậy, thật không dám nghĩ, nếu chúng ta đến chậm một chút, Khương Khương sẽ thế nào.”

Hai người đang nói, Tôn Du đem đồ tới, tiến lại hỏi: “Thế nào rồi, tỉnh chưa?”

Khương Mộng lắc đầu: “Phát sốt, vẫn đang ngủ.”

Mặt Tôn Du trầm xuống, để đồ xuống, cũng ngồi bên cạnh.

Buổi chiều, Khương Tĩnh mơ màng tỉnh một chút, không được một lúc lại ngủ mất, mẹ Khương ngồi bên giường gạt nước mắt, Khương Mộng và Tôn Du nhỏ giọng an ủi.

Ngoài cửa đột nhiên truyền tới giọng nói tức giận của Lâm Thời.

Khương Mộng ra ngoài liền thấy Trần Thứ.

Anh đứng trong hành lang, cả người chật vật, áo sơ mi bẩn thỉu, vết máu loang lổ, trên mặt cũng bị thương nghiêm trọng, xanh xanh tím tím, trán rách da, má sưng lên rất to, khóe miệng cũng rách, trong mắt toàn là tia máu.

Nhìn ra được, vết thương của anh chưa được xử lí, đúng là vừa từ đồn cảnh sát chạy tới.

Nhìn một cái, bộ dạng này của anh đúng là hơi dọa người.

Khương Mộng nhớ tới những gì chứng kiến sáng nay.

Sau khi Lâm Thời ôm Khương Tĩnh đi, Trần Thứ như nổi điên, ấn tên côn đồ kia xuống đất, muốn đánh chết hẳn. Dù đánh người trọng thương nhưng nhìn anh bây giờ, đại khái bản thân cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Khương Mộng nhìn anh cả người đầy thương tích, không nói nên lời trách cứ.

Chị suy nghĩ một chút, nói với Trần Thứ: “Khương Khương sốt cao, vẫn còn chưa tỉnh.”

Vai Trần Thứ buông thõng, môi trắng bệch, run rẩy dường như không đứng vững.

Mắt anh càng đỏ hơn, giọng nói khàn khàn: “Tôi có thể nhìn cô ấy không...”

37. Chương 37: “vậy Thì Không Thích Nữa.”

Buổi tối, cơn sốt của Khương Tĩnh cuối cùng cũng lui, cô tỉnh lại từ trong mê man.

Mẹ Khương rất vui, thở phào nhẹ nhõm, nước mắt lại chảy xuống, Khương Tĩnh nhìn bà, há miệng: “Mẹ...”

Mẹ Khương lau khóe mắt, giọng nói nghẹn ngào: “Khương Khương, hù chết mẹ rồi...”

Đầu Khương Tĩnh rất đau, vẫn còn hơi choáng váng, qua một lúc mới tỉnh táo hơn một chút. Ký ức trước khi hôn mê chậm rãi quay lại, trong lòng cô xót xa, hơi thở dồn dập.

“Mẹ, Trần Thứ đâu?” Cô nhíu mày hỏi, “Trần Thứ sao rồi?”

Sắc mặt mẹ Khương hơi cứng đờ, ấn bả vai cô: “Đừng lộn xộn, trên tay khâu rất nhiều mũi, đừng để chảy máu nữa.”

Khương Tĩnh rất vội vàng, “Mẹ, Trần Thứ ở đâu...”

“Con còn hỏi nó làm gì, cũng không nhìn xem chính mình đã biến thành bộ dạng gì.” Mẹ Khương rất bất mãn, nhưng lúc này cũng không đành lòng nói lời tàn nhẫn với Khương Tĩnh, chỉ đau lòng nói, “Chảy máu nhiều như vậy, mặt mũi đều trắng thành dạng gì rồi, đừng nói chuyện, nhanh nghỉ ngơi đi.”

Khương Tĩnh không có tâm trạng nghỉ ngơi.

Đúng lúc Khương Mộng đi vào.

“Chị!” Khương Tĩnh gọi một tiếng, Khương Mộng đi nhanh tới: “Khương Khương tỉnh rồi sao?”

“Trần Thứ đâu, Trần Thứ sao rồi?” Giọng nói Khương Tĩnh khàn khàn run rẩy.

“Anh ta không sao.” Khương Mộng ngồi bên giường, cầm tay cô, “Em đừng lo lắng.”

“Vết thương của anh ấy thế nào?”

“Chỉ bị thương nhẹ, không sao.”

Trái tim treo lơ lửng đã rơi xuống một nửa, Khương Tĩnh nhắm mắt lại, hô hấp dần bình ổn, Khương Mộng hỏi: “Em thấy thế nào? Đầu đau không?”

Khương Tĩnh nói: “Vẫn tốt.” Ngừng một chút, hỏi: “Trần Thứ không ở đây sao?”

“Anh ta ở đây...” Khương Mộng vừa định mở miệng, nhớ tới mẹ Khương vẫn còn ở đây, đành phải đổi giọng: “Anh ta ở đây đợi một hồi, chị đã bảo anh ta về rồi.”

Khương Tĩnh không hỏi lại, ánh mắt nhìn về phía mẹ Khương, nói: “Em không sao, chị đưa mẹ về nghỉ ngơi đi.”

Mẹ Khương sững sờ: “Như vậy sao được?”

Khương Tĩnh nói: “Con không sao.”

“Sao có thể không sao, con...”

Khương Mộng đúng lúc cắt ngang, “Được rồi, đừng tranh cãi chuyện này, đợi lát nữa để A Du hoặc Tiểu

Thời đưa mẹ về, chị ở lại đây.”

Đang nói, Tôn Du và Lâm Thời cầm bữa tối vào. Thấy Khương Tĩnh đã tỉnh đều thở phào nhẹ nhõm.

Mấy người ở trong phòng bệnh ăn tối, Tôn Du nấu cháo đem tới, bây giờ Khương Tĩnh không muốn ăn gì, chỉ ăn vài miếng.

Ăn cháo xong không bao lâu, cô lại choáng váng liền nằm ngủ.

Cơm nước xong, Tôn Du đưa mẹ Khương đi, Lâm Thời ở lại đến chín giờ, cũng bị Khương Mộng khuyên về

Hơn mười giờ Khương Tĩnh tỉnh lại, không thấy Khương Mộng, phát hiện trên cổ tay có một cây kim, nhìn sang bên cạnh, còn nửa bình nước treo ở trên.

Cô chậm rãi nghiêng đầu, nhìn về phía tủ đầu giường, phía trên chỉ có hai ly nước, không có di động cô muốn tìm.

Cô nhớ tới di động đã bị tên anh Đông kia lấy đi, không biết bây giờ ở đâu, muốn gọi cho Trần Thứ cũng không được.

Mặc dù Khương Mộng nói không sao, nhưng cô vẫn muốn hỏi một chút, cô tận mắt nhìn thấy anh bị đánh mấy gậy. Tên gậy kia ra tay không nhẹ, nhìn đã thấy đau, không biết rốt cục anh bị thương thể nào.

Khương Tĩnh hơi lo lắng.

Ngoài cửa, Trần Thứ ngồi một mình trên ghế ngoài hành lang, yên lặng chờ đợi một ngày.

Khương Mộng từ dưới lầu lên, phát hiện anh còn chưa đi.

Thấy chị đến, anh đứng lên.

Khương Mộng nói: “Anh về đi.”

Thấy anh không động đây, Khương Mộng nhíu mày, “Khương Khương đã khá hơn nhiều, đang ngủ, anh không cần canh ở đây.”

Trần Thứ cứng người một chút, thấp giọng nói: “Tôi muốn nhìn cô ấy một chút, được không?”

Khương Mộng không đáp, Trần Thứ lại nói thêm một câu.

“... Một chút thôi.” Anh nói, “Tôi sẽ đi ngay, sẽ không đánh thức cô ấy.”

Khương Mộng nhìn anh một cái, cảm thấy bộ dạng anh so với ban ngày càng thảm hơn, vết sưng trên mặt đã ứ máu, màu sắc tối hơn, nhìn qua khá tiêu tụy chán nản. Từ giữa trưa đến bây giờ, dù là ai nói, anh ta cũng không chịu đi.

Nhìn ra được, anh rất quan tâm Khương Tĩnh.

Khương Mộng cuối cùng cũng không cứng rắn được, chỉ chỉ cửa: “Anh vào đi.”

Trần Thứ lập tức nói cảm ơn, đẩy cửa đi vào.

Trong lòng anh gấp đến phát điên, nhưng lúc bước vào phòng bệnh liền thả nhẹ bước chân, nhẹ nhàng đến bên giường.

Đèn phòng bệnh không tắt, tay Khương Tĩnh che mắt, đầu óc đang mê man nghĩ chuyện của Trần Thứ, nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp, cho là Khương Mộng quay lại, cô lười nhúc nhích, gọi một tiếng “Chị”, nhẹ giọng nói, “Giúp em gọi điện thoại đi, em hỏi Trần Thứ một chút...”

Nói hết lời, không thấy tiếng đáp lại, lại gọi “Chị.”

Lúc này, kim truyền trên tay đột nhiên nóng lòi.

Bàn tay bị người cầm lấy.

Khương Tĩnh chấn động, thả tay ra, thấy người trước mặt, lập tức trở mắt.

Trần Thứ im lặng nhìn cô, đôi mắt rất đỏ. Anh nhìn băng vải trên đầu cô, lại nhìn vết thương trên cánh tay cô.

Cuối cùng, anh cúi đầu, môi nhẹ nhàng áp vào mu bàn tay cô.

“Trần, Trần Thứ...” Khương Tĩnh liếm liếm môi, gọi anh.

Trần Thứ không đáp.

Khương Tĩnh cảm nhận hơi thở nóng bỏng của anh rơi trên mu bàn tay cô.

“Trần Thứ.” Khương Tĩnh lại gọi một tiếng.

Trần Thứ đáp: “Ừ”

“Anh ngẩng đầu lên.” Khương Tĩnh nói, “Anh ngẩng đầu lên.”

Trần Thứ không nhúc nhích.

Hột mắt Khương Tĩnh nóng lên, “Sao anh lại trở nên như vậy, anh ngẩng đầu để em nhìn xem...”

Trần Thứ lại ừ một tiếng, một hồi lâu, ngẩng đầu nhìn về phía cô, đôi mắt đỏ bừng hơi ướt át.

“Xin lỗi em.” Anh mở miệng nói xin lỗi.

Khương Tĩnh ngẩn người, nhìn chằm chằm khuôn mặt xanh xanh tím tím của anh.

Trần Thứ lại nói lần nữa: “Xin lỗi em, Khương Khương.”

“Anh đừng nói vậy.” Khương Tĩnh nói, “Anh nói em biết, còn bị thương ở đâu nữa? Lưng anh thế nào?”

Trần Thứ siết chặt ngón tay cô, lắc đầu, “Không sao, anh không sao.”

Khương Tĩnh nói: “Anh đi xử lý vết thương đi, đi bây giờ.”

“Chờ một chút.”

“Chờ cái gì, khuôn mặt đã sắp bị hủy rồi.”

Trong lòng Trần Thứ rõ ràng rất khổ sở, lại bị lời này của cô khiến cho dở khóc dở cười.

“Hủy thì hủy, không sao.” Anh vuốt ve ngón tay cô, chỉ muốn ở thêm một chút.

Khương Tĩnh cũng không thuận theo, “Khuôn mặt đẹp như vậy, nếu thật sự bị hủy, em sẽ không thích anh nữa.”

“Vậy thì không thích nữa.”

Lời vừa ra khỏi miệng, hai người đều ngơ ngác một chút.

Trần Thứ mím môi, sắc mặt Khương Tĩnh tái nhợt.

Ánh sáng đan xen, bầu không khí cứng đờ,

Mấy giây sau, Khương Tĩnh nâng khóe môi, cười cười: “Anh nói thật sao.”

Trần Thứ im lặng không lên tiếng.

Khương Tĩnh nhìn anh, từ từ, vẻ tươi cười dần biến mất. Mặt cô trắng hơn: “Anh nói thật?”

Trần Thứ sững sờ nhìn cô.

Một hồi sau, anh đột nhiên quay mặt, lông mi run run, hai giọt lệ rơi xuống. Nhưng không đợi chúng lăn qua gò má, anh giơ tay lên dùng sức lau đi, phẳng phất như chúng chưa bao giờ xuất hiện.

“Anh...” Khương Tĩnh há to miệng, giọng nói chua xót: “Anh sao thế?”

Trần Thứ cố gắng bình ổn tâm trạng, trầm giọng nói: “Không sao.”

Khương Tĩnh không hỏi nữa, mặc anh nắm tay. Một lát sau, nói: “Hay anh đi khám trước đi, lấy một ít thuốc để rửa vết thương cũng được.”

Trần Thứ thuận theo gật đầu: “Ừ, đợt lát nữa đi.”

Khương Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, nói: Anh ngồi lên đi, như vậy không khó chịu sao?”

“Người anh bẩn, để vậy cũng được.”

Khương Tĩnh nhìn quần áo anh, đúng thật là bẩn, “Xử lý vết thương xong thì về đi, em không sao, hơn nữa buổi tối chị em sẽ ở lại đây.” Cô nói.

Trần Thứ ừ một tiếng.

Khương Tĩnh thấy anh nghe lời như vậy, tâm trạng tốt hơn không ít, lúc này mới hỏi việc ban ngày.

Trần Thứ đem những chuyện về sau nói đơn giản một chút, cuối cùng nói: “Không sao rồi, bọn họ đang bị giam ở đồn cảnh sát.”

Khương Tĩnh nhú mày, hỏi: “Người kia thật sự là chú họ của anh sao?”

Trần Thứ gật đầu: “Ừ.”

Khương Tĩnh chần chờ một chút, tiếp tục hỏi: “Sao anh lại nợ tiền ông ta?”

Trần Thứ nói: “Trước kia mượn.”

“Vay nặng lãi sao?”

Trần Thứ dừng một lát, đáp: “Không khác lắm.”

Khương Tĩnh không hỏi kĩ, suy đoán có phải là khoản nợ trước kia nhà anh mượn không, bây giờ người ta đến tìm anh đòi.

Suy tư trong chớp mắt, cô lại hỏi: “Tiền hôm nay mang tới đâu?”

“Ở đồn cảnh sát.”

“Anh lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

“Mượn đồng nghiệp.”

Hỏi xong, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Trần Thứ đứng lên, buông Khương Tĩnh ra, xoay người thấy Khương Mộng đi tới.

Khương Mộng nhìn bọn họ, ánh mắt rơi trên người Trần Thứ, nói: “Không còn sớm nữa.”

Trần Thứ gật đầu một cái, xoay người lại nhìn về phía Khương Tĩnh.

“Khương Khương, anh đi đây.”

Khương Tĩnh cười cười: “Nhanh đi khám vết thương đi.”

Trần Thứ ừ, khom lưng nắm tay cô, “Em hãy dưỡng thương thật tốt.”

“Vâng.”

Trần Thứ nhìn cô một cái thật sâu, nói: “Tạm biệt.”

38. Chương 38: “em Rất Nhớ Anh.”

Trần Thứ ra khỏi phòng bệnh, cũng không đến phòng cấp cứu, anh ngồi bên ngoài một hồi.

Khương Mộng đi ra, nhìn nhìn anh, nói: “Khương Khương nói anh đi khám một chút, hay là anh đến phòng cấp cứu đi.”

Trần Thứ không lên tiếng, giống như không nghe thấy.

Khương Mộng nói tiếp: “Nhưng điều mẹ tôi nói hôm nay không phải giả, xảy ra chuyện như vậy, chúng tôi càng không yên tâm về Khương Khương, đợi nó khá hơn một chút, chúng tôi sẽ đưa nó về nhà, với tính tình của ba tôi, nếu như biết rõ việc này, sẽ không thể nào cho nó ra khỏi nhà nữa.”

Thấy Trần Thứ vẫn cứ cúi đầu, trong lòng Khương Mộng thở dài, nhưng vẫn nói ra: “Tôi thấy trong lòng anh cũng rõ ràng, hai người bên nhau là điều không thể. Khương Khương tính tình thẳng thắn, lại ngang bướng, chúng tôi nói thế nào nó cũng không nghe, chỉ có anh...” Khương Mộng chần chờ một chút, “Nếu anh thật sự quan tâm nó... Giúp một chuyện đi.”

Khương Mộng nói xong, chờ anh trả lời.

Một hồi lâu, nghe Trần Thứ thấp giọng nói: “Tôi không muốn giúp cái gì, tuyệt đối không muốn.”

Anh đứng lên, vẻ mặt càng thêm tiêu tụy, mày nhíu chặt, nói: “Nhưng mọi người nói đúng, tôi có tư cách gì...”

Khương Mộng không biết nói gì. Thống khổ trong mắt anh rất rõ ràng, rất khó để xem nhẹ.

Khương Mộng chỉ im lặng. Trần Thứ cũng không đợi chị nói chuyện, anh đứng một lúc liền rời đi.

Trần Thứ về đến nhà đã qua 0 giờ.

Anh đến nhà vệ sinh rửa mặt, nhìn bộ dạng mình trong gương.

Mặt rất sưng, vừa xanh vừa tím, đúng là cực kì khó coi.

Khó trách cô nói hủy khuôn mặt.

... Khuôn mặt đẹp như vậy, nếu thật sự bị hủy, em sẽ không thích anh nữa...

Câu nói này xông vào đầu, Trần Thứ giật mình, tiếp theo cúi đầu vùi mặt vào chậu nước.

Vòi nước dội xuống, lạnh đến tận đáy lòng.

Ngày hôm sau, Trần Thứ không đi làm, chạng vạng anh đến bệnh viện, nhưng không vào phòng bệnh, chỉ nhìn qua cửa kính nhỏ một lúc.

Lúc rời đi, ở cửa bệnh viện gặp Lâm Thời.

Hai người đi lướt qua nhau, Lâm Thời quay đầu gọi một tiếng, Trần Thứ dừng chân.

“Nói vài câu đi.” Lâm Thời nói.

Thấy Trần Thứ không nhúc nhích, anh ta lại nói, “Về chuyện của Khương Khương.”

Bọn họ tới dưới gốc cây trước khu nội trú.

Lâm Thời trực tiếp nói: “Thật sự anh không cần thiết phải quay lại.”

Trần Thứ nhìn anh ta một cái, không tiếp lời.

“Hôm nay Khương Khương không sốt nữa, hai ngày nữa cô ấy sẽ xuất viện, bên này có tôi và người nhà chăm sóc, sẽ không có chuyện gì.” Lâm Thời nói xong, nhìn tòa nhà khu nội trú, nói, “Dì không cho anh gặp Khương Khương, anh tới đây vô ích thôi, không bằng dành tâm tư cho việc khác.”

“Anh nói xong rồi?” Trần Thứ cuối cùng cũng mở miệng, anh nhìn Lâm Thời, ánh mắt âm trầm hiem thấy.

Lâm Thời cười một tiếng, “Đừng nhìn tôi như vậy, tôi chỉ có ý tốt khuyên anh, cảnh báo anh, nhưng gì không thuộc về mình thì đừng lãng phí thời gian, dừng lại kịp thời mới sáng suốt.”

Trần Thứ mím môi, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo, anh nói với Lâm Thời: “Trong lòng anh nghĩ gì, tôi biết.”

Lâm Thời cố làm ra vẻ ngạc nhiên nhúu mày, “A? Nói nghe thử xem.”

Trần Thứ nói: “Cô ấy cũng không phải của anh.”

Sắc mặt Lâm Thời bỗng dưng thay đổi, mặt mày trong nháy mắt đông cứng.

Trần Thứ nhìn anh ta chằm chằm, chậm rãi nói lại một lần nữa: “Cô ấy không phải của anh.”

Hai mắt Lâm Thời đỏ lên, hung hăng nắm lấy cổ áo Trần Thứ: “Cô ấy không phải của tôi, còn chưa tới lượt anh nói.”

Trong ngực nóng lên, Lâm Thời tức giận đến cực điểm, đáy mắt bốc lửa, “Con mẹ nó anh hại cô ấy bị thương thành như vậy, còn dám tới gần cô ấy thử xem? Anh thử xem!”

Lại nghĩ tới cảnh Khương Tĩnh chảy máu hôn mê, cơn tức trong ngực Lâm Thời lại tăng lên, lí trí biến mất, không đợi Trần Thứ mở miệng, một đám vung tới.

Trần Thứ không tránh, một đám này nện vào má trái, trong miệng anh lập tức cảm nhận được vị ngai ngái.

Lâm Thời lại vung tay lên, Trần Thứ nghiêng đầu tránh ra, nắm lấy cổ tay Lâm Thời đẩy mạnh.

Lâm Thời lão đảo một cái, giữ vững thân thể: “Biết đánh trả mới có ý nghĩa.”

Trần Thứ nói: “Tôi không đánh nhau với anh.”

“Đồ hèn.” Lâm Thời cười lạnh.

Trần Thứ không để ý đến anh ta nữa, xoay người đi.

Khương Tĩnh ở bệnh viện ba ngày, không sốt nữa, trừ một chút triệu chứng chấn động não nhẹ, những cái khác đều chuyển biến tốt đẹp. Cô muốn xuất viện nhưng mẹ Khương không cho, đành phải ở lại thêm một ngày.

Trong thời gian này, cô không gặp lại Trần Thứ. Cô đã cảm thấy được có gì đó không đúng, tâm trạng không thể yên ổn.

Trước đó lúc cảnh sát đến điều tra đã đem di động của cô tới, nhưng đã bị vỡ. Đợi đến ngày thứ ba, Khương Tĩnh nhờ Khương Mộng mua giúp di động mới, cô gọi cho Trần Thứ, vang lên nhiều lần mới có người nhận.

“Trần Thứ?”

“Khương Khương, anh đây.”

Nghe được giọng nói quen thuộc, Khương Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, “Anh ổn không? Vết thương thế nào rồi?”

Bên kia điện thoại im lặng một chút, sau đó nghe thấy anh nói: “Anh không sao.”

Dừng một chút, anh nhẹ giọng hỏi, “Em thì sao, Khương Khương, em thế nào rồi?”

“Em tốt hơn nhiều rồi.” Khương Tĩnh cười cười, “Anh đừng lo, ngày mai em sẽ xuất viện.”

“...Vậy là tốt rồi.”

Anh nói xong câu đó liền im lặng, Khương Tĩnh không nghe thấy tiếng, suy nghĩ một chút, hỏi: “Ngày mai anh có tới không?”

Trong điện thoại vẫn yên tĩnh, tim Khương Tĩnh nhảy lên, cô siết chặt di động, lại hỏi lần nữa: “Anh tới không?”

“...Có thể anh không tới được.” Giọng Trần Thứ trong điện thoại hơi trầm thấp.

Khương Tĩnh dừng một chút, nói: “Mai là thứ bảy, anh tặng ca sao?”

Trần Thứ ừ một tiếng.

Khương Tĩnh không nói gì nữa.

Nhưng cô cũng không tắt điện thoại. Hai người ở hai đầu điện thoại im lặng rất lâu, rõ ràng cảm thấy có ngàn lời muốn nói, lại như không thể nói thành lời.

Khương Tĩnh cảm thấy gáy lại đau, trong lòng có chút khó chịu, có chút muốn ói.

Đây là triệu chứng thường gặp sau chấn động não, nhưng lúc này dường như khó chịu hơn trước đây nhiều.

Dạ dày cuộn lên, cổ họng chua xót.

Lúc này, nghe Trần Thứ nói: “Khương Khương, em cần nghỉ ngơi, anh...”

“Trần Thứ.” Khương Tĩnh cắt đứt lời anh, “Có phải anh không muốn nói chuyện với em không?”

“...Cái gì?”

“Em rất nhớ anh.” Khương Tĩnh nói.

Bên kia trầm mặc.

“Ngày mai em đến tìm anh.” Cô hỏi, “Khi nào anh tăng ca xong?”

Trần Thứ sững sờ, sau khi lấy lại tinh thần lập tức nói: “Đừng chạy loạn, vết thương của em...”

Khương Tĩnh nói: “Em muốn gặp anh.” Ngừng một chút, giọng nói lại cao hơn, “Trần Thứ, em thật sự muốn gặp anh.”

Trần Thứ nói không nên lời. Anh đứng bên cạnh bàn, một tay nắm chặt thành ghế, từ lúc nghe điện thoại đến giờ mới mấy phút, lớp sơn vàng trên ghế cũng bị anh nắm đến nóng hổi.

Một hồi lâu, anh mở miệng, nói với cô: “Ngày mai, anh đón em xuất viện.”

Cúp điện thoại, Trần Thứ lau mặt, trời tháng mười, anh lại một đầu đầy mồ hôi.

Anh ngồi trên ghế một lúc lâu, cuối cùng ý thức được, anh căn bản không thể từ chối cô.

Chiều hôm sau, thủ tục xuất viện của Khương Tĩnh làm xong, Khương Mộng đang ở phòng bệnh thu dọn đồ đạc thì Trần Thứ tới.

Khương Mộng thấy anh, ngẩn người, “Anh...”

Chị vốn định nói “Sao anh lại tới”, nghĩ tới Khương Tĩnh đang ở toilet, đành phải cứng rắn nuốt trở về.

Khương Tĩnh từ toilet đi ra, liếc nhìn Trần Thứ, ánh mắt sáng ngời.

“Anh tới rồi?”

Trần Thứ đi qua, nhìn kỹ cô một chút, gật đầu: “Ừ.”

Khương Tĩnh thấy mặt anh đã bớt sưng nhiều, yên tâm hơn.

Bởi vì Khương Mộng ở đây, hai người không nói nhiều, dọn đồ xong liền nhận được điện thoại của Tôn Du, nói chị đã tới.

Ba người đi xuống lầu, ở đại sảnh gặp Tôn Du.

Vừa thấy Trần Thứ ở đây, sắc mặt Tôn Du không được tốt lắm, nhưng chị cũng giống Khương Mộng, vì bận tâm đến Khương Tĩnh nên nhịn xuống.

Trần Thứ đưa Khương Tĩnh lên xe Tôn Du, không ngồi vào, chỉ nói: “Khương Khương, anh đến tìm em sau.”

Khương Tĩnh sững sờ, đưa tay ra ngoài xe, kéo anh: “Bây giờ đi luôn sao?”

“Ừ, tối anh gọi điện thoại cho em.”

Khương Tĩnh nhìn anh một hồi, hơi gật đầu.

Tôn Du trực tiếp lái xe đến khách sạn.

Mẹ Khương đứng ở cửa chờ bọn họ, vào khách sạn cất đồ sau đó cũng nhau đi ăn cơm. Mẹ Khương nói đến chuyện về nhà, Khương Mộng đề nghị mua vé máy bay ngày kia, hỏi ý kiến Khương Tĩnh.

Khương Tĩnh im lặng một hồi cũng đồng ý.

Chín giờ tối, Khương Tĩnh quả nhiên nhận được điện thoại của Trần Thứ.

Hai người nói vài câu, Khương Tĩnh nghe được tiếng còi xe đầu bên kia, hỏi: “Chưa về nhà sao?”

Trần Thứ ừ một tiếng.

Khương Tĩnh hỏi: “Đang ở trên đường?”

“Không phải.” Anh dừng lại một chút.

Khương Tĩnh đang định hỏi lại, lại nghe anh nói, “Anh ở trước khách sạn, em... có thể xuống một chút không?”

Khương Tĩnh giật mình, chẳng mấy chốc liền lấy lại tinh thần, nhanh chóng đứng dậy, nhảy xuống giường.

Đột nhiên chóng mặt một chút, cô đỡ giường để ổn định, cúi đầu tìm giày.

“Anh chờ em.” Cô vừa đi giày vừa nói.

Trần Thứ dặn dò: “Khương Khương, em từ từ thôi.”

Khương Tĩnh cúp điện thoại, tiện tay cầm áo khoác cuối giường mặc vào, nhanh chóng chạy ra cửa.

Thang máy dừng ở tầng 10, cô đợi không kịp, xoay người đi tới thang bộ, chịu đựng choáng váng, chạy thẳng xuống, đến đại sảnh, vòng qua phòng nghỉ, nhìn thấy hình bóng trước cửa.

“Trần Thứ!”

Cô gọi một tiếng.

“Khương Khương..”

Trần Thứ nhanh chóng đi qua, Khương Tĩnh vươn tay ôm eo anh.

39. Chương 39: “chúng Ta Chia Tay Đi.”

Lòng ngực anh cứng rắn, trên áo sơ mi có mùi hương nhàn nhạt, vòng tay này quen thuộc mà ấm áp.

Khương Tĩnh không muốn buông ra.

Trong hành lang thỉnh thoảng có người qua lại, chỗ bọn họ đứng quá rõ ràng, khiến mọi người đều liếc nhìn. Khương Tĩnh thả tay ra, ngẩng đầu nói: “Anh buông em ra trước đi.”

Trần Thứ ngơ ngẩn một chút. Nghe cô nói những lời này, anh mới ý thức được, tay anh đang siết chặt lấy eo cô.

Đây dường như đã thành phản ứng bản năng, cô chạy qua, anh liền ôm lấy cô.

Tâm lý xây dựng được cùng những lời tự nói với bản thân đều thành mây bay, không biết đã sớm bay đi đâu.

Khương Tĩnh kéo Trần Thứ vào một góc đại sảnh, nghiêm túc nhìn anh, nói: “Anh từ công ty tới sao? Ăn cơm rồi chứ?”

Trần Thứ ừ một tiếng, cúi đầu nhìn cô.

Khương Tĩnh hỏi: “Anh nhìn gì thế?”

Trần Thứ nhú mày hỏi: “Còn đau không?”

Khương Tĩnh lắc đầu, vẻ mặt thoải mái nói: “Không đau, tốt hơn nhiều rồi.”

Mày Trần Thứ vẫn chưa giãn ra, hơi thất thần nhìn cô.

Khương Tĩnh hỏi: “Anh nghĩ gì thế?”

Ánh mắt Trần Thứ hơi động, hồi phục tinh thần, Khương Tĩnh đột nhiên nhón chân lên, hôn nhẹ lên khoe môi anh.

Hôn một cái lại cảm thấy không đủ, còn muốn tiến tới, không ngờ đầu đột nhiên choáng váng, thân thể ngã về phía trước, may mắn Trần Thứ kịp thời đưa tay ra đỡ cô.

“Sao rồi?” Trần Thứ sốt ruột hỏi.

Một tay anh ôm lấy vai Khương Tĩnh, một tay nâng khuôn mặt cô lên, nhìn kĩ, “Khó chịu sao?”

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, trấn an anh: “Không sao, đừng lo, chỉ là phản ứng bình thường thôi, chờ một chút sẽ tốt hơn.”

Trần Thứ hiểu ra. Hôm đó ở bệnh viện anh tìm y tá hỏi thăm tình hình của cô, y tá nói Khương Tĩnh bị chấn động não nhẹ, có thể sẽ có phản ứng không thoải mái, cần mất một thời gian để dưỡng bệnh.

Vậy đây chắc là phản ứng trong thời kì dưỡng bệnh.

Áy náy trong lòng anh mọc lên như cỏ dại, chuyện ngày đó giống như hiện lên trước mặt, cô đột nhiên im lặng, cả đầu đầy máu, nằm đó, anh gọi như thế nào cô cũng không có phản ứng.

Giờ phút này nhớ đến cảnh đó, cả người Trần Thứ vẫn cảm thấy run rẩy.

Anh nhìn mặt Khương Tĩnh, nhẹ nhàng hỏi: “Anh đưa em về phòng nghỉ nhé?”

“Không.” Khương Tĩnh dựa vào ngực anh nói: “Đến nhà anh, được không?”

Trần Thứ hơi dừng lại, mắt Khương Tĩnh cong cong, dịu dàng cười với anh, “Em muốn ở bên anh lâu hơn một chút.” Dừng lại một chút lại nói, “Ngày kia em phải về nhà.”

Trần Thứ nghe xong, thật lâu cũng không nhúc nhích, Khương Tĩnh nghĩ anh chưa hiểu, giải thích: “Em về nhà, chắc phải rất lâu mới trở lại, sẽ rất nhiều ngày không được gặp anh.”

Cô rời khỏi ngực anh, đứng thẳng lên, chờ anh trả lời.

Trần Thứ nhìn cô một hồi, gật gật đầu.

Hai người đi tới cửa, Khương Tĩnh đột nhiên nhớ tới một chuyện, nói với Trần Thứ: “Em phải đi lên một chuyến, anh ở đây chờ em.”

Khương Tĩnh lên lầu, Trần Thứ chờ ngoài cửa khách sạn.

Thời tiết ban đêm lạnh lẽo, gió thổi qua sau lưng, Trần Thứ đột nhiên rùng mình.

Anh nhìn vào đại sảnh khách sạn vắng vẻ, trong lòng cảm thấy rất phức tạp. Mất cả ngày để lựa chọn từ ngữ, trong lúc không ý thức được đã biến mất hết thảy, anh không biết tại sao mình lại mâu thuẫn, do dự thiếu quyết đoán như thế?

Trên thực tế, anh làm việc luôn mạnh mẽ, một khi đã ra quyết định, cho tới bây giờ luôn hoàn thành theo

đúng kế hoạch, học tập chưa từng để kéo dài, làm việc cũng cố gắng dùng tốc độ nhanh nhất hoàn thành nhiệm vụ, kế hoạch mỗi ngày đều kín mít, hoàn thành công việc đúng thời hạn, mỗi ngày để ra cái gì đều làm xong, chỉ có cái này...

Lên kế hoạch ba ngày, vẫn không hề tiến triển....

Ngắn ngủi năm chữ, mỗi lần mở sổ ra đều sẽ thấy, như gai nhọn chọc vào mắt.

Hôm nay trước khi tới tìm cô, anh đã nhìn thật lâu, lại lần nữa hạ quyết tâm.

Nhưng hiện tại xem ra, tất cả đều là phí công.

Nhìn thấy cô, quyết tâm gì, kế hoạch gì cũng không còn.

Khương Tĩnh nhanh chóng đi xuống, nắm tay Trần Thứ: “Đi thôi.”

Giờ này, cho dù là nội thành phồn hoa, đường sá cũng tương đối vắng vẻ, xe taxi nhanh chóng đưa bọn họ tới nơi.

Lên lầu, bên trong phòng hơi khó chịu, Khương Tĩnh cởi áo khoác ra.

Trần Thứ rót một ly nước ấm đưa cho cô.

Khương Tĩnh uống một ngụm nước, nói: “Anh tắm rửa đi, em tắm rồi.”

Lúc Trần Thứ đi tắm, Khương Tĩnh không có việc gì làm liền vào phòng ngủ lấy sách đọc, vẫn là những quyển tạp chí về kiến trúc kia, cô tùy tiện cầm một quyển, xem lướt qua, lật đến trang thứ chín thì dừng lại.

Cô nhìn thấy tên Trần Thứ.

Đó là bài báo về kiến trúc xanh, tổng cộng giới thiệu ba công trình cùng với tên kiến trúc sư, Khương Tĩnh thấy thiết kế của Trần Thứ là nhà thi đấu, khi đó anh đang học nghiên cứu sinh năm hai, vừa học vừa làm, vậy mà cũng được độc lập làm việc như vậy.

Khương Tĩnh xem xong bài báo, nhớ tới rất nhiều việc, cả gần đây và trước kia, cô thậm chí còn nhớ tới lần đầu tiên quen Trần Thứ vào năm năm trước.

Khương Tĩnh nhận ra, cô biết rất ít về Trần Thứ.

Cô chưa từng để ý hỏi tới, Trần Thứ cũng chưa từng chủ động nhắc đến.

Giống như lần này, nếu không phải cô bị bắt, có lẽ anh sẽ không nói với cô chuyện vay nợ.

Khương Tĩnh khép tạp chí lại, đứng dậy đi ra ngoài, đúng lúc Trần Thứ tắm xong đi vào, hai người đụng nhau ở cửa.

Trần Thứ mặc chiếc áo sơ mi dài tay màu xám, tóc ướt nhẹ, Khương Tĩnh nhìn thoáng qua mặt anh, cảm thấy anh gầy đi không ít, khuôn mặt càng thêm góc cạnh.

Cô xoay người lại, lấy khăn lông trên giường đưa cho anh: “Anh lau tóc đi.”

Lúc Trần Thứ lau tóc, Khương Tĩnh vào phòng khách lấy áo khoác của mình.

Cô lấy một tấm thẻ từ trong túi áo ra, vào phòng đưa cho Trần Thứ.

Trần Thứ ngẩn người, không hiểu gì nhìn chằm chằm tấm thẻ màu xanh trong tay cô một hồi, ngẩng đầu lên, ánh mắt nghi vấn.

Khương Tĩnh nói: “Mật mã là sinh nhật em, 860803.”

Trần Thứ hơi cứng đờ, hỏi: “Em làm gì thế?”

“Anh không phải đang mượn tiền người khác sao, ở đây có, anh cầm trước đi.” Khương Tĩnh nhét thẻ vào tay anh, nhưng chỉ một giây sau, liền bị Trần Thứ giữ tay lại. Thẻ lại về trong tay cô.

Khương Tĩnh nhú mày nhìn anh.

Đôi mắt Trần Thứ đen láy.

Khương Tĩnh không hiểu tại sao anh lại nghiêm túc như vậy.

Cô suy nghĩ một chút, cảm thấy có thể anh đã hiểu lầm gì đó, giải thích: “Em không có ý gì khác, không phải anh thiếu tiền sao, đúng lúc em có, anh dùng trước đi đã.”

Mặc dù Khương Tĩnh kiếm được không nhiều, nhưng tiêu cũng không nhiều, không mua nhà, không mua xe, trừ nhu cầu cơ bản thì không chi tiêu vào cái khác, hiện tại cũng tích góp được một khoản, không xem là nhiều, nhưng để trả nợ cho Trần Thứ thì vẫn đủ.

Nhưng Trần Thứ không nói gì, anh mím chặt môi, nhiều âm thanh đồng loạt nhảy ra khiến cho đầu óc anh hỗn loạn.

“...Cậu hại Khương Khương thành như vậy còn có mặt mũi đến đây sao?”

“Tôi không thể gả con gái cho người như vậy.”

“Cậu có thể cho nó cái gì, cậu chỉ làm liên lụy đến nó...”

“... Nếu cậu thật sự quan tâm đến nó, thì giúp một chuyện đi.”

...

...Cậu chỉ làm liên lụy đến nó... Giúp một chuyện đi....

Khương Tĩnh thấy sắc mặt Trần Thứ trở nên rất khó coi.

“Trần Thứ, anh...”

“Chúng ta chia tay đi.”

Tay Khương Tĩnh run lên. Tâm thế mỏng manh rơi xuống đất.

Bên trong phòng im lặng đến tận cùng.

Mấy giây sau, tay Khương Tĩnh rũ xuống.

“...Em không nghe lầm chứ?” Cô hỏi.

Trần Thứ cúi đầu, im lặng rất lâu, thấp giọng nói: “Ừ.”

Trong chớp mắt Khương Tĩnh không lên tiếng, chờ đến khi suy nghĩ kĩ càng mới nói: “Cho em lý do.”

Trần Thứ siết chặt tay, không nói lời nào.

Khương Tĩnh nhìn anh một hồi, chậm rãi nói: “Em không hiểu, là vì em đưa thẻ cho anh sao? Em đã giải thích rồi, em không có ý coi thường hay sỉ nhục anh, tiền này em không dùng tới, mà anh lại cần, thành

thật mà nói, em không muốn thấy anh vì khoản nợ này mà bận rộn làm việc, mỗi ngày đều tăng ca, em rất đau lòng. Nhưng nếu thật sự anh không muốn nhận, vậy quên đi, em không ép anh.”

Giọng cô trầm thấp, lại nghiêm túc, từng chữ từng chữ như những tảng đá lớn.

Trần Thứ bị mấy câu nói đó gõ đến đau đớn. Anh ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Khương Tĩnh, ánh mắt nhìn cô thật bình tĩnh, nhưng trong bình tĩnh lại có đủ loại tâm trạng phức tạp.

“Anh còn có lí do khác?” Khương Tĩnh hỏi.

Mặt Trần Thứ tái nhợt.

Khương Tĩnh suy đoán nói: “Hoặc là, bởi vì người nhà em? Bọn họ không hài lòng với anh, anh cảm thấy rất áp lực? Nếu là vì thế, đó là vấn đề của em, em sẽ xử lí.”

“Không phải.” Trần Thứ cuối cùng cũng mở miệng.

“Vậy thì vì sao?”

Trần Thứ im lặng.

Khương Tĩnh nói: “Anh không thích em? Nếu như là lý do này, anh nói một câu, em lập tức đi ngay.”

Trần Thứ chấn động, lo lắng không yên nhìn cô. Chính anh cũng không ý thức được, trong mắt anh có bao nhiêu hoảng loạn.

Khương Tĩnh tiến tới một bước, một tay ôm cổ anh, một tay đặt trên ngực anh.

Mấy giây sau, khóe môi cô giương lên, “Đáp thật nhanh.”

Đầu Trần Thứ nóng lên, bất tri bất giác lùi về sau, Khương Tĩnh lại được voi đòi tiên, giống như lưu manh ác bá, núm lấy áo anh.

“Đừng lùi, phía sau là giường.”

Ánh mắt cô sắc bén, nhìn gương mặt đỏ bừng của anh cười một tiếng.

“Em hỏi anh lần nữa, yêu em không?”

Vẻ mặt Trần Thứ cứng đờ, nhìn cô hồi lâu, khí lực toàn thân dường như đều bị ánh mắt băng giá của cô hút đi hết.

Anh nhận thua quay mặt đi, một giây sau hơi gật đầu.

Khương Tĩnh ôm lấy anh, cúi đầu cười một hồi, mặt dán vào ngực anh.

Tiếng tim anh rơi vào tai cô, từng nhịp từng nhịp, dồn dập kịch liệt.

“Đồ ngốc.” Cô nói.

40. Chương 40: “anh Thích Con Trai Hay Con Gái?”

Nửa đêm một trận mưa rơi xuống, sáng sớm nhiệt độ lại giảm.

Trần Thứ kéo chăn lên đắp lên người Khương Tĩnh. Cô vẫn đang ngủ, mắt nhắm lại, gương mặt yên tĩnh.

Trần Thứ nhìn một hồi, nhẹ nhàng xuống giường.

Anh đến trước cửa sổ kéo rèm xuống, ánh sáng buổi sớm bị chặn bên ngoài. Trần Thứ ngồi xuống bàn, trên góc bàn đặt chiếc cặp tài liệu.

Trần Thứ lấy sổ ghi chép từ trong cặp mở ra, ánh mắt dừng ở ngày ba tháng mười.

Anh nhìn một hồi, lấy bút bi từ ống đựng bút, mở nắp ra, nhẹ nhàng viết xuống mấy chữ.

Hôm nay không đi làm, Trần Thứ rửa mặt xong liền đi chợ mua thức ăn.

Chợ buổi sáng là náo nhiệt nhất, thức ăn cũng phong phú tươi ngon, anh mua nguyên liệu nấu ăn một ngày xong, lúc đi qua quán đậu hũ nhớ tới tào phớ Khương Tĩnh mua lần trước, đoán là cô thích ăn, liền mua cho cô một phần.

Trở lại tiểu khu, vừa lên lầu liền thấy một bóng dáng ở cửa. Cô chưa thay quần áo, trên người mặc đồ ngủ anh mua cho lúc trước, chân đi đôi dép của anh, ngón chân trắng nõn trơn bóng, không mang tất.

Trần Thứ nhíu mày, bước qua: “Sao lại đứng đây? Không lạnh sao?”

Vừa nói vừa kéo cô vào nhà.

Khương Tĩnh hỏi: “Đi mua thức ăn?”

Trần Thứ ừ một tiếng, đặt túi to trong tay xuống bên cửa, nói với cô: “Đi tắt vào, đừng để bị lạnh.”

“Không lạnh.” Khương Tĩnh khom lưng nhìn những thứ anh mua, hỏi, “Anh mua nhiều vậy, cái này phải ăn vài ngày đó.”

“Khoảng một hai ngày.”

Trần Thứ đặt tào phớ lên bàn, vào phòng ngủ lấy một đôi tất ra, nói: “Đi tắt xong thì ăn sáng.”

Khương Tĩnh nhìn thoáng qua đôi tất hình con gấu trong tay anh, cười ra tiếng: “Cái này là để cho con nít đi đó.”

Trần Thứ cúi đầu nhìn nhìn, khẳng định: “Đây là của nữ, anh thấy nhiều phụ nữ mua.” Ngừng một chút, hỏi, “Em không thích loại này?”

“Không phải không thích, chỉ là có chút ngây thơ.” Khương Tĩnh duỗi tay cầm lấy tất, ngồi xuống ghế, vừa đi tắt vừa nói: “Người ta đều là mua đồ cho con gái mặc, sau này giao cho anh mua đồ cho con gái, chắc chắn nó sẽ thích.”

Cô thuận miệng nói, cũng đi xong tất, vừa ngẩng đầu, phát hiện khuôn mặt Trần Thứ ửng đỏ, yên lặng nhìn cô.

Sững sờ một cái, cô mới kịp phản ứng, cười mờ ám, đứng dậy đến gần anh, “Anh thích con trai hay con gái?”

Trần Thứ nhìn chăm chú vào mắt cô, thấp giọng nói: “Đều thích.”

“Ồ.”

Khương Tĩnh chau mày, gạt đầu về đã hiểu, chỉ tào phớ trên bàn, “Vậy em ăn đây.”

“...”

Trần Thứ mím môi không nói gì, cúi đầu đi vào phòng bếp, lấy chén và muỗng cho cô.

Anh vừa định xoay người, tay lại bị Khương Tĩnh giữ chặt. Cô múc một muỗng tào phớ đưa đến bên miệng anh.

“Nhanh ăn đi.”

Khương Tĩnh không ngừng cười nhìn anh, trong lòng Trần Thứ nóng lên, nhìn vào mắt cô, há mồm ăn hết miếng này, hỏi: “Muốn ăn bánh trứng không? Anh có mua bột mì.”

Khương Tĩnh gật đầu: “Được ạ, lâu rồi em chưa ăn.”

Trần Thứ đi vào phòng bếp.

Khương Tĩnh nhanh chóng ăn xong nửa bát tào phớ, để lại một nửa bưng vào phòng bếp, Trần Thứ đang bận rộn nhào bột. Khương Tĩnh thấy anh không tiện, liền bưng chén đứng một bên, thỉnh thoảng đút cho anh một miếng, Trần Thứ lúc đầu không được tự nhiên, ăn vài miếng xong liền quen với sự thân mật đó.

Trần Thứ nhớ tới lúc học đại học năm thứ hai, Tôn Trình nói có bạn gái, có mấy lần đặc biệt dắt tới kí túc xá, hai người ăn cơm bên bàn học, anh từng gặp vài lần, có lần thấy cô gái kia đút cơm cho Tôn Trình, Tôn Trình ăn rất hớn hờ. Khi đó Trần Thứ có chút không hiểu nổi, tại sao một Tôn Trình luôn hùng hùng hổ hổ khi yêu đương sẽ biến thành như vậy, rõ ràng có tay, lại muốn con gái đút, ăn như vậy vừa chậm vừa phiền phức, Tôn Trình lại còn rất vui vẻ.

Cho tới lúc này, Trần Thứ mới thật sự hiểu rõ. Là người mình thích, cho nên những chuyện bình thường đều trở nên khác biệt. Tào phớ cô đút, hương vị dường như ngon hơn.

Sau khi ăn sáng xong, Trần Thứ thu dọn phòng, Khương Tĩnh muốn giúp đỡ, Trần Thứ không cho, cô đành phải ngồi một bên nghỉ ngơi.

Hơn chín giờ, Khương Mộng gọi điện thoại tới, Khương Tĩnh vừa nhận đã nghe thấy giọng nói lo lắng của Khương Mộng.

“Khương Khương, em chạy đi đâu thế, không xảy ra chuyện gì chứ?”

Khương Tĩnh ngăn người, không hiểu tại sao chị lại có vẻ gấp gáp như vậy, “Không sao, em ở chỗ Trần Thứ.”

“...Cái gì?” Khương Mộng dường như hơi kinh ngạc, ngừng một chút mới nói: “Vết thương chưa khỏi hẳn còn chạy lung tung, cũng không nói một tiếng.”

Khương Tĩnh thấp giọng giải thích: “Em đã định gửi tin nhắn nhưng quên mất.”

“Được rồi, em không sao là tốt rồi,” Khương Mộng nói, “Nhanh trở về đi, lát nữa mẹ không thấy em lại sốt ruột.”

Khương Tĩnh nói: “Muộn một chút em mới về.”

Khương Mộng: “Muộn là khi nào? Ngày mai đi rồi, mẹ nói tối nay gọi A Du và Tiểu Thời cũng ăn cơm.”

Khương Tĩnh nói: “Em biết rồi, chiều em về.”

Nói chuyện điện thoại xong, thấy Trần Thứ đứng ở cửa nhà vệ sinh nhìn cô, Khương Tĩnh nói: “Chúng ta đi dạo đi, mua ít quần áo.”

Trần Thứ nói được.

Bọn họ đến trung tâm thương mại.

Khương Tĩnh không thích đi dạo phố, cô gọi anh đi thật ra là muốn mua cho anh mấy bộ quần áo. Lần trước mua cho anh hai cái áo, ai ngờ cô đột nhiên bị bắt đi, cũng không biết bị ai lấy đi đâu rồi.

Thời kì giảm giá ở trung tâm vẫn chưa kết thúc, nhiều cửa hàng đều có ưu đãi. Bọn họ đi thang cuốn lên tầng hai, Khương Tĩnh vừa nhìn, đều là đồ của nữ liền kéo Trần Thứ tiếp tục đi lên.

Trần Thứ cảm thấy kì lạ, hỏi: “Không tới nhìn xem sao? Tầng này đều là đồ nữ.”

“Không xem, quần áo của em còn rất nhiều, chúng ta lên trên xem một chút.”

Tầng trên đều là trang phục của nam, phong cách nào cũng có, còn có cửa hàng chuyên doanh giày thể thao. Bây giờ Trần Thứ mới hiểu được, cô nói “Mua một ít quần áo” ý là mua cho anh.

Khương Tĩnh nhanh chóng nhìn trúng một chiếc áo lông màu xanh đen, cô nhờ nhân viên lấy xuống, ướm lên người Trần Thứ, cảm giác hơi nhỏ, liền hỏi: “Có số lớn hơn không?”

Nhân viên nhìn một chút, hỏi: “Xin hỏi anh cao bao nhiêu?”

Khương Tĩnh hơi sững sờ, phát hiện cô cũng không biết anh cao bao nhiêu, lúc này Trần Thứ đi qua nói: “182”

Nhân viên đưa một chiếc khác tới, chỉ cho bọn họ vị trí phòng thử quần áo.

Khương Tĩnh nói: “Mặc thử nhìn một chút.”

Trần Thứ vào phòng thử quần áo, vài phút sau đi ra, nhân viên ở một bên liên tục khen: “Dáng người tiên sinh nhà chị thật tốt, mặc bộ này thật đẹp, chiều dài áo lông này cũng vừa vặn, phô được đôi chân dài.”

Trần Thứ hơi ngại ngùng.

Khương Tĩnh cười cười, lười giải thích với nhân viên anh vẫn chưa phải là tiên sinh của cô, thoải mái nhận lấy lời khen này, nói với Trần Thứ: “Rất đẹp, lấy cái này đi.”

Nhân viên thấy cô sáng khoái như vậy, lại mượn cơ hội đề cử thêm mấy chiếc áo khoác và quần dài khác, Khương Tĩnh chọn hai cái, để Trần Thứ đi thử, đều rất phù hợp liền mua luôn.

Lúc tính tiền, Trần Thứ lấy ví ra, Khương Tĩnh dè tay anh lại, cười nói: “Em muốn tặng anh.”

Nói xong đưa thẻ cho nhân viên thu ngân.

“Không cần đâu.” Trần Thứ cầm lấy tay cô.

Nhân viên thu ngân là một cô gái trẻ tuổi hoạt bát, thấy hai người như vậy, đỏ mặt cười cười, nói với Trần Thứ: “Tiên sinh, đây là tâm ý của vợ anh, sao lại không nhận chứ.”

Khương Tĩnh cũng cười với anh, thuận theo nói: “Đúng vậy, cái này mà cũng từ chối em hả?” Ngày hôm qua từ chối thẻ của cô, hôm nay ngay cả mấy bộ quần áo cũng không muốn nhận?

Trần Thứ không chịu nổi ánh mắt như vậy của cô, thu tay về, vành tai thoáng đỏ lên, không ai chú ý tới.

Biết rõ mấy người hiểu lầm quan hệ của anh và Khương Tĩnh, ma xui quỷ khiến anh cũng không muốn giải thích.

Ra khỏi cửa hàng, hai người tự nhiên nắm tay nhau, đi thang máy xuống lầu một, lúc đi qua khu trò chơi trẻ em, Khương Tĩnh tùy ý liếc nhìn bên cạnh một cái.

Vừa nhìn, liền dừng bước lại.

“Sao thế?” Trần Thứ cảm thấy hơi kì lạ, nhìn theo ánh mắt cô, cũng dừng lại.

Cách đó không xa, một người đàn ông dắt một cô bé đi ra từ dưới cầu trượt.

Anh ta không mặc âu phục, cả người là quần áo thoải mái, khuôn mặt tuần lãng, vẻ mặt nghiêm túc. Anh ta đi hơi nhanh, cô bé nhìn khoảng ba bốn tuổi, không theo kịp bước chân anh ta, gấp đến nỗi trong mắt toàn là nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn ảm ảm ướt.

Người đàn ông dừng chân, ôm con gái lên, nhíu mày dỗ dành: “Ninh Ninh đừng khóc, ba bế con.”

Giọng nói kia truyền vào tai rõ ràng, Khương Tĩnh bỗng đứng chần động.

Trần Thứ vô thức siết chặt tay cô.

Khương Tĩnh lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn Trần Thứ, lúc này, người đàn ông kia ôm cô bé đi ra khỏi khu trò chơi, lúc ngẩng đầu liền nhìn thấy bên này.

Khương Tĩnh không nhìn sang bên kia nữa, nói với Trần Thứ: “Đi thôi.”

Trần Thứ nhìn kĩ mặt cô, “Khương Khương...”

“Đi thôi.”

Khương Tĩnh nói lại lần nữa, Trần Thứ không nói gì, kéo cô rời đi.

Vừa bước hai bước, sau lưng vang lên một giọng nói: “...Khương Tĩnh?”

Không ai lên tiếng.

Người kia ôm con gái đi theo, gọi to hơn: “Khương Tĩnh!”

Trần Thứ và Khương Tĩnh cùng dừng bước, xoay người.

Thẩm Bạc An ngây ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn bọn họ.

Chỉ cách nhau ba bốn bước, Khương Tĩnh thấy rõ đứa bé trong lòng Thẩm Bạc An, mắt hai mí, to tròn, mặt dù trên mặt toàn là nước mắt, nhưng vẫn nhìn ra được là một cô bé đáng yêu xinh đẹp.

Khương Tĩnh trầm mặc, mặt không thay đổi nhìn Thẩm Bạc An.

Đã năm sáu năm chưa từng thấy khuôn mặt này, đột nhiên gặp lại, cô hơi hoảng hốt. Nhưng mà, giọng nói của Thẩm Bạc An nhanh chóng kéo cô từ trong hốt hoảng trở lại.

“Thật sự là em?” Giọng nói của anh ta vẫn trầm thấp trước sau như một, anh ta hơi nhíu mày, đôi mắt đen và sâu thẳm nhìn thẳng vào Khương Tĩnh.

Khương Tĩnh không đáp.

Thẩm Bạc An bình tĩnh nhìn cô một lúc, ánh mắt chuyển qua mặt Trần Thứ, ngừng nửa giây, rơi ở trên cái nắm tay của hai người.

41. Chương 41: “anh Cách Xa Tôi Một Chút.”

Khương Tĩnh vẫn không nói gì.

Lông mày Thẩm Bạc An càng nhíu chặt, cô bé trong lòng nghiêng đầu nhìn anh ta, nhỏ giọng gọi: “Ba.”

Thẩm Bạc An dường như không nghe thấy, vẻ mặt phức tạp nhìn Khương Tĩnh. Cô bé có vẻ rất thất vọng, trong đôi mắt đen nhánh từng giọt nước mắt lại chảy ra, cô bé khịt mũi, bàn tay nhỏ bé móm mém nút áo Thẩm Bạc An, mím môi gọi lần nữa: “Ba.”

Khương Tĩnh ý thức được cô không cần như đứa ngốc đứng ở đây. Chỉ là ngẫu nhiên gặp lại người cũ mà thôi, nếu tránh không được, liếc mắt cái thì thôi, ôn chuyện gì đó thật quá giả dối.

Cô kéo tay Trần Thứ, nói: “Chúng ta đi thôi.”

“Được.” Trần Thứ đáp một tiếng.

Thẩm Bạc An nhìn theo hai người đi ra khỏi cửa trung tâm thương mại. Anh ta không chần chừ lập tức đi theo, ra ngoài cửa thấy bọn họ đang băng qua đường sang bên đối diện, vẫy một chiếc taxi, Thẩm Bạc An dừng một chút, nhìn biển số xe, bước nhanh tới bãi đỗ xe, đặt đứa bé vào ghế trước, lên xe lái đi.

Xe taxi đi không nhanh, Thẩm Bạc An đi theo, cô bé ngồi ở ghế phụ đáng thương gọi anh ta mấy tiếng, anh ta không có lòng dạ nào trả lời, dễ dàng qua loa hai câu, nhìn chăm chăm xe phía trước.

Xe đi khoảng một tiếng, đến một khu nhà, rẽ ngang rẽ dọc, đi qua hai con đường nhỏ đến dừng trước cửa tiểu khu kiểu cũ.

Thẩm Bạc An không đến gần, dừng ở bãi đậu xe đối diện, nhìn hai người kia từ trên xe xuống, dắt tay nhau đi vào khu nhà. Trong lúc bất tri bất giác, khuôn mặt anh ta đã khôi phục vẻ âm trầm lạnh lùng.

Hai thân ảnh trong tầm mắt từ từ đi xa, quẹo vào khúc quanh liền biến mất.

Thẩm Bạc An trầm mặc ngồi một hồi, trong lòng buồn bực, không để ý đến con gái đưa kẹo thử trắng tới, lấy một điều thuốc ra, cầm búp bê vải ở ghế sau đưa cho cô bé.

Cô bé bị búp bê vải hấp dẫn, tự chơi một mình.

Thẩm Bạc An mở cửa xuống xe.

Một cơn gió thổi vào mặt, anh ta hoảng hốt, châm thuốc, dựa vào cửa xe từ từ hút.

Hút được một nửa, di động trong túi quần vang lên.

Người gọi là bạn của Thẩm Bạc An, Tống Vũ, Tống Vũ trước tiên là oán giận một trận, Thẩm Bạc An rũ mắt nghe xong, một câu cũng không đáp lại. Tống Vũ cảm thấy kỳ quái, bắt mẫn “Alo” một tiếng, nói: “Lão Thẩm, cậu có nghe hay không thế, chạy đi đâu vậy? Không phải bảo tớ chờ sao, tớ với Phương Kỳ đã đồng ý sẽ đưa Ninh Ninh đi chơi, cậu mau đưa cô bé tới đây!”

Thẩm Bạc An nghiêng đầu nhìn vào trong xe, cô bé đang chơi một mình rất vui vẻ.

Im lặng một chút, Thẩm Bạc An ngẩng đầu nhìn xung quanh, báo địa chỉ cho Tống Vũ: “Tớ không đi được, cậu tới đón Ninh Ninh đi.”

“Tớ nói này, cậu bận rộn cái gì vậy? Sao không đi được?” Tống Vũ nghi hoặc không hiểu.

Thẩm Bạc An không giải thích, chỉ nói: “Cậu tới đây đi.”

Đầu kia, Tống Vũ mắng một tiếng, nhưng cuối cùng cũng khuất phục, “Được rồi, cậu là đại gia, tớ qua giờ đây!”

Không lâu sau, Tống Vũ lái một chiếc xe việt dã tới, anh ta mới từ công ty điện ảnh Đông Giao đón bạn gái, mở chỉ đường mới tìm được nơi này.

Tống Vũ để bạn gái đợi trong xe, tự mình đi xuống oán hận với Thẩm Bạc An: “Chỗ này thật là khó tìm, thật không hiểu nổi sao cậu lại chạy tới đây?”

Thẩm Bạc An không nói gì, ôm con gái từ trong xe ra: “Ninh Ninh, hôm nay chú Tống và dì dẫn con đi chơi nhé.”

Ninh Ninh vừa nhìn thấy Tống Vũ, giang tay ra đòi anh ta ôm, gọi: “Ba nuôi!”

Tống Vũ cười không khép miệng được, nhân cơ hội chế nhạo Thẩm Bạc An: “Xem đi, con gái còn có lòng hơn cậu nhiều, lúc này cậu không đồng ý cũng không được, từ hôm nay trở đi, tớ và Phương Kỳ vinh dự trở thành ba mẹ nuôi!”

Thẩm Bạc An không có tâm trạng ba hoa với anh ta, giao Ninh Ninh cho anh ta, nói cảm ơn, chỉ ra đường: “Đi đi.”

“Cậu ở đây làm gì?” Tống Vũ lại hỏi lần nữa.

“Không có gì.” Thẩm Bạc An mở cửa xe ngồi vào, hiển nhiên là không muốn nói nhiều.

Tống Vũ liếc mắt: “Cậu thật sự là...” Chắc chắn, mặc kệ, ôm Ninh Ninh đi.

Thẩm Bạc An ngồi một mình trong xe, nửa ngày trôi qua, trong gạt tàn chất đầy thuốc.

Trong mấy tiếng này, Thẩm Bạc An nhớ lại một chuyện, mấy năm trước từng nghe Tôn Trình nói, Trần Thứ tốt nghiệp ngành kiến trúc, đến đại học Z học nghiên cứu sinh, tính ra, hình như năm nay tốt nghiệp.

Còn Khương Tĩnh...

Năm ấy cô một mình rời đi, cắt đứt tất cả liên lạc với anh ta, hôm sau đã không cách nào gọi điện thoại cho cô được, tất cả tài khoản mạng xã hội cô cũng không sử dụng nữa, ngay cả hòm thư dùng nhiều năm cũng bỏ, anh ta gửi mấy bức thư, tất cả đều như đá chìm đáy biển.

Cô quyết tâm muốn đoạn tuyệt sạch sẽ với anh ta.

Từ đó anh ta cũng thôi không đi tìm cô nữa. Cô để lại mấy thứ trong nhà, anh ta đã gói lại cẩn thận, nhét vào nhà kho.

Có một lần vào cuối năm, dì Giang Thẩm Ninh đến quét dọn, không biết làm sao thấy được những thứ đó, âm ỉ với anh ta một trận. Hôm sau, hai thùng đồ kia không thấy đâu nữa.

Đều đã bị Giang Thẩm Ninh vứt đi.

Anh ta xuống lầu tìm, thùng rác đã sớm được dọn dẹp sạch sẽ, một mảnh giấy cũng không sót lại.

Cô ở bên anh nhiều năm như vậy, cuối cùng ra đi dứt khoát sòng phẳng, một chút dấu vết cũng không có.

Thẩm Bạc An nhìn đồng hồ, mới hơn bốn giờ.

Vẫn chưa thấy người đi ra.

Anh ta đè trán, không thể đè nén được những nóng nảy khó chịu trong lòng.

Bọn họ ở bên nhau từ khi nào, đã đến mức nào rồi? Yêu đương, ở chung, hay kết hôn?

Anh ta không biết.

Anh ta nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ xe, lại ngồi thêm nửa giờ, cuối cùng thấy một hình dáng quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt.

Anh ta thấy Trần Thứ cầm tay cô, đi đến đứng ở đầu đường, một lát sau, xe taxi tới.

Cửa xe mở ra, Khương Tĩnh xoay người lại ôm Trần Thứ, nhón chân hôn vào má anh.

Cô lên xe, Trần Thứ đứng ở bên đường vẫy tay. Xe đi xa, Trần Thứ mới xoay người đi vào.

Hai tay Thẩm Bạc An nắm chặt tay lái, môi mỏng nhếch lên. Mấy giây sau, khởi động xe.

Ở trên xe, Khương Tĩnh nhận được điện thoại của Khương Mộng, báo cho cô địa chỉ nhà hàng, bảo cô đi thẳng qua.

Đến gần đó, trời đã tối, đường xá hỗn loạn, xe taxi dừng cách nhà hàng một trăm mét. Nhìn thấy phải đợi thật lâu, Khương Tĩnh đành phải xuống đi bộ.

Đi một nửa, nhận được điện thoại của Lâm Thời, hỏi cô ở đâu, anh ta đến đón.

Khương Tĩnh từ chối, nói hai phút nữa sẽ tới.

Vừa cúp điện thoại, sau lưng có một người đi tới, cổ tay cô bị nắm chặt.

Khương Tĩnh kinh hãi, giãy dụa phản kháng theo bản năng, trong nháy mắt liền thấy rõ người kia. Trong lúc thất thần, Thẩm Bạc An đã lôi cô đi tới dưới cột đèn.

Ánh sáng nhu hòa từ ngọn đèn chiếu xuống, Khương Tĩnh thấy rõ khuôn mặt Thẩm Bạc An, hai giây sau, cô hoàn hồn lại, dùng sức rút tay về, xoay người rời đi.

Chưa đi được hai bước, anh ta lại kéo cô lại.

Anh ta nắm rất chặt, Khương Tĩnh không thoát ra được, tức giận nói: “Anh làm gì thế!”

Thẩm Bạc An nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm: “Có tiện không? Nói chuyện một chút.”

“Không có gì để nói, cũng không tiện.” Khương Tĩnh nói, “Tôi đang vội, anh buông tay ra.”

Thẩm Bạc An im lặng nhìn cô.

Khương Tĩnh hít vào một hơi, nói: “Anh làm sao thế!”

“Nói chuyện chút đi.”

“Có cái gì để nói?” Khương Tĩnh nổi giận, “Giữa chúng ta có cái gì để nói!”

Thẩm Bạc An nhú mày, nói lần nữa: “Tìm một chỗ đi.”

Khương Tĩnh tức giận cười, không nói nhiều với anh ta, không để ý đến anh ta, dùng sức rút tay về, nào ngờ động tác quá mạnh, đầu choáng váng thiếu chút nữa thì ngã xuống.

Thẩm Bạc An duỗi tay đỡ cô, trầm giọng hỏi: “Sao thế? Không thoải mái sao?”

Khương Tĩnh hất tay anh ta ra, lắc đầu một cái.

“Anh cách xa tôi một chút.” Cô lùi lại hai bước, vịn vào cột đèn bên cạnh.

Thẩm Bạc An đứng cách đó vài bước, không nói gì.

Mấy giây sau, Khương Tĩnh không quay đầu lại bước đi.

Một bữa tối ăn hơn một tiếng, Khương Tĩnh không có hứng thú, tùy tiện ăn vài miếng.

Sau khi ăn xong, Lâm Thời đưa mẹ Khương và Khương Mộng về khách sạn, Tôn Du đưa Khương Tĩnh về tiệm sách Thảng Bẩy thu dọn hành lý. Hai chiếc xe tách ra ở ngã tư. Trở lại tiệm sách đã không còn sớm, Tiểu Tây đang ngủ gà ngủ gật, Tôn Du không ở lại nữa, đưa Tiểu Tây về trước.

Lúc Khương Tĩnh cầm chìa khóa mở cửa, sau lưng có một giọng nói khiến cô giật mình.

Thẩm Bạc An vậy mà lại đi theo.

Khương Tĩnh quả thật cầm nín mấy giây, chỉ cảm thấy không còn gì để nói, “Anh rốt cục muốn làm gì?”

Thẩm Bạc An đứng trong bóng tối, hình bóng tối tăm lạnh lẽo, anh ta im lặng một hồi, không biết đang nghĩ gì. Khương Tĩnh mất hết kiên nhẫn, xoay người mở cửa vào nhà, Thẩm Bạc An đột nhiên bước nhanh tới hai bước, một tay chống lên cửa, bước vào.

“Để anh vào đi.”

Khương Tĩnh lạnh mặt: “Anh rút ngay.”

Thẩm Bạc An duỗi tay cầm tay cô ở trên cửa, dùng sức gạt ra, cả người nháy mắt liền chen vào.

“Nói mấy câu cũng không được sao?” Anh ta đá vào cửa một cái, mượn ánh sáng bên ngoài, tìm được công tắc, một tay bật đèn, một tay kéo Khương Tĩnh lại gần: “Có người tuyệt tình như em sao?”

Bàn tay Khương Tĩnh tát vào mặt anh ta.

Thẩm Bạc An bị đánh thì cứng đờ, lúc Khương Tĩnh đưa tay lên lần nữa, anh ta mạnh mẽ giữ chặt cổ tay cô, áp cô lên quầy bar, hôn tới.

42. Chương 42: “cô Sẽ Không Còn Cười Với Anh Ta Nữa.”

Thẩm Bạc An dùng rất nhiều sức giữ chặt người trong ngực, đầu đón bóng râm trên mặt nhấc nhờ anh ta, cô ra tay tàn nhẫn bao nhiêu.

Nụ hôn mang tính chất trả thù không thể nào khiến người ta vui vẻ, nhưng Khương Tĩnh không thể phản kháng lại anh ta, di động trong túi cô rung lên không ngừng, nhưng hai tay cô đều bị giữ chặt.

Cả ngày hôm nay, chỉ có lúc này, anh ta chiếm được ưu thế.

Những bức bối trong người tạm thời được phóng thích, Thẩm Bạc An một tay giữ gáy Khương Tĩnh, mút lấy môi lưỡi cô, sức lực cách biệt rõ ràng, cô chỉ như con mèo nhỏ sắp hít thở không thông, tất cả giấy dựa đều vô ích, với anh ta cũng chỉ là gãi ngứa. Cho đến khi cô không thở được, anh ta mới buông ra, im lặng nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô.

Lòng ngực anh ta phập phồng.

“Em ở bên anh ta từ khi nào...” Lòng ngực thít chặt, đầu Thẩm Bạc An căng lên, giọng nói lạnh lẽo, “Các người đến tốt cùng là từ khi nào...”

Có phải hay không từ lúc đó? Hoặc là sớm hơn? Có phải hay không ngay từ khi đang ở bên anh ta đã...

Cho nên năm ấy không lưu luyến chút nào biến mất sạch sẽ khỏi cuộc sống của anh ta, lại giữ liên lạc với Trần Thứ? Cho nên Trần Thứ từ bỏ tiếp tục học ở đại học T, chạy tới phía nam học nghiên cứu sinh là vì cô?

Với những gì đã biết, đây dường như là lời giải thích tốt nhất, Thẩm Bạc An không thể không hoài nghi tình huống năm đó ở khách sạn không chỉ là sắp xếp của Giang Thẩm Ninh mà còn là sự thật.

Đáy mắt mờ mịt, giọng nói của anh ta càng thêm băng giá: “Các người bắt đầu từ khi nào?”

Khương Tĩnh đầu vầng mắt hoa, không nói một lời cúi người thở dốc, mấy giây sau che miệng chạy vào nhà vệ sinh.

Khương Tĩnh quỳ trong nhà vệ sinh nôn mửa.

Thẩm Bạc An kinh ngạc nhìn, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Buổi tối Khương Tĩnh không ăn bao nhiêu, lần này nôn ra sạch sẽ. Cô thả lỏng người ngồi trên nền gạch, trong mắt tràn ngập hơi nước.

Hai người cách nhau không tới vài mét, Thẩm Bạc An từng bước đi tới gần, đến trước mặt cô từ trên cao nhìn xuống.

Khương Tĩnh không nhúc nhích, cũng không nhìn anh ta.

Chuông lại vang lên, Khương Tĩnh khẽ run, đưa tay vào túi lấy điện thoại ra. Người gọi là Trần Thứ, anh đã nói tối sẽ gọi điện thoại cho cô, Khương Tĩnh nhìn mấy giây, hơi nước tích tụ trong mắt càng nhiều.

Một hồi chuông kết thúc, cô không động dậy, anh lại gọi tới lần nữa, Khương Tĩnh tắt máy, nhấn cho anh một tin, vừa gửi đi, Thẩm Bạc An đột nhiên kéo cô dậy, di động rơi xuống đất.

Thẩm Bạc An bóp chặt vai Khương Tĩnh, gương mặt trắng xanh: “Chán ghét anh như vậy sao?”

Khương Tĩnh gật đầu: “Phải.”

“Khương Tĩnh...” Thẩm Bạc An dường như tức giận đến đỉnh điểm, một câu cũng không nói được.

Khương Tĩnh cũng im lặng.

Không khí căng thẳng hồi lâu, hốc mắt Khương Tĩnh dần khô, mà sắc mặt Thẩm Bạc An vẫn chưa tốt lên, đôi mắt đen láy dừng ở mặt cô, qua rất lâu, anh ta đột nhiên thả tay ra, thấp giọng nói một câu: “Em tàn nhẫn hơn anh rất nhiều.”

Khương Tĩnh hờ hững nhìn anh ta.

Thẩm Bạc An đứng mấy giây, xoay người, đầu cũng không quay lại đi ra ngoài.

Toàn thân Khương Tĩnh thả lỏng, giống như mất hết sức lực, cô đỡ tường ổn định một lát, trong dạ dày lại khó chịu, nhịn mấy giây, đè ép không được sự chán ghét kia, lại bắt đầu nôn mửa.

Lần này càng nghiêm trọng hơn, đến cuối cùng, nước mắt cũng rơi xuống.

Lúc này, ở bên ngoài truyền tới tiếng động, chẳng mấy chốc Khương Mộng vội vã chạy vào, thấy cô quỳ trên mặt đất, sợ hãi gọi: “Khương Khương!”

Hai mắt Khương Tĩnh đỏ bừng, trên mặt từng giọt nước mắt rơi cuống.

Khương Mộng dìu cô lên, kinh hãi gấp gấp hỏi, “Xảy ra chuyện gì thế, em làm sao vậy?”

“Không sao...” Khương Tĩnh lau mắt, “Sao chị...”

Chưa nói xong, bên ngoài lại vang lên một tiếng thật lớn, giống như vật gì bị ngã, tiếp theo liền nghe thấy tiếng đánh nhau, Khương Mộng đi tới cửa nhìn, Lâm Thời và Thẩm Bạc An đang đánh nhau ở bên ngoài.

Khương Mộng không ngờ hai người kia sẽ đánh nhau, kinh ngạc đến ngẩn người, đến khi hồi phục tinh thần, sợ Lâm Thời gặp chuyện không may, lên tiếng ngăn lại nhưng không có tác dụng, Lâm Thời giống như bị điên, bỏ ngoài tai lời chị.

Thẩm Bạc An vốn đang tức giận không có chỗ xả, một đấm đã kích thích anh ta, anh ta không chút lưu tình đánh trả.

Hai người đàn ông dường như đã mất đi lý trí, ở trong sảnh đánh nhau loạn xạ.

Tiếng động bên ngoài tuyền tới rõ ràng, Khương Tĩnh dựa vào tường, chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Cô không hiểu, tại sao cuộc sống của cô lại trở nên hỗn loạn, chật vật như vậy.

Những người này...

Từng bước từng bước đều bị cuốn vào, có quan hệ hay không, yêu cô, hận cô, giống như dây thừng quấn chặt lấy cô, mở không được, trốn cũng không xong.

Khương Tĩnh nhắm mắt lại, nhớ tới Trần Thứ.

Chỉ có anh...

Chỉ có ở trước mặt anh, cô mới nhận thấy, cô tự do, thoải mái.

“Chị...” Khương Tĩnh gọi một tiếng.

Khương Mộng không quan tâm bên ngoài nữa, bước nhanh vào, đỡ lấy cô: “Khương Khương!”

“Báo cảnh sát.”

“...Cái gì?”

Khương Tĩnh nhỏ giọng nhắc lại: “Báo cảnh sát.”

Lúc Tống Vũ nhận điện thoại đã sắp mười một giờ. Tống Vũ suýt cho rằng cảnh sát gọi nhầm, hỏi lại mấy lần mới xác định là thật. Anh ta không ngờ Thẩm Bạc An thế mà sẽ đánh nhau với người khác, càng nghĩ càng cảm thấy kì lạ.

Trong phòng ngủ, Phương Kỳ vừa dỗ Ninh Ninh ngủ.

Tống Vũ đi vào, vấy tay với Phương Kỳ.

Phương Kỳ đi ra, thở phào một cái, “Cuối cùng cũng ngủ rồi, ba con bé chưa quay lại sao?”

Tổng Vũ thở dài nói: “Có thể về mới lạ, người đang ở trong đồn cảnh sát đó!”

“Cái gì?” Phương Kỳ kinh ngạc, “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Anh cũng không rõ, nói là đánh nhau với người ta, phải tới đó mới biết tình hình thế nào,” Tổng Vũ hôn cô ấy một cái, nói, “Xin lỗi, anh phải đến đón cậu ta, tối nay phiền em chăm sóc con bé một hôm, khi về sẽ thưởng cho em.”

Phương Kỳ đánh anh ta một cái, “Anh vội thì đi đi, ở đó mà lẻo mép! Ninh Ninh dậy nếu vẫn không thấy ba thì em cũng không đỡ được đâu!”

Tổng Vũ: “Được rồi được rồi, anh đi đây.”

Lúc Tổng Vũ tới gặp được Thẩm Bạc An, cũng thấy được Lâm Thời người đánh nhau với anh ta, hai người đều không ổn, cả mặt đều sưng lên. Hỏi thăm tình hình xong Tổng Vũ mới khiếp sợ một phen, không ngờ chuyện này lại liên quan tới Khương Tĩnh.

Giật mình thì giật mình, trước hết phải giải quyết mọi chuyện đã, Tổng Vũ đề nghị hòa giải, ai ngờ Lâm Thời không đồng ý, nếu thế, hai người có thể bị tạm giam. Cũng may Khương Mộng ở đó, Tổng Vũ thấy không thể nói được Lâm Thời, liền thương lượng với Khương Mộng một chút, Khương Mộng khuyên cả buổi cuối cùng cả hai mới ký vào đơn hòa giải.

Lúc ra khỏi đồn cảnh sát đã là nửa đêm.

Tổng Vũ lái xe, Thẩm Bạc An ngồi ở ghế sau không nói một lời.

Tổng Vũ tức giận hỏi: “Bộ dạng này của cậu, có muốn đi bệnh viện không?”

Thẩm Bạc An nói: “Không cần.”

Tổng Vũ liếc nhìn anh ta: “Mắt đã thành gấu mèo rồi, thật sự không cần đi khám hả?”

Thẩm Bạc An vẫn nói không cần, Tổng Vũ cũng lười để ý đến anh ta, trực tiếp lái xe về khách sạn.

Lên lầu, Thẩm Bạc An vào phòng, Tổng Vũ không rời đi ngay, ngồi trong phòng nhìn anh ta một hồi, lấy một điều thuốc ra đưa cho anh ta: “Từ từ hút.”

Thẩm Bạc An nhận lấy, ngồi trên ghế sofa, châm thuốc, hít một hơi.

Khói mờ bao phủ, vết thương trên mặt anh ta nhìn hơi thê thảm.

Tống Vũ lắc đầu, cười một tiếng: “Tớ vẫn không thể ngờ cậu lại gặp được tiểu Khương Tinh ở đây...”

Nói xong lại thở dài, “Hai người các cậu thật giống vợ chồng vạn năm bất hòa, lúc trước chia tay không rõ ràng, qua nhiều năm như vậy, lại còn có thể gặp lại, nhưng tớ nói thật, cậu càng ngày càng bừa bãi rồi, tớ nghĩ chắc cậu hồ đồ rồi.”

Mặt Thẩm Bạc An âm trầm, Tống Vũ không để ý tới cảm xúc của anh ta, gọng gàng nói: “Lúc trước tiểu Khương Tinh mười mấy tuổi đã theo cậu, cậu thì hay rồi, âm thầm tìm người khác, phụ bạc cô gái nhỏ người ta không nói, bây giờ lại chạy tới trêu chọc người ta, nếu cậu thật sự không bỏ được thì nên làm từ sớm đi chứ! Chẳng lẽ bây giờ cậu muốn theo đuổi người ta, để người ta làm mẹ kế cho con gái cậu à?”

Thẩm Bạc An nhú mày: “Tớ không nghĩ như vậy.”

Tống Vũ không tin nhìn anh ta: “Vậy cậu nói nghe một chút, cậu nghĩ thế nào?”

Thẩm Bạc An cúi đầu hút thuốc, một lát sau, trầm giọng nói: “Cậu không hiểu đâu.”

Tống Vũ “Ồi” một tiếng, lại nói: “Tớ đúng là không hiểu, không hiểu cậu đi một vòng lớn như vậy là muốn làm gì, với tiểu Khương Tinh như vậy, với Thẩm Ninh cũng thế, hao phí vài năm của người ta vô ích, một danh phận cũng không cho, còn có con nữa, cái này cũng coi như thôi, kết hôn rồi cũng không an phận, cậu không nghĩ thử xem, cậu từng này tuổi rồi, còn có con riêng, tại sao Đàm Thực Dung lại muốn kết hôn với cậu? Người ta không muốn tiền, chẳng lẽ là vì tình cảm với cậu? Cậu ấy, tình cảm rồi tình rồi mù, cái gì có thể làm, cậu còn không biết xấu hổ đi tìm phụ nữ bên ngoài? Tớ nói hai người không nên ly hôn, cứ sống như vậy đến hết đời là được!”

Tống Vũ mắng hăng say, Thẩm Bạc An lại không bình tĩnh được, giận giữ nói: “Đủ rồi.”

“Vẫn chưa đủ, nhưng tớ cũng lười nói nữa.” Tống Vũ nói, “Dù sao tớ cũng quen biết tiểu Khương Tinh một thời gian, tính cách của cô ấy tớ có thể hiểu một chút, tớ khuyên cậu có ý định gì thì cũng từ bỏ đi, không có khả năng đâu.”

Tống Vũ nói xong thì đứng dậy đi, tới cửa lại quay đầu dặn một câu: “Lão Lục nói vé máy bay đã đặt xong rồi, ngày kia đi.”

Cửa đóng lại, căn phòng rơi vào im lặng.

Thẩm Bạc An lẳng lặng hút xong điếu thuốc, lấy điện thoại ra mở hộp thư, kéo đến dưới cùng, ấn một cái,

một tấm hình hiện ra...

Một nam một nữ, người con gái mặc đồng phục, mũ lệch một bên, nằm trên lưng người đàn ông, cười tươi như hoa.

Dưới góc ảnh chụp có ghi thời gian chụp: 25/5/2006.

Thẩm Bạc An nhìn rất lâu, đột nhiên vút di động đi, ngửa đầu dựa trên ghế sofa, tay phủ lên mắt.

Nhưng mà, trước mắt đều là hình ảnh Khương Tĩnh quỳ trên đất nôn mửa.

Cuối cùng anh ta cũng tin rằng, cô sẽ không còn cười với anh ta nữa.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Bạc An đến đường bờ sông. Xe anh ta dừng gần tiệm sách Tháng Bảy.

Thẩm Bạc An ngồi trong xe rất lâu.

Cửa tiệm sách đóng chặt, anh ta hơi hoảng hốt, rõ ràng tối hôm qua ở đây đánh nhau một trận, giờ đây lại cảm thấy vô cùng xa lạ, giống như giấc mộng sau khi say rượu vậy.

Thậm chí anh ta còn nghi ngờ, ngày hôm qua hết thấy đều là mơ, trong ký ức vẫn là Khương Tĩnh của tuổi 23 kia.

Thẩm Bạc An nhìn qua cửa sổ.

Một chiếc taxi màu đỏ đi tới, dừng trước cửa tiệm sách, một người đàn ông trẻ tuổi bước xuống.

Một lát sau, cửa mở ra, một người con gái mặc váy với áo lông đi ra, cô gọi một tiếng, trên mặt tràn đầy tươi cười.

Người đàn ông đi tới ôm lấy cô.

Thẩm Bạc An nhắm mắt lại.

Vài phút sau, xe rời đi.

43. Chương 43: “chúng Ta Có Thể Đăng Kí Trước.”

Chuyến bay của Khương Tĩnh vào buổi chiều, hôm nay Trần Thứ phải đi công tác, trưa sẽ khởi hành đi đến huyện, vậy nên sáng sớm vội vàng đến gặp cô. Hai người đứng ở cửa nói vài câu, chuyện tối qua một câu Khương Tĩnh cũng không nhắc tới, nghỉ ngơi một đêm, tình trạng của cô đã tốt hơn nhiều, Trần Thứ cũng không nhận ra điều gì, chẳng qua là cảm thấy sắc mặt cô hơi tái.

Anh ôm cô vào lòng dặt dờ một hồi, Khương Tĩnh cười đồng ý, ngẩng đầu nói: “Hôm nay anh còn dài dòng hơn cả mẹ em.”

Trần Thứ cũng cười, đưa tay sờ bên mắt cô, “Vậy anh không nói nữa, em về nghỉ ngơi thêm đi, mắt hơi sưng này.”

“Vâng.” Khương Tĩnh dán vào ngực anh một hồi, sau đó đứng thẳng người lại.

Trần Thứ nói: “Vào đi, anh đi đây.”

Khương Tĩnh gật đầu, nói “Được”, xoay người vào nhà, đi vài bước, đến bên quầy bar thì xoay người lại nhìn ra ngoài, Trần Thứ vẫn còn đứng ở đó.

Thấy cô quay đầu lại, anh cười phát phát tay.

Khương Tĩnh ngừng mấy giây, đột nhiên bước nhanh trở lại, cầm lấy tay anh.

Trần Thứ kinh ngạc, Khương Tĩnh không dừng lại mà mở miệng nói: “Lần này em về sẽ nói với ba mẹ về chuyện của chúng ta, nếu thuận lợi, khi trở lại em có thể mang sổ hộ khẩu theo, sau đó nếu đến nhà anh thuận lợi nữa, em nghỉ...”

Ngừng một chút, cô mím môi, hơi căng thẳng, không tự chủ nắm chặt tay Trần Thứ, lựa lời nói, “Em nghĩ, nếu anh đồng ý, chúng ta có thể đăng kí trước...”

Nói xong, nhìn vẻ mặt anh, cô hơi dừng lại, rồi lập tức nói tiếp: “Nếu anh thấy không được vậy thì thôi, em không có ý gì khác, em chỉ không muốn anh một mình chịu đựng những áp lực từ mối quan hệ của chúng ta, càng không cần phải vội vàng kiếm tiền, đối với em, việc này rất đơn giản, anh muốn kết hôn thì ngay bây giờ chúng ta có thể làm luôn, nếu anh không muốn, vậy thì không cần, đều không sao hết...”

“Ở lứa tuổi của anh, nên làm gì thì làm đó, đừng vội...”

Nói đến đây lại thấy giống như không nói, nhưng Khương Tĩnh cũng không biết diễn đạt thế nào, nói chưa xong, dường như không biết anh có hiểu hay không, sau cùng hỏi một câu: “Anh hiểu chưa?”

Đã hiểu chưa?

Đáp lại là cái ôm của Trần Thứ.

Anh kéo cô vào lòng, vùi đầu vào cổ cô.

Một lát sau, trên cổ Khương Tĩnh nóng lên, cảm giác có giọt nước rơi trên da.

Giật mình, cô muốn mở miệng, lại nghe thấy Trần Thứ hình như rầu rĩ cười một tiếng.

“Anh hiểu,” giọng anh khàn khàn, dán vào cổ cô trả lời, “Em vừa cầu hôn anh.”

Khương Tĩnh vừa nghe liền nhú mào, cảm thấy anh không hiểu trọng điểm, định giải thích với anh lần nữa, ai ngờ Trần Thứ ôm chặt cô không buông, lại nói bên tai cô một câu: “Rất bất ngờ, anh chưa chuẩn bị, giống như nằm mơ vậy.”

Nói xong, lại nở nụ cười.

Hơi thở ấm áp, tiếng cười vui vẻ của người đàn ông bên tai, khiến cả thể xác và tinh thần của người ta ngứa gáy.

Khương Tĩnh run rẩy, cảm giác vành tai đều nóng bừng.

Không biết có phải bị nhiễm tiếng cười của anh, tâm trạng Khương Tĩnh cũng trở nên vui vẻ, lười giải thích thêm, giơ tay lên vỗ lưng anh: “Vui như vậy sao?”

Trần Thứ ừ một tiếng, hơi thở phả vào gáy cô, trong lòng Khương Tĩnh rung động không chịu nổi.

Hóa ra không chỉ có đàn ông bị kích động vào buổi sáng, phụ nữ cũng không chịu được mê hoặc. Nếu không phải Khương Mộng còn ngủ trên lầu, bây giờ cô liền kéo anh lên làm.

Khương Tĩnh ổn định hô hấp, nhẹ nói: “Anh còn không buông ra, em muốn làm chuyện xấu rồi.”

Thân thể Trần Thứ vì câu nói này mà cứng đờ, hai giây sau, anh thả lỏng tay, ánh mắt rơi xuống mặt cô, khóe miệng nhếch lên, không còn ngại ngùng khi nghe thấy những lời này như trước, mà là yên tĩnh sung sướng cười.

Mắt anh hơi đỏ, Khương Tĩnh nhớ tới những giọt nước mắt trên cổ cô lúc này, trong lòng bỗng sinh ra một ham muốn.

Cô nhìn anh một hồi, nói: “Cúi đầu xuống một chút.”

Trần Thứ không hiểu.

Khương Tĩnh ra dấu tay: “Cúi thấp một chút.”

Trần Thứ cúi đầu theo lời cô, Khương Tĩnh nhón chân lên, hai tay giữ mặt Trần Thứ, hôn lên trán anh một cái.

Động tác của cô dịu dàng, chỉ hôn nhẹ một cái liền lui ra, Trần Thứ hơi trở mắt, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm vào cô.

Khương Tĩnh cười: “Bỏ qua cho anh đó, đi nhanh đi.”

Trần Thứ hiểu ý cô, cuối cũng cũng cảm thấy lúng túng, cầm tay cô lên vuốt mấy cái, thấp giọng nói: “Những lời em nói anh đều nhớ kĩ, còn có, chuyện cầu hôn...”

Khóe môi anh hơi giương lên, trong mắt nổi lên ý cười, mặt lại hơi đỏ, “Ừm, cầu hôn anh cũng đồng ý.”

Khương Tĩnh nhin cười, chợt nhúu mày, gạt tay anh ra:” Ai cầu hôn, sao em không nhớ...”

Trần Thứ nắm lấy cả hai tay cô, kéo người tới gần, cười nhẹ nói: “Không được chối ý.”

Khương Tĩnh không đùa anh nữa, ngửa mặt nhìn anh, chỉ cảm thấy trên từng chân mày khóe mắt của người này đều là dịu dàng, có thể khiến người ta chết chìm trong đó.

Còn đây nữa thật sự sẽ khiến anh bị trễ.

Khương Tĩnh thu lại nụ cười, nói một cách nghiêm túc: “Được rồi, đi nhanh đi, về nhà em sẽ gọi điện thoại cho anh.”

Trần Thứ ừ một tiếng, ôm lấy cô vào lòng, cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô, buông tay ra, chân thành nói: “Trở về nghỉ ngơi thật tốt, còn về sổ hộ khẩu...”

Anh hơi dừng lại, “Với tình hình của anh bây giờ đúng là không có cách nào khiến người nhà em yên tâm, em ở nhà thật tốt, nếu như không nói được thì cũng đừng không vui, cho anh chút thời gian, cuối cùng anh sẽ khiến họ yên tâm.”

Khương Tĩnh lên tiếng: “Được, cho anh rất nhiều thời gian, đừng vội.”

Trần Thứ đi rồi, Khương Tĩnh về phòng, Khương Mộng đã dậy, đang ngồi trên giường trả lời email, lúc Khương Tĩnh đi tới, đúng lúc chị trả lời xong một thư cuối cùng, ngẩng đầu nhìn cô, “Về rồi sao?”

“Vâng.” Khương Tĩnh nói xong, cảm thấy không đúng, nhìn vào Khương Mộng.

Khương Mộng nói: “Lúc em gọi điện thoại chị liền tỉnh nên đã nghe thấy toàn bộ.”

Khương Tĩnh ồ một tiếng, đi tới ngồi bên cạnh chị, giải thích, “Hôm nay phải đi rồi nên anh ấy đến gặp em một chút, thuận tiện tạm biệt luôn.”

“Còn biết giải thích với chị?” Khương Mộng thản nhiên nói, “Mặt trời mọc phía tây sao.”

Lời này có chút châm chọc, Khương Tĩnh tự nhiên hiểu được, nhưng hiện tại tâm trạng cô rất tốt, dù nói gì cũng thấy dễ nghe, ngồi ở cuối giường, vỗ vỗ chân Khương Mộng, khó có khi lộ ra bộ dạng làm nũng của em gái, “Ai bảo chị là chị em chứ.”

Khương Mộng cố tình ghét bỏ nói, “Lấy tay ra, nói thì hay lắm.”

Khương Tĩnh ồ một tiếng, thành thật ngồi thẳng dậy.

Khương Mộng cảm thấy kì lạ hiếm thấy, cảm giác như trở lại trước đây, mỗi lần Khương Tĩnh gây họa muốn nhờ cô giúp đỡ, Khương Tĩnh liền ngoan ngoãn như con thỏ nhỏ, nói cái gì cũng nghe theo.

Nhưng mà về sau Khương Tĩnh trưởng thành, tính tình cũng trở nên cứng rắn, từ khi học cấp hai càng thêm nghiêm trọng, dù làm sai chuyện gì thì thà bị đánh bị phạt chứ không chịu nhún nhường, càng lớn càng bướng bỉnh. Thế rồi gặp Thẩm Bạc An lại giống như mất hết hồn vía, đánh mắng thế nào cũng không kéo cô lại được, tính tình vô cùng ngang bướng, không giống chị, cũng không giống mẹ, nếu thật sự mà nói thì chính là di truyền tính tình của ba.

Một đôi ba con này ngang bướng như nhau, giống như sao hỏa đụng trái đất, những năm đó chỉ cần Khương Tĩnh về nhà, trong nhà liền không có một bữa cơm yên ổn, mỗi lần đều kết thúc bởi việc Khương Tĩnh hất tay bỏ đi.

Không ngờ qua nhiều năm như vậy, Khương Tĩnh hôm nay lại trở nên thay đổi.

Trong lòng Khương Mộng cảm thấy phức tạp, im lặng lại im lặng, sau đó thở dài, thấp giọng nói: “Khương Khương, hôm nay chúng ta nói chuyện đàng hoàng đi.”

Khương Tĩnh nhướng mắt, hơi nghi ngờ hỏi: “Nói chuyện gì?”

“Nói chuyện của em với Thẩm Bạc An, hoặcj là Trần Thứ.”

Khương Tĩnh sững sờ, sau đó nói: “Nói chuyện em với Trần Thứ thì có thể, nhắc đến Thẩm Bạc An làm gì, liên quan gì đến anh ta?”

“Thật sự không liên quan?” Khương Mộng không đồng tình nhìn cô một cái, “Em quen Trần Thứ từ khi nào, anh ta không có quan hệ gì với Thẩm Bạc An sao?”

Khương Tĩnh im lặng.

Khương Mộng rũ mắt xuống nhìn cô, “Hôm qua hai người kia đánh nhau, gào lên mấy câu chị cũng nghe được.”

Thấy Khương Tĩnh trầm mặc không nói, chị lại hỏi, “Những gì Thẩm Bạc An nói là thật? Em và Trần Thứ từ khi đó đã...”

“Không có.” Khương Tĩnh cắt đứt lời chị, “Em sẽ không như vậy, Trần Thứ lại càng không phải là loại người như thế.”

Khương Mộng thở phào nhẹ nhõm, giọng nói hòa hoãn trở lại: “Không phải thì tốt, chị thấy Trần Thứ cũng không phải người như vậy, rất thẳng thắn.”

Khương Tĩnh cười cười, “Anh ấy vốn rất tốt, là do mọi người không biết thôi.”

“Phải phải phải, ánh mắt của em tốt,” Khương Mộng liếc xéo cô, “Thế sao lúc trước còn nhìn trúng Thẩm Bạc An?” Nói xong liền hối hận, sao có thể nói như thế chứ?

Khương Mộng khoát tay, “Coi như chị chưa nói gì.”

Ai ngờ Khương Tĩnh lại không thềm để ý, vẫn cười nhạt một tiếng: “Không sao, đó là sự thật, đúng là trước đây em yêu anh ta, điều này không thể phủ nhận được.”

Khương Mộng hơi kì lạ, “Buông xuống hết rồi sao?”

“Vâng.”

“Vậy là tốt rồi, hôm qua lại nhìn thấy anh ta, chị thật sự bị dọa chết.” Khương Mộng lắc đầu bật cười, “Khi đó chị nghĩ, em muốn ở bên ai cũng được, nhưng đừng lại tiếp tục dính dáng đến Thẩm Bạc An, em xem, thật sự là đã bị em tạo thành bóng ma, chị đoán nếu mẹ thấy chắc cũng nghĩ như chị.”

Nghe chị nói thế, Khương Tĩnh không phải không áy náy, một đoạn tình cảm của cô khiến người nhà lo lắng nhiều năm. Mặc dù đều đã qua, nhưng bây giờ có Trần Thứ, dường như lại thêm một lần khó khăn.

Khương Tĩnh cười khổ, “Nghe chị nói em thật sự có chút hối hận, sớm biết vậy đã để mẹ thấy anh ta, nói không chừng bà sẽ đồng ý chuyện của em và Trần Thứ.”

“Em nghĩ hay nhỉ, chị có thể đồng ý là tốt rồi, nói thật với em, mẹ còn định ghép em với Tiểu Thời đó.” Khương Mộng dừng một chút, nói, “Tiểu Thời không tệ, nhưng chị nhìn ra được, hai người không thích hợp, cứ nhìn bộ dạng đánh nhau với Thẩm Bạc An hôm qua của cậu ấy, chị đã cảm thấy nếu hai người thật sự ở bên nhau thì có chút không ổn.”

Khương Tĩnh trịnh trọng gật đầu, “Chị, trước kia em mù rồi, không phát hiện mắt nhìn của chị lại tốt như thế.”

“Trước kia chị cũng không phát hiện miệng em lại ngọt như vậy.”

Khương Mộng thu lại vẻ mặt, còn nói: “Vốn là em bị thương, chị vẫn phản đối việc em có liên quan đến Trần Thứ, nhưng hôm qua mới biết hai người đã quen biết từ sớm, chuyện trước kia của em anh ta cũng rõ ràng, anh ta không để ý những chuyện này, cũng thật khó có được. Chị nghĩ một chút, cảm thấy tính cách hai người rất hợp nhau, loại cứng rắn bướng bỉnh như em, đại khái chỉ có anh ta mới dung hòa được.”

Khương Tĩnh bật cười, “Chị hoàn toàn về phe em rồi?”

“Em nói phải thì phải, ai bảo chị là chị em chứ.”

Khương Tĩnh càng vui vẻ hơn: “Cảm ơn chị trước.”

“Đừng nói nhiều, lúc này mới chỉ là bước đầu thôi.”

“Em biết.”

Hơn chín giờ, Tôn Du đưa bữa sáng tới, vừa vào tiệm đã cảm thấy có gì đó không đúng, vừa hỏi mới biết được hôm qua xảy ra chuyện gì. Mặc dù Khương Mộng và Khương Tĩnh đã sắp xếp lại bàn ghế, nhưng chiếc đèn bị vỡ không thể nào sửa được.

Khương Tĩnh xin lỗi, bày tỏ sẽ đền bù tổn thất cho tiệm lại bị Tôn Du một tiếng liền từ chối.

Tôn Du không quan tâm chuyện đèn hư, chị chỉ để ý là hôm qua không ở lại ngăn Thẩm Bạc An, nếu không

có thể cùng Lâm Thời ra tay, đánh Thẩm Bạc An một trận.

Ba chị em ăn sáng, đang chuẩn bị đến khách sạn với mẹ Khương, trong tiệm lại đột nhiên xuất hiện một người.

Khương Tĩnh nhìn kĩ mới nhận ra.

Tống Vũ chỉ liếc một cái liền nhận ra cô, lịch sự chào hỏi trước: “Tiểu Khương Tĩnh, đã lâu không gặp.”

Khương Tĩnh hơi kinh ngạc: “Sao anh...”

“Lão Thẩm nhờ anh đưa đồ cho em.” Tống Vũ lấy trong túi ra thứ gì đó, Khương Tĩnh vừa nhìn liền ngăn người.

Tống Vũ quơ quơ USB màu xanh trong tay, đưa tới: “Này, cầm đi.”

44. Chương 44

Tống Vũ chờ một lát không thấy Khương Tĩnh có hành động gì, thở dài nói: “Của em đó, không cần sao?”

“Em không có đồ gì ở chỗ anh ta.” Khương Tĩnh nói.

Tống Vũ lại gần một chút, khuyên cô: “Mặc kệ thế nào, em giữ lại xem một chút đi, nếu không phải của em vậy thì vứt đi cũng được, dù sao lão Thẩm cũng đã bảo anh đừng lấy về, em không cần, cậu ta cũng nói anh vứt đi.”

“Vậy anh vứt đi.” Khương Tĩnh nói.

“Em xem xong lại vứt, đã lâu như vậy chắc chắn em không nhớ rõ, lỡ như có tài liệu quan trọng gì, vứt đi sẽ không tìm lại được. Anh chỉ chịu trách nhiệm làm chân chạy vặt, coi như nể mặt anh, em cầm lấy trước đi.”

Khương Tĩnh không nói thêm gì nữa, nhận USB, nói cảm ơn anh ta.

Tống Vũ lại không đi, đánh giá xung quanh một chút, cười nói: “Bây giờ ở đây sao?”

“Vâng.”

“Năm đó ra đi liền đến đây luôn?”

Khương Tĩnh gật gật đầu.

Tống Vũ cười: “Không mời anh vào một chút sao? Đã nhiều năm không gặp rồi.”

“Anh tùy tiện ngồi đi, không có gì để mời anh, uống nước lọc được không?”

“Được.”

Tống Vũ đi tới, tìm một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống, hỏi: “Tiệm sách hôm nay không mở cửa sao?”

Khương Tĩnh nói: “Ừm, tối hôm qua bị làm loạn, mới thu dọn xong, anh chờ một lát.” Nói xong liền đi ra sau nói với Tôn Du và Khương Mộng một tiếng, bưng hai ly nước đi ra.

Tống Vũ tùy ý hỏi cô tình hình gần đây, Khương Tĩnh không nói cụ thể, chỉ nói rất tốt.

Tống Vũ nói: “Vậy là tốt rồi, anh thấy, cô gái như em, rời xa lão Thẩm cũng sống rất tốt.”

Khương Tĩnh: “Ai chia tay mà không sống như vậy, em cũng không khác gì.”

“Cũng không chắc.” Tống Vũ lắc đầu cảm thán, “Lão Thẩm cậu ta trải qua rất hỗn loạn...”

Khương Tĩnh làm như không nghe thấy, cúi đầu uống nước, Tống Vũ nhìn cô, chậm rãi nói, “Lão Thẩm làm sai rất nhiều chuyện, nhưng mà mấy năm nay cậu ta cũng không được tốt, về sau Thẩm Ninh cũng đi, còn ném con gái cho cậu ta, cậu ta kết hôn cũng kết không tốt, vợ trước thật sự xảo quyệt, lão Thẩm bị thua thê thảm, con gái bị người phụ nữ kia ngược đãi hơn một năm, tiền cũng bị lừa đi không ít, bây giờ một mình cậu ta nuôi con, cuộc sống khá rối loạn.”

Khương Tĩnh lắng lắng nghe, không chen vào, cũng không hỏi gì.

Tống Vũ dừng lại một chút, nói: “Vì vậy, Tiểu Khương Tĩnh, em cũng đừng hận cậu ta, từ nay về sau sống cho tốt, quên lão Thẩm đi.”

Khương Tĩnh nhàn nhạt nói: “Đã sớm quên rồi.”

Tống Vũ ngẩn người, ngược lại lắc đầu cười than một tiếng, “Thảo nào hôm qua lão Thẩm xù lông lên như vậy, tốt lắm, đáng đời cậu ta.”

Tống Vũ đứng lên, “Dù sao chúng ta cũng quen biết một thời gian, chỉ sợ sau này không có cơ hội gặp lại, không nói đến lão Thẩm nữa, anh hi vọng em được hạnh phúc, tìm một người đàn ông đáng tin để dựa vào, sống thoải mái mỗi ngày.”

Khương Tĩnh cảm ơn anh ta, tiễn anh ta ra cửa, cô cúi đầu nhìn USB trong tay một cái, dừng lại mấy giây, lên lầu mở máy tính ra cắm USB vào.

Trên màn hình hiển thị USB gần đầy.

Khương Tĩnh mở ra, thấy một thư mục, tên là “JX”, sau khi mở ra liền xuất hiện rất nhiều video, nhìn thời gian, sớm nhất là “10/10/2003”, Khương Tĩnh kéo thẳng xuống dưới, cái cuối cùng là vào “29/6/2006”.

Khương Tĩnh mở video đầu tiên ra, trên màn hình là cô lúc mười bảy tuổi đang đọc diễn thuyết của tân sinh viên, trang điểm nhẹ nhàng, tóc đuôi ngựa gọn gàng, mặc trên người bộ váy đen nghiêm túc mà Thẩm Bạc An chuẩn bị cho cô, bên trong là áo sơ mi trắng.

Một đoạn diễn thuyết chỉ có bảy tám phút, Khương Tĩnh không tua, im lặng xem hết rồi tắt đi.

Cái thứ hai là vào ngày 31 tháng 12 năm 2003, vào lễ mừng mới của trường, cô biểu diễn múa đơn, khi đó vừa học tốt nghiệp cấp ba, khả năng múa vẫn còn một chút, Thẩm Bạc An lại tìm cho cô một giáo viên, huấn luyện khẩn cấp trong ba ngày liền lên sân khấu, biểu diễn rất thành công, nhận được rất nhiều lời khen, sau khi kết thúc bữa tiệc, cô nhận được một đồng tin nhắn, dì quản lý kí túc xá ngày nào cũng gọi cô xuống nhận hoa, vì thế mà Thẩm Bạc An đen mặt suốt hai tuần.

Đoạn video này không được rõ lắm, vị trí quay không tốt, rất xa, tiếng ồn cũng nhiều, tiếng nói chuyện của người bên cạnh đều bị thu vào.

Khương Tĩnh tắt đi, xem lần lượt hết những cái sau, nội dung đều là những gì cô trải qua trong bốn năm đại học, trước kia Thẩm Bạc An đều ở bên cạnh, bọn họ từng cùng nhau xem, cô luôn nói muốn kiểm tra lại, nói mấy năm, cứ kéo dài đến lúc tốt nghiệp vẫn lười kiểm tra, dần dần quên luôn chuyện này, cũng không xem những video này nữa.

Nếu như không phải hôm nay nhìn thấy, Khương Tĩnh đã sớm không nhớ nổi những chuyện này.

Bây giờ xem lại, khi đó mình quả thật quá non nớt, gương mặt cũng ngây thơ hơn bây giờ nhiều, giống như chưa dậy thì vậy.

Mặc dù mỗi đoạn video đều không dài, nhưng xem từ đầu tới cuối cũng tốn không ít thời gian. Khương Mộng chờ dưới lầu thật lâu cũng không thấy Khương Tĩnh xuống liền lên tìm cô.

Khương Mộng đi vào đúng lúc Khương Tĩnh đưa chuột đến đoạn video cuối cùng.

Khương Mộng đi tới hỏi: “Xem gì thế?”

“Xem em.” Khương Tĩnh ngẩng đầu cười với chị, click chuột hai cái.

Video mở ra, Khương Tĩnh mặc áo cử nhân xuất hiện trên màn hình.

Đoạn video này được quay vào buổi lễ tốt nghiệp, trước đại giảng đường, quay cô phát biểu cảm nghĩ khi tốt nghiệp.

Hôm đó rất nóng, cô ngồi trên thảm cỏ xanh mơn mơn, mặt bị nắng chiếu đỏ bừng, ở trong video càng rõ ràng, như một chiếc bánh trứng, nhưng cô rất vui vẻ, phấn khích không dừng được, ngay cả thời gian chuẩn bị cũng không cần, giục Thẩm Bạc An nhanh chóng chọn một góc đẹp, hướng về phía ống kính nói từng câu cực kì lưu loát, đầu tiên là nhanh sau đó từ từ chậm lại...

“Sao nhỉ, trước tiên là “Thời gian như mũi tên, năm tháng như thoi đưa”, thấm thoát đã bốn năm trôi qua, tôi sắp tốt nghiệp rồi, tâm trạng hiện giờ rất phức tạp, lời muốn nói rất nhiều, đáng tiếc thể nhớ có hạn, nói ngắn gọn thôi, tôi rất vui có thể đến đây, trải qua bốn năm vui vẻ, chưa từng hối hận vì đã tới đây, mặc dù từng trải qua cảm giác rất đau đớn, nhưng niềm vui chắc chắn nhiều hơn đau khổ, dù sao hôm nay là ngày mà tôi đã đợi rất lâu... Sau hôm nay, tôi có thể quang minh chính đại đi bên cạnh thầy Thẩm. Chao ôi, thầy Thẩm, anh vui không?”

Giọng nói của người đàn ông mang theo tiếng cười nhẹ cũng được thu vào...

“Vui.”

Đoạn phim kết thúc.

Khương Tĩnh tắt video đi, sau đó đóng thư mục.

Khương Mộng im lặng nhìn cô, thấy cô rất bình tĩnh click chuột vài cái, xóa hết dữ liệu trong USB.

Khương Mộng sững sờ, “Những video này đều là em đó, sao lại không cần? Xóa một ít là được rồi.”

Khương Tĩnh nói: “Những điều nên nhớ đều ở trong đầu, không cần phải giữ lại.”

Cô tháo USB ra, ném vào thùng rác.

Đến chiều, hai người đến khách sạn đón mẹ Khương sau đó đi tới sân bay.

Hai tiếng sau đã trở lại Giang Thành. Mặc dù đã là tháng mười, nhưng nhiệt độ ở Giang Thành vẫn rất cao, vừa xuống máy bay, Khương Tĩnh liền cởi áo khoác ra.

Trước đó Khương Mộng đã báo cho chồng mình tới đón, di động vừa mở liền có cuộc gọi đến.

“Hứa Nhất Định, anh ở chỗ nào?” Khương Mộng hỏi một câu, bên kia đáp: “Ở sau em, đồ ngốc.”

Khương Mộng vừa quay đầu lại liền thấy người.

Hứa Nhất Định mỉm cười với chị, bước nhanh tới, mẹ Khương và Khương Tĩnh cũng nhìn thấy anh.

“Mẹ.” Hứa Nhất Định gọi một tiếng, sau đó cười với Khương Tĩnh, “Khương Khương cũng về cùng à?”

Khương Tĩnh gật đầu, gọi một tiếng “Anh rể.”

Nói mấy câu sau đó ngồi lên xe. Hứa Nhất Định đưa bọn họ về nhà, ba Khương cũng đúng lúc trở về, thấy Khương Tĩnh, hơi sững sờ, không nói gì.

Khương Mộng vỗ lưng Khương Tĩnh, đẩy cô về phía trước.

Khương Tĩnh đến bên cạnh ba Khương, cúi đầu gọi một tiếng “Ba”, ba Khương quay mặt đi, rầm rì đáp một tiếng, lại không mở miệng hỏi cô một câu.

Khương Tĩnh chưa nghĩ ra nên nói gì, ngượng ngùng đứng đó.

Lúc này, Hứa Nhất Định đề nghị ra ngoài ăn tối, Khương Mộng cũng hòa theo, cuối cùng mới hòa hoãn được không khí lúng túng.

Ăn tối xong, Hứa Nhất Định chở mọi người về nhà, sau đó đưa Khương Mộng đi. Trong nhà chỉ còn lại ba người.

Khương Tĩnh lên lầu tắm rửa, sau đó nghỉ ngơi trong phòng một lúc, đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Trần Thứ, mẹ Khương lại gõ cửa: “Khương Khương, mẹ vào nhé.”

“Mẹ vào đi.” Khương Tĩnh đứng lên khỏi giường.

Mẹ Khương vừa vào phòng liền nói: “Ở trong phòng làm gì, đi xuống xem tivi với ba con đi.”

Khương Tĩnh sững sờ một chút, nói: “Con sợ ba không vui.”

“Con sợ cái gì?” Mẹ Khương cau mày nói, “Lần trước náo loạn không vui, ông ấy vẫn đang kìm nén bực bội, con không chủ động nói chuyện còn chờ ông ấy cúi đầu sao?”

Khương Tĩnh do dự một hồi, gật đầu: “Được rồi, con xuống đây.”

Ba Khương đang xem chương trình pháp luật, nói đến vụ án trộm cắp.

Khương Tĩnh ngồi xuống ghế sofa, ba Khương làm như không thấy cô.

Khương Tĩnh nhìn chăm chăm tivi vài phút, chán chừ hết lần này đến lần khác, quay đầu nhỏ giọng nói: “Kẻ trộm là người đàn ông này ạ?”

Vừa nói xong, lập tức liền có chút hối hận, người đàn ông này nhìn đâu giống ăn trộm đâu.

Cách làm thấp kém như vậy, tỏ ra hết sức không có thành ý, mặc dù là ba ruột, chắc là cũng không muốn để ý đến cô.

Khương Tĩnh quay đầu lại, ngoan ngoãn ngồi đó, không lên tiếng.

“Đó là người bị trộm.”

Khương Tĩnh sững sờ, quay đầu nhìn, ba Khương vẫn là bộ dạng nghiêm túc kia, mắt nhìn chăm chăm tivi, giống như chưa từng nhìn cô.

Khương Tĩnh ồ một tiếng, lúc nhìn lại đã thấy ba cô nghiêm túc hơn.

Xem xong chương trình đã sắp chín giờ, Khương Tĩnh chủ động nói: “Ba, con đi ngủ đây, ba nghỉ sớm một chút.”

Ba Khương vẫn thờ ơ đáp một tiếng “Ừ”

Khương Tĩnh lên lầu, đóng cửa lại gọi điện thoại cho Trần Thứ. Trần Thứ nhanh chóng nhận, “Khương Khương?”

“Trần Thứ, anh làm việc xong chưa?”

“Rồi, đang nghỉ ngơi, nhưng mà vẫn còn ở Phù Sơn Đảo, mai mới trở về.” Trần Thứ hỏi, “Em thế nào, về nhà vẫn khỏe chứ?”

“Tốt lắm.” Khương Tĩnh trở mình, thả lỏng người nói, “Hôm nay ba nói chuyện với em, em cảm thấy ông cũng không khó nói chuyện như vậy, em định chờ tâm trạng ông khá hơn một chút sẽ nói rõ ràng chuyện của chúng ta với ông.”

Trần Thứ cười, “Được, vậy em nói chuyện với chú cho tốt nhé.”

“Em biết rồi.” Khương Tĩnh nhìn trần nhà, nhẹ giọng hỏi: “Anh nhớ em không?”

Trong điện thoại im lặng một chút, sau đó liền nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh: “Nhớ.”

45. Chương 45: “anh Để Em Bắt Nạt.”

Nói chuyện điện thoại với Khương Tĩnh xong, Trần Thứ không nghỉ ngơi, tốn ba giờ xử lý hết công việc còn lại, cuối cùng đến gần mười hai giờ mới đi ngủ.

Công việc hôm sau cũng rất ít, ba giờ chiều Trần Thứ rời khỏi Phù Sơn Đảo, lúc đến viện thiết kế chưa tới sáu giờ, vẫn còn vài đồng nghiệp đang tăng ca, Tần Miểu trong tổ Trần Thứ vẫn chưa về.

Thấy anh trở về, Tần Miểu cảm nhạo đã rửa sạch đi toilet, đặt lên bàn anh: “Kiến trúc sư Trần, vất vả rồi! Thưởng cho cậu.”

Trần Thứ cười cười: “Cảm ơn, cô ăn đi.”

Tần Miểu kéo ghế qua, ngồi ở góc bàn, nói: “Tôi mua nhiều quá ăn không hết, cậu giúp tôi giả quyết một ít.”

“Được rồi.” Trần Thứ đóng sổ ghi chép lại, ăn mấy trái nho.

Tần Miểu cũng ăn với anh.

Ăn mấy trái, hỏi: “Thế nào, phải sửa nhiều không?”

Trần Thứ nói: “Vẫn tốt, đồ án không có vấn đề, là do nhóm thi công tự ý sửa đổi, kết quả xảy ra chút sai lầm, tôi điều chỉnh lại lần nữa, sau này sẽ không sao.”

Tần Miếu oán hận nói: “Những người này cứ thích sửa lung tung, lúc làm đề án không nhắc tới, không hiểu còn bày đặt hiểu, không biết tôn trọng tâm huyết của người khác chút nào.”

Trần Thứ nói: “Chuyện như vậy rất nhiều, xử lí ổn thỏa là được.”

Tần Miếu gật đầu, bắt đầu nói: “Trước kia ở trường học tâm cao khí ngạo, muốn kiên trì với giấc mơ của mình, muốn trung thành với thiết kế của chính mình, bây giờ đi làm mới phát hiện quá khó khăn, kiến trúc sư là cái quái gì chứ, khách hàng vừa mở miệng, bảo anh thay đổi thì anh phải thay đổi, anh không thay đổi, người ta lại lén lút thay đổi, quả thật không thể nói chuyện được với những người đó, thật mệt mỏi.”

Tần Miếu hiếm khi lộ ra cảm xúc uể oải như vậy, Trần Thứ hơi kinh ngạc, đoán là gần đây áp lực của cô ta quá lớn, liền an ủi vài câu. Tần Miếu nhìn anh, nói: “Trần Thứ, tôi thật sự rất hâm mộ cậu, hình như cậu chưa từng bị bực bội bao giờ, sư huynh nói tính tình cậu rất tốt, Nữ Oa nặn ra cậu chính là để làm công việc khổ sở này của chúng ta.”

Trần Thứ bật cười, “Cái này nghe không giống lời sư huynh nói.”

“Được rồi, tôi có sửa một chút.” Tần Miếu thẳng thắn, “Anh ấy nói cậu rất có kiên nhẫn, nghị lực cũng tốt, rất thích hợp làm nghề này.” Nói xong dừng một chút, dường như nhớ tới chuyện gì, hỏi: “Đúng rồi, hôm trước họp hội nghị trực tuyến sư huynh hỏi tôi có phải cậu gặp phiền phức gì không, gần đây cậu không gặp phải chuyện gì chứ?”

“Không có gì.” Trần Thứ nói, “Trước đó tôi vay anh ấy chút tiền, vẫn chưa nói rõ nguyên nhân, có thể đã khiến anh ấy lo lắng.”

“Vay tiền?” Tần Miếu hơi kinh ngạc, “Xảy ra chuyện gì thế, cậu vay tiền làm gì?” Nói xong liền nhớ ra gì đó, vội vàng hỏi: “Có phải liên quan đến chú họ cậu không?”

Trần Thứ gật đầu, Tần Miếu nhướng mày, “Lần trước không phải cậu nói trả theo tháng sao, ông ta lại gây chuyện? Có phải lại đánh cậu không?”

“Không phải.” Trần Thứ nhớ tới chuyện này, trong lòng vẫn cảm thấy tức giận lại đau lòng, sắc mặt không tự chủ liền căng lên. Hai giây sau, thấp giọng nói: “Ông ta bắt cóc Khương Tĩnh.”

Tần Miếu nghe vậy thì chấn động, kinh ngạc trợn mắt, một lát sau mới phản ứng lại, hỏi: “Vay Khương Tĩnh... cô ấy không sao chứ?”

“Cô ấy bị thương.” Giọng Trần Thứ trầm thấp, “Bây giờ xuất viện rồi.”

Tần Miếu hơi gật đầu, tâm trạng phức tạp nhìn anh một lúc, cúi đầu chậm rãi nói: “Không sao thì tốt.”

Trầm mặc một hồi, nghe thấy Trần Thứ nói: “Tôi rất hối hận.”

Tần Miểu nhướng mắt.

Trần Thứ hơi cúi đầu, “Khi đó nên nghe lời cô, sớm trả hết tiền cho ông ta.”

Tần Miểu nhìn anh, trong lòng không dễ chịu, dừng một chút, cứng nhắc an ủi, “Anh cũng không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, đều tại chú họ anh, là ông ta xấu xa, không liên quan tới anh.”

Trần Thứ không lên tiếng.

Tần Miểu cũng không biết nói gì, qua một lúc mới chần chừ hỏi, “Cô ấy biết chuyện cậu nợ tiền rồi? Hai người bây giờ... vẫn tốt chứ?”

Trần Thứ gật đầu một cái.

Tần Miểu không biết anh trả lời vấn đề đầu tiên hay vấn đề sau, định hỏi lần nữa lại hơi do dự, cuối cùng vẫn im lặng. Trong lòng cô ta trăm mối cảm xúc, hơi thất thần nghĩ, chắc là anh trả lời cả hai vấn đề, Khương Tĩnh biết rõ chuyện anh nợ tiền, nhưng bọn họ bây giờ vẫn ở bên nhau tốt đẹp.

Tần Miểu bỗng nhiên cảm thấy vô cùng uể oải, không muốn hỏi chuyện liên quan đến Khương Tĩnh nữa, mở miệng nói: “Nếu là chuyện đã qua thì cậu cũng đừng suy nghĩ nữa, còn tiền, chú họ cậu không còn lí do làm phiền cậu nữa, nếu ông ta lại tiếp tục gây sự cậu liền báo cảnh sát đi, không cần phải dung túng cho ông ta nữa.”

“Ông ta đã bị bắt rồi.” Trần Thứ nói. Theo tin tức lần trước nhận được ở đồn cảnh sát, Trần Lập Đông sẽ bị phán tội giam cầm phi pháp, chắc chắn sẽ không được thả ngay.

Tần Miểu vừa nghe liền hiểu, chắc là vì chuyện bắt cóc mà bị bắt. Cô ta hơi gật đầu, nói: “Vậy là tốt nhất, ông ta cứ dựa vào nắm đấm để nói chuyện, nên bị giam từ sớm, cũng đáng đời.”

Trần Thứ ừ một tiếng.

Tần Miểu không tiếp tục đề tài này, nói đến chuyện khác, “Cậu nhận được thư của Lý Hách chưa?”

“Nhận được rồi, cậu ta gửi thiệp mời tới.”

“Ừ. Thật không ngờ động tác của tên nhóc này lại nhanh như thế,” Tần Miểu nói, “Cậu có định dẫn Khương Tĩnh theo không? Thứ bảy tôi lái xe, mang hai người đi luôn.”

Trần Thứ lắc đầu, “Cô ấy về nhà rồi.”

Tần Miểu ồ một tiếng, chớp chớp mắt, nói: “Vậy hai chúng ta đi, chiều thứ bảy nhé.”

“Được.”

Lý Hách và Trần Thứ, Tần Miểu là bạn học đại học, ban đầu ở trong lớp, mỗi lần làm bài tập nhóm đều chia tổ, bọn họ lúc nào cũng được chia vào một tổ, số lần hợp tác nhiều, cũng coi như có tình hữu nghị cách mạng, hơn nữa mấy người đều là người phương nam, sau khi tốt nghiệp, Tần Miểu và Trần Thứ đến thành phố Nam An học nghiên cứu sinh, nhà Lý Hách ở thành phố lân cận, trong nhà đã sắp xếp cho anh ta đến làm ở sở thiết kế, vì vậy Lý Hách tốt nghiệp xong liền đi làm, mấy năm nay thường đi công tác bên này, lần nào cũng gặp mặt, tình bạn vẫn luôn thân thiết như vậy.

Anh ta kết hôn, Trần Thứ và Tần Miểu không thể không đi.

Không ngờ, thứ bảy trời lại mưa, tốn một tiếng đi đường, đến khách sạn thì trời đã tối.

Lý Hách đã sớm chờ ở cửa.

Vào phòng nghỉ một lúc, Lý Hách dẫn bọn họ đến nhà hàng đã đặt trước, cũng không lâu lắm thì có mấy người bạn học cũ tới, đều là người quen.

Liên hoan bạn cũ, không uống rượu không được.

Cả mấy người toàn đàn ông, chỉ có Tần Miểu là con gái, mặc dù tửu lượng của cô ta tốt, nhưng mọi người vẫn quan tâm, không để cô ta uống nhiều, ngược lại Tần Miểu lại tâm tình dâng cao, ăn một bữa cơm mà uống không ít, mặt đều đỏ lên.

Cơm nước no nê rồi chính là lúc nói chuyện phiếm, nhưng người đã từng cùng nhau đọc sách, bây giờ nói chuyện trời nam biển bắc, nhớ lại những chuyện xấu hổ năm đó, châm biếm nói công việc mệt như chó, oán hận cuộc sống khổ sở.

Lý Hách nói đến nhiệt huyết bừng bừng, bắt đầu móc hết tâm can: “Người với người thật không giống nhau, không phải con ông cháu cha, để tồn tại thật không dễ dàng, chỉ nói đến chuyện kết hôn, đã mất rất nhiều sức lực, tốn một số tiền lớn, nhà gái còn chê tôi keo kiệt, oán giận lễ hỏi không nhiều, lì xì không không đủ dày, khách sạn không đủ xa hoa, chụp ảnh cưới chưa tới hai vạn thì người ta không muốn mặc váy cưới, nếu không phải bị ép đến bước này, tôi có thể chẳng muốn kết hôn đâu...”

“Thì ra cậu kết hôn là bị ép hả.” Tần Miểu thở dài nói. “Không muốn kết thì thôi, cậu còn trẻ như vậy, gấp gì chứ.”

“Ai,” Lý Hách thở dài một tiếng, “Không kết không được, con cũng sắp sinh rồi, mẹ vợ tôi còn không xé xác tôi ra!”

Lời này vừa nói ra, mấy người đều lộ ra vẻ mặt hiểu rõ, một người cười cười chỉ vào Lý Hách, nói: “Hay thật, tốc độ này, cậu không phải mới biết người ta được ba tháng sao? Cười chui cũng thôi đi, cậu đây là bác sĩ bảo cưới đó.”

Lý Hách khoát tay: “Tôi cũng không muốn, còn không phải là ngoài ý muốn sao, ai muốn làm ba sớm như thế, cuộc sống bây giờ bao nhiêu chuyện phải lo, sau này còn nhiều chuyện nữa!”

Tần Miểu lại rót nửa ly rượu, nâng cầm lên hỏi Lý Hách: “Ý của cậu là, nếu vợ cậu không mang thai, cậu còn không có ý định lấy cô ấy, tình cảm hai người không sâu sắc hả.”

Lý Hách gật đầu thừa nhận, hơi buồn rầu nói, “Nói thật, xem mắt thì quen, mới có mấy tháng có thể có bao nhiêu tình cảm chứ.”

Tần Miểu nhíu mày: “Đàn ông các cậu đều nghĩ như thế sao, nếu cậu không yêu cô ấy sao có thể ở bên cô ấy cả đời, cái này có bao nhiêu khó khăn chứ.”

“Có gì đâu mà khó, cứ sống cùng nhau qua ngày thôi, bây giờ khác trước kia, lúc đi học chỉ nói đến tình yêu, khi đó thật ngây thơ, hiện tại thì sao, không thể nói đến tình yêu, những người cứ nói yêu đều giả dối cả, trong lòng nghĩ gì ai mà biết.” Lý Hách chắc một tiếng, hơi uể oải, “Xem như tôi đã nhận ra, phụ nữ sau khi tốt nghiệp thì trở nên thực tế hơn nhiều, nếu cậu khá giả thì được, nếu cậu không có tiền, cậu chính là cái rắm, người ta nghe thấy đều muốn bịt mũi né tránh.”

Lời Lý Hách vừa nói hết, những người đàn ông khác đều đồng tình gật đầu.

Tần Miểu liếc nhìn Trần Thứ, thấy anh cầm ly rượu, không có biểu cảm gì. Ánh sáng nhu hòa phác họa khuôn mặt anh tràn đầy dịu dàng. Khi những người đàn ông khác nói chuyện, anh chỉ cúi đầu, im lặng ngồi đó.

Đầu Tần Miểu nóng lên, ngực cũng nóng, cô ta cầm ly lên, uống hết nửa ly rượu còn lại, rượu vào cổ mát lạnh, đến dạ dày lại trở nên nóng bỏng.

Không biết là do uống nhiều quá hay là do lời nói của Lý Hách quá bi quan, cô ta đột nhiên cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

Chẳng lẽ hôn nhân thật sự cứ như vậy, dù không phải là người mình thích cũng muốn ở cùng nhau cả đời? Nếu như vĩnh viễn không có cách nào ở bên người mình thích, vậy kết hôn có ý nghĩa gì đâu? Một mình cô ta vẫn có thể sống tốt, cần gì tìm thêm người nào khác?

Càng nghĩ tim càng lạnh, thậm chí có một loại tuyệt vọng không nói nên lời.

Cô ta sẽ không đi tới bước này như Lý Hách.

Tâm trạng Tần Miểu rất kém, mấy người đàn ông vẫn còn ở đó kể khổ, cô ta rót một ly rượu, lại uống cạn, đến khi định rót chén nữa, bình rượu bị người khác lấy đi.

“Đừng uống nhiều quá.” Trần Thứ nói, “Uống chút trà đi.”

Tần Miểu nhìn anh, đầu óc choáng váng, trong mắt dường như nóng lên. Cô ta híp mắt, giật giật khóe miệng: “Tôi còn muốn uống, cậu quản gì chứ.”

Trần Thứ sững sờ, Tần Miểu giật bình rượu lại, rót một ly, lại uống cạn.

Trần Thứ nhú mày nói: “Uống nữa sẽ say.”

“Say thì say.” Tần Miểu nằm sấp trên bàn, hàm hồ đáp một tiếng.

Quả nhiên say rồi.

Nói chuyện xong, Lý Hách cũng đã say, buổi tụ tập độc thân cuối cùng cũng kết thúc.

Đã hơn mười giờ.

Mọi người đều uống rượu, đành phải gọi xe, trước tiên là đưa Lý Hách về sau đó mới trở về khách sạn.

Tổng cộng sáu người, chỉ có Trần Thứ và Tần Miểu ở chung một tầng vì thế mấy người đàn ông khác ném Tần Miểu cho Trần Thứ, từng người trở về phòng.

Tần Miểu say không biết gì, không đứng vững được, Trần Thứ đỡ cô ta lên lầu đưa về phòng.

Mở cửa, Trần Thứ đỡ Tần Miểu nằm xuống giường, mở chăn ra đắp cho cô ta. Lúc chuẩn bị rời đi, Tần Miểu mơ mơ màng màng gọi một tiếng: “Trần Thứ?”

Trần Thứ nghĩ cô ta đã tỉnh, quay đầu lại nói: “Cô nghỉ ngơi đi, sáng mai mười giờ qua bên kia.”

Trong mắt Tần Miểu đầy sương mù nhìn anh, lại gọi một tiếng “Trần Thứ”.

“Còn có chuyện gì sao?”

Má Tần Miếu đỏ bừng, híp mắt nói: “Tôi rất khó chịu...”

Trần Thứ nghiêm túc nói: “Lần sau đừng uống nhiều như vậy nữa.”

Tần Miếu chưa nói câu nào, đột nhiên chống tay ngồi dậy.

Trần Thứ: “Cô...”

Nói chưa dứt lời, cánh tay đã bị người kéo, Tần Miếu đột nhiên ôm chặt lấy anh. Người say rượu ý thức không rõ ràng, giống như người chết đuối vớ được cọc, sức lực rất lớn, Trần Thứ không đề phòng, bị cô ta kéo một cái liền ngã xuống.

Tần Miếu ôm lấy cổ anh.

Trần Thứ chấn động, lập tức giữ tay cô ta đẩy ra, nhanh chóng đứng lên khỏi giường, cách xa mấy mét, giật mình kinh ngạc nhìn người trên giường.

Tần Miếu bị đẩy như thế, cả người không còn khí lực, cau mày nằm đó không động đậy.

Trần Thứ nhú mày nhìn cô ta một cái, không chân chừ lập tức rời khỏi phòng.

Trần Thứ trở về phòng mình, ngồi cuối giường một lúc, muốn gọi điện thoại cho Khương Tĩnh.

Tay vừa đưa vào túi liền sững sờ.

Chẳng mấy chốc anh nhớ tới gì đó, dừng một chút, đi ra ngoài gõ cửa phòng bên cạnh, bên trong không có động tĩnh gì, anh đành phải xuống lầu tìm lễ tân.

Trong phòng bên cạnh, đầu Tần Miếu đau vô cùng, lăn lộn trên giường mấy vòng, miệng gọi lung tung mấy tiếng, đều là cùng một cái tên. Một lát sau, mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cô ta sờ soạng xung quanh, sờ được một chiếc di động dưới chân, híp mắt nhìn xuống, theo thói quen ấn nút xanh lá cây, sau đó nhắm mắt lại, đặt điện thoại bên tai, “Alo” một tiếng.

Cùng lúc đó, trong điện thoại truyền tới tiếng nói: “Trần Thứ?”

Tần Miếu xoa đầu, giọng nói mơ hồ: “Cô là ai... Ừm, tìm ai...”

Đầu kia, Khương Tĩnh sững sờ một chút, nhìn nhìn điện thoại, không bấm sai, đúng là tên Trần Thứ.

Cô chần chừ hỏi: “Tôi tìm Trần Thứ, cô là?”

Trong điện thoại vẫn là giọng nữ mơ hồ: “Tìm Trần Thứ à... Tôi cũng tìm anh ấy, tôi không tìm thấy, anh ấy lại không thích tôi...”

Khương Tĩnh khẽ nhú mày, đang định hỏi lại, trong điện thoại lại không có tiếng gì nữa. Bên kia cúp máy.

Tần Miểu trở mình, thả tay ra, di động rơi xuống đất, cô ta vô thức lăn hai vòng, kéo chân lên, nằm bất động.

Phục vụ phòng đi theo Trần Thứ lên lầu, giúp anh mở cửa.

Trần Thứ đi vào, thấy di động của mình rơi trên đất, anh nhặt lên rồi đi ra ngoài.

Nhân viên đóng cửa lại.

Trần Thứ về phòng, theo thói quen mở nhật kí cuộc gọi ra gọi cho Khương Tĩnh, đang định nhấn vào tên cô, tay đột nhiên dừng lại.

Cuộc gọi gần nhất, thời gian hiển thị là 1 phút 18 giây, mới hai phút trước.

Anh vừa liếc nhìn, xác định thật sự không nhìn nhầm, tim đột nhiên bị bóp chặt, lập tức gọi điện thoại qua.

Hai tiếng chuông vang lên, người bên kia nhận điện thoại nhưng không lên tiếng.

Trần Thứ siết chặt di động, thấp giọng gọi: “Khương Khương?”

Chờ mấy giây mới nghe thấy tiếng cô: “Trần Thứ.”

Cô chỉ gọi một tiếng như vậy liền im lặng, dường như đang chờ anh mở miệng.

Trần Thứ không do dự nói: “Vừa rồi gọi điện thoại cho anh?”

Đầu kia ừ một tiếng.

“Khương Khương.” Trần Thứ lại gọi một tiếng, giải thích với cô, “Tần Miểu uống say, anh mới đưa cô ấy về phòng, di động rơi ở đó vừa mới lấy về.”

Trong điện thoại không có tiếng động, im lặng khiến người ta bất an.

Trần Thứ chờ mấy giây, đang định mở miệng thì nghe cô nói: “Anh cũng uống rượu?”

Trần Thứ sững sờ, chẳng mấy chốc đã phản ứng kịp, giải thích: “Uống một chút, em còn nhớ không, hôm đó anh đã nói với em, bạn của anh chuẩn bị kết hôn, anh và Tần Miểu tới tham gia hôn lễ.”

“Không phải là chủ nhật sao?”

“Là chủ nhật, nhưng bọn anh đến sớm, tối nay có cuộc tụ tập, bọn anh vừa ăn xong, bây giờ mới về khách sạn.”

“Ồ.”

Trong điện thoại lại không có động tĩnh, Trần Thứ mím môi, hơi căng thẳng: “Khương Khương?”

“Vâng?”

“...Sao em không nói gì?”

“A,” Khương Tĩnh dựa vào bàn, tay cào nhẹ vào mặt bàn, nhẹ nhàng nói: “Em không có chuyện gì hết, chỉ muốn xem anh có nghỉ ngơi tốt hay không.”

“Một lát nữa anh sẽ tắm rửa rồi đi ngủ.”

“Được, vậy anh ngủ sớm đi, em tắt máy.”

Đưa di động ra khỏi tai, lại nghe thấy tiếng nói từ đầu kia: “Khương Khương...”

Khương Tĩnh lại đưa điện thoại dán bên tai, nghe Trần Thứ nói: “Nói mấy câu nữa đi.”

“Muốn nói cái gì?” Giọng Khương Tĩnh hơi lạnh nhạt.

Trần Thứ hơi sững sờ, giọng nói dè dặt: “Em... không có lời gì muốn nói với anh sao?”

Giọng người đàn ông hơi trầm, mấy chữ theo sóng điện thoại truyền tới, không hiểu sao đem theo một chút mát mát.

Khương Tĩnh vừa nghe, ngón tay ở trên bàn cũng dừng lại.

Qua một lát, cô cười nhẹ một tiếng, chậm rãi nói: “Sao nghe có vẻ uất ức như vậy? Em cũng đâu bắt nạt anh...”

Trần Thứ sững sờ, sau đó nghe thấy cô thở dài một hơi.

“Em định bắt nạt anh một chút, giờ thì hay rồi, không hạ thủ được.”

Ngực Trần Thứ co rút, cổ họng lại nóng lên. Im lặng một hồi, môi anh động đây, nhẹ nhàng nói: “Anh để em bắt nạt.”

46. Chương 46: “cậu Định Khi Nào Thì Cầu Hôn?””

Bên kia điện thoại hết sức im lặng, Trần Thứ bóp chặt di động không nhúc nhích, sau một lúc lâu lại nghe thấy tiếng cười của Khương Tĩnh.

Mặt Trần Thứ vì tiếng cười kia dần nóng lên.

“Khương Khương.”

“Vâng?”

“Em đừng cười...”

Khương Tĩnh nhin một chút, dừng cười, khóe môi vẫn giương lên, “Cười cùng không được sao?”

Trần Thứ không lên tiếng, tim lại đập nhanh hơn.

Khương Tĩnh không nghe thấy anh đáp lại, cảm thấy kì lạ, “Trần Thứ?”

“Ừ?”

Khương Tĩnh hỏi: “Sao thế, tức giận?”

“Không có.”

“Vậy anh nói chuyện đi.” Khương Tĩnh thả lỏng, đi tới ngồi xuống giường, tựa người vào đầu giường, “Ngày mai mấy giờ anh về?”

“Chắc xế chiều.”

“Đi chung với Tần Miểu?”

Trần Thứ dừng lại một chút, đáp: “Chắc là vậy.”

Khương Tĩnh ồ một tiếng, nói: “Em xem thời tiết rồi, ở chỗ anh trời mưa, đi đường cẩn thận một chút.”

“Ừ.” Trần Thứ nói, “Em ở nhà thế nào, vết thương còn khó chịu không?”

“Không sao, ở nhà cũng tốt, anh đừng lo cho em, tự chăm sóc mình cho tốt, đừng thức đêm mãi.”

Trần Thứ: “Ừ.”

“Đừng lừa em.” Khương Tĩnh nói, “Chờ em quay lại, nếu anh gây đi thì làm thế nào?”

Trần Thứ cười, “Gây sẽ để cho em đánh.”

“Đánh anh thì có ích lợi gì?” Khương Tĩnh chậm chạp nói, “Phải để anh cởi sạch nằm trên giường.”

Trần Thứ không ngờ cô đột nhiên nói những lời trắng trợn như thế, lập tức nghẹn lời, tai đỏ lên, quần bách lại bất đắc dĩ nói, “Khương Khương..”

Một tiếng gọi nhẹ xin tha này cũng không khiến Khương Tĩnh buông tha. Cô dường như còn rất hào hứng, hạ giọng nói: “Không phải nói để em bắt nạt sao.”

Trần Thứ: “...”

Cuối cùng nói không lại cô, anh lắc đầu, mặt đỏ lên đồng thời nói: “...Được rồi, nghe theo em hết.”

Đáp lại anh là một trận cười.

Cô dường như cười rất vui vẻ, tiếng cười kia khiến lòng anh ngứa ngáy. Trần Thứ yên lặng nghe, cảm giác cả người cũng hơi nóng lên.

Anh đưa tay cởi hai nút áo, vẫn không thấy bớt nóng.

Cảm giác này anh không lạ gì.

Chỉ là không ngờ gọi điện thoại với cô mà cũng có thể như vậy. Trần Thứ nhú mào, cảm thấy hơi chán nản.

Hết lần này tới lần khác Khương Tĩnh vẫn không buông tha cho anh, cười xong lại tiếp tục đùa giỡn, “Anh giữ lời đó, đến lúc đó nếu anh đổi ý em sẽ tự mình ra tay, hửm?”

“...”

Trần Thứ càng khó chịu, phía dưới đã có phản ứng.

“Khương Khương...”

Khương Tĩnh nghe thấy giọng anh có chút không đúng, hỏi, “Sao thế?”

“Không sao.” Trần Thứ ổn định tâm tình, “Không còn sớm nữa, em... ngủ sớm một chút.”

Khương Tĩnh đoán chắc là anh xấu hổ, cô hơi buồn cười, suy nghĩ một chút vẫn nhin được.

Bắt nạt đủ rồi, thấy tốt thì thu tay lại.

Khương Tĩnh nói: “Được, anh cũng nhanh ngủ đi.”

Trần Thứ ừ một tiếng.

Nói một tiếng ngủ ngon liền cúp điện thoại.

Trần Thứ thở ra một hơi, cởi áo khoác ra, cũng mở toàn bộ nút áo sơ mi.

Ngồi trên giường một lát, vẫn còn nóng, anh vuốt mui, đứng dậy vào nhà vệ sinh.

Lúc này tắm nước lạnh thật sự là không tốt lắm, rất dễ bị bệnh, nhưng Trần Thứ thật sự không thoải mái đành phải tắm một lần.

Nhưng mà hình như không có tác dụng mấy, anh dựa vào vách tường đứng một lúc, trong đầu óc hỗn loạn đều là Khương Tĩnh, khuôn mặt, thân thể, bộ dạng run rẩy trong lòng anh, tiếng thở dốc của cô...

Hai mắt Trần Thứ nhắm chặt, tự chủ triệt để sụp đổ.

Anh nắm lấy chính mình, tay từ từ di chuyển.

Khuôn mặt Khương Tĩnh như ẩn hiện trước mắt, cô hơi nhắm mắt, lông mi ướn nhẹ, nằm trên ngực anh dịu dàng gọi tên anh.

...

Động tác trên tay ngày càng nhanh hơn, anh múm chặt môi, mào cũng cau chặt.

Trong không gian khép kín chỉ có tiếng hô hấp nặng nề của đàn ông.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng anh cũng không kìm nén được, miệng hơi hé mở, gọi tên cô, “Khương Khương...”

Hô hấp ngày càng dồn dập, vài giây sau, một tiếng kêu đau đớn khàn khàn bật ra khỏi cổ họng.

Giải quyết xong, anh mở mắt ra, dựa vào vách tường thật lâu.

Hôm sau, Trần Thứ ở trong phòng chờ tới chín rưỡi, sợ Tần Miểu vẫn chưa thức dậy liền gọi điện thoại cho cô ta.

Điện thoại vang lên rất lâu Tần Miểu mới nhận, hiển nhiên là vừa tỉnh ngủ.

Trần Thứ không nói nhiều, chỉ nhắc nhở một câu: “Mười giờ chúng ta phải xuất phát.”

Tần Miểu chóng mặt xoa xoa trán, ồ một tiếng nói: “Biết rồi.”

Nói xong cũng cúp điện thoại.

Cô ta nằm trên giường một hồi, đầu óc cuối cùng cũng tỉnh táo lại, mơ hồ nhớ tới một đoạn kí ức.

Im lặng hồi tưởng lại một lát, cô ta bật dậy khỏi giường.

Ký ức ngày càng rõ ràng, Tần Miểu kinh ngạc ngồi một lúc, đưa tay hung hăng đánh vào đầu mình.

Trần Thứ đợi đến 10:10, Tần Miểu mới chậm chạp từ trong phòng đi ra.

Nhìn thấy anh, cô ta sững sờ một chút, gò má không nhịn được nóng lên.

Trần Thứ không để ý, chỉ hỏi: “Đi được chưa?”

Tần Miểu sửa lại tóc để che giấu cảm xúc, thúc giục: “Được rồi, chúng ta nhanh lên đi, đừng đến trễ!”

Nói xong thì đi về phía thang máy.

Vào thang máy, Tần miểu càng không được tự nhiên, luôn cúi đầu không nói lời nào.

Trần Thứ nhìn cô ta một cái, hỏi: “Cô không thoải mái sao?”

Tần Miểu sững sờ, thuận theo lời anh nói: “Đúng vậy, còn có chút không thoải mái, tối qua thật sự uống nhiều quá, ngủ lâu vậy vẫn thấy không đủ.”

“Lần sau đừng uống nhiều như thế nữa.”

Tần Miểu ừ một tiếng, nói: “Hôm qua không phải vì vui quá sao, mọi người hiếm khi tụ tập một chỗ, không cẩn thận liền uống nhiều...” Dừng một chút, cô ta lại nhìn Trần Thứ một cái, làm như tùy ý nói, “Hôm qua phiền cậu rồi, xin lỗi nhé.”

“Không sao.”

Lúc này, thang máy đến lầu một, cửa mở ra, Trần Thứ nói: “Đi thôi.”

Hai người ra khỏi thang máy, đi vòng qua quầy bar tới bãi đậu xe Trần Thứ nói: “Để tôi lái cho.”

Tần Miểu kinh ngạc, “Cậu lái xe được sao? Hình như cậu chưa từng học lái xe mà.”

“Đã học rồi.” Trần Thứ nói, “Chỉ là không lái nhiều, tháng trước mới lái xe của sư huynh, không sao đâu.”

Tần Miếu nửa tin nửa ngờ ngồi vào ghế phụ.

Không ngờ Trần Thứ thật sự lái xe ra, vững vàng chạy trên đường.

Tần Miếu ngạc nhiên nói, “Cậu học lái xe khi nào thế., sao tôi không biết? Trước kia mỗi lần nghỉ hè không phải đều đi làm sao?”

“Không đến trung tâm học, trước kia ở nhà từng lái xe tải.” Trần Thứ nói.

Mặc dù anh chưa đi thi bằng lái, nhưng từ lúc mười lăm mười sáu tuổi đã giúp bác lái xe đưa hàng, kĩ thuật lái xe coi như cũng được tôi luyện rất lâu, loại xe con này lái vài lần liền quen, không có gì khó.

Tần Miếu hiểu, ồ một tiếng. Cô ta biết bác của Trần Thứ đã qua đời, không muốn anh lại buồn, nên không hỏi lại, dời đề tài, “Hôm qua Lý Hách có uống nhiều không, đừng để ảnh hưởng đến việc kết hôn của cậu ta.”

“Cậu ta cũng uống rất nhiều, nhưng tốt hơn cô.”

“A, vậy là tốt rồi.”

Giọng nói Tần Miếu chậm rãi trầm thấp. Cô ta nhớ tới chuyện ngày hôm qua lại bắt đầu phiền não, đặc biệt là khi thấy Trần Thứ phản ứng như vậy, càng cảm thấy buồn vô cùng.

Anh nhìn qua có vẻ như không thêm để ý, nhất định là nghĩ rằng cô ta uống say mới làm ra hành động như vậy.

Rõ ràng là anh không để trong lòng.

Tần Miếu rầu rĩ suy nghĩ một lát, cảm thấy mình quả thật bị bệnh rồi, rõ ràng là sợ anh phát hiện, nhưng lại mơ hồ hi vọng anh biết rõ tâm ý của cô ta.

Quá mâu thuẫn.

Biết rõ thì có thể thế nào?

Anh đã có người mình thích, với tính cách của anh, chẳng lẽ còn cho cô ta một chút hi vọng sao.

Nhất định là sẽ xóa bỏ hết mọi tâm tư của cô ta.

Tần Miếu chán nản thất vọng nhìn ra ngoài cửa sổ, áp chế hết tâm tư phức tạp xuống tận đáy lòng.

Hôn lễ của Lý Hách diễn ra lúc mười hai giờ, mười giờ rưỡi, chú rể và cô dâu đã ra ngoài đón khách.

Trần Thứ và Tần Miếu tiến vào, bọn họ được sắp xếp ở bàn của bạn học, đến mười một giờ, mọi người cũng đã đến khá đông đủ. Những người tới tham gia hôn lễ đều là những người thân thiết, bạn nam chiếm đa số, bạn học nữ trừ Tần Miếu còn có hai người, một người là lớp trưởng, một người là cán bộ học tập, cũng là hoa hậu năm đó và là nữ thần năm đó Lý Hách từng thích, sau khi tỏ tình thất bại liền thành bạn bè, qua lại cũng không tệ lắm.

Nghi lễ còn chưa bắt đầu, tất cả mọi người vẫn đang nói chuyện phiếm, đề tài đơn giản là về công việc và tình cảm, tán gẫu hết một lượt, tình hình của mọi người cũng được biết rõ ràng, trừ Tần Miếu và hai người bạn học nam khác còn độc thân, những người còn lại đều đã có người yêu.

Đương nhiên, khiến mọi người kinh ngạc nhất là Trần Thứ, không ngờ anh lại có đối tượng sớm như vậy.

Ai cũng biết, năm đó trong mười sinh viên nam đứng đầu về nhan sắc của khoa kiến trúc, Trần Thứ được gọi là “Đầu gỗ khó chịu”, mỗi ngày không phải học tập chính là làm thêm, đã từng có một cô gái ở lớp bên theo đuổi anh, định đưa thư tình cho anh, ai ngờ tồn cả nửa tháng cũng không gặp được người, cuối cùng người ta cảm thấy dù theo đuổi được cũng không có ý nghĩa liền từ bỏ.

Dần dần, nhưng người khác cũng chùn bước, cảm thấy người như vậy dù lớn lên đẹp trai một chút thì cũng không có tác dụng gì, cả ngày bận rộn, chắc chắn không có thời gian ở bên bạn gái, nói gì đến yêu đương.

Mọi người thốt một hồi, tò mò hỏi han, Trần Thứ tính tình tốt hỏi câu nào đáp câu đó, cuối cùng vẫn là Tần Miếu không nhịn được, cắt ngang bọn họ: “Làm gì thế, người ta yêu đương thì làm sao, cứ làm như phát hiện ra lục địa mới vậy, chẳng lẽ Trần Thứ xuất gia mấy cậu mới thấy bình thường đúng không?”

Lớp trưởng gật đầu mãnh liệt: “Đúng đúng đúng!”

Tần Miếu liếc mắt, nói: “Người ta cũng chỉ mới bắt đầu yêu đương, còn chưa được mấy tháng, cũng không giống Lý Hách tốc độ như hỏa tiễn, chắc là mấy tháng nữa chúng ta lại phải uống rượu mừng đầy tháng của con trai cậu ta đấy!”

Một bàn người cười bò, lớp trưởng lại hỏi: “Trần Thứ, khi nào cậu kết hôn?”

Tần Miếu nghe vậy thì sững sờ, vô thức nhìn về phía Trần Thứ.

Trần Thứ cười cười, nói: “Vẫn chưa quyết định, tôi vẫn chưa cầu hôn.”

“A...” Lớp trưởng kéo dài giọng, hào hứng mười phần tiếp tục hỏi, “Vậy cậu định khi nào thì cầu hôn?”

“Nghỉ tết.”

“Nghỉ tết?”

“Ừ.” Trần Thứ gật đầu, trong mắt tràn đầy vui vẻ, “Đêm 30.”

47. Chương 47: “cô Đi Cắt Hộ Khẩu Đi!”

Cho dù bất đắc dĩ nhưng hôn lễ vẫn diễn ra rất hạnh phúc và khiến người ta hâm mộ.

Lúc tuyên thệ, giọng Lý Hách hết sức vang dội, cô dâu tươi cười, đến khi hai người ôm nhau, mọi người ở phía dưới đồng loạt vỗ tay.

Tần Miểu im lặng ngồi nhìn một hồi, mắt không tự chủ được hướng về phía Trần Thứ.

Cô ta không biết anh đang nghĩ gì. Nhưng cô ta chắc chắn anh không hề nghĩ tới cô ta.

Anh nói muốn cầu hôn vào đêm 30.

Khương Tinh sẽ đồng ý sao?

Trong lòng Tần Miểu ê ẩm, cô ta cảm thấy nhất định sẽ, anh tốt như vậy, trên đời này không chỉ mình cô ta biết rõ.

Trong phòng tiệc rất náo nhiệt, âm nhạc, ánh sáng, tiếng người chủ trì, còn có tiếng cười, tiếng hoan hô của các bạn học bên cạnh.

Tâm trạng Tần Miểu kém tới cực điểm.

Thời gian dường như trôi qua rất chậm.

Nhịn đến hơn ba tiếng, bữa tiệc mới kết thúc. Lý Hách vẫn muốn giữ lại nhưng Tần Miểu liên tục khoát tay từ chối, nửa tiếng sau lên đường trở về.

Xe vẫn do Trần Thứ lái, Tần Miểu chán nản dựa vào ghế, nhắm mắt lại, dọc đường đều không nói gì. Trần Thứ nghĩ cô ta quá mệt mỏi nên cũng không để ý, lái thẳng về Nam An, lúc ra khỏi đường cao tốc mới hỏi cô ta về nhà hay về viện thiết kế.

Tần Miểu hồi hồn, hỏi: “Cậu định về viện thiết kế hả?”

Trần Thứ nói: “Định về một chuyến, còn một số việc chưa làm xong.”

“Vậy đến đó trước đi, tôi lấy mấy thứ về luôn.”

Đến viện thiết kế, hai người cùng nhau lên lầu.

Trần Thứ không trì hoãn, lập tức mở máy tính ra bắt đầu làm việc.

Tần Miểu nhìn anh, nói: “Không còn sớm nữa, ăn tối xong lại làm.”

Trần Thứ không ngẩng đầu, mắt nhìn vào màn hình, nói: “Vẫn chưa đói, lát nữa tôi ăn sau.”

Tần Miểu không nói nữa, nói tiếng tạm biệt liền xoay người đi.

Khương Tĩnh ở nhà hai tuần, quan hệ với ba Khương cũng hòa hoãn hơn một chút, đương nhiên, chủ yếu là vì hiếm khi cô biểu hiện một mặt ngoan ngoãn nghe lời như thế, mỗi ngày ở nhà giúp đỡ rửa chén, nấu cơm, cùng hai ông bà xem ti vi, nói chuyện, tính tình nhẫn nại, khi bầu không khí tốt thì nói chuyện phiếm, nếu gặp phải đề tài không thoải mái thì giả câm, chỉ nghe không nói.

Ba Khương không biết chuyện xảy ra ở Nam An, sau khi trở lại mẹ Khương không nhắc một chữ, sợ ba Khương tức giận sẽ khiến mọi chuyện lại trở nên căng thẳng, cũng dặn Khương Mộng đừng nói.

Cuối tháng mười là sinh nhật bà ngoại Khương Tĩnh, mấy thế hệ cùng ở một chỗ chúc mừng sinh nhật bà, người lớn trẻ con đông đúc, vài chị em họ đã kết hôn cũng cùng chồng trở về.

Trường hợp này, khó tránh khỏi nói chuyện nhà, ban đầu bầu không khí rất tốt, đến sau cùng, đề tài chuyển đến chuyện hôn nhân, không khí liền trở nên tế nhị.

Trong những con cháu đã đến tuổi lập gia đình ở đây, trừ Khương Tĩnh và em họ nhỏ tuổi nhất thì ai cũng đã kết hôn. Hai người tự nhiên trở thành đối tượng thúc giục của người lớn.

Mợ, dì nhỏ cùng với mấy người chị họ anh một tiếng tôi một tiếng, Khương Tĩnh hoàn toàn không có tâm tư để nghe.

Hai ngày nay khẩu vị cô không được tốt, buổi sáng ăn rất ít, bây giờ cảm thấy rất đói, luôn cúi đầu buồn

bực ăn cơm, chỉ nghe người em họ kia đánh thái cực quyền với người lớn.

Khương Tĩnh may mắn có người em họ nhanh mồm nhanh miệng này giúp đỡ ngăn cản lửa đạn, không ngờ nháy mắt cô ấy lại đổi chiều gió, chiếc nôi úp thẳng lên đầu cô: “Ai da, mọi người sao cứ nói con thế, nhìn đi, trước con còn có chị Khương Tĩnh đó, chờ đến khi chị Khương Tĩnh được gả đi thì mọi người lại quan tâm tới con sau.”

Mọi người ở đó vừa nghe thấy lời này, ánh mắt ân cần đồng loạt rơi xuống đầu Khương Tĩnh.

Trong nháy mắt mợ đổi hướng súng, “Cũng phải, Khương Khương còn lớn hơn Lâm Lâm ba bốn tuổi, năm nay 29 hay 30 rồi?”

“29.” Khương Khương ngẩng đầu đáp một câu.

“A?” Dì nhỏ chuyển tròn mắt, nhớ lại một chút, “Sao dì nhớ là 30 rồi nhỉ.”

Khương Tĩnh không đáp lời, mẹ Khương không nhịn được, nói: “Là 29, sinh năm 86, tuổi mụ là 30.”

“Đó không phải cũng là 30 rồi sao, chúng ta cũng đâu tính theo kiểu kia, dù sao cũng tương đương 30 rồi.”

Dì nhỏ nói đến đây, mợ lại lo lắng nói: “Tuổi của Khương Khương cũng không nhỏ nữa nhỉ,” ngừng một chút lại nói với vẻ thăm thía, “Nghe mợ khuyên một câu, chuyện trước kia đều đã qua rồi, đừng để trong lòng nữa, nhanh chóng tìm đối tượng mới tốt, đợi lớn hơn tí nữa thì thật sự đốt đèn lồng cũng khó mà tìm được.”

Chị họ cũng hòa theo: “Đúng vậy, Khương Khương đừng kén chọn quá, ở cơ quan chị có một đồng nghiệp nam vừa ly hôn, tuổi cũng không coi là lớn, không có con, nếu không chị giới thiệu hai người với nhau nhé, tiếp xúc thử một chút?”

Mẹ Khương vừa nghe, hơi không thoải mái: “Đã ly hôn rồi, hay là thôi đi.”

Mợ không vui: “A Ngọc cũng là có ý tốt, đã ly hôn thì thế nào, đây không phải là suy tính đến tình trạng của Khương Khương sao, nói thật, năm đó Khương Khương chẳng khác ly hôn là bao nhiêu đâu.”

Lời vừa nói ra, sắc mặt ba mẹ Khương trở nên khó coi.

Khương Mộng cũng hơi tức giận, nhưng ngại đối phương là bề trên, khó mà nói gì, chỉ vỗ vỗ chân Khương Tĩnh ở dưới bàn, lấy im lặng để ủng hộ.

Ngược lại cậu nhỏ nghe không nổi, mở miệng nói: “Chuyện quá khứ thì đừng nói nữa, Khương Khương nhà

chúng ta xinh đẹp như vậy, sợ gì chứ.”

“Đúng vậy, Khương Khương rất tốt, các người đừng có tùy tiện giới thiệu, nhìn người phải chú ý một chút, cần phải tìm một người nhân phẩm tốt.” Bà ngoại đột nhiên mở miệng nói vậy, mẹ cũng đành im lặng.

Dì nhỏ thấy thế vội vàng làm hòa hoãn bầu không khí, nói: “Mẹ nói đúng, đây là chuyện chung thân đại sự của Khương Khương, bọn con đều sẽ lưu ý, con có quen một người bác sĩ, điều kiện rất tốt, dáng dấp cũng không tệ, vẫn còn độc thân, con thấy rất xứng với Khương Khương, nếu không...”

“Không cần phiền phức như vậy,” Khương Tĩnh mở miệng cắt lời dì, “Con có bạn trai rồi, xin lỗi, đã khiến mọi người lo lắng.”

Tiếng nói vừa dứt, vẻ mặt mỗi người trở nên khác nhau.

Mẹ Khương và Khương Mộng kinh ngạc, ba Khương không biết nội tình cũng sững sờ như mọi người.

Dì nhỏ hơi không tin: “A, chuyện khi nào thế? Sao không nghe nói.” Quay đầu hỏi mẹ Khương, “Chị, sao chị cũng không nói một tiếng, hóa ra Khương Khương đã có đối tượng, làm hại bọn em sốt ruột.”

Tâm trạng mẹ Khương phức tạp, một luồng khí tức giận nghẹn trong ngực, lên cũng không được mà xuống cũng không xong. Bà không dám nhìn phản ứng của ba Khương, miễn cưỡng cười với mọi người: “Chị cũng mới biết, con bé này bình thường nói chuyện không rõ ràng, chị cũng không tin, nói không chừng lại nói qua loa lừa chúng ta cũng nên.”

Những người khác còn chưa mở miệng, em họ đã hóng chuyện trước: “Chị Khương Khương, bạn trai chị thế nào, đẹp trai không? Có ảnh không?”

Khương Tĩnh sững sờ, lắc đầu: “Không có ảnh.” Lúc còn trẻ thích chụp ảnh, hiện giờ ngoài phải chụp hình khi làm việc, bình thường đều chưa từng có suy nghĩ này. Lúc này Khương Tĩnh mới ý thức được ngay cả một tấm hình của Trần Thứ cô cũng không có.

Em họ hơi thất vọng: “A, sao ngay cả ảnh mà cũng không có? Không phải thật sự bịa ra để lừa gạt mọi người chứ.”

Cô ấy nói như vậy, những người khác cũng cảm thấy lời nói của Khương Tĩnh không đáng tin.

Khuôn mặt tối tăm của mẹ Khương thả lỏng, ai ngờ một giây sau, cơn tức lại dâng lên chỉ vì một câu của Khương Tĩnh: “Là thật, anh ấy tên là Trần hứ, mẹ và chị con đều gặp rồi.”

Giọng nói của cô rất nghiêm túc, Khương Mộng nghe thì trong lòng thấp thỏm, nhưng khi Khương Tĩnh nhìn qua, chị vẫn gạt đầu: “Khương Tĩnh không nói dối, lần trước ở Nam An bọn con đã gặp rồi, là một

người rất tốt.”

Mẹ Khương không ngờ con gái lớn cũng hòa theo, lập tức bị đả kích.

Ba Khương cau mày, không nói lời nào.

Ngại là sinh nhật bà ngoại, lại có nhiều người ở đây như vậy, hai người đều chịu đựng không phát tác tại chỗ.

Trên đường trở về, áp suất trong xe thấp đến dọa người.

Hai vợ chồng Khương Mộng đã nhận ra, đưa thẳng bọn họ về nhà. Buổi tối, Khương Mộng ở nhà ba mẹ không về.

Mẹ Khương đang trong cơn tức giận, đem những chuyện giấu giếm nói hết ra.

Quan hệ vừa hòa hoãn lại bị phá vỡ.

Ba Khương tức giận, giận vì không ngờ người một nhà lại đồng lòng lừa gạt ông, càng không nghĩ tới qua nhiều năm như vậy, chịu khổ đau như vậy nhưng Khương Tĩnh không có chút tiến bộ nào.

Một người hai bốn hai lăm tuổi lại mới tốt nghiệp?

Nói đùa gì vậy?!

Càng đừng nói người kia còn mang nợ, hại Khương Tĩnh bị bắt cóc!

Ba Khương tức đến không nói nên lời, trực tiếp bắt cô chia tay.

Khương Tĩnh không đồng ý, cố gắng giải thích, nhưng ba Khương xanh cả mặt, ném luôn ly trà Khương Mộng đưa tới, hung dữ nói: “Tôi dạy dỗ cô thế nào! Bây giờ cô dám tiếp tục ở bên nó xem?”

“Ba!” Khương Mộng vội vàng khuyên, “Ba có thể nghe Khương Khương nói rõ ràng được không?”

“Có cái gì mà nói, tôi nuôi con gái không phải để chịu tội, “ Ba Khương chỉ vào Khương Tĩnh, mắt đỏ lên, “Hôm nay tôi nói cho cô biết, nếu cô không chia tay, nhất định phải đi đường cũ, tôi không ngăn cản được, cô đi đi, tôi không có đứa con gái như cô, tương lai bị bắt nạt, bị bỏ rơi cũng đừng chạy về cái nhà này, cửa nhà này cô cũng đừng vào nữa.”

Mẹ Khương nghe được thì rơi nước mắt, “Lão Khương, ông đừng như thế...”

Ba Khương không để ý tới bà, đi thẳng vào phòng lấy sổ hộ khẩu ra, ném trước mặt Khương Tĩnh: “Cô đi cắt hộ khẩu đi!”

Khương Mộng cũng sợ hãi: “Ba...”

Sắc mặt Khương Tĩnh trắng bệch, kinh ngạc nhìn quyển sổ nhỏ màu đỏ trên sàn.

Cô chậm rãi ngồi xuống, lật sổ hộ khẩu lên.

Nhắm mắt lại, nước mắt chảy ra.

48. Chương 48: “khương Khương, Chờ Anh Nhé.”

Đêm dần khuya, xe chạy vững vàng trên đường. Ngoài cửa sổ xe không nhiều, có một số người vội vã bước nhanh qua đường.

Hai người trong xe đều không nói gì.

Khương Mộng cầm vô lăng, yên tĩnh lái xe, thỉnh thoảng nhìn qua gương chiếu hậu. Khương Tĩnh ngồi ở ghế sau, trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ, hai tay để trên đùi, tay phải vẫn nắm chặt quyển sổ hộ khẩu kia.

Trong xe quá yên tĩnh, Khương Mộng muốn nói gì đó, nhưng há miệng ra rồi lại đóng lại.

Đi vào cư xá Hường Viên, Khương Mộng lái xe và ga ra, định đêm nay sẽ không đi.

Cư xá Hường Viên là cư xá được xây dựng vào bốn năm trước, gần công viên thể kỷ, hoàn cảnh xung quanh rất tốt, năm đó ba Khương quyết định mua một căn hộ ba phòng, năm ngoái đã sửa sang lại, đồ dùng đều được trang bị đầy đủ, mặc dù ba Khương không nói gì, nhưng người trong nhà đều biết, căn hộ này là mua cho Khương Tĩnh.

Buổi tối lúc cãi nhau, thái độ ba Khương quá cứng rắn, thẳng thừng đuổi Khương Tĩnh đi, mắng xong liền thở phì phì đi vào phòng ngủ, mẹ Khương khuyên không được, lén lút lấy chìa khóa đưa cho Khương Mộng, để chị đưa Khương Tĩnh đến Hường Viên ở một đêm.

Khương Mộng giúp Khương Tĩnh thu dọn một ít đồ, cứ như vậy dẫn cô đi.

Hương Viên đều là nhà cao tầng, căn hộ của họ ở tầng mười chín, cửa sổ sát đất đối diện hồ Nguyệt Lượng của công viên thể kỷ, tầm nhìn rất tốt. Khương Mộng đi vào mở hết cửa sổ, mặc dù chưa từng có người ở nhưng mỗi tháng mẹ Khương đều thuê người quét dọn, trong phòng vẫn rất sạch sẽ.

Khương Mộng chuẩn bị vào phòng bếp đun ấm nước, vừa quay đầu, thấy Khương Tĩnh đứng ở cửa không nhúc nhích.

“Khương Khương, vào đi.” Khương Mộng gọi một tiếng.

Khương Tĩnh sững sờ một cái, đi vào, đứng trước cửa đối giày.

Đây là lần đầu tiên cô đến đây, trước kia khi sửa sang lại, Khương Tĩnh vẫn còn ở bên ngoài, mẹ Khương gửi ảnh tới cho cô, hỏi ý kiến một chút. Hiện tại vừa nhìn liền phát hiện cơ bản đều theo những lời cô thuận miệng đề nghị lấy lệ khi đó, cô nói cửa sổ sát đất không tệ, liền làm cửa sổ sát đất, cô nói phòng khách đừng dùng gỗ, lát gạch cũng không tồi, tốt nhất là màu xám, kết quả nền gạch thật sự màu xám, ngay cả giá sách trong thư phòng cũng theo những tấm hình cô tiện tay tải về gửi qua mà làm theo.

Khương Tĩnh ngồi trong thư phòng một hồi, Khương Mộng đi vào, nói: “Tắm rửa trước đi, chị đi siêu thị một chuyến.”

Khương Tĩnh gật đầu, đứng lên đi ra ngoài, lúc đi qua cửa, Khương Mộng kéo tay cô, “Hộ khẩu em cất đi, đừng cầm mãi, chờ đến khi ba không còn tức giận còn có thể đưa lại.”

Khương Tĩnh dừng một chút mới gật đầu.

Khương Mộng nhìn cô một cái, trán hơi nhăn lại, “Sao mặt lại trắng như vậy, tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi, hôm nay đừng nghĩ gì nữa.”

Khương Tĩnh ừ một tiếng.

Khương Mộng xuống siêu thị đối diện, mua một ít đồ dùng hàng ngày, đi qua khu rau quả, tiện thể lấy ít rau và trái cây, nghĩ một chút, lại mua thêm gạo và mì. Chị biết, với tình hình của ba Khương, lúc này sẽ không dễ dàng hòa giải như vậy, chỉ sợ Khương Tĩnh phải ở đây thêm mấy ngày.

Lúc Khương Mộng trở về, Khương Tĩnh đã tắm xong, đang trải chăn trong phòng ngủ.

Khương Mộng đi vào hỏi: “Có đói bụng không? Nấu mì cho em nhé?”

“Em không đói.” Cũng không muốn ăn.

Khương Mộng ngồi xuống bên giường.

Khương Tĩnh hỏi: “Chị không về không sao chứ? Anh rể...”

“Anh ấy lớn như vậy rồi còn có thể có chuyện gì? Chị sẽ gọi điện thoại.”

“Ừm.”

Hai chị em im lặng một hồi, Khương Mộng thở dài, thấp giọng nói: “Chắc chắn đêm nay ba mẹ không ngủ được.”

Khương Tĩnh mím môi không lên tiếng, cô không nói nên lời, cũng không biết phải nói gì.

Khương Mộng nói: “Ba thật sự tức giận, lúc nổi nóng nói mấy lời tàn nhẫn cũng là bình thường, chuyện năm đó em đã buông xuống nhưng đối với ba mẹ mà nói, đó vẫn là khúc mắc của họ.”

Khương Tĩnh hơi cúi đầu: “Những chuyện đó đều đã xảy ra, em cũng không có cách nào khác.”

“Không có cách cũng không được.” Khương Mộng nhú mày, “Chị biết em và Trần Thứ chắc chắn không thể chia tay, chẳng lẽ muốn tranh cãi quyết liệt giống như trước đây sao?”

Khương Tĩnh chấn động, ngẩng đầu nhìn chị, mắt lập tức đỏ lên.

Khương Mộng mềm lòng, vỗ vai cô, “Được rồi được rồi, em cũng không phải con nít, kì thật tình huống lần này không giống năm đó. Lúc em ở bên Thẩm Bạc An mới mười mấy tuổi, ai có thể chịu được? Định ý của ba đối với Thẩm Bạc An khẳng định là sâu không thấy đáy, con gái nhỏ như vậy liền bị người lừa đi, ông không hận đến nghiến răng mới lạ. Huống chi khi đó ông còn kỳ vọng vào em, ai ngờ em lại to gan như vậy, dám lén lút đổi nguyện vọng, ông có thể tiếp nhận mới là lạ đó.”

Nói đến đây, Khương Mộng lắc đầu, “Chuyện này cũng xong rồi, coi như ván đã đóng thuyền, ba mẹ cũng không có cách nào, hết lần này đến lần khác em lên đại học rồi vẫn còn tranh cãi với ba, chị khuyên không được, chị đã nói rồi, chuyện như vậy là do chính em làm hỏng, nếu như xử lý tốt, sao lại làm ra cái tiệc cưới kia? Lúc đó Thẩm Bạc An trừu tuổi lớn hơn em thì chẳng có gì hết, nếu thái độ em mềm mỏng một chút, Thẩm Bạc An lại bày ra vẻ hối lỗi, hai người bọn em kiên nhẫn một chút, đến trước mặt ba trình bày thật tốt thì sau đó sao có thể náo loạn thành như vậy chứ?”

Nói một hồi khiến Khương Tĩnh không phản bác được.

Sau cùng, Khương Mộng tổng kết: “Bây giờ nói những thứ này cũng không có ý nghĩa gì, em và Thẩm Bạc An tan vỡ, tức giận trong lòng ba vẫn còn đó, chắc chắn là rất hối hận năm đó không liều mạng chia cắt hai người, cho nên lần này mới làm lớn chuyện như vậy, ở mức độ nào đó mà nói, Trần Thứ cũng coi như

bị liên lụy bởi đoạn tình cảm kia của em, ba đối với em hết sức thất vọng, cũng không tin tưởng em nữa. Vậy nên chị nghĩ, em đừng lại làm căng lên nữa.”

Khương Tĩnh gật đầu: “Em biết rồi.” Dừng một chút, lại thêm một câu: “Em sẽ nhận sai với ba, sau đó nói chuyện thật tốt.”

Cuối cùng cũng thuyết phục được. Khương Mộng thở phào nhẹ nhõm, trấn an cô: “Được rồi, từ từ sẽ đến, chị cũng sẽ giúp em, chờ cơn tức của ba dịu xuống, chị sẽ nói anh rể em hẹn ba đi câu cá, đến lúc đó em nói chuyện với ông.”

Mắt Khương Tĩnh nóng lên, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn chị.”

“Khách sáo cái gì.” Khương Mộng đứng lên, “Nhanh đi nghỉ đi, mặt mũi trắng đến không nhìn nổi nữa rồi.”

Khương Mộng ra tới cửa, lại quay đầu lại, “Đúng rồi, còn Trần Thứ, chờ qua đợt này gọi anh ta đến một chuyến, chúng ta nói bao nhiêu lời tốt đẹp cũng phải để ba gặp người chứ, phải không?”

Khương Tĩnh gật đầu: “Vâng.”

Đóng cửa lại, Khương Mộng vào nhà vệ sinh.

Trong phòng trở nên yên tĩnh.

Khương Tĩnh ngồi một hồi, lên giường nằm xuống, mắt nhìn vào trần nhà màu trắng.

Giường rất mềm, thân thể cô vùi lấp vào bên trong đó.

Ánh sáng quá chói, Khương Tĩnh đưa tay che mắt, mơ hồ nhớ lại chuyện từ rất lâu trước kia...

“Mẹ, giường cứng quá, kê thêm cho con một chiếc nệm đi, con thích mềm!”

“Mềm thì có gì tốt, ảnh hưởng đến sức khỏe.”

“Mềm thoải mái, giường cứng con không ngủ được...”

“...Được rồi được rồi, Khương Khương thích, bà trải cho nó đi.”

Một câu cuối cùng là giọng của đàn ông, là tiếng của ba cô.

Khương Tĩnh dụi mắt, bàn tay ẩm ướt.

Khương Tĩnh rất ít khi khóc, đêm nay tâm trạng lại suy sụp, nước mắt cứ lau lại rơi.

Lúc này di động trong túi xách vang lên.

Khương Tĩnh chờ dần nằm một hồi, cho đến khi tiếng chuông sắp kết thúc mới hít mũi một cái, dùng dây lấy điện thoại trong túi ra.

Nhận điện thoại, nghe thấy giọng nói quen thuộc, vẫn là câu nói đó. Anh gọi tên cô.

Khương Tĩnh ừ một tiếng.

Trần Thứ hình như vừa về, vẫn chưa lên lầu, Khương Tĩnh nghe được tiếng chó sủa trong điện thoại, chắc là con chó dưới cư xá.

Khương Tĩnh không lên tiếng, Trần Thứ lại gọi một tiếng.

“Ừm, em đang nghe đây.” Khương Tĩnh hắng giọng một cái, nói, “Về nhà rồi?”

“Vừa về.” Trần Thứ nhú mào, đứng lại trong hành lang, dựa vào tường nói với cô, “Khương Khương, em bị cảm hả, giọng nghe không ổn lắm.”

“A, không có.” Khương Tĩnh nói, “Hôm nay ngủ nhiều quá, mới thức dậy không lâu, anh thế nào rồi?”

Trần Thứ yên tâm, nói: “Anh rất tốt.” Do dự một chút, nói, “Khương Khương, anh có chuyện muốn bàn với em.”

“Chuyện gì thế?”

Trần Thứ nói: “Ngày kia anh đi công tác ở Hong Kong, thứ sáu tuần sau sẽ kết thúc công việc, lúc đi về anh đến chỗ em nhé, được không?”

Khương Tĩnh sững sờ, nghe thấy bên kia nói: “Anh muốn gặp em một chút.”

“...Thứ sáu tuần sau?”

“Ừ.” Trần Thứ dừng một chút, giọng nói hơi thấp xuống, “Nếu như tiện thì anh đi chào hỏi cô chú luôn.”

Một hồi lâu không nghe thấy tiếng đáp lại, Trần Thứ gọi: “Khương Khương?”

“Em nghe thấy rồi.”

“... Không tiện sao?”

“Không có.” Khương Tĩnh lau mặt một cái, nhẹ nói, “Không có gì không tiện, anh tới đi.”

Trần Thứ rất vui mừng: “Được.”

Nói xong chuyện chính, hai người lại trò chuyện thêm vài câu, Khương Tĩnh nhìn đồng hồ, nói: “Anh mau nghỉ ngơi đi”

“Được, Khương Khương, chờ anh nhé.”

“Vâng.”

Khương Tĩnh ở Hướng Viên hai ngày, trong thời gian đó mẹ Khương có tới một lần, Chắc là vì lần này ba Khương nói quá tàn nhẫn, mẹ Khương không trách con gái, ngược lại lại sợ cô luẩn quẩn trong lòng, đến lúc đó hai ba con lại chống đối nhau.

Mẹ Khương nói một chút về tình hình trong nhà, lại lựa lời an ủi Khương Tĩnh, khuyên cô đừng xem những lời kia của ba Khương là thật, trước mắt cứ ở lại đây.

Mẹ Khương không nhắc một câu tới Trần Thứ, cuối cùng bà nấu một bữa cho Khương Tĩnh rồi mới rời đi.

Đến ngày thứ ba, Khương Tĩnh đến thư viện thành phố. Trước đây ba Khương làm việc ở nhà văn hóa, về sau phải phẫu thuật, sức khỏe không tốt nên mới xin được chuyển đến thư viện làm một phó quản lý nhân tài, không cần đi làm mỗi ngày, nhưng ba Khương đã thành thói quen, chỉ cần là thời gian làm việc thì sẽ không ở nhà, không có việc gì cũng tới văn phòng ngồi một lát.

Khương Tĩnh đến vào buổi trưa, quẹt thẻ đi vào ngồi chờ ở đại sảnh.

Đợi đến hơn một giờ mới thấy bóng dáng của ba Khương.

Khương Tĩnh đứng lên, đi tới bên cạnh ông, gọi một tiếng “Ba”.

Ba Khương không ngờ cô đột nhiên xuất hiện, sững sờ một cái, sau đó quay đầu bước đi.

“Ba..” Khương Tĩnh đi theo ông.

Đến cổng, thấy ba Khương cùng đồng nghiệp đi đến nhà hàng ở đường đối diện.

Khương Tĩnh không có cách nào đành quay về.

Vài ngày sau cũng đều như vậy, ba Khương luôn làm như không thấy cô, không phải đi ăn cơm với người khác thì sẽ về thẳng phòng làm việc, cô đuổi theo tới ông liền đóng cửa lại.

Giống như lúc này, ông thấy Khương Tĩnh đứng ở cổng, vẫn nhìn thẳng phía trước đi tới quán trà với đồng nghiệp.

Khương Tĩnh hơi chán nản. Có lẽ không chỉ là chán nản, còn có một chút tuyệt vọng.

Cô một mình đứng ở ven đường, không biết nên trở về hay tiếp tục chờ.

Bên cửa sổ quán trà ở lầu hai có hai người ngồi.

Một người trong đó nhấp một ngụm trà, nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Xem ra trời sắp mưa rồi.”

Ba Khương nghe thấy lời này, như có như không nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, bầu trời đúng là đã xám xịt.

Ông nhìn một hồi, cúi đầu uống trà, mấy giây sau nghe đồng nghiệp nói: “Chao ôi, đúng là mưa rồi.”

Ba Khương hơi sững sờ, đứng lên, ghé sát cửa sổ nhìn xuống.

Ở ven đường đối diện, con bé ngu xuẩn kia vẫn còn đứng đó.

49. Chương 49: “chúng Ta Có Một Đứa Con, Giờ Không Còn Nữa.”

Mưa dần nặng hạt, chỉ chốc lát sau mặt đất đã ướt hết, Khương Tĩnh chạy tới trạm xe buýt gần đó trú mưa.

Trời càng ngày càng tối, mưa vẫn rất lớn, tạm thời chắc sẽ không ngừng, Khương Tĩnh đứng sát vào trong

một chút nhưng vẫn bị nước mưa tạt vào mặt.

Cô thấy hơi lạnh, đầu choáng váng, bụng cũng khó chịu. Có lẽ là sắp đến kì kinh nguyệt, cho tới bây giờ cô chưa từng ghi nhớ ngày, mơ hồ cảm thấy lần này dường như bị chậm khá lâu.

Xa xa thấy có một chiếc taxi đi tới, Khương Tĩnh vẫy vẫy tay, ai ngờ xe chưa tới gần đã bị người khác giành mất.

Mấy chiếc xe khác cũng đầy khách, xe buýt lại chậm chạp không tới.

Đứng một hồi, Khương Tĩnh thả tay xuống, im lặng dựa vào biển quảng cáo.

Trận mưa to đột ngột này kéo hết tâm trạng phức tạp của cô ra, cô từ từ bình ổn lại, quyết định trước mắt chưa trở về vội, chờ thêm chút nữa. Mặc kệ thế nào, dù sao cũng có một câu cần phải nói.

Lúc Khương Tĩnh đang suy nghĩ, người ở quán trà đối diện vẫn đứng bên cửa sổ. Nhìn một hồi, ông quay lại bàn, đồng nghiệp ở đối diện còn đang cảm thán trời mưa thật to, nói gì mà “Một hồi mưa thu một hồi lạnh” các loại.

Ba Khương không có lòng dạ nào để nghe, trà uống được một nửa lại đứng lên nhìn ra ngoài, cách màn mưa vẫn có thể thấy Khương Tĩnh đứng ở trạm xe buýt.

Mưa to suốt một tiếng đồng hồ mới ngớt, tí tách từng giọt, cuối cùng ngừng hẳn.

Khương Tĩnh lại tới trước cửa thư viện chờ.

Vài phút sau thấy hai người đi ra từ quán trà.

Hai người kia nhanh chóng tới gần, Khương Tĩnh đi xuống bậc thang, tiến lại gọi một tiếng: “Ba”

Ba Khương không liếc nhìn cô, ngược lại người đồng nghiệp bên cạnh ngạc nhiên, hỏi, “Ồ, ông có con gái sao?”

Ba Khương không lên tiếng, Khương Tĩnh nhanh miệng nói: “Chào chú. Con tìm ba nói chuyện một lát.”

“A, được được, lão Khương, tôi vào trước!”

Người đồng nghiệp đi khỏi, sắc mặt ba Khương liền trầm xuống, bước nhanh rời đi.

Khương Tĩnh vội vàng nói: “Ba, ba nghe con nói vài câu đi.”

Ba Khương không nói lời nào bước lên bậc thang.

Khương Tĩnh đuổi theo, đứng ở phía sau thấp giọng nói một câu: “Con biết sai rồi.”

Ba Khương tạm dừng một chút, sau đó nghe thấy giọng nói của con gái càng thấp hơn...

“Ba, ba đừng không để ý tới con được không?”

Ba Khương chỉ dừng mấy giây, không nghe thấy cô nói gì nữa, liền đi lên tiếp. Khương Tĩnh quỳnh lên, bước qua hai bậc cầu thang, vội vàng đưa tay ra, nắm lấy vạt áo ông như trước đây.

“Ba...” Một tiếng khe khẽ nghẹn ngào, kèm theo tiếng khóc nức nở.

Tim ba Khương bị bóp chặt, đứng bất động.

Ông quay đầu lại, thấy khuôn mặt Khương Tĩnh tái nhợt liền chậm rãi nhíu mày.

Khương Tĩnh thấy ông không đi, lập tức nói: “Trước kia là con sai, con không hiểu chuyện, con không nên tự làm theo ý mình.”

Ba Khương vẫn lạnh mặt như cũ, sau khi nghe cô nói xong, nghiêm nghị hỏi: “Biết sai còn không thay đổi? Bảo con chia tay, con có nghe không?”

Mặt Khương Tĩnh cứng đờ, lắc đầu: “Ba, anh ấy không như ba nghĩ đâu, con không thể chia tay với anh ấy, con...”

“Vậy con biết sai cái gì?” Ba Khương tức giận lên đến đỉnh đầu, nổi giận đùng đùng cắt đứt lời cô, cũng không để ý vạt áo đang bị cô kéo, xoay người rời đi.

Ông đi vừa nhanh vừa bất ngờ, Khương Tĩnh vốn không có nhiều lực, lần này lại không chuẩn bị, cả người liền nghiêng về phía trước, ngã lên bậc thang.

Ba Khương quay đầu lại, thấy Khương Tĩnh té ngã, kinh ngạc sững sờ, lại thấy cô ôm bụng sắc mặt trắng bệnh, lập tức hoảng hốt, chẳng quan tâm gì nữa, chạy nhanh xuống: “Khương Khương!”

Khương Tĩnh choáng váng, đau đến không nói nên lời, chỉ nhìn ông chạy tới.

“Ba...” Trước mắt cô biến thành màu đen, há to miệng, tiếng nói dừng ở cổ họng, cả người mất đi ý thức.

Khương Mộng và mẹ Khương vội vàng chạy tới bệnh viện liền thấy một người đang ngồi xổm ngoài phòng cấp cứu.

“Ba!” Khương Mộng chạy nhanh tới, “Khương Khương sao rồi?”

Ba Khương đứng lên, sắc mặt ông rất tệ, đôi mắt đỏ bừng, nửa ngày cũng không mở miệng.

Mẹ Khương thấy ông như vậy, gấp đến nỗi rơi nước mắt: “Lão Khương, rốt cục con gái bị làm sao, đang tốt đẹp sao lại vào bệnh viện, ông nói đi chứ.” Nói xong, lại nghĩ tới tình huống bị thương lần trước của Khương Tĩnh, lập tức sợ hãi, “Có phải vết thương lần trước không lành tốt?”

“Mẹ, trước tiên nín khóc đi đã!” Khương Mộng cũng gấp đến điên rồi, “Ba, ba nói đi, Khương Khương thế nào rồi?”

Ba Khương nắm chặt tay, giọng nói buồn bực: “Sẩy thai, mất máu nhiều.”

Hai mẹ con trong lúc nhất thời đều kinh hãi.

Mẹ Khương nhìn chăm chăm vào ông, có chút không phản ứng kịp, “...Sẩy thai, sao lại sẩy thai chứ?”

Khương Mộng cũng sợ run một hồi, nhất thời không thể tiêu hóa được tin tức này. Chị căn bản không biết Khương Tĩnh mang thai.

“Mẹ, mẹ biết không?” Khương Mộng nhíu mày hỏi.

Mẹ Khương từ trong khiếp sợ dần bình tĩnh lại, bắt đầu lo lắng. Bà lắc đầu, bối rối lau nước mắt: “Khương Khương chưa từng nhắc tới, tại sao có thể như thế...”

Mang thai? Còn sẩy thai, sao có thể như thế chứ?

Phẫu thuật xong, Khương Tĩnh được đưa về phòng bệnh.

Được biết tình huống đã ổn, người một nhà mới hết thấp thỏm.

Khương Tĩnh vẫn ngủ. Về sau, mơ mơ màng màng tỉnh một lúc, ý thức không rõ ràng gọi một tiếng “Ba”, sau đó ngủ tiếp.

Đến chạng vạng, trong phòng bệnh đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại.

Khương Mộng tìm thấy điện thoại trong túi áo của Khương Tĩnh, là Trần Thứ gọi tới, chị ra ngoài nhận điện thoại, nói tình hình của Khương Tĩnh cho anh.

Lúc Khương Tĩnh thật sự tỉnh lại đã hơn tám giờ tối.

Mẹ Khương và Khương Mộng đều ở đây. Thấy cô tỉnh lại, vội vàng hỏi cô cảm thấy thế nào, còn đau hay không.

Khương Tĩnh sững sờ một lát mới chậm rãi nhớ lại chuyện đã xảy ra, theo bản năng đưa tay muốn sờ vào bụng.

Mẹ Khương đau lòng, lại rơi lệ.

“Mẹ?” Sắc mặt Khương Tĩnh tái nhợt, mày cau chặt, “Con mang thai, phải không?”

Mẹ Khương không biết trả lời thế nào, lau nước mắt, rồi lắc đầu.

“...Không phải?” Ánh mắt Khương Tĩnh chuyển qua Khương Mộng, vẻ mặt không xác định.

Khương Mộng nhìn cô một hồi, nhẹ nhàng gật đầu.

Khương Tĩnh hơi sững sờ, Khương Mộng còn muốn nói gì đó, đã thấy Khương Tĩnh nhắm mắt lại, môi càng trắng bệch.

Mẹ Khương đau xót không thôi, đã không còn tâm tư đi truy cứu hay trách cứ cái gì, an ủi cô như dỗ trẻ con, “Không sao, Khương Khương, không sao đâu.”

Khương Mộng cũng an ủi: “Đừng suy nghĩ nhiều, em ngủ thêm một lát đi.”

Khương Tĩnh lại mở mắt ra, hỏi: “Ba đâu ạ?”

Khương Mộng hơi dừng lại, nói, “Ồ bên ngoài.” Nhìn Khương Tĩnh, lại thấp giọng nói, “Ông cũng sợ hãi.”

“Còn không phải tại ông ấy sao,” Nhắc tới chuyện này, mẹ Khương lại tức giận và đau lòng, “Mẹ đã nói tính tình đó ông ấy không được đâu, sớm muộn cũng gây ra chuyện, giờ thì hay rồi, làm hại Khương Khương...”

Không nói tiếp nữa, mắt lại đỏ lên.

Khương Mộng không nhìn nổi, khuyên nhủ: “Được rồi, mẹ, mẹ ra ngoài xem ba thế nào, để Khương Khương yên tĩnh một lát.”

Mẹ Khương cũng không biết nói gì mới tốt, lau mắt đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh trở nên yên tĩnh.

Khương Mộng nói: “Chăm sóc thân thể cho tốt, sau này sẽ lại có.”

Im lặng lại im lặng, tiếng Khương Mộng càng nhẹ hơn, “Ba...Ba rất tự trách, chị nhìn ra được.”

“...Không liên quan đến ông.” Khương Tĩnh nói.

Là do cô sơ sót.

“Em căn bản không biết.” Một chút cũng không biết.

Rõ ràng có rất nhiều dấu hiệu nhưng cô đều không để mắt tới.

Bỏ vì mất máu nhiều, thân thể Khương Tĩnh rất yếu, buổi tối chỉ ăn mấy thìa cháo đậu đỏ rồi lại ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, trời đã sáng.

Rèm cửa sổ che hết ánh sáng, trong phòng bệnh hơi âm u.

Khương Tĩnh mở mắt ra, vừa động dậy, tay liền bị nắm chặt.

“Khương Khương?”

Giọng nói rơi vào tai, Khương Tĩnh bỗng nhiên ngơ ngẩn.

“Tĩnh rồi?” Trần Thứ ghé sát lại, sờ mặt cô, “Có thấy khó chịu ở đâu không? Đau bụng không?”

Khương Tĩnh im lặng nhìn người trước mặt, qua mấy giây, môi động đậy: “Bật đèn...”

Trần Thứ mở đèn.

Ánh đèn sáng ngời, trước mắt đều rõ ràng.

Khương Tĩnh nhú mày, nhìn anh chăm chăm, “Anh...”

“Anh ở đây.” Trần Thứ cười cười, khuôn mặt tiêu tụy nhờ nụ cười này mà đỡ hơn một chút, đôi mắt tràn đầy tơ máu dường như cũng không dọa người đến vậy.

Chóp mũi Khương Tĩnh ê ẩm, gọi một tiếng “Trần Thứ”, hốc mắt liền ướt, “Sao anh lại ở đây, anh đến từ khi nào...”

“Tối hôm qua, lúc đó em đang ngủ.”

Anh cúi đầu, ngón cái giúp cô lau nước mắt, hôn nhẹ lên khóe mắt cô một cái.

“Trần Thứ.”

“Ừ?”

“Chúng ta có một đứa con, giờ không còn nữa.”

Trần Thứ hơi dừng lại, thấp giọng đáp: “...Ừ.”

“Xin...”

Môi bị ngón tay người đàn ông đè lên.

Anh cúi đầu lại gần, hôn lên môi cô chặn lời cô.

50. Chương 50: “cậu Tính Thế Nào?”

Câu xin lỗi của Khương Tĩnh cuối cùng cũng không nói hết. Môi Trần Thứ ẩm áp mềm mại, hơi thở nóng hổi, cướp hết giọng nói và suy nghĩ của cô. Anh hôn rất dịu dàng, sợ cô không thở được, hôn một lúc liền lùi ra, đợi cô hít vào một hơi lại tiếp tục.

Thân mật một lát như vậy, Khương Tĩnh không phản đối, đôi môi trắng bệch cuối cùng cũng có chút sức sống, nhìn qua hình như tinh thần cũng tốt hơn một chút.

Trần Thứ nắm lấy tay cô, im lặng nhìn một hồi.

“Uống nước nhé?” Anh hỏi.

Khương Tĩnh gật đầu một cái, mắt nhìn vào anh.

Trần Thứ đứng dậy rót nước tới, đút cho cô vài ngụm, để ly xuống rồi ngồi bên giường, Khương Tĩnh chủ động nắm lấy tay anh.

Trần Thứ cầm ngược lại tay cô, để trong lòng bàn tay mà vuốt ve, hỏi: “Đói không, anh mua cháo cho em nhé?”

Khương Tĩnh lắc đầu: “Vẫn chưa đói, lát nữa mẹ em sẽ đưa cháo tới.” Ngừng một chút, hỏi, “Anh thì sao, anh đói không, tối hôm qua đã ăn chưa?”

“Đã ăn rồi, vẫn còn no.”

Khương Tĩnh không tin lắm, hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Sáu rưỡi.”

Khương Tĩnh nói: “Vậy anh đi ăn sáng đi, trong bệnh viện có căn tin.”

“Vẫn chưa đói, lát nữa lại ăn.”

Khương Tĩnh không khuyên nữa, trầm mặc một hồi, nói: “Anh từ Hong Kong tới?”

Trần Thứ gật đầu.

“Công việc vẫn chưa xong hả?”

“Cũng gần xong rồi, còn một chút nhờ đồng nghiệp làm giúp.”

Khương Tĩnh mím môi, nói, “Hôm qua... chị em nói với anh sao?”

“Ừ.”

“...Chắc là bị dọa rồi hả?”

Trần Thứ ngẩn ra, môi mím chặt, một hồi lâu sau mới gật đầu.

Đúng là sợ hãi.

Hôm qua gọi điện thoại, định hỏi cô có muốn mua gì không, bởi vì trước cuộc họp nghe mấy đồng nghiệp oán hận phải mua đồ giùm cho mấy bạn học nữ, nói người ta gửi tới toàn là tên mấy nhãn hiệu lạ, chắc phải mất cả ngày đi tìm.

Trần Thứ liền nghĩ tới Khương Tĩnh, không ngờ lại nhận được tin tức như thế.

Lần chờ đợi chuyến bay này là lần khó khăn nhất từ trước tới nay. May mà máy bay không bị trễ, đến sân bay cũng thuận lợi gọi được xe, lúc tới nơi này, cô vẫn đang ngủ.

Trần Thứ cảm thấy may mà cô đang ngủ, nếu không anh cũng không biết nên nói câu gì đầu tiên.

Khi đó tình trạng của anh đúng là không ổn, nửa ngày cũng không có cách nào trấn tĩnh lại, thấy cô nằm im lặng trong chăn, mặt trắng đến trong suốt, anh không biết mình có tâm trạng gì. Ở bên cô cả đêm, đến khi hùng đông mới trở lại bình thường.

Anh cũng nhớ lại lần đó.

Tháng chín bọn họ chỉ ở bên nhau một đêm đó, cô nói là kỳ an toàn, mặc dù anh không yên tâm, nhưng cuối cùng cũng không nhịn được. Cô cố tình dụ dỗ, anh liền quên hết mọi thứ. Thêm vào đó trong khoảng thời gian này lại không ở bên cạnh chăm sóc cô, nếu ở bên cô, có lẽ đã sớm phát hiện ra, cũng không xảy ra chuyện ngoài ý muốn này.

Trần Thứ cảm thấy, hình như anh lại thêm một lần hại cô chịu khổ.

Cho nên lúc cô xin lỗi, anh rất khó chịu.

Trần Thứ trầm mặc một hồi. Khương Tĩnh cũng không nói gì, cô có thể tưởng tượng được hôm qua anh sốt ruột thế nào khi bỏ hết mọi công việc chạy tới đây.

Tay Khương Tĩnh phủ lên mu bàn tay Trần Thứ.

Anh ngược mắt, Khương Tĩnh cười với anh.

Lúc này, có người đẩy cửa phòng bệnh đi vào.

Trần Thứ quay đầu lại, thấy người tới, lập tức đứng lên, gọi: “Dì,”

Mẹ Khương ngẩn người, có chút không phản ứng kịp.

Lúc này, Khương Mộng đi vào, mở miệng chào hỏi: “Trần Thứ, Khương Khương sao rồi?”

“Đã tỉnh rồi.”

Khương Mộng đi qua, không nhìn mẹ Khương đang kinh ngạc với ánh mắt mang theo chút oán giận, đi thẳng tới bên giường, “Khương Khương?”

“Chị.”

“Tốt hơn rồi?” Lúc hỏi Khương Mộng trừng mắt nhìn cô.

Khương Tĩnh liền hiểu ý chị, ừ một tiếng.

Khương Mộng xoay người nói với Trần Thứ: “Cậu thức cả đêm cũng mệt rồi, đi rửa mặt ăn gì đi.” Nói xong lấy túi đồ đưa cho anh, bên trong là đồ dùng rửa mặt đã được chuẩn bị sẵn.

“Cảm ơn.”

Trần Thứ rất cảm kích, vừa cảm ơn ý tốt của chị, cũng là cảm ơn chị hôm qua đã kịp thời báo cho anh biết.

Ánh mắt Trần Thứ lại rơi trên mặt Khương Tĩnh.

Khương Tĩnh cười với anh, “Đi đi, nhanh trở lại.”

Trần Thứ lại gần, ngại có người ở đây nên vẫn cố nhin, vuốt tay cô để cô yên tâm, “Được, anh quay lại ngay.”

Mẹ Khương nhìn hết cảnh này, trong lòng rất không thoải mái nhưng giờ phút này cũng chỉ có thể giả vờ như không thấy. Khó có khi thấy Khương Tĩnh cười nhẹ nhàng như vậy, bà vừa khổ sở lại đau lòng, còn có một chút cảm giác nói không rõ được, cảm thấy dù bọn họ đối xử tốt với Khương Tĩnh hơn nữa, cũng không có tác dụng bằng sự xuất hiện của người kia, cậu ta đến, con gái bà như sống lại, ánh mắt cũng trở nên khác biệt.

Nghĩ như vậy nên ngay cả một câu ác độc cũng không thể nói ra.

Trần Thứ đi tới bên cạnh mẹ Khương, cúi đầu nói: “Dì, vậy con ra ngoài trước.”

Tâm trạng mẹ Khương phức tạp, không rảnh để ý đến, cũng không lên tiếng, đi thẳng tới bên giường nhìn Khương Tĩnh.

Chờ Trần Thứ đi ra ngoài, Khương Mộng nói: “Tối hôm qua Hứa Nhất Định đưa ba mẹ về thì tiểu Trần tới, có anh ta chăm sóc Khương Tĩnh nên con về nhà.”

Mẹ Khương ngẩng đầu lườm chị một cái, vẫn bất mãn, “Buổi sáng gọi điện sao con không nói, vừa rồi ở dưới lầu cũng không nhắc tới, con cố ý.”

Khương Mộng bất đắc dĩ cười: “Đúng đúng đúng, không phải con sợ bị mắng sao.”

Mẹ Khương liếc chị một cái, cúi đầu mở nắp bình giữ nhiệt, quay đầu đổi giọng nói chuyện với Khương Tĩnh, “Ăn cháo táo đỏ, bồi bổ khí huyết, buổi tối sẽ hầm canh cá cách thủy cho con.”

Khương Tĩnh hơi ngạc nhiên vì bà không tức giận, lập tức ngoan ngoãn gật đầu, “Cảm ơn mẹ.”

Mẹ Khương hừ một tiếng, bộ dạng có chút mất hứng, “Còn khách khí với mẹ.”

Đối với con trai nhà người ta thì thân mật như vậy, quả nhiên con gái lớn không thể giữ.

Nghĩ tới đây, mẹ Khương tự giạt mình một cái, có chút bi thương: Con gái đúng là đã lớn, lại thích Tiểu Trần kia, chỉ sợ muốn giữ cũng không được.

Nhưng mà Tiểu Trần...

Trong lòng mẹ Khương thở dài một tiếng, nhớ tới chuyện Khương Tĩnh sẩy thai, lập tức lại trừ Trần Thứ nhiều điểm, cân cân trong lòng lại nghiêng. Mấy giây ngẩn ngui, vẻ mặt mẹ Khương thay đổi mấy lần, tỏ

ra rất rối rắm.

Khương Tĩnh nhìn sắc mặt bà, lựa lời nói: “Mẹ, khiến mẹ vất vả như vậy, con rất áy náy.”

“Con cứ chịu tội như vậy, mẹ không vất vả mới lạ.” Mẹ Khương đỡ cô dậy, ngồi bên giường đút cháo cho cô, vừa đút vừa muốn tâm sự, mấy lần muốn nói lại thôi, rối rắm một hồi, cuối cùng vẫn nhú mồm nói, “Con gái phải biết cách bảo vệ mình, đàn ông trẻ tuổi quá sẽ không cân nhắc hậu quả, dù sao người chịu đau khổ cũng không phải bọn họ.”

Khương Tĩnh sững sờ một chút mới hiểu được, lập tức nói: “Mẹ chuyện này không liên quan đến anh ấy, mỗi lần đều do con...”

Nói đến đây, khuôn mặt tái nhợt lập tức đỏ lên, trước mặt Trần Thứ da mặt cô rất dày, nhưng ở trước mặt mẹ và chị nói đến việc này vẫn rất xấu hổ.

Giọng Khương Tĩnh nhỏ dần, cúi mặt xuống, nói: “Là thật...”

Khương Mộng đứng bên cạnh nghe thấy cũng lúng túng ho một tiếng nói: “Mẹ, đây là chuyện ngoài ý muốn, Khương Khương không phải con nít, đừng nói nữa.”

Mẹ Khương lăm bằm hai câu, không nói nữa.

Trần Thứ quả nhiên nhanh chóng trở lại.

Khương Mộng đưa mẹ Khương đi, buổi trưa lại đưa cơm tối, phát hiện ba Khương ngồi ngoài hành lang, tay để trên đầu gối, tư thế giống như ngày hôm qua.

Khương Mộng sững sờ một cái, đi tới

“Ba...”

Ba Khương ngẩng đầu, Khương Mộng thấy ông rất tiêu tụy, hốc mắt lõm sâu, dường như già đi mấy tuổi.

Khương Mộng cảm thấy chua xót, “Mẹ nói ba đi thư viện, ba không đi sao?”

“Đi lúc sáng.” Ba Khương rầu rĩ nói xong câu này, khẽ cúi đầu xuống.

Trên đầu ông dường như nhiều tóc bạc hơn.

“Ba ăn trưa chưa?” Khương Mộng lại hỏi.

Ba Khương ừ một tiếng.

Khương Mộng do dự một hồi, nói: “Không vào xem Khương Khương một chút sao? Nó đã khá hơn hôm qua nhiều.” Ngừng một cái, nhẹ giọng nói, “Tiểu Trần... ừm, chính là bạn trai của Khương Khương, tối hôm qua đã tới, đang chăm sóc nó.”

Thấy ba Khương không lên tiếng, Khương Mộng đoán ông cũng đã nhìn thấy qua cửa sổ nhỏ, cũng có thể khi Trần Thứ đi qua bọn họ đã gặp nhau.

Khương Mộng không biết ông đang nghĩ gì, chờ một hồi, nói: “Vậy con đi đưa cơm trước.”

Đi tới cửa, lại quay đầu nói, “Ba, Khương Khương căn bản không trách ba.”

Nói xong đẩy cửa đi vào phòng bệnh.

Khương Mộng đưa cho Khương Tĩnh cháo gan heo, bên cạnh đó còn có một phần cơm.

Khương Mộng mở bình giữ nhiệt ra. Trần Thứ nói: “Để tôi.”

Khương Mộng chỉ hộp cơm trong túi, “Đó là cơm của cậu, ăn trước đi.” Sau đó nhìn về phía Khương Tĩnh, nói, “Mẹ nấu.”

Khương Tĩnh giật mình, sau đó liền cười, nói với Trần Thứ: “Mẹ em nấu ăn rất ngon.”

Trần Thứ hình như cũng không ngờ sẽ nhận được đãi ngộ này, nhất thời có chút được chiều mà sợ, lập tức nói cảm ơn Khương Mộng, mở nắp hộp cơm ra, mùi thức ăn thơm mê người. Anh quay đầu nhìn Khương Tĩnh, đôi mắt sáng rỡ.

Khương Tĩnh cười thúc giục, “Nhanh ăn đi.”

Khẩu vị của Khương Tĩnh tốt hơn lúc sáng, ăn cơm trưa xong tinh thần cũng khá hơn một chút.

Trần Thứ cất hộp cơm và bình giữ nhiệt đi, Khương Mộng ngồi bên giường nói chuyện với Khương Tĩnh, tán gẫu vài câu rồi thấp giọng nói: “Ba vẫn ngồi bên ngoài.”

Khương Tĩnh và Trần Thứ đồng thời sững sờ.

“Vẫn chưa đi sao?” Khương Tĩnh nhú mày.

Trần Thứ đi tới nói: “Chú đã đến từ lâu, tôi đi qua gọi nhưng hình như ông không muốn vào.” Ngừng một chút, nhìn về phía Khương Tĩnh, “Khương Khương, anh đi xem một chút.”

Anh ra ngoài, bị Khương Tĩnh gọi lại.

“Đừng đi, ông sẽ không để ý đến anh đâu.”

Khương Mộng cũng đồng ý, “Chắc ông không biết đối mặt với Khương Khương thế nào, vậy cũng tốt, để ông thay đổi tính tình bướng bỉnh kia đi.”

“Ừm, chắc chưa tới hai tiếng nữa ông sẽ đi.” Khương Tĩnh nói.

Hai tiếng nghỉ trưa kết thúc, thư viện mở cửa, chính là thời gian đi làm.

Nhưng Khương Tĩnh đã đoán sai, đã đến giờ làm việc nhưng ba Khương cũng không đi, ông ngồi bên ngoài cả buổi chiều.

Khương Tĩnh ngủ một giấc, tỉnh lại đã là chạng vạng, mơ màng mở mắt, bên giường có một người đứng đó.

Cô nghĩ là Trần Thứ, gọi một tiếng, không thấy đáp lại, người kia từ từ đi tới.

Cô dụi mắt, thấy rõ, giật mình một cái, gọi...

“Ba.”

Cô chống tay muốn ngồi dậy, vừa động dậy liền kéo giá truyền dịch đi. Chớp mắt một cái liền thấy người kia đã tới bên giường.

“Ba.” Khương Tĩnh lại gọi một tiếng.

Ba Khương đỡ giá truyền dịch, nhìn mu bàn tay cô, tim mới ổn định trở lại.

“...Con ngủ đi.” Ông nhú mày, cứng ngắc nói một câu.

“Con ngủ đủ rồi.” Khương Tĩnh nói.

Ba Khương nhìn cô, lại nghĩ tới bộ dạng cô ngã xuống ngày đó, mặt trắng bệch, cứ như vậy mà hôn mê.

Giống như lúc bốn tuổi ngã từ ghế sau xe đạp của ông xuống, đầu đập vào nền gạch, gọi thế nào cũng không tỉnh lại.

Sắc mặt ba Khương lại trở nên khó coi. Ông vuốt vuốt mặt, nghe thấy Khương Tỉnh nói: “Con không sao, ba đừng lo.”

Ba Khương không nói gì, nhưng cũng không đi ra ngoài.

Khương Tỉnh đang định gọi ông một tiếng, Trần Thứ liền vào, đi theo phía sau là một y tá.

Thấy ba Khương ở trong phòng, Trần Thứ hơi kinh ngạc, gọi một tiếng “Chú”, y tá ở phía sau đi nhanh tới, để nhiệt kế lên bàn, “Bệnh nhân sốt sao? Đo nhiệt độ trước đã!”

“Sốt?” Khương Tỉnh hơi sững sờ nhìn về phía Trần Thứ, “Hình như không có mà.”

Trần Thứ giải thích: “Anh sờ trán cảm thấy hơi nóng, đo thử một chút.”

Khương Tỉnh nghe lời, sau khi đo xong, y tá nói: “Bình thường, không sốt, làm tôi sợ quá.” Quay đầu nói với Trần Thứ, “Được rồi, tình trạng rất tốt, người nhà cũng đừng quá căng thẳng, để bệnh nhân nghỉ ngơi nhiều một chút, sau khi xuất viện thì bồi bổ thân thể, không có chuyện gì đâu.”

Trần Thứ hơi không yên tâm, lại cúi người sờ trán Khương Tỉnh, nói: “Có thể đo lại lần nữa không, tôi vẫn thấy hơi nóng.”

Y tá mặc dù bất mãn anh cẩn thận nhưng cũng coi như chuyên nghiệp, đo lại lần nữa, trấn an anh, “Thật sự không có chuyện gì, nhiệt độ này là bình thường, chắc là anh mặc quá ít nên tay bị lạnh, mặc thêm quần áo đi.”

Trần Thứ: “...”

Khương Tỉnh bật cười, nói cảm ơn với y tá.

Y tá đi rồi, Trần Thứ hỏi Khương Tỉnh: “Có khó chịu không?”

Khương Tỉnh lắc đầu.

Trần Thứ thả lỏng một chút, thấy ba Khương vẫn đứng ở đó, liền cầm ghế lại, “Chú ngồi đi ạ.”

Ba Khương nhìn anh một cái, không lên tiếng, ánh mắt dời về mặt Khương Tĩnh.

“Ba, ba ngồi đi.” Khương Tĩnh cũng nói một câu.

Ba Khương hàm hồ ừ một tiếng, mấy giây sau vẫn ngồi xuống.

Trần Thứ rót một ly nước bưng tới: “Chú, chú uống nước đi.”

Khương Tĩnh nhìn chăm chăm sắc mặt ba mình, sợ ông không nhận sẽ khiến Trần Thứ khó xử, liền nói: “Ba, ba uống miếng nước đi.”

Ánh mắt cô cẩn thận, ba Khương nhìn thấy liền phiền muộn.

“Để đó đi.”

Giọng nói lạnh nhạt xa cách, nhưng cũng không từ chối, Khương Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, nhìn Trần Thứ, Trong mắt có chút vui mừng.

Trần Thứ mỉm cười với cô.

Ánh mắt hai người nhìn nhau, dù không rõ ràng nhưng cũng không thể xem nhẹ.

Ba Khương nhú mày, chỉ làm như không thấy.

Không lâu sau, mẹ Khương và Khương Mộng cùng nhau đưa cơm tối tới, thấy tình cảnh trong phòng bệnh đều sững sờ.

Trần Thứ đã đi qua, nhận lấy túi trong tay Khương Mộng, lại trịnh trọng nói cảm ơn mẹ Khương: “Dì, cảm ơn dì đã nấu cơm cho con, ăn rất ngon.”

Thái độ của anh thành khẩn, lời nói cũng dễ nghe, mẹ Khương ngại mặt mũi, đáp một tiếng, ngẩng đầu, đối mặt với ba Khương.

Vợ chồng già hai người đều thấy vẻ phức tạp, khó xử, bất đắc dĩ... còn có chút buồn lơ mơ hồ trên mặt đối phương.

...

Khương Tĩnh ở bệnh viện năm ngày, bác sĩ đề nghị về nhà tĩnh dưỡng.

Trần Thứ xin nghỉ phép nửa tháng ở lại chăm sóc cô, Khương Tĩnh không khuyên được, chỉ có thể tùy anh. Nghe theo đề nghị của Khương Mộng, cô chưa về nhà mà vẫn đến cư xá Hướng Viên, Trần Thứ cũng ở đó.

Một tuần sau, thái độ của mẹ Khương với Trần Thứ có chút kì lạ, khách sáo cũng không phải nhưng cũng không mặn mà lắm, bọn họ không ngăn cản Trần Thứ ở lại Hướng Viên chăm sóc Khương Tĩnh.

Ở bệnh viện bọn họ đều thấy được, người trẻ tuổi này chăm sóc Khương Tĩnh rất tốt. Anh dường như làm việc tỉ mỉ nghiêm túc hơn nhiều so với những người ở tuổi đó, tìm thể nào cũng không ra sai sót.

Sau khi Khương Tĩnh xuất viện đều ở Hướng Viên, mẹ Khương càng thêm nhàn rỗi, nấu cơm hầm cháo, giặt quần áo đều do Trần Thứ làm. Lúc bọn họ đến thăm Khương Tĩnh, Trần Thứ còn làm một bàn thức ăn mời bọn họ.

Ăn vài lần, mẹ Khương cảm thấy một người đàn ông mà nấu ăn ngon như vậy cũng hơi kì quái.

Trần Thứ ở Giang Thành hai mươi ngày.

Thân thể Khương Tĩnh suy yếu, những ngày qua ở nhà tĩnh dưỡng ngủ rất nhiều, cũng không ra khỏi nhà, đối với nhiều việc cũng không biết rõ.

Chỉ là dần dần phát hiện, thái độ của ba mẹ với Trần Thứ hình như hơi thay đổi.

Ví dụ như, mẹ Khương thỉnh thoảng sẽ hỏi cô: Tiểu Trần nghỉ lâu như vậy sẽ không bị công ty đuổi chứ. Thậm chí có một lần còn thúc giục cô khuyên Trần Thứ trở về sớm một chút, đừng để mất chén cơm.

Mà ba Khương, mặc dù không nói gì, nhưng có một lần Trần Thứ gọi ông, Khương Tĩnh nghe thấy ông đáp lại.

Cô không xác định điều này có phải thể hiện là bọn họ đã hơi chấp nhận Trần Thứ hay không.

Cho đến một ngày trước khi Trần Thứ rời khỏi Giang Thành, Khương Tĩnh ngủ trưa tỉnh lại, phát hiện Trần Thứ không ở trong phòng, cô đứng dậy muốn ra ngoài tìm anh, ở cửa lại nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng khách.

Đều là giọng nói quen thuộc, vừa nghe liền nhận ra, một người là ba cô, một người là Trần Thứ.

Khương Tĩnh hết sức kinh ngạc, bọn họ thể mà có thể ngồi nói chuyện với nhau.

Cô không đi ra, nhẹ nhàng mở hé cửa, nghe thấy giọng ba cô: “Việc này cậu tính thế nào?”

51. Chương 51: “tất Cả Những Cái Không Tốt Đều Trở Nên Tốt Hơn.”

Khương Tĩnh nghi hoặc, cảm thấy hơi kì lạ, không biết ông nói đến chuyện gì, vì sao lại hỏi Trần Thứ tính thế nào?

Cô dựa sát vào cửa, lắng nghe, muốn biết Trần Thứ nói gì.

Nhưng Trần Thứ không trả lời ngay, thật ra là ba Khương không cho anh cơ hội trả lời, hỏi xong liền nói tiếp một câu: “Những năm này Khương Khương chịu không ít đau khổ, chuyện trước kia của nó, cậu có biết không?”

Trần Thứ vâng một tiếng.

“Biết thì tốt.” Ba Khương dừng một lát mới nói tiếp, “Cậu mới từng này tuổi, so với nó thật sự là nhỏ hơn nhiều. Cậu có từng nghiêm túc nghĩ tới sau này, cậu muốn ở bên nó thì phải làm thế nào, ba mẹ cậu sẽ đồng ý chứ? Nếu ba mẹ cậu có ý kiến, về sau Khương Khương sẽ phải chịu uất ức. Việc này cậu đã nói với người nhà chưa, thái độ của ba mẹ cậu thế nào?”

Khương Tĩnh không ngờ ba sẽ hỏi những chuyện này, có chút ngoài ý muốn lại có chút vui vẻ. Ba cô có thể nói những lời như vậy đã là sự nhượng bộ rất lớn. Chỉ cần biểu hiện của Trần Thứ không tệ, ông sẽ không làm khó nữa.

Khương Tĩnh không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà nháy mắt tiếp theo, hơi thở này lại vì câu trả lời của Trần Thứ mà mắc kẹt trong cổ họng.

“Chú, con không có ba mẹ.” Trần Thứ nói như vậy.

Kinh hãi giật mình không chỉ có Khương Tĩnh, ba Khương hình như cũng không ngờ được, qua hai giây mới chậm rãi hỏi: “Bọn họ... không còn nữa?”

Trần Thứ lắc đầu, giải thích cho ông: “Con chưa từng gặp ba mẹ, không biết bọn họ là ai, trên trần có người nói thấy bọn họ ném con trước cửa nhà bác, nhưng bác nói ông cũng không biết.” Ngừng một chút, giải thích, “Bác là người nhận nuôi con, ông bảo con gọi là bác.”

Ba Khương nghe xong nhất thời ngẩn ra, chuyện vứt bỏ con cái bọn họ nghe thấy không ít, nhưng phần lớn là vứt con gái, hơn nữa những năm này cũng hiếm thấy, không ngờ Trần Thứ lại gặp phải tình huống này.

Ba Khương im lặng một hồi lâu mới tiếp tục nói: “...Từ nhỏ đã sống với bác?”

Trần Thứ gật đầu.

“Trong nhà chỉ có hai người?”

“Vâng.”

Đáp xong một tiếng này, Trần Thứ cúi đầu xuống, mày nhúm chặt, “...Bây giờ chỉ còn một mình con, bác cả đã qua đời.”

Trong phòng khách yên tĩnh.

Ba Khương lấy một điều thuốc ra châm lửa.

Qua một hai phút, ba Khương nói: “...Câu học đến nghiên cứu sinh?”

Trần Thứ vâng một tiếng.

Ba Khương gật đầu, nói một câu: “Rất không dễ dàng.” Ngừng một chút, hỏi, “Còn thiếu nợ?”

Trần Thứ hơi sững sờ, sau đó gật đầu: “Vâng.”

“Khoản nợ khi đi học? Học phí?”

“Không phải,” Trần Thứ thấp giọng nói, “Bác cả bị bệnh, dùng để chữa bệnh.”

Ba Khương ngược mắt, ấn nửa điều thuốc còn lại vào gạt tàn, nói: “Còn thiếu bao nhiêu?”

“Mười hai vạn.” Trần Thứ trả lời xong nhìn ông nói, “Chú, con biết hiện tại kinh tế của con không tốt, nhưng xin chú tin tưởng con, con sẽ không để Khương Khương chịu khổ. Món nợ này sang nửa năm sau con có thể trả hết. Đến đầu năm sau con mới có thể vào làm chính thức, hơn nữa, sang năm con có thể làm thêm mấy công trình, nếu như thuận lợi, thu nhập cũng sẽ tăng, con đã nghĩ kĩ rồi, nếu Khương Khương đồng ý, con muốn sang năm cùng cô ấy đi đăng ký trước, còn hôn lễ...”

“Con sẽ nhanh chóng tổ chức, chỉ là hiện tại con không thể đảm bảo với chú bao lâu sau có thể mua nhà ở Nam An, nhưng con sẽ nghĩ cách rút ngắn thời gian này.”

“...Mua nhà ở Nam An?” Ba Khương khẽ lắc đầu, “Cậu vừa tốt nghiệp, yêu cầu cậu cái này chính là làm khó cậu, tôi nói với cậu chuyện này không phải có ý như thế. Với tính tình của Khương Khương, nếu tôi thật sự làm thế thì cũng không có tác dụng gì.”

Suy nghĩ một chút, ông nói tiếp, “Nhìn ra được cậu đã suy nghĩ rất nhiều. Về vấn đề kinh tế không có gì nghiêm trọng, cậu mới từng này tuổi, không phải là thời điểm để quan tâm tới vấn đề này, nếu quả thật khó khăn, chúng tôi có thể giúp đỡ, điều tôi lo lắng nhất không phải chuyện này, có vài lời, bây giờ tôi nói, cậu nghe trước đã.”

Trần Thứ chân thành nói: “Chú nói đi ạ.”

Ba Khương nói: “Khương Khương lớn hơn cậu gần năm tuổi, bây giờ nhìn nó còn trẻ, cũng ưa nhìn, nhưng cậu vừa tốt nghiệp, chưa tiếp xúc với nhiều người, tôi cũng từng ở tuổi của cậu, loại tình cảm này... Nói thật, tôi không thật sự yên tâm, Khương Khương lại quá trọng tình...”

Nói đến đây, ba Khương nhíu mày, không tiếp tục nữa.

Nhưng Trần Thứ đã hiểu.

“Con hiểu ý chú.” Anh suy nghĩ một chút, nói, “Tâm ý của con đối với Khương Khương, con không biết làm thế nào để chú tin tưởng. Loại cảm giác này, rất khó diễn tả cho người khác, con cũng chưa từng yêu ai, không có cách nào để so sánh, nhưng bản thân con...”

“...Bản thân con rất rõ...” Anh hơi cau mày, chậm rãi nói, “Ở bên cạnh Khương Khương khiến con cảm thấy, dường như tất cả những cái không tốt đều trở nên tốt hơn.”

...

Phòng khách lại trở nên yên tĩnh, ba Khương không hỏi lại, Trần Thứ cũng không nói nữa.

Cửa phòng ngủ nhẹ nhàng khép lại, ánh sáng bị ngăn trở ở bên ngoài.

Trong căn phòng âm u, Khương Tĩnh ngồi xõm bên tường, một bàn tay che kín mặt.

Nước mắt từ kẽ ngón tay chảy xuống đến khóe môi.

Cô dùng tay gạt đi, chậm rãi đứng lên, dựa vào tường, hốc mắt lại ướt. Nhưng mà, cô lại muốn cười.

Không biết làm thế nào để biểu đạt tâm tình, lúc người đàn ông ngoài kia nói những lời này, là đã tìm được lời giải thích tốt nhất.

Tất cả những cái không tốt đều trở nên tốt hơn.

Đúng là, sau khi gặp anh, những gì đã qua đều tan thành mây khói.

Khương Tĩnh không biết bên ngoài kết thúc nói chuyện khi nào, cô lên giường tiếp tục nằm, lẳng lặng suy nghĩ một lát.

Thân thể của Trần Thứ, những ngày trước kia của anh...

Cho dù đã qua, nghĩ tới, vẫn khiến người ta khó chịu.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng mở ra, Trần Thứ đi tới.

Anh không biết Khương Tĩnh đã tỉnh, do dự có nên gọi cô hay không. Đã ba giờ hơn, canh trong nồi đã nấu xong, bây giờ uống là tốt nhất. Hơn nữa ngủ trưa quá lâu cũng không nên, buổi tối cô sẽ không ngủ được.

Đứng bên giường một lát, Trần Thứ đi tới kéo rèm cửa sổ ra rồi quay lại vỗ nhẹ vào cánh tay Khương Tĩnh, gọi hai tiếng thấy cô không có phản ứng đành phải lại gần, nhẹ nhàng ngồi nghiêng trên giường, định nhéo má cô, nhưng vừa nhìn qua liền dừng tay lại.

Khương Tĩnh mở to mắt, trong đôi mắt đỏ bừng lấp lánh ánh nước.

Trần Thứ lập tức ghé sát lại, nhìn chăm chăm vào mặt cô: “Sao thế em? Khó chịu ở đâu?” Anh đưa tay lau nước mắt cho cô, nhìn cô từ trên xuống dưới một lần, khẽ nhíu mày, “Khương Khương, nói đi.”

Khương Tĩnh không nói gì, duỗi tay ôm cổ anh, mặt dán vào ngực anh.

“Lên đây đi.” Cô nhẹ nhàng nói.

Trần Thứ sững sờ, thấp giọng nói: “Để anh cởi áo.”

“Không cần, anh lên đây đi.”

Trần Thứ nằm xuống bên cạnh cô, ôm cô vào lòng.

“Em sao thế?”

“Không sao.” Cô ậm ừ nói, “Tỉnh lại không thấy anh.”

Trần Thứ kinh ngạc, cũng không quá tin tưởng, “Anh ở ngay bên ngoài, đừng nói dối, tại sao em khóc?”

“Em gặp ác mộng.” Khương Tỉnh nói.

“Ác mộng gì? Sợ sao?”

Khương Tỉnh ừ một tiếng, “Em không nhớ nữa.”

Trần Thứ sờ mặt cô, thấp giọng an ủi: “Chỉ là mơ thôi, đừng nghĩ tới là được.”

“Vâng.” Khương Tỉnh im lặng một hồi, nói, “Ngày mai em đưa anh đi.”

“Không cần, em ở nhà nghỉ ngơi đi, anh có thể tự đi.” Trần Thứ nói xong, nhớ đến gì đó, lại nói, “Khương Khương, chú bảo chúng ta mai về nhà ăn cơm.”

Khương Tỉnh sững sờ, giả vờ không hiểu, “Ba em? Nói khi nào?”

“Ông vừa tới, em đang ngủ, ông ở một lát rồi đi về.”

“Ồ.” Khương Tỉnh nói, “Sao ông trở nên dễ tính thế? Xét thấy anh biểu hiện rất tốt, nên thưởng cho anh.”

Trần Thứ cười, “Thưởng gì?”

Khương Tỉnh chui ra khỏi ngực anh, chống tay ngồi dậy, cúi đầu hôn lên môi anh.

Trần Thứ vui vẻ nhận lấy, ngậm lấy môi cô dây dưa rất lâu.

Hơi thở anh dần trở nên nặng nề.

Khương Tỉnh vẫn còn muốn tiếp tục.

Trần Thứ nâng mặt cô, nghiêng đầu tránh ra.

“Sao thế... Anh không thở được?” Khương Tỉnh định ghé lại gần.

“Đừng... đừng nhúc nhích....” Trần Thứ vội vàng nói.

Nhưng đã muộn, Khương Tĩnh nằm sấp trên người anh, trong nháy mắt cũng cảm nhận được biến hóa của anh.

Cô cười, hôn lên cằm anh nói, “A, hóa ra là thế.”

Trần Thứ bất đắc dĩ dỗ cô: “Xuống được không?”

“Không.”

“Xuống đi em.”

“Không muốn xuống.”

Trần Thứ không còn cách nào, thấp giọng nài nỉ: “Khương Khương, đừng quậy nữa, bây giờ không thể đụng vào em được.”

“Em biết.” Khương Tĩnh chậm rãi sờ cổ của anh, nhẹ giọng nói, “Không sao, dù sao em cũng có thể chạm vào anh.”

Nói xong, tay liền đưa xuống.

52. Chương 52: “anh Sẽ Không Như Thế.”

Vẫn như trước kia, chỉ cần Khương Tĩnh đã quyết thì dù cô thế nào cũng vô ích.

Cô muốn thưởng cho anh, Trần Thứ chỉ có thể nhận.

Mặc dù đã lâu không chạm vào anh, hơi không quen lắm, nhưng thái độ của cô rất nghiêm túc, không lâu sau liền trở nên thành thực.

Cô cố gắng đổi nhiều cách thức, nhìn anh nhíu mày thở dốc không kiềm chế được, cô vừa thoải mái lại vui mừng.

Vốn là Trần Thứ tới gọi cô dậy, bây giờ thì hay rồi, toàn bộ thời gian buổi chiều đều sử dụng ở trên giường.

Sau khi cô làm loạn một hồi, đầu Trần Thứ đã toàn mồ hôi.

Khương Tĩnh cũng hơi mệt, nằm bên cạnh anh, nhìn vào mặt anh.

Trần Thứ đưa tay lên ôm lấy cô, hai người không nói gì, trong phòng yên tĩnh nhưng cũng không cảm thấy khó chịu.

Khương Tĩnh cảm nhận được hô hấp của Trần Thứ dần ổn định lại.

“Anh thấy thế nào?” Cô nhỏ giọng hỏi.

“...”

Cô thẳng thắn thật khiến người ta đau đầu, Trần Thứ ngậm miệng, định để cho vấn đề này tự động bị chôn vùi.

Hiển nhiên, Khương Tĩnh không để anh thực hiện được ý đồ. Cô không do dự hỏi lại: “Anh thấy tốt không? Có phải em dùng sức hơi quá?”

Trần Thứ: “...”

Không có cách nào tránh được, anh ngồi dậy, duỗi tay ôm cô lên: “Đi tắm.”

Vào nhà vệ sinh rồi chắc cũng không thể nào tiếp tục hỏi vấn đề này nữa nhỉ.

Anh lau người cho cô, cô không nói lời nào, lại đưa tay qua: “Nếu không thử lại lần nữa?”

“Không cần!” Anh nhanh chóng bắt lấy tay cô, chịu thua, “Rất tốt, không quá nhiều sức, vừa đủ.”

Nói xong, cúi đầu lau người cô rồi ôm cô ra ngoài.

Lúc Khương Tĩnh ăn canh. Trần Thứ vào phòng thu dọn hành lý. Khương Tĩnh ăn xong liền đi vào tìm anh, thấy anh đang cất quần áo vào ba lô.

Ở bên nhau sớm chiều hơn nửa tháng, ngày mai anh phải đi, cô cảm thấy hơi mất mát.

Trần Thứ vừa ngẩng đầu, thấy cô đang dựa vào cạnh cửa im lặng nhìn anh.

Ánh mắt triền miên lưu luyến cỡ nào, bởi vì thất thần mà có vẻ hơi lạnh nhạt, nhưng Trần Thứ nhìn cô, động tác trong tay cũng dừng lại.

“Sao thế ạ?” Khương Tĩnh hồi hồn, nháy mắt với anh, cười.

Trần Thứ đi tới, ôm cô vào lòng.

“Cuối tuần nếu không đi công tác anh sẽ đến thăm em.”

“Không cần.” Khương Tĩnh nói, “Em đã rất khỏe rồi, anh đừng chạy tới chạy lui, cuối tuần rảnh rồi thì nghỉ ngơi thật tốt.” Ngừng một chút, nói, “Dù sao tháng sau em cũng trở lại, đến lúc đó sức khỏe của em đã không sao nữa, mẹ sẽ không ngăn cản em.”

Trần Thứ không lên tiếng, Khương Tĩnh nói: “Anh nghe chưa?”

“Ừ.”

“Được rồi, anh dọn đồ đi.”

Trần Thứ lại ừ một tiếng, buông cô ra.

Khương Tĩnh nhìn lên bàn, nói: “Anh dọn quần áo đi, em giúp anh dọn những thứ kia.”

Trên bàn để giấy tờ, danh thiếp, chìa khóa linh tinh, hôm qua lúc giặt ba lô Trần Thứ lấy ra.

Khương Tĩnh giúp anh sắp xếp từng thứ một, nhiều nhất là danh thiếp, phần lớn đều là của đồng nghiệp của anh, kiến trúc sư ở Hong Kong.

Bên trong cũng có mấy tấm của Trần Thứ, hình chụp vô cùng đơn giản, anh mặc áo sơ mi trắng thắt cà vạt màu xanh nước biển, khuôn mặt tuần tú sạch sẽ.

Khương Tĩnh rút ra một cái, nhét vào túi mình.

Cuối cùng là chứng minh thư của Trần Thứ. Đây là hình anh lúc học cấp ba, khuôn mặt vẫn còn rất trẻ con, lúc chụp hình dường như hơi căng thẳng, môi hơi mím lại.

Người ta nói ảnh chụp chứng minh thư là xấu nhất, nhưng Khương Tĩnh cảm thấy Trần Thứ này rất đáng yêu.

Cô cười cười, mắt liếc xuống, thấy ngày tháng trên chứng minh thư, yên lặng nhớ kĩ.

7/12/1990.

Buổi tối, Trần Thứ và Khương Tĩnh đi ra ngoài một chuyến. Vì chuyện xảy ra đột ngột, Trần Thứ vội vàng chạy tới nên không thể chuẩn bị quà cáp gì. Đúng lúc ngày mai cùng Khương Tĩnh về nhà ăn cơm, anh muốn mua một ít quà mang tới. Khương Tĩnh thấy anh có lòng, cũng không dị nghị gì, đi ra ngoài cùng anh, cho anh chút ý kiến.

Cuối cùng, hai người mua một ít thực phẩm chức năng, lại chọn cho mẹ Khương một bộ mỹ phẩm dưỡng da.

Trưa hôm sau, hai người đúng giờ tới nhà.

Thấy bọn họ mang quà theo, mẹ Khương hơi bất mãn: “Về nhà ăn cơm còn mua gì chứ.”

Khương Tĩnh cười giải thích là tâm ý của Trần Thứ, quà ra mắt người lớn.

Mẹ Khương không nói gì nữa, nhận lấy.

Mẹ Khương cho dì giúp việc nghỉ, tự mình làm cơm trưa, Khương Tĩnh vào phòng bếp giúp đỡ mấy việc vặt, lúc dọn thức ăn ra thấy trên bàn trà có một bàn cờ, ba đang đánh cờ với Trần Thứ.

Trước kia ở nhà, Khương Tĩnh chỉ từng thấy ba đánh cờ với anh rể, lúc này người đối diện là Trần Thứ, cảm giác này hơi kì lạ.

Cô đứng ở cửa phòng bếp, nhìn một hồi lại bị mẹ Khương gọi lại bóc tỏi.

“Đứng ở cửa làm gì thế?”

“Ba đang đánh cờ với Trần Thứ.”

“Đánh cờ thì sao?” Mẹ Khương lại ném cho cô hai cây hành, “Cắt đi.”

Khương Tĩnh đưa tỏi cho bà, vừa cắt hành vừa nói: “Lần đầu tiên anh rể tới nhà hình như cũng đánh cờ với ba.”

Trong lời nói có ý gì, mẹ Khương vừa nghe liền hiểu, mặc dù bà đã miễn cưỡng chấp nhận thực tế, nhưng trong lòng vẫn có chút không vừa ý với điều kiện của Trần Thứ. Nhưng mà giọng của Khương Tĩnh lúc nói

những lời này lại vô cùng vui sướng, bà đành phải đè ép chút không hài lòng kia xuống, nói thuận theo cô: “Với trình độ đó của ba con, trước kia đều là anh rể con nhường ông ấy, lần này nếu thua chắc chắn sẽ không vui.”

Khương Tĩnh nói: “Yên tâm, Trần Thứ lại không ngốc, anh rể làm được, anh ấy cũng làm được.”

“Con biết rõ như vậy?”

“Anh ấy rất thông minh.”

“Con bé này... khen thế mà cũng không đỏ mặt.” Mẹ Khương lắc đầu, vừa lau nồi vừa nói: “Con thích nó như vậy?”

Khương Tĩnh ừ một tiếng, để hành vào đĩa, đặt lên bàn.

Mẹ Khương nói: “Không còn việc của con nữa, ra ngoài đi.”

Trong phòng khách, kết quả đánh cờ đúng như dự đoán của Khương Tĩnh, quả thật là Trần Thứ thua. Vài ván sau cũng như thế, chỉ có lần cuối cùng là hòa. Khương Tĩnh đứng bên cạnh nhìn hồi lâu, không phân biệt được đây là khả năng thật sự của anh hay là cố ý. Nhưng dù sao thì kết quả này cũng khiến ba Khương rất thoải mái, bầu không khí lúc ăn cơm không tệ.

Trần Thứ bay vào xế chiều, ăn cơm trưa xong vẫn còn sớm, Khương Tĩnh đưa anh lên lầu vào phòng mình ngồi một lát.

Phòng của Khương Tĩnh vẫn giữ như hồi học cấp ba, Trần Thứ nhìn hàng sách cũ xếp trên giá thấy có mấy quyển sổ, hơi kinh ngạc lại có chút tò mò.

Anh quay đầu hỏi Khương Tĩnh: “Anh có thể xem một chút không?”

“Được ạ, đều là mấy thứ lúc học cấp ba.”

Trần Thứ mở hai quyển sách, lại lấy xuống hai quyển sổ, một cái màu đỏ là sổ ghi chép, anh mở ra, trên giấy đều là chữ viết màu đen, sạch sẽ thanh tú.

“Chữ rất đẹp.” Trần Thứ khen một câu.

Khương Tĩnh nhún mày: “Trước đây em bị ba em bắt luyện bảng chữ mẫu suốt ba năm, có thể không đẹp sao.”

Trần Thứ ngẩng đầu cười, lại tiếp tục xem, xem xong, lại đổi qua quyển màu xanh.

Khương Tĩnh nhìn thoáng qua, cũng không nhớ rõ bên trong ghi gì. Trần Thứ mở ra cô mới nhận ra đây là sổ ghi mấy câu văn thơ trích từ trong sách.

Trần Thứ lật từng tờ, đến giữa sổ thì lộ ra một tờ giấy nhỏ.

“Đây là cái gì?” Khương Tĩnh hơi kì quái, không nhớ là đã kẹp vào khi nào.

Trần Thứ mở giấy ra, Khương Tĩnh đi tới nhìn, vẻ mặt lập tức cứng đờ.

Trên giấy viết đầy ba chữ: Thẩm Bạc An.

Ngừng mấy giây, cô lấy lại tinh thần, cầm lấy tờ giấy trong tay Trần Thứ ném vào thùng rác.

Lúc ngẩng đầu liền thấy ánh mắt hơi trầm xuống của Trần Thứ.

Anh nhìn cô một lúc, quay đầu lại, tiếp tục xem quyển sổ trên tay.

Trong phòng chỉ có tiếng lật giấy nhẹ nhàng.

Trần Thứ xem xong, đặt sách và sổ trở lại giá, cúi đầu đứng bên cạnh bàn không nhúc nhích.

Khương Tĩnh đi tới ôm lấy anh từ phía sau.

“Anh sao thế?”

Trần Thứ không lên tiếng.

“Ghen?” Khương Tĩnh lại hỏi.

Trần Thứ hơi sững người, quay lại ôm lấy cô.

Khương Tĩnh ngẩng đầu, nhìn thấy anh khẽ nhúu mày.

“Lúc đó đúng là em rất thích anh ta.” Khương Tĩnh thấp giọng nói, “Lâu không gặp, tự nhiên sẽ nhớ anh ta, cho nên mới viết cái đó, nhưng đều đã qua rồi, nếu anh ghen vì cái này, em cũng không có cách nào.”

“Không phải là ghen.” Trần Thứ dừng một chút, sửa lại, “Chắc là... cũng có một chút.”

Thấy tờ giấy đầy tên THẨM Bạc An, nói không ghen chắc chắn là giả. Cô đã từng yêu một người như vậy, còn yêu nhiều năm như thế, anh đúng là rất ghen tị, điều này không thể nào phủ nhận.

Nhưng đối với chuyện này, anh thấy đau lòng nhiều hơn.

Tiếng khóc đè nén trong hành lang vào mùa hè năm ấy anh vẫn luôn nhớ. Sau khi ở bên cô, nghĩ lại lúc đó, anh đều cảm thấy khó chịu.

Trần Thứ không biết nói thế nào cho cô hiểu tâm trạng này, đành phải ôm chặt cô, nhẹ giọng nói: “Anh sẽ không như thế.”

Khuông Tĩnh hơi run rẩy, chớp mắt mới hiểu được anh chỉ điều gì.

Vào thời điểm này, cô cũng không biết nói tiếp như thế nào, im lặng mặc cho anh ôm. Chờ đến khi anh buông tay, cô mới hồi hồn, nhón chân ôm lấy mặt anh.

Trần Thứ chưa kịp nói gì đã bị cô bắt nạt một lần.

Lúc tách ra, mặt hai người đều đỏ bừng.

Khuông Tĩnh rút tay về, lui sang một bên, hít vào mấy hơi, thấy Trần Thứ cúi đầu cười.

Cô quay sang nhìn anh.

Trần Thứ dựa vào bàn, vui vẻ trong mắt chưa lui, thấy cô nhìn sang, khóe môi lại nhếch lên, cười một tiếng.

Khuôn mặt rực rỡ.

Khuông Tĩnh nhìn đến ngây người, hai giây sau đi tới: “Cười lại nghe một chút.”

“Không cười.” Trần Thứ híp mắt.

“Dụ dỗ xong bỏ chạy?”

Mặt Trần Thứ ửng đỏ, ho một tiếng: “Không có.”

“Anh không thành thật.”

“Không có.”

“Có.”

Đối thoại ngây thơ lặp lại hai lần, Khương Tĩnh ôm eo anh.

“Em nói có.” Vừa nói, tay lại di chuyển tới nơi không nên tới.

Trần Thứ lập tức ngăn cô lại, bắt đặc dĩ nhận thua:

“Được rồi, có.”

53. Chương 53: “để Em Hôn Một Cái.”

Thời gian Trần Thứ xin nghỉ không ngắn, thật sự khó được viện thiết kế đồng ý nhưng tình huống của anh khá đặc biệt, cấp trên trực tiếp lại là sư huynh cùng trường, hơn nữa trong số nhân viên thì anh là người tăng ca nhiều và hay đi công tác nhất, công việc làm bình thường cũng gấp đôi người khác, lần này hiếm khi xin nghỉ dài hạn, cũng không ai nói gì.

Sau khi về lại công ty, công việc của Trần Thứ ngập đầu, duy trì tần suất mỗi đêm một cuộc điện thoại cho Khương Tĩnh.

Cuối tháng mười một, viện thiết kế nhận một hạng mục hơi khó khăn, sau khi thảo luận quyết định giao cho nhóm Trần Thứ, Trần Thứ lại bị phái đi Châu Phi làm khảo sát.

Lần này đi mất sáu ngày, sau khi xác định hành trình Trần Thứ mới nói cho Khương Tĩnh.

Công việc nhiều hơn so với dự đoán, sau khi gấp gáp làm xong cũng mất thêm hai ngày, khi trở về đã qua tháng mười một.

Vừa đến tháng mười hai, nhiệt độ ở Nam An bỗng nhiên hạ xuống, lạnh chưa từng thấy.

Ngày Trần Thứ trở về đúng hôm trời mưa, bên ngoài vừa lạnh vừa ẩm thấp, máy bay mãi không hạ cánh được, đến hơn sáu giờ mới ra khỏi sân bay.

Mở di động ra liền nhìn thấy tin nhắn của Tần Miểu: Nhận được tin nhắn thì gọi lại.

Trần Thứ gọi điện thoại cho cô ta, vang lên một tiếng liền nghe thấy giọng của Tần Miểu: “Cậu đến đâu rồi?”

“Tôi về rồi, có chuyện gì không?”

“Vậy cậu nói vị trí cụ thể, tôi đi tiễn bạn, vẫn chưa rời khỏi, thuận tiện đưa cậu về.”

Trần Thứ nhìn quanh bốn phía, nói vị trí cho cô ta.

Không lâu sau liền thấy xe Tần Miểu.

Sau khi ngồi lên xe, Trần Thứ nói cảm ơn trước, hỏi cô ta: “Sư huynh trở lại chưa?”

“Vẫn chưa, sáng nay mới họp hội nghị trực tuyến.”

Trần Thứ gật đầu, thả lỏng vai, vuốt vuốt trán.

Tần Miểu nói: “Một hả, trên máy bay không ngủ được?”

“Không.”

Ngồi bên cạnh là một người đàn ông với hai đứa trẻ, bận rộn sút đầu mẻ trán chỉ thiếu điều chưa khóc thôi, Trần Thứ cảm thấy dù sao cũng không ngủ được, rảnh rỗi không có việc gì làm cuối cùng giúp anh ta đỡ con cho đến tận khi hạ cánh.

Tần Miểu nghe anh nói xong thiếu chút nữa bật cười: “Chuyện này mà cậu cũng làm được, nếu là người khác thì không tức giận đã là làm chuyện tốt rồi.”

Trần Thứ cười cười, không nói thêm gì, dựa vào ghế nghỉ ngơi.

Tần Miểu cũng không quấy rầy anh nữa, im lặng lái xe.

Đến dưới lầu, cô ta dừng xe, quay đầu nhìn Trần Thứ, không biết anh đã ngủ thiếp đi từ khi nào.

Trong xe mở đèn, ánh sáng lạnh lẽo chiếu lên mặt Trần Thứ.

Anh nhắm mắt lại, dù rất mệt mỏi nhưng ngủ rất an phận.

Nhưng Tần Miểu lại bị tiếng hít thở nhẹ nhàng của anh khiến tim ngứa ngáy.

Cô ta không đánh thức anh, có lẽ là đau lòng, lại có lẽ là lưu luyến khoảnh khắc khó có được này.

Bọn họ quá quen thuộc, biết nhau bảy năm, từ khi đi học đến lúc đi làm, cô ta hiểu rõ, anh chỉ coi cô ta là bạn học, ở trong lòng anh không khác gì bọn Lý Hách. Thậm chí lần trước sau khi cô ta ôm anh, anh cũng chỉ nghĩ là cô ta say rượu làm loạn, hoàn toàn ném ra sau đầu.

Đối với cô ta, suy nghĩ của anh rất đơn giản, lại có lẽ, căn bản chưa từng nghĩ phải phí tâm tư gì cho cô ta.

Đàn ông chắc chỉ ở trước mặt người mình thích mới có thể tử tế, nhạy cảm tinh tế, vì cô ấy mà lo lắng, cũng vì cô ấy mà suy nghĩ.

Tần Miểu lại lần nữa bị ai nhận ra, Trần Thứ không hề đề phòng cô ta. Nếu như cô ta không nói, chắc anh sẽ mãi không biết được tình cảm của cô với anh không chỉ là tình bạn.

Tần Miểu tự nhận là người sáng sủa lạc quan, nhưng tâm tư chôn giấu dưới đáy lòng đã lâu, lâu đến nỗi trở nên mục nát, đổ không được, chỉ có thể khiến bản thân đau khổ.

Mà dù cô ta đau khổ thế nào cũng không có dũng khí mở miệng nói với anh.

Ở trong mắt người khác, có lẽ cô ta là người dũng cảm lại hào phóng, nhưng chỉ cô ta biết, trong lòng cô ta nhu nhược khiến cho người ta chán ghét.

Không cần kết quả, chỉ nói cho anh biết nhưng cô ta cũng không làm được.

Chỉ một điểm này, cô ta cảm thấy mình không bằng một đầu ngón tay của Khương Tinh.

Cô ta ở bên Trần Thứ chờ bảy năm, mà Khương Tinh cũng chỉ làm hàng xóm của anh có mấy tháng.

Tần Miểu càng nghĩ càng sa sút tinh thần. Người bạn chung phòng năm đó cùng cô ta bắt đầu sự nghiệp thậm chí cũng đã thành công giành được đối phương, hai năm trước đã xác định quan hệ yêu đương, bây giờ phân phân hợp hợp nhiều lần, chắc là sẽ nhanh chóng có kết quả, dù chia tay hay kết hôn, tóm lại là cũng có kết quả.

Mà qua nhiều năm như vậy cô ta lại không có một chút tiến triển nào.

Cô ta đang rối rắm còn Trần Thứ vẫn ngủ không biết gì.

Tần Miểu thở dài, nhìn gò má anh, trong lòng lại thêm khó chịu, cô ta chậm rãi tới gần.

Lúc môi sắp chạm vào mặt Trần Thứ, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Ngực Tần Miểu co rút lại, nhanh chóng lùi ra.

Trần Thứ đột nhiên tỉnh lại.

Mơ màng mở mắt, phát hiện là tiếng chuông điện thoại của mình, anh lấy điện thoại trong túi ra, thấy tên người gọi liền tỉnh táo lại.

Anh nhanh chóng nhận: “Khương Khương!”

Tâm trạng rối loạn Tần Miểu trong nháy mắt bị dội cho một chậu nước đá, lạnh đến tận cùng.

Cô ta mím môi, hồ hững ngồi đó, bên tai là giọng nói sung sướng của anh, từng câu từng câu, kiên nhẫn dặn dò người kia, bảo cô ấy giữ ấm, bảo cô ấy ăn cơm thật ngon, dài dòng không giống người đàn ông im lặng kiệm lời trước kia.

Bộ dạng sinh động của anh chỉ xuất hiện trước mặt người kia.

Cuộc điện thoại chỉ kéo dài hai ba phút.

Nhưng Tần Miểu lại chờ đến bức bối.

Cô ta há miệng, muốn bảo anh xuống xe nói, nhưng thấy bộ dạng anh cầm điện thoại nói cười, lại cảm thấy lúc này mở miệng quấy rầy thật sự tàn nhẫn.

Cô ta nuốt những lời định nói xuống.

Trần Thứ cúp điện thoại, nhìn ra ngoài mới nhận ra đã đến viện thiết kế.

“Xin lỗi, tôi ngủ quên mất.” Anh nói xong liền cầm túi của mình lên, “Cô có lên không?”

Tần Miểu không nhìn anh mà nhìn cửa nói: “Không, còn một ít việc mai lại làm, tôi về luôn.”

“Được.” Trần Thứ cảm ơn cô ta, mở cửa xuống xe, ra sau lấy vali của mình rồi tạm biệt cô ta.

Tần Miểu không dừng lại, lái xe đi.

Sau khi trở lại liền bận rộn mấy ngày, đến cuối tuần, Trần Thứ cuối cùng cũng rảnh hơn, làm thêm nửa ngày thứ bảy, chủ nhật mở một cuộc họp, thời gian còn lại Trần Thứ dành để dọn dẹp nhà cửa, đem chăn mền ra phơi nắng.

Mấy ngày nữa Khương Tính sẽ trở lại, Trần Thứ định chuẩn bị trước một chút, mùa đông rất lạnh, dù trong phòng có điều hòa cũng không thật sự ấm áp. Chiều chủ nhật, Trần Thứ ra ngoài mua hệ thống sưởi bằng điện, thấy mấy cô gái đang chọn những đôi bao tay màu sắc sặc sỡ, anh đứng lại nhìn, cúng mua cho Khương Tính một đôi.

Hôm sau vẫn đi làm từ sớm, bên ngoài mưa rơi, trên đường lại kẹt xe, thiếu chút nữa thì trễ giờ.

Buổi sáng tham gia một cuộc họp dài đằng đẳng, sau khi kết thúc cũng đã đến giờ cơm.

Lúc ăn cơm, Tần Miểu hỏi Trần Thứ tối nay muốn ăn gì.

Trần Thứ cảm thấy hơi kì lạ.

Tần Miểu để đũa xuống: “Không phải cậu quên rồi chứ? Hôm nay là sinh nhật cậu, đã nhiều năm không có tổ chức rồi.”

Trần Thứ lúc này mới nhớ ra.

Chuyện sinh nhật này, lần đầu tiên anh tổ chức là vào lúc học năm thứ ba, sinh nhật với anh mà nói không có ý nghĩ gì, chẳng qua là một tờ giấy được để trong quần áo khi bị ba mẹ bỏ lại mà thôi.

Trước kia sống ở nhà bác, mỗi ngày chỉ quan tâm đến kế sinh nhai, trong nhà chỉ có hai người đàn ông, chẳng ai quan tâm tới những thứ này. Thậm chí bác chưa từng cho anh xem tờ giấy kia, sau khi lớn lên anh mới biết được từ lời của bà lão nhà bên.

Lúc học năm thứ ba, Trần Thứ và Tần Miểu đã khá quen thuộc, Tần Miểu là bí thư đoàn, lúc thu tài liệu thấy được liền nhớ kĩ, gọi mấy người bạn góp tiền tổ chức sinh nhật cho anh, chủ yếu là ăn một bữa, mua một cái bánh kem.

Sau đó vào tháng mười hai năm thứ tư, anh về quê, không tổ chức, sau đó lại học nghiên cứu sinh, Trần Thứ còn bận rộn hơn cả lúc học đại học, một ngày dùng như hai ngày, hết tiết là đi làm, từ lúc thực tập đã đi công tác với sư huynh, nhắc tới cũng khéo, năm nào cũng bỏ lỡ ngày bảy tháng mười hai.

Trần Thứ đối với sinh nhật không cố ghi nhớ, Tần Miểu vừa nhìn về mặt anh cũng biết anh đã quên sạch sẽ.

Mấy năm trước cô ta chỉ có thể gửi tin nhắn “Sinh nhật vui vẻ” cho anh, khó khăn lắm năm nay mới không bị bỏ lỡ, cô ta cảm thấy không nên để nó cứ trôi qua như vậy.

“Không bằng ăn một bữa. Năm nay không có ai khác, cậu muốn ăn gì, tôi mời cậu.”

Trần Thứ lắc đầu: “Không cần phiền như thế, tôi cũng không có gì muốn ăn, buổi tối chắc còn phải tặng ca.”

Tần Miểu trợn mắt nhìn anh: “Tặng ca khi nào chẳng được? Tổ chức sinh nhật một chút có sao đâu.”

“Thật sự không cần.”

“Tùy cậu.”

Tần Miểu hơi mất hứng, lười phải nhiều lời với anh.

Đến lúc tan tầm, Trần Thứ quả nhiên chưa làm xong.

Tần Miểu không để ý đến anh, một mình lái xe ra ngoài ăn một bữa tiệc lớn, cảm thấy không có ý nghĩ, lại gọi bạn thân đi dạo phố.

Trong nhà ăn còn một ít cơm, Trần Thứ ăn đơn giản rồi quay lại làm việc.

Một lát sau, di động vang lên, là Khương Tinh gửi wechat tới, hỏi anh tan tầm chưa.

Trần Thứ trả lời: Còn một chút việc, làm xong anh sẽ về.

Khương Tinh gửi tới một mặt cười, không tiếp tục quấy rầy anh nữa.

Tuy rằng công việc không coi là nhiều nhưng làm xong cũng sắp đến tám giờ.

Bên ngoài không có mưa, Trần Thứ cất ô vào cặp, đang định đi, chợt có người từ phía sau ôm lấy anh.

Anh giật mình ngẩn ra, vừa quay đầu lại liền thấy một khuôn mặt cười tươi tắn: “Trần tiên sinh, cần bạn không?”

Trần Thứ mở to mắt: “Em...”

Sững sờ hai giây, kinh ngạc trong mắt dần biến mất, chuyển thành ngạc nhiên mừng rỡ.

Anh vòng tay ôm lấy cô, mắt cong lên, “Sao em lại tới đây?”

Hỏi xong lại buông ra, sờ mặt cô: “Lạnh quá, đến bao lâu rồi?”

“Không lâu lắm.”

Khương Tĩnh ôm anh: “Đừng lộn xộn, để em hôn một cái.”

Trần Thứ cười ra tiếng, ôm lấy eo cô, cúi đầu đưa mặt tới trước mặt cô.

Cách đó không xa, Tần Miểu sững sờ đứng đó, xoay người ném bánh ngọt trong tay vào thùng rác, lau mắt, bước nhanh vào trong xe.

54. Chương 54: “quãng Đời Còn Lại Có Anh.”

Xe dừng lại trước cửa tiểu khu, Trần Thứ ra phía sau lấy vali của Khương Tĩnh xuống.

“Đi thôi.” Một tay anh kéo vali, một tay cầm tay Khương Tĩnh, cùng cô đi vào.

Đèn chân không trong hành lang đã hư nửa tháng trước, đổi thành đèn huỳnh quang.

Ánh sáng chiếu rọi trên đỉnh đầu, bậc thang loang lổ đầu tiên hiện lên rõ ràng trước mắt Khương Tĩnh.

Đã một thời gian dài chưa tới, bây giờ một lần nữa đến đây, cảm giác thật thân thiết.

Cầu thang quá chật, Khương Tĩnh đi phía trước, Trần Thứ nhắc vali đi theo cô.

Đến cửa nhà, Trần Thứ để vali xuống, tìm chìa khóa mở cửa, đưa tay mở đèn phòng khách.

“Vào đi em.”

Khương Tĩnh vào phòng, Trần Thứ đặt vali xuống cạnh bàn ăn.

Trong phòng khách hơi lạnh.

Trần Thứ nhanh chóng cảm nhận được, anh vào phòng ngủ mở điều hòa, cũng cắm điện cho hệ thống sưởi.

Anh nói với Khương Tĩnh: “Vào trong nghỉ ngơi một lát.”

Buổi sáng có nấu một ấm nước vẫn còn hơn nửa, Trần Thứ rót cho Khương Tĩnh một ly, cầm vào đặt trên bàn.

Khương Tĩnh cởi áo khoác, ngồi trên giường nhìn hệ thống sưởi trên mặt đất, hỏi: “Vừa mua sao?”

Trần Thứ ừ một tiếng, xoay người lấy một đôi găng tay màu xanh lá cây đậm từ trong ngăn kéo.

Khương Tĩnh đi tới nhìn, hơi kinh ngạc: Anh mua sao?”

“Ừ.”

“..Cho em?”

Trần Thứ gật đầu, hỏi: “Em không thích màu này sao?”

Khương Tĩnh nói: “Đây là con ếch.”

“Ừ.”

“Con ếch còn có thể có màu khác sao?” Khương Tĩnh buồn cười nhìn anh, “Sao anh lại mua con ếch cho em?”

Trần Thứ sững sờ, nghiêm túc nói: “Cái này là cái đẹp nhất, những thứ khác anh đều thấy xấu.”

Khương Tĩnh nhin không được bật cười.

Trần Thứ thấy thế, thở phào nhẹ nhõm: “Em không ghét chứ?”

“Rất đáng yêu.” Cô đưa tay sờ thử, ngẩng đầu nói với Trần Thứ: “Anh lấy vali của em vào đi.”

“Được.”

Trần Thứ ra phòng khách kéo vali vào, Khương Tĩnh mở ra, lấy ra một chiếc áo khoác màu đen, nói với Trần Thứ: “Thử xem sao.”

“Cho anh?”

“Vâng.”

Trần Thứ cúi đầu nhìn áo khoác, lại nhìn cô: “Em không cần cứ mua quần áo cho anh, anh có quần áo mặc.”

“Em cũng đâu có mua nhiều.” Khương Tĩnh giục, “Cởi áo khoác ra.”

Trần Thứ nghe theo cởi áo khoác ra, mặc áo khoác cô mua vào.

Khương Tĩnh đi vòng quanh anh nhìn nhìn, cười lên: “Rất đẹp.”

Trần Thứ cũng cười.

Khương Tĩnh lại lùi lại, cúi người lấy một chiếc khăn quàng cổ màu nâu sẫm trong vali ra, quàng lên cổ Trần Thứ.

“Ấm không?” Cô hỏi.

Trong mắt Trần Thứ lộ ra kinh ngạc: “Cái này...”

“Em đan.” Khương Tĩnh vừa nói vừa giúp anh chỉnh lại, làm một hồi, cảm thấy hài lòng, “Nhìn không xấu lắm, may mà chưa vứt.”

“...Em đan?”

Khương Tĩnh gật đầu, “Có phải xấu quá không?”

Trần Thứ cúi đầu nhìn một hồi, tay miết sợi len mềm mại, lắc đầu: “Không xấu.”

Nói xong ngẩng đầu lên, cười với cô, “Anh thích.”

“Vậy anh giữ lại đi.”

Khương Tĩnh nhớ tới gì đó, vỗ vai anh: “Được rồi, cởi ra đã.”

Trần Thứ tháo khăn ra, cũng cởi luôn áo khoác, sau khi treo lên, thấy Khương Tĩnh ngồi bên vali không động đây.

“Khương Khương?”

Anh đi tới, thấy Khương Tĩnh lấy ra một chiếc hộp méo mó.

Khương Tĩnh mở hộp ra, hai chiếc bánh ngọt bị dè biến dạng. Cô đặc biệt làm loại này cũng là vì để trong vali tương đối dễ dàng, không ngờ vẫn bị dè lên.

“Bị dè hư rồi.” Khương Tĩnh đưa tay vẽ vẽ, “Vốn là hình này.”

Trần Thứ không lên tiếng, anh nhìn bánh ngọt, dường như đột nhiên hiểu ra cái gì.

Khương Tĩnh đã đứng lên, để bánh lên bàn, quay đầu hỏi anh: “Ăn một chút nhé?”

Trần Thứ đi tới, Khương Tĩnh chỉ cái phía bên trái, nói: “Cái này đẹp hơn một chút, cho anh.”

Vừa nói xong tay đã bị Trần Thứ nắm.

Khương Tĩnh sững sờ, nghe giọng Trần Thứ vang lên: “Em đến tổ chức sinh nhật cho anh?”

“Đúng vậy.”

Trần Thứ nhìn cô, thấp giọng cười: “...Sao em biết?”

Khương Tĩnh cố làm ra vẻ cao thâm: “Đoán.”

Trần Thứ rõ ràng không tin, nhưng cũng không hỏi lại, vui vẻ trong mắt ngày càng nhiều, kéo nhẹ cô, ôm vào trong lòng.

“Anh không muốn ăn bánh ngọt sao.” Khương Tĩnh nói.

“Ừ, bây giờ ăn.” Anh hôn má Khương Tĩnh, buông tay ra, cầm bánh ngọt cắn một miếng.

Khương Tĩnh đứng bên cạnh nhìn anh, “Thế nào?”

“Rất ngon.”

Khương Tĩnh biết ngay anh sẽ nói như thế.

Cô cười cười, nói: “Anh ăn từ từ, em đi tắm.”

Khương Tĩnh tắm xong, Trần Thứ cũng ăn xong, anh lấy máy sấy ra sấy tóc cho cô.

Khương Tĩnh vỗ vỗ anh: “Anh đi tắm đi.”

Một câu nói hết sức bình thường, bị cô vừa cười vừa nói liền trở nên là lạ.

Anh đáp một tiếng, cầm quần áo vào nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh kiểu cũ không có nước nóng, Trần Thứ cởi quần áo ra mới ý thức được điều này, nhớ tới vừa rồi Khương Tĩnh cũng tắm như vậy liền nhúm mày.

Mặc dù đã nghĩ cách để cô ở đây được thoải mái một chút nhưng không thể không thừa nhận, có một vài vấn đề vẫn chưa suy nghĩ chu toàn. Điều kiện ở đây đối với anh không có gì không tốt, nhưng Khương Tĩnh ở đây thật có chút uất ức.

Trần Thứ vừa tắm vừa suy nghĩ, vô thức tốn nửa tiếng đồng hồ.

Khương Tĩnh đã sấy tóc xong, nằm trên giường gửi thư cho tòa soạn.

Vừa ấn “Gửi đi”, Trần Thứ liền đi vào.

Khương Tĩnh nhìn anh, nói: “Sấy tóc.”

Trần Thứ đáp một tiếng, dùng khăn lau đầu hai cái, đến cạnh bàn sấy tóc.

Tiếng máy sấy tóc vào bên đêm trở nên rõ ràng, Khương Tĩnh để di động lên tủ đầu giường, gối đầu lên cánh tay nhìn bóng lưng anh.

Tóc Trần Thứ ngắn, chỉ tốn vài phút liền sấy xong.

Anh dọn dẹp một chút rồi chui vào chăn.

Khương Tĩnh chủ động lại gần, Trần Thứ lập tức duỗi tay ôm cô.

Hai người nằm sát vào nhau, đầu Khương Tĩnh tựa trên ngực Trần Thứ, nhiệt độ trên người anh truyền tới, cô cảm thấy hơi nóng.

“Cởi quần áo được không?” Cô nói.

Trần Thứ run lên một cái.

Khương Tĩnh nói: “Anh không nóng sao?”

“Vẫn tốt.” Trần Thứ sờ tay cô, đúng là rất ấm. Chăn bông rất dày, trong phòng mở điều hòa, lại mở hệ thống sưởi, đúng là không lạnh.

“Em thấy nóng sao?” Anh nói, “Vậy anh tắt điều hòa nhé?”

“Vâng.”

Trần Thứ ngồi dậy, sờ điều khiển trên tủ, tắt điều hòa.

Anh nằm xuống lại, Khương Tĩnh lại dán lên, tay ôm eo anh, một chân không thành thật gác lên người anh, ngón chân nhẹ nhàng cọ vào bắp chân anh.

Thân thể Trần Thứ căng cứng, không hề động đậy.

“Công việc mấy ngày nay của anh thế nào?” Khương Tĩnh ra vẻ hỏi việc nhà, nhưng hành động lén lút trong chăn cũng không dừng lại, giống như là vô ý.

“Vẫn tốt.” Trần Thứ đáp một câu, mặt vô thức nóng lên.

Anh khẽ động đậy chân, không ngờ Khương Tĩnh cũng di chuyển theo, cô lùi xuống, mũi chân chạm vào mu bàn chân anh, như có như không cọ hai cái.

Hô hấp của Trần Thứ hơi chậm lại, cảm thấy toàn thân ngứa ngáy.

Khương Tĩnh nhàn nhạt hỏi: “Có phải sắp đi công tác nữa không?”

“...Cũng chưa xác định.” Giọng Trần Thứ trở nên khàn khàn.

Khương Tĩnh ồ một tiếng, tay ở trên eo anh đưa xuống, cách quần ngủ chạm vào mông anh.

Trần Thứ dường như run lên một cái.

Khương Tĩnh vô tội hỏi: “Sao thế?”

“Không sao.” Mặt Trần Thứ căng cứng, mày nhíu chặt.

Cô ngắc đầu muốn nhìn anh, Trần Thứ giữ đầu cô lại: “Ngủ đi, được không?”

Khương Tĩnh thiếu chút nữa bị phản ứng này của anh chọc cười, dứt khoát công khai chống đối: “Em chưa buồn ngủ.”

Chân cô lại không thành thật, khi có khi không cọ vào chân anh.

Trần Thứ không chịu được liền co chân lại.

“Khương Khương, đừng phá.”

“Em đâu có phá.”

“Em...”

Anh ngậm miệng, mặt lại nóng hơn.

“Em thế nào?”

Khương Tĩnh nhin cười, làm thế nào cũng không buông tha cho anh. Lúc này lại càng quá đáng, dùng cả tay cả chân, móng vuốt sói trực tiếp chà đạp mông người ta một phen.

Trần Thứ không thể chịu được nữa, nắm lấy tay cô, xoay người một cái liền đè lên người cô.

“Khương Khương, em cố ý phải không?” Khuôn mặt đỏ bừng của anh bày ra trước mắt cô, hỏi xong liền

mím chặt môi.

Trong mắt Khương Tĩnh đều là ý cười: “Tức giận?”

“Không có.” Anh quay mặt đi, một giây sau lại quay lại, “Không quậy nữa, được không?”

“Em không có quậy.”

“Nghe lời.” Anh nhú chặt mày, hơi buồn bực lại hơi bất đắc dĩ.

Khương Tĩnh nhìn anh: “Anh không muốn chạm vào em sao?”

“Không phải.”

“Vậy cởi quần áo đi.”

“Khương Khương...” Anh dừng một chút, thấp giọng nói, “Thân thể em không chịu nổi.”

“Em rất tốt, đã hơn một tháng rồi.”

“Không được.” Anh kiên trì, “Chờ thêm chút.”

“Không cần chờ,” Khương Tĩnh nói, “Anh đã có phản ứng.”

“...”

Trần Thứ vén chăn lên, đứng dậy xuống giường.

Khương Tĩnh chưa kịp phản ứng, anh đã đi ra ngoài.

Trong nhà vệ sinh nhanh chóng truyền đến tiếng nước chảy.

Khương Tĩnh ngạc nhiên.

Bảy tám phút sau, Trần Thứ đi vào.

Chỗ đó dưới quần ngủ đã trở về bình thường.

Anh tắt đèn, chui vào chăn lần nữa.

Trong bóng tối, hai người đều không nói gì.

Một lát sau, Trần Thứ lần tới tay cô, cầm lấy.

“Đừng tức giận.” Anh nói, “Anh muốn thân thể em được tốt hơn một chút, lần trước là do anh không nhận được mới...”

Anh dừng lại, không tiếp tục câu này, chỉ nhẹ nhàng nói, “Anh không muốn lại làm em bị thương.”

Anh nói xong, căn phòng lại rơi vào im lặng.

Khuơng Tĩnh không mở miệng đáp lại, trong lòng Trần Thứ không dễ chịu, nắm tay cô càng chặt hơn.

Một hồi lâu, không nhận được gọi một tiếng: “Khuơng Khuơng?”

Khuơng Tĩnh không lên tiếng, cơ thể lại đột nhiên nhích lại gần, hai tay ôm lấy cánh tay anh. Lúc này lại rất đàng hoàng, không có động tác khác.

Trần Thứ giật mình.

Khuơng Tĩnh thở dài, “Xem ra, lần trước đúng là dọa hổng anh rồi.”

Trần Thứ ừ một tiếng.

Khuơng Tĩnh nói: “Được rồi, em biết rồi, ngủ đi.”

Đêm nay, bọn họ yên tĩnh ngủ một giấc. Sáng hôm sau, Trần Thứ dậy sớm làm bữa sáng, trước khi đi đặt một chiếc chìa khóa dự phòng lên bàn.

Hơn tám giờ, Khuơng Tĩnh rời giường, thấy tờ giấy trên bàn, vào phòng bếp nhìn, có cháo và trứng gà, đều được giữ ấm trong nồi.

Khương Tĩnh ăn sáng xong, dọn dẹp phòng bếp, vốn định giặt quần áo lại phát hiện quần áo thay ra ngày hôm qua không có ở trong nhà vệ sinh. Cô đi ra ngoài nhìn, đồ của cô đã phơi trên dây ở sân thượng.

Không biết anh dậy từ khi nào, sáng sớm đã làm nhiều việc như vậy.

Cô đã lớn như thế này nhưng ở bên anh, mỗi ngày đều quần áo đến thì duỗi tay, cơm tới thì há miệng.

Khương Tĩnh vào phòng lấy quần áo ra cất vào tủ, gọi điện thoại cho Tôn Du.

Hơn mười giờ, cô tới tiệm sách Tháng Bảy.

Mấy ngày trước đã liên lạc với Tôn Du, chị biết cô trở về, cũng không kinh ngạc, Tôn Du pha hai ly cà phê, hai người ngồi nói chuyện một hồi.

Tôn Du đã biết chuyện xảy ra sau khi Khương Tĩnh về nhà, quan tâm nhất là thân thể của cô, hỏi cô hồi phục thế nào.

Khương Tĩnh nói: “Rất tốt, không sao rồi.”

Tôn Du nhìn cô một hồi, hơi cảm khái: “Hai người... chị cũng không biết nói thế nào.”

Khương Tĩnh cười cười, “Vậy thì nói dễ nghe một chút.”

“Chị không nghe lời thế đâu,” Tôn Du trực tiếp hỏi, “Lâm Thời em xử lý thế nào?”

“Có thể xử lý thế nào, vốn không liên quan tới anh ấy.” Khương Tĩnh nói, “Trước khi về em đã gọi cho anh ấy, nói lại lần nữa, chắc anh ấy đã hiểu rồi.”

Tôn Du hơi tiếc hận. Dừng một chút, hỏi, “Sau này em định thế nào? Ở lại đây?”

“Vâng.”

“Công việc thì sao? Vẫn chạy tới chạy lui cả năm?”

“Vẫn chưa xác định.” Khương Tĩnh nói, “Chiều nay em đi phỏng vấn.”

Tôn Du sững sờ, “...Cái gì?”

“Tòa soạn của bọn em đúng lúc tuyển biên tập, hôm trước em đã gửi hồ sơ qua.”

Tôn Du kinh ngạc: “Em thật là, đổi công việc cũng không nói, chị có mấy chỗ, giới thiệu cho em nhé?”

“Không cần phiền phức như vậy.” Khương Tĩnh cười nói, “Dù sao em cũng làm chân chạy vặt cho họ nhiều năm như thế, từ phóng viên du lịch thành biên tập sẽ không có vấn đề gì.”

“Cuối cùng em cũng nghĩ thông suốt, một cô gái chạy tới chạy lui, vừa khổ vừa mệt lại còn nguy hiểm, ổn định lại mới tốt.”

Khương Tĩnh cười cười, không tiếp tục chủ đề này, chỉ nói: “Sau khi phỏng vấn xong em sẽ đến dọn đồ.”

Tôn Du hiểu ý cô, cũng không bất ngờ, nhưng có hơi mất mát: “Dọn thì dọn đi, đừng quên về chơi một chút, Tiểu Tây cứ nhắc em mãi.”

“Đương nhiên em sẽ về, lại không ở xa lắm.”

“Ừ, từ nay về sau sống thật tốt đi.”

Khương Tĩnh gật đầu đáp ứng: “Được.”

Buổi chiều, Khương Tĩnh tới tòa soạn. Phỏng vấn cũng chỉ làm cho có lệ, không cần lo lắng đến kết quả.

Tổng biên tập trực tiếp bảo cô thứ hai đi làm.

Xế chiều, Khương Tĩnh trở lại tiệm sách lấy đồ.

Mặc dù ở vài năm nhưng đồ đạc để đây cũng không nhiều, một ít sách và quần áo, chỉ cần một vali là đủ.

Cô khóa cửa phòng, kéo vali đi qua hành lang vắng vẻ.

Đèn hành lang dịu dàng, đêm hôm đó, cũng ở đây, trong bóng tối cô và Trần Thứ gặp lại nhau.

Tôn Du đợi cô dưới lầu.

“Khương Khương, chị đưa em đi.”

Khương Tĩnh đang định mở miệng, điện thoại vang lên.

Là Trần Thứ gọi tới hỏi cô ở đâu.

Khương Tĩnh nói hai câu, cúp điện thoại, ngẩng đầu cười một tiếng: “Anh ấy tới đón em.”

Xe taxi dừng bên cột đèn.

“Bác tài, xin chờ một chút.”

Anh đẩy cửa xe ra.

Ở cửa tiệm sách đối diện, Khương Tĩnh kéo vali ra, Tôn Du tiễn cô tới ngoài cửa.

“Chị, em đi đây.” Khương Tĩnh hiếm khi nghiêm túc gọi chị một lần.

Tôn Du gật đầu: “Đi đi.”

Khương Tĩnh vẫy vẫy tay, xoay người.

Cách đó không xa, người kia đang đi về phía cô.

Đường phố buổi tối ồn ào, cô nghe thấy anh gọi: “Khương Khương, ở đây!”

Không khỏi nhớ lại, trên xe lửa đông đúc, giọng nói ôn hòa của người thanh niên.

Anh nói gì nhỉ?

...Cô tới đây ngồi đi.

Một năm kia, cuối cùng tỉnh mộng.

Bây giờ, những thứ hỗn độn kia đều đã qua, quãng đời còn lại có anh.

55. Chương 55: Phiên Ngoại 1: “anh Cũng Có Một Thứ Cho Em.”

Ở một mức độ nào đó mà nói, mùa đông ở phía Nam lạnh hơn so với phía Bắc. Khương Tĩnh đến bây giờ vẫn nhớ rõ lời của bạn cùng phòng Tề San San...

“Ở phương Bắc chỉ lạnh đơn thuần thôi, đến phía nam, loại lạnh này giống như dội lên đầu một chậu nước đá rồi bật quạt thổi vào mặt vậy.”

Khương Tĩnh cảm thấy Tề San San nói không sai tí nào, phía nam giá lạnh ẩm ướt thật sự khiến người ta khổ sở.

Vậy mà Trần Thứ còn phải đi công tác cuối năm, ở bên ngoài hơn nửa tháng, Khương Tĩnh mua hai chiếc áo lông đã treo trong phòng mười ngày, đến bây giờ cũng chưa thể đưa cho anh thử.

Sáng ngày hai mươi tháng chạp, rốt cục nhận được tin nhắn của Trần Thứ. Công việc của anh đã xong, buổi chiều có thể trở về.

Đúng lúc là thứ sáu, công việc ở tòa soạn không nhiều, ba giờ Khương Tĩnh đã làm xong hết công việc, vội vàng chạy tới phòng họp, di động ở trong túi để chế độ im lặng, cứ một lát cô lại lấy ra xem nhưng vẫn không có tin nhắn hay cuộc gọi nào.

Sáng nay Khương Tĩnh tra thời tiết, biết được Tây An hôm nay có thể có tuyết rơi, đoán là chuyến bay bị ảnh hưởng.

Đến khi cuộc họp kết thúc, cô cầm túi lên, tùy tiện quàng khăn quàng cổ, vừa đi ra ngoài vừa gọi điện cho Trần Thứ.

Vừa reo hai tiếng, bên kia đã nhận.

“Trần Thứ.” Khương Tĩnh lập tức gọi một tiếng, hỏi: “Máy bay bị trễ sao? Có phải còn ở Tây An không?”

“Không có.” Tiếng Trần Thứ bị gió thổi trở nên hơi mơ hồ, Khương Tĩnh sững sốt, đang định hỏi lại đã nghe anh nói: “Khương Khương, chắc em tan tâm rồi?”

“Vâng, em vừa tan tâm.” Khương Tĩnh hỏi: “Anh đã về rồi sao? Đang ở đâu?”

Khi nói chuyện đã đi qua cửa xoay.

Chưa chờ được tiếng bên kia đã thấy người đứng ở ngoài.

Anh đứng bên cạnh đài phun nước, vali để bên chân, trên người vẫn là chiếc áo lông vũ màu đen không mới không cũ, trên cổ mang chiếc khăn quàng mà cô đan kia.

Di động Khương Tĩnh vẫn còn để bên tai, tiếng cười của Trần Thứ qua ống nghe truyền tới.

“...Khương Khương, thấy anh không?”

Khương Tĩnh chớp mắt, thả tay xuống, cầm di động đi nhanh tới.

Trần Thứ nhìn cô.

Khương Tĩnh đi tới gần, anh bước về phía trước hai bước, duỗi tay ôm người kia vào lòng.

“Anh đến khi nào?”

“Vừa tới.”

“Nói dối.” Khương Tĩnh siết chặt tay anh, không chút lưu tình vạch trần, “Lạnh.”

Trần Thứ cười một tiếng, cầm ngược lại tay cô, tay kia ôm cô càng chặt. Nhưng vừa ôm vài giây anh liền buông ra.

Khương Tĩnh nghi hoặc, quay đầu lại nhìn, là hai người đồng nghiệp của cô đi ra.

Hai cô gái vừa vào tòa soạn năm nay, làm việc chung chưa tới hai tháng, không tính là quen thuộc.

Khương Tĩnh cười với hai người, coi như chào hỏi.

Ai ngờ hai cô gái kia rất tò mò, dừng chân lại, một người tủm tỉm cười nói: “Chị Khương, chồng chị hả? Rất đẹp trai.”

Khương Tĩnh cười giải thích: “Vẫn chưa phải là chồng.”

“À à, hóa ra là bạn trai.” Cô gái nhỏ cười, “Bọn em không quấy rầy nữa, hai người tiếp tục, tiếp tục.”

Bọn họ nhanh chóng rời đi, Khương Tĩnh quay đầu lại nhìn biểu cảm của Trần Thứ, không khỏi sửng sốt.

Trần Thứ dường như đã hồi hồn, không được tự nhiên thu lại biểu cảm trong mắt, ý cười trong đó cũng biến mất, anh quay lại lấy vali rồi đi tới dắt tay cô: “Chúng ta về nhà.”

Tay anh lúc này rất lạnh bây giờ đã ấm hơn một chút.

Khương Tĩnh bước theo anh, lúc trên đường quay đầu nhìn anh, cảm thấy dường như anh đang cười. Cô không biết anh đang vui vẻ cái gì, nhưng cũng bị điều này lây nhiễm, cả đường đều vui vẻ.

Sau khi về đến nhà cũng không rảnh rồi, buổi sáng Khương Tĩnh đã lấy thức ăn ra, đều để ở phòng bếp, Trần Thứ chuẩn bị đi nấu cơm lại bị Khương Tĩnh đẩy mạnh vào phòng ngủ.

“Em nấu cơm, anh nghỉ đi.”

“Anh...”

“Không phải thương lượng với anh.” Cô quyết định, “Em biết anh rất mệt, yên tâm, em nấu cũng không khó ăn.”

Nói xong đi ra ngoài, đi được hai bước cảm thấy người phía sau cũng đi theo, cô xoay người, đứng chặn ở cửa.

Trần Thứ bất đắc dĩ cười, “Anh đi tắm.”

Khương Tĩnh gật đầu: “Được, tắm rửa xong thì ngủ một lát, khi nào ăn cơm em gọi anh.”

Những ngày này đều là một mình Khương Tĩnh tự nấu ăn, khả năng nấu nướng có chút tiến bộ, cô hầm canh măng với xương sụn, làm một nồi thịt kho tàu với cá hồi, lại xào thêm mấy món rau.

Trần Thứ tắm xong đi ra, đến phòng khách liền ngửi được một mùi khét.

Vào phòng bếp nhìn, Khương Tĩnh đang luống cuống thêm nước vào nồi.

Khoai tây cắt sợi xào cay, mùi thơm trộn lẫn mùi khét, khiến người ta bị sốc.

Khương Tĩnh đứng cách xa hai bước, nghiêng đầu, che miệng ho khụ khụ hai tiếng rồi lại đi tới tiếp tục xào, xào vài cái liền tắt bếp, đổ thức ăn vào đĩa.

Cô ăn thử một miếng, mặc dù hơi cay một chút nhưng vẫn có thể ăn được.

Về mặt Khương Tĩnh thoải mái bưng đĩa tới đặt lên bàn, chuẩn bị tới góc tường lấy rửa rau trên giá.

Vừa quay đầu lại, thấy người đứng ở cửa, không khỏi hơi xấu hổ, “...Anh tắm xong rồi?”

Trần Thứ gật gật đầu.

Khương Tĩnh nói: “Vậy anh đi nghỉ ngơi đi.”

Trần Thứ không nhúc nhích, cũng không đáp lời.

Khương Tĩnh thả rau vào chậu, vừa rửa vừa giục: “Nhanh đi đi.”

Trần Thứ không nghe lời cô. Anh đi vào tới bên cạnh cô.

Khương Tĩnh hơi không hiểu, gương mặt: “Anh làm gì thế? Tóc cũng chưa lau, nhanh vào phòng đi, ở đây rất lạnh.”

“Khương Khương...” Môi anh khẽ nhúc nhích.

Khương Tĩnh nhíu mày: “Sao thế?”

Trần Thứ nhìn cô, im lặng một lát, đưa tay lên đỡ lấy gáy cô.

Anh hơi cúi người, hôn lên môi cô.

Mùi sữa tắm và dầu gội hòa vào một chỗ, nhàn nhạt, bọc lấy hơi thở nóng bỏng của người đàn ông.

Khương Tĩnh tuy rằng không hiểu tại sao tự nhiên lại như vậy, nhưng sắc đẹp trước mặt, sao cô có thể bỏ qua.

Rất khẳng khái để mặc anh tiến vào, môi lưỡi dây dưa một hồi, ngửi được mùi canh xương càng ngày càng nồng mới nhanh chóng lấy lại tinh thần, cô quay mặt đi, nhẹ nhàng đẩy anh một cái.

Ánh mắt Trần Thứ rất nóng, dường như có chút không hài lòng.

Khương Tĩnh hơi thở dốc, muốn cười lại nhin xuống, thấp giọng nói, “Anh sấy tóc đi.”

Thấy anh không nhúc nhích, cô thật sự cười ra tiếng: “...Anh mà cũng có ngày không chờ được như hôm nay, cơm còn chưa ăn.”

Trần Thứ ngẩn người, muốn thanh minh, cuối cùng lại chỉ cười một tiếng.

Căn bản anh không có ý này, cô hiểu lầm, nhưng như thế thì có sao.

Anh không nói nữa, cúi đầu giúp cô xắn tay áo lên.

“Đừng vội, từ từ làm.”

“Em biết rồi.” Khương Tĩnh nói, “Anh đi sấy tóc đi, tóc sắp đóng băng rồi.”

Trần Thứ cười đồng ý: “Được.”

Bữa tối làm xong, hương vị tạm được.

Trần Thứ vốn không soi mói, lại là do Khương Tĩnh làm, dù khó ăn đi nữa anh cũng không nói thật.

Ăn cơm xong, Trần Thứ rửa chén, Khương Tĩnh đi tắm.

Sau khi dọn dẹp xong xuôi, hai người lên giường nằm.

Trong chăn ấm áp, bên cạnh lại là người mình thích, dù mùa đông rét lạnh cũng vẫn cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Hai người trò chuyện một hồi, không nói chuyện gì cụ thể, khi anh đi công tác bọn họ vẫn gọi điện thoại, vậy nên đối với tình hình gần đây của nhau đều biết rõ, nói chuyện câu được câu chăng, cũng không có gì muốn nói vì dường như nói gì cũng không quan trọng, quan trọng là ở bên cạnh nhau, nhìn thấy mặt nhau, nghe được giọng nói của đối phương, chân thật nằm chung một cái giường.

Cuối cùng, hai người đều không nói nữa.

Trong phòng trở nên yên tĩnh.

Khương Tĩnh nằm, Trần Thứ đè lên người cô, vuốt ve toàn bộ cơ thể cô từ trên xuống dưới.

Về chuyện này, anh chủ động hơn so với trước kia, cũng chậm rãi quen thuộc thân thể của cô, nhưng lần nào anh cũng căng thẳng.

...

Mà Khương Tĩnh thì sao?

Cô dần nhận thức được sức lực của người đàn ông này, dường như mỗi lần anh đều khiến cô kinh ngạc, giống như đi tham quan bảo tàng kì diệu bí ẩn, thậm chí cô không cần cố gắng khai phá, anh sẽ tự mình bày ra trước mặt cô.

Cảm giác này rất vui vẻ.

Bọn họ ôm lấy nhau, ván giường phát ra tiếng kêu “Kèo kẹt”, giống như hai người ở trên giường, không thể kiềm chế mà run rẩy.

Mồ hôi đầm đìa, vui vẻ hạnh phúc.

Kết thúc, chỉ còn lại tiếng hô hấp hỗn loạn và tiếng tim đập điên cuồng.

Bàn tay nóng bỏng của anh vuốt ve hông cô, lồng ngực trần trụi vì hơi thở của cô mà lại nóng lên.

Nằm một hồi, mọi thứ trở nên chậm lại, hô hấp, nhịp tim, thậm chí cả thời gian cũng chậm.

“Trần Thứ?” Khương Tĩnh gọi một tiếng.

“Ừ?”

“Hết năm em xin nghỉ phép, mẹ em hy vọng em sớm trở về, năm nay chị và anh rể sẽ về Hạ Môn ăn tết, cuối năm chỉ còn lại ba mẹ em ở nhà.”

Trần Thứ hơi dừng một chút, nói: “Được, vậy em về trước đi.”

“Vâng.” Khương Tĩnh hôn lên ngực anh, “Em ở nhà chờ anh.”

“Được.”

Năm cũ qua đi, thời tiết dường như lạnh hơn, sau khi Khương Tĩnh về nhà mấy ngày liền có tuyết rơi, chuyện này ở Giang Thành thật hiếm thấy.

Năm cũ chỉ còn mấy ngày, Khương Tĩnh cùng ba mẹ đi mua hàng tết.

Đến trước đêm giao thừa, mọi thứ đều đã sắp xếp xong, trong nhà và cả căn hộ bên Hưởng Viên đều được dọn dẹp sạch sẽ.

Trần Thứ ngồi xe lửa buổi sáng, hơn 12 giờ tới Giang Thành.

Khương Tĩnh lái xe ba Khương đi đón anh.

Trần Thứ mang theo không ít hành lý, một vali lớn, một ba lô, còn có một túi, tất cả đều được nhét đầy.

Khương Tĩnh đưa anh tới thang Hưởng Viên, vào phòng, mới biết được những thứ anh mang đều là quà tặng.

Anh lấy từng thứ ra sửa sang lại, hộp, túi, mỗi một thứ đều có gắn một tờ giấy, tặng bà ngoại, tặng cậu, tặng em họ.... Phân chia rất rõ ràng. Bình thường lúc nói chuyện thảnh thơi Khương Tĩnh sẽ nhắc tới, nhưng cũng không giới thiệu rõ người thân trong nhà, cũng không biết anh làm sao mà biết được.

Ở Hưởng Viên nghỉ ngơi một lúc, buổi chiều hai người về nhà.

Năm nay vợ chồng Khương Mộng không ở đây, bà ngoại cũng được cậu nhỏ đón đi, trong nhà chỉ còn bốn người ăn cơm tất niên bởi vậy không đặt khách sạn bên ngoài như năm trước. Mẹ Khương quyết định tự mình ở nhà nấu ăn.

Trần Thứ và Khương Tĩnh cũng tới giúp, vội vàng hơn hai tiếng, cuối cùng cũng làm ra được một bữa cơm tất niên phong phú.

Tuy rằng chỉ có bốn người, nhưng bữa cơm tất niên vẫn mang ý nghĩa rất quan trọng.

Đối với Trần Thứ lại càng như thế.

Từ sau khi bác qua đời, đã nhiều năm anh chưa từng đón năm mới như thế này, cơm tất niên cũng chỉ có một mình, có hai năm anh không trở về, cũng không tham gia tiệc giao thừa do trường tổ chức, đêm giao thừa lúc đó cũng như ngày thường, một mình ở ký túc xá mà trôi qua.

Khi đó thế nào cũng không ngờ, có một ngày sẽ gặp lại Khương Tĩnh, sẽ ở bên cô, thậm chí được gia đình cô chấp nhận.

Hiện giờ nghĩ lại cũng không phải là cảm thấy khi đó khổ bao nhiêu, chỉ là ý thức được hiện tại quá hạnh phúc.

Mà niềm hạnh phúc này, tất cả đều vì một người.

Có lẽ chuyện nhiều năm trước trên xe lửa đều do ông trời an bài.

Cách 12h đêm chỉ còn nửa tiếng, bọn trẻ con vẫn chưa ngủ, tụ tập ở sân nhỏ dưới lầu.

Tuy rằng ở thành phố không cho đốt pháo hoa, nhưng một năm chỉ có một lần giao thừa nên dường như cũng được thả lỏng, quản lý tiểu khu cũng nhắm mắt mở mắt cho qua.

Khương Tĩnh và Trần Thứ ngồi trên ban công, bầu trời rực sáng, pháo hoa cũng đẹp. Khương Tĩnh cúi đầu, lấy trong túi áo ra một bao lì xì đưa cho người đàn ông bên cạnh: “Ừm, tiền mừng tuổi của anh.”

Trần Thứ quay đầu ngơ ngác nhìn cô.

“Không lấy sao?” Khương Tĩnh nhướn mày, ung dung chờ đợi.

Trần Thứ im lặng, sau một lúc lâu, cúi đầu cười ra tiếng.

Anh nhận lấy bao lì xì, cầm tay cô, thần thái trên mặt mê hoặc lòng người.

“Anh cũng có một thứ cho em.” Anh nói.

“DỪNG....”

Giữa không trung, một chùm pháo hoa nổ tung, ánh sáng bảy màu nở thành hoa.

Khương Tĩnh cúi đầu, trên ngón tay nhiều hơn một thứ hình tròn.

56. Chương 56: Phiên Ngoại 2: Về Quê

Sau khi đổi xe, Khương Tĩnh liền ngủ.

Bởi vì trời mưa, xe đi rất chậm, cô dựa vào vai Trần Thứ, vốn đang nói chuyện, bất tri bất giác giọng nói nhỏ dần.

Trần Thứ cúi đầu nhìn, lấy chiếc áo khoác trên đùi đắp lên người cô.

Hơn hai giờ, mưa đã tạnh, xe đi thêm nửa tiếng nữa đã tới bến xe.

Trần Thứ vỗ nhẹ Khương Tĩnh, gọi một tiếng.

Khương Tĩnh mơ màng ngẩng đầu, nhìn ra bên ngoài: “Tới rồi sao?”

“Ừ.” Trần Thứ giúp cô sửa lại tóc, “Cố chịu một chút, về nhà rồi ngủ.”

“Không sao, em ngủ rất ngon.” Khương Tĩnh xoa xoa mặt, “Chúng ta xuống xe thôi.”

“Ừ.”

Trần Thứ kéo vali ra từ dưới ghế, một tay xách ba lô lên.

“Đưa ba lô cho em.” Khương Tĩnh nói.

“Để anh, em đi trước đi.” Trần Thứ đeo ba lô lên vai.

Hai người một trước một sau xuống xe, lập tức có tài xế lại kiểm khách.

Bọn họ bắt một chiếc taxi, nửa giờ sau tới thị trấn, xe dừng lại ở đối diện bệnh viện.

Trần Thứ dắt Khương Tĩnh đi bộ xuống dưới sườn núi, đến một con đường sỏi đá.

Đường này thông tới một con ngõ nhỏ cũ kĩ.

Nhà Trần Thứ ở tận cùng ngõ, cạnh một mảnh rừng trúc, bên kia rừng trúc là ruộng đồng.

Trời vừa mưa, con đường gồ ghề lồi lõm, nước đọng thành từng vũng nhỏ, Trần Thứ vừa đi vừa nhắc nhở Khương Tĩnh chú ý.

Vào trong ngõ, hai bên đều là nhà gạch cũ, chắc là đã rất nhiều năm, mái nhà có vài chỗ không còn nguyên

ven nhưng không được sửa chữa, hình như không có người ở.

Khương Tĩnh đang nhìn căn nhà bên trái, bỗng nhiên bị Trần Thứ kéo một cái.

Cúi đầu nhìn, phía trước là một đồng gạch.

“Cẩn thận một chút, ở đây rất ít người ở, nhà hỏng rồi cũng không ai sửa.” Trần Thứ nói.

“Người ta dọn đi hết rồi sao?”

“Ừ, người già thì đã mất, người trẻ thì ra ngoài, có một vài người còn ở lại cũng tìm cách dọn sang phía đường lớn.”

Đang nói thì có một bà lão chống gậy đi ra từ căn nhà phía trước, đứng ở bậc cửa nhìn bọn họ, trong đôi mắt vẫn đục lờ ra kinh ngạc.

Một lát sau, dường như đã nhận ra, bà đi tới hai bước, hướng về phía Trần Thứ gọi một tiếng.

Bà gọi “Tiểu Thụ” nhưng giọng địa phương quá nặng, Khương Tĩnh nghe rất mơ hồ.

Trần Thứ cười một tiếng, cũng dùng tiếng địa phương chào hỏi bà.

Khương Tĩnh mờ mịt nhìn bọn họ nói chuyện với nhau, bà lão nhìn về phía cô, trên mặt là vẻ tươi cười, nói câu gì đó, Khương Tĩnh nghe không hiểu, đành phải xấu hổ cười cười, quay đầu xin Trần Thứ giúp đỡ.

Trần Thứ lập tức giải thích: “Bà nói em rất xinh đẹp.”

Khương Tĩnh lập tức sững sốt.

Có lẽ là vì có người ngoài ở đây mà anh lại nói nghiêm túc như vậy, Khương Tĩnh dù da mặt dày cũng khó tránh khỏi đỏ mặt, cô cúi đầu cười, nói với bà lão tiếng “Cảm ơn”.

Bà lão dường như nghe hiểu, giơ ngón tay cái lên với Trần Thứ, lại nói hai câu nữa.

Khương Tĩnh không hiểu ra sao, lại đành phải nhìn Trần Thứ.

“Bà khen em lễ phép.” Nói xong anh tạm dừng một chút, cong môi, vẻ mặt tươi cười, “Cũng khen ánh mắt anh tốt.”

Khương Tĩnh: “...”

Lần này không có gì để nói, chỉ ở bên nhìn anh và bà lão trò chuyện.

Nói xong, Trần Thứ lấy mấy túi đặc sản từ trong ba lô cho bà, là quà mang từ Nam An tới, anh chuẩn bị hết cho tất cả những ai còn ở trong ngõ.

Sau khi tạm biệt bà lão, Trần Thứ đưa Khương Tĩnh tới căn nhà cũ cuối hẻm kia, là căn nhà anh đã ở rất nhiều năm.

Cũng là một căn nhà ngói đơn giản, gồm một gian nhà chính, hai căn phòng một lớn một nhỏ, ở sân sau là một phòng nhỏ được xây bằng gạch đỏ xem như nhà bếp, xa hơn một chút là nhà vệ sinh được xây bằng gạch thô.

Trần Thứ mở hết cửa ra để thông gió, Khương Tĩnh đứng ở cửa sau, nhìn ra rừng trúc xanh mát.

Đã hơn một năm không trở về, bàn ghế đều bám đầy bụi, cũng may chăn đệm để trong tủ, được bọc cẩn thận để trên cao nên không bị ẩm, lấy ra là có thể dùng.

Trần Thứ nhanh chóng thu dọn phòng, đi gọi Khương Tĩnh vào nghỉ ngơi, lại thấy cô đang quét gian nhà chính, cũng không biết cô tìm được cái chổi cũ ở đâu, nhìn qua đã bị mòn rất nhiều, dùng để quét thật sự rất khó khăn.

“Đừng quét.” Trần Thứ đi tới nói, “Em nghỉ ngơi đi, để anh.”

“Em không mệt.”

“Vậy ngồi xuống đi.”

“Dọn xong rồi nghỉ, em làm cùng anh.”

Thấy cô kiên trì như vậy, Trần Thứ không nói nữa. Hai người vội vàng làm một lúc, không lâu sau đã dọn dẹp nhà chính sạch sẽ.

Trần Thứ tìm ấm điện đã mua năm ngoái, nấu một nồi nước để Khương Tĩnh rửa mặt lau người.

Khương Tĩnh thay quần áo xong, Trần Thứ giục cô nghỉ ngơi, Khương Tĩnh nghe lời bò lên giường.

Chăn đệm đều là thứ mà trước kia Trần Thứ từng dùng, giặt rất sạch sẽ.

Khương Tĩnh nằm xuống, trong tầm mắt là vách tường loang lổ, căn nhà cũ mang vẻ u tĩnh cũng không khiến cô cảm thấy khó chịu và xa lạ mà ngược lại, có một chút an tâm.

Đây là nhà Trần Thứ từng ở.

Cô ngủ trên giường của anh, đắp chăn của anh, cũng nghĩ tới sinh hoạt trước đây của anh.

Anh lớn lên ở đây, chiếc bàn gỗ bên cạnh cửa sổ là nơi anh từng ngồi học.

Khương Tĩnh không biết ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Lúc tỉnh lại thì trời đã tối.

Trong phòng tối tăm, cô xuống giường, đi ra ngoài đến gian chính, không thấy Trần Thứ, lại ngửi được mùi thơm bay ra từ phòng bếp phía sau.

Anh đang nấu cơm.

Khương Tĩnh đi qua, đúng lúc Trần Thứ vừa làm xong, cơm trong nồi đã tỏa mùi thơm, không cần thêm lửa nữa.

Quay người lại, liền thấy cô.

Anh hơi kinh ngạc, “Ngủ ngon không?”

“Rất ngon.”

“Đúng lúc có thể ăn cơm.”

Khương Tĩnh nhìn thoáng qua bàn bếp, hỏi: “Anh đi mua thức ăn?”

Trần Thứ gật đầu, nói: “Mua một chút, chúng ta ở lại hai ngày, cần phải ăn cơm.”

“Đồ cúng anh cũng mua rồi?”

“Ừ.”

Khương Tĩnh gãi đầu, có chút ảo não, “Em vốn định cùng anh chuẩn bị những thứ đó.”

“Không sao.” Trần Thứ trấn an, “Ngày mai đi với anh là được rồi.”

Khương Tĩnh ừ một tiếng.

Ăn xong bữa tối, vẫn còn sớm, Trần Thứ tắm rửa xong về phòng, thấy Khương Tĩnh đang ngồi ở bàn đọc gì đó.

Đi qua nhìn, là vở ngữ văn hồi cấp ba của anh, đã rất cũ, bên trong đầy những bài văn, nhìn lại thật sự hơi hỗn loạn, không biết tại sao cô lại xem rất hăng say.

Anh kéo ghế ra ngồi xuống bên cạnh cô.

Khương Tĩnh xem xong, quay đầu nói: “Anh rất cố gắng.”

Trần Thứ nói: “Lúc đó rất muốn thi đậu đại học.”

“Vậy sao?”

“Ừ.” Trần Thứ gật đầu, “Không muốn để bác thất vọng.”

Khương Tĩnh nhìn anh một hồi, nói: “Anh không làm ông thất vọng.”

Trần Thứ cười cười, cầm tay cô, nhỏ giọng đáp: “Ừ.”

Hôm sau là thanh minh, Khương Tĩnh và Trần Thứ cùng đi tảo mộ.

Ở đây đều người chết đều được chôn cất, không có hình dáng mộ thống nhất, phần mộ của bác Trần Thứ ở giữa một mảnh hoa cải dầu. Đó từng là ruộng của nhà bọn họ, mấy năm trước đã chuyển cho người khác, chỉ để lại phần mộ nhỏ này.

Bia mộ bị cỏ mọc che khuất, vài cành hoa cải dầu thậm chí còn dài đến cả phần trên mộ.

Trần Thứ cúi người nhổ cỏ, Khương Tĩnh cũng ngồi xuống giúp đỡ.

Bọn họ dọn dẹp quanh mộ sạch sẽ, sau đó để đồ cúng lên.

Toàn bộ quá trình, Trần Thứ đều không nói chuyện.

Chỉ là trước khi rời đi, anh thấp giọng nói một câu: “Sau này con lại đến, lại mang Khương Khương tới.

.....

Trên con đường hẹp bên bờ ruộng, hai người nắm tay nhau bước đi.

57. Chương 57: Phiên Ngoại 3: Con Trai Bọn Họ

Năm giờ chiều, ở viện thiết kế.

Phóng viên vừa đi, Trần Thứ nhìn đồng hồ, khẽ nhú mào.

Anh trở lại văn phòng, nhanh chóng dọn dẹp mọi thứ, mang theo cặp tài liệu vội vàng bước vào thang máy, đi thẳng tới tầng B1 lấy xe, lái về phía nhà trẻ thực nghiệm.

Đúng vào giờ tan tầm, trên đường bị tắc một lúc, khi đến nhà trẻ đã năm giờ bốn mươi.

Sau khi đăng ký xong ở phòng bảo vệ, anh đi thẳng đến lớp lớn 3.

Trong phòng vắng vẻ, ngoài một cô giáo còn ở lại sửa sang dụng cụ trang trí thì chỉ có một đứa bé đang chơi xếp hình gần đó.

Trần Thứ gõ cửa hai cái, cô giáo nghe tiếng quay đầu lại, tiếp theo liền gọi hướng về khu xếp hình gọi: “Tiểu Dã, ba tới rồi!”

Nhóc con bỗng nhiên đứng lên, nhìn về phía cửa, đôi mắt đen nhánh lập tức sáng ngời, nhanh chóng ném những miếng gỗ trong ngực xuống, chạy như bay tới: “Ba!”

Trần Thứ cười chào đón, vài giây sau, hai chân đã bị con trai mình ôm lấy.

“Ba!”

Trần Thứ cúi người bế nhóc con lên: “Xin lỗi con, ba đến muộn.”

Về mặt Trần Tiểu Dã thấu hiểu, cái đầu nhỏ cọ trong ngực ba cậu bé: “Không trách ba.”

Trần Thứ cười thoải mái.

Sau khi chào cô giáo, hai ba con rời khỏi nhà trẻ.

Xe lên đường cao tốc Trần Thứ tăng tốc đi thẳng về phía trước.

Trần Tiểu Dã ngồi ở ghế sau uống sữa, uống được một nửa, ngẩng đầu hỏi: “Đây không phải đường về nhà, ba, chúng ta đi đón mẹ ạ?”

“Ừ, đi đón mẹ.”

“Ấy, vậy sữa này con không uống nữa.” Trần Tiểu Dã cau mày, nhịn đau bỏ thứ yêu thích, lấy ống hút ra khỏi miệng nhỏ, “Đồ ăn trên máy bay rất khó ăn, chắc chắn mẹ sẽ không ăn, nhất định sẽ rất đói.”

“Không sao, con uống hết đi, trong túi ba có thức ăn cho mẹ rồi.”

“Thật sao?”

“Ừ.”

“Ấy...” Trần Tiểu Dã do dự, lông mày nhỏ nhăn nhăn, hỏi lại, “Vậy con uống hết nhé?”

“Ừ.”

Trần Tiểu Dã uống hai ngụm, lại dừng lại, cái đầu nhỏ lại xoay qua xoay lại: “Ba, sinh nhật mẹ ba định tặng gì?”

Trần Thứ hỏi: “Tiểu Dã muốn tặng gì?”

“Con chưa nghĩ ra.”

“Ba cũng chưa nghĩ ra.”

Trần Tiểu Dã “Ấy” một tiếng, hút ngậm sữa, lại nói: “Con hôn mẹ một cái được không?”

“Được.” Trần Thứ cười nói, “VẬY ba cũng hôn mẹ một cái.”

Trần Tiểu Dã nhú mày: “Đều hôn hết, ba nói xem mẹ thích ai hôn hơn?”

“...”

“Ba nói đi.”

Trần Thứ bắt đắc dĩ: “Tiểu Dã tự hỏi mẹ đi.”

.....

Hai ba con nói chuyện cả đường đi, rốt cục cũng tới sân bay.

Đỗ xe xong, Trần Thứ dắt Tiểu Dã vào phòng chờ.

Đợi vài phút, một người đi tới, tóc dài, gày cao gót, mặc một chiếc váy dài màu đen.

Trần Tiểu Dã vui vẻ gọi: “Mẹ!”

Cô nghe tiếng nhìn qua, trên mặt đều là tươi cười.

END.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-tinh>